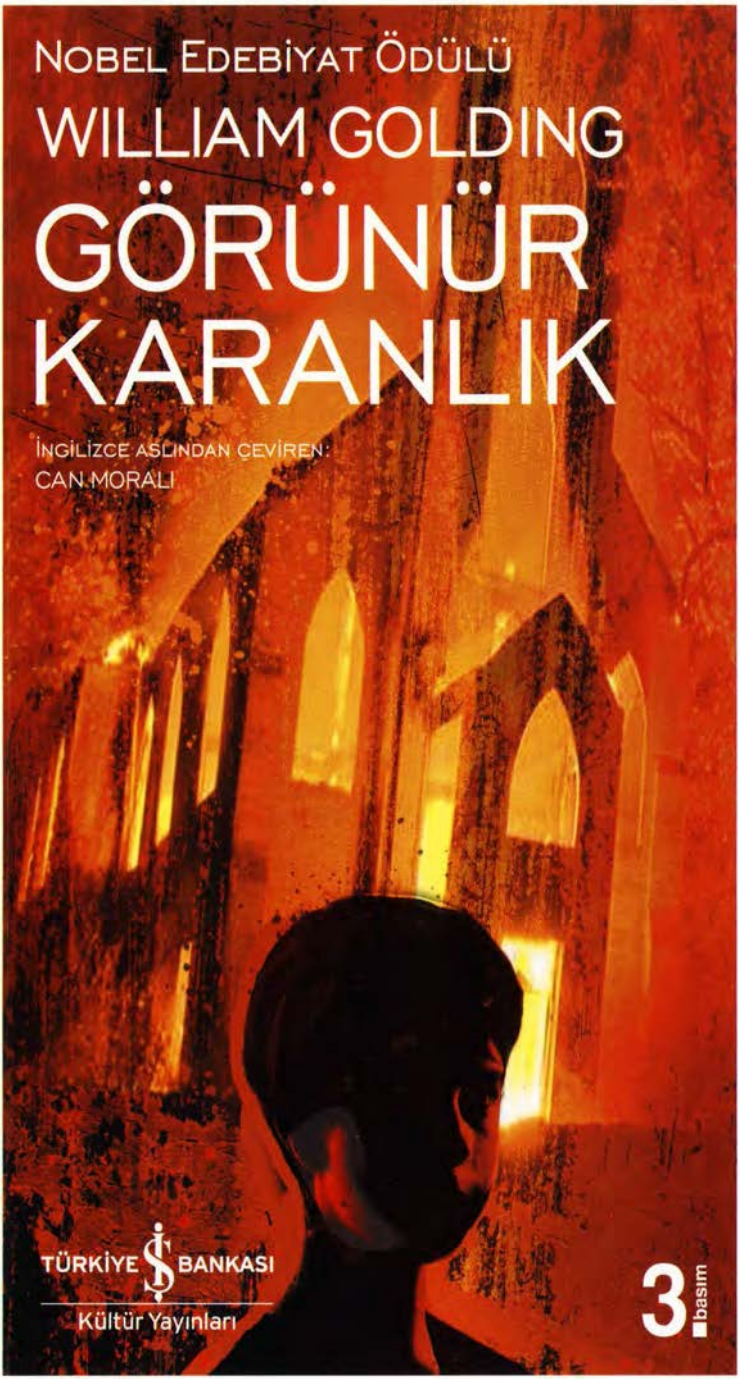
Modern Klasikler Dizisi - 106

WILLIAM GOLDING
GÖRÜNÜR KARANLIK

ÖZGÜN ADI
DARKNESS VISIBLE

COPYRIGHT © WILLIAM GOLDING, 1980
FABER & FABER, LTD / ANATOLIALIT TELİF HAKLARI
AJANSI KANALIYLA ALINMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
SERTİFİKA NO: 40077

EDİTÖR
GAMZE VARIM

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MEHMET CELEP

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASIM EKİM 2017, İSTANBUL
3. BASIM EKİM 2019, İSTANBUL

ISBN 978-605-295-249-8

BASKI: AYHAN MATBAASI
Mahmutbey Mah. 2622. Sokak No:6/31 Bağcılar/İstanbul
Tel. (0212) 445 32 38 Sertifika No: 44871

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91 Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

ÇEVİREN: CAN MORALI

(1958-2019) İstanbul'da doğdu, Üsküdar Amerikan Kız Lisesi'ni bitirdi, 1983 yılında Mimar Sinan Üniversitesi'nden resim dalında mezun oldu. Kişisel sergiler açmanın yanı sıra çeşitli karma sergilere katıldı. 2015 yılından sonra çeviriyle uğraşmaya başladı. Anthony Burgess'in *Doktor Hastalandı* ve Carson McCullers'ın *Kadransız Saat* adlı romanlarını dilimize kazandırdı.

Modern
Klasikler
Dizisi - 106

William Golding

Görünür Karanlık

İngilizce aslından
çeviren: Can Moralı

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

SIT MIHI FAS AUDITA LOQUI*

* (Lat.) Duymuş olduklarımı ifade etmeme izin verin. (ç.n.)

Birinci Kısım

MATTY

Birinci Bölüm

Londra'da Isle of Dogs'un doğusunda, bu çevre için bile olağanüstü bir karışım barındıran bir bölge vardı. Dikdörtgen duvarlarla çevrili sular, depolar, demiryolu hatları ve seyyar vinçlerin orta yerinde, aralarında iki birahaneyle iki dükkânın bulunduğu sefil evlerden oluşmuş iki sokak. Şileplerin cüsseleriyle üzerlerine sarktığı evlerde, yaşamakta olan aile sayısı kadar çok dil konuşuluyordu. Ama şu sıra söylenen fazla bir şey yoktu, çünkü bütün bölge resmi olarak boşaltılmıştı ve vurulup alev almış bir geminin yakınlarında bile yalnızca birkaç izleyici vardı. Londra'nın göğünü projektörlerin soluk beyaz ışınlarıyla yer yer benekler halinde uçaksavar baraj balonlarından oluşan bir çadır kaplamıştı. Projektörlerin gökte ortaya çıkardığı tek şey baraj balonlarıydı ve bombalar esrarengiz bir şekilde boşluktan aşağı düşüyordu sanki. Büyük yangının ortasına ya da etrafına düşüyordu.

Yangının kıyısındaki adamların yapabildiği tek şey geminin yanışını seyretmekti, kontrolden çıkmıştı artık. Su şebekesi çökmüştü ve başka gecelerde yangınların her şeyi yuttuğu bu yerde, yangının tek engeli, yer yer yangın önleme şeritlerinin bulunmasıydı.

Büyük yangının kuzey ucunda bir yerlerde bir grup adam enkaza dönüşmüş araçlarının yanında durmuş, onlar gibi

deneyimli adamlar için bile yeni bir görüntü sayılabilecek bir şeyi sabit gözlerle izliyorlardı. Projektör çadırının altında havada bir yapı oluştu. Sınırları ışık huzmeleri kadar keskin değildi, ama çok daha parlaktı. Bu göz kamaştıran bir parlamaydı, ince huzmelerin daha soluk çizgiler çizdiği yerin içinde ya da ötesinde yanan bir çalıydı.* Bu çalının sınırları seyrek duman bulutlarıydı ve alttan ışık aldıklarında bunlar da alev gibi gözüküyordu. Küçük sokakların bulunduğu çalılığın ortasında renk daha parlaktı. Sürekli titriyordu ama duvarlar çöküp çatılar göçerken, parlaklığı zaman zaman azalıp artıyordu. Hepsinin ortasında –yangının gürlemesi, bombardıman uçaklarının kalkışının homurtusu, çökmenin gürültüsü– zaman zaman enkazın arasında infilak eden gecikmeli bombaların patlamaları araya giriyor, bazen keşmekeşin üzerine titrek bir ışık yayıyor ve bazen molozların arasında boğularak sadece gürültü olarak duyuluyordu.

Kuzeyden güneye, alevlere uzanan bir yolun dibinde enkaza dönüşmüş araçlarının yanında duran adamların etrafını tekdüze bir sessizliğin ve hareketsizliğin bilinmezliği sarmıştı. Yirmi metre kadar gerilerinde ve sol taraflarında, yerel su şebekesini mahveden, ayrıca araçlarını paramparça eden bombanın çukuru vardı. Çukurdan halen su fışkırıyordu ama azalmaktaydı ve araçlarının yanında duran, arka silindiri parçalayan uzun bomba kovanı parçası neredeyse dokunulabilecek kadar soğumuştu. Ama adamlar, barış zamanı olsa bir kalabalığı toplayacak birçok küçük olayı – kovan, akan su, enkazın garabetleri– göz ardı ettikleri gibi onu da görmezden geliyorlardı. Doğruca yolun aşağısındaki

---

* Musa kayınbabası Midyanlı Kâhin Yitro'nun sürüsünü güdüyordu. Sürüyü çölün batısına sürdü ve Tanrı Dağı'na, Horev'e vardı. Rab'bin meleği bir çalıdan yükselen alevlerin içinde onu gördü. Musa baktı, çalı yanıyor, ama tükenmiyor. "Çok garip," diye düşündü, "Gidip bir bakayım, çalı neden tükenmiyor." Rab Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, "Musa, Musa!" diye seslendi. [Mısırdan Çıkış (3:1-4) *Kutsal Kitap*, Eski Ahit , Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2009] (ç.n.)

çalılığa, fırına bakıyorlardı. Duvarlardan uzakta bir yerde duruyorlardı ve bombadan başka üzerlerine düşebilecek hiçbir şey yoktu. Bu, garip bir şekilde görevlerinin en tehlikesiz kısmıydı ve yıkılan binalar, mahsur kalınan bodrumlar, gaz ve yakıtların ikincil patlamaları ve bir düzine kaynaktan gelen zehirli kokular arasında neredeyse önemsenmezdi. Savaş yeni başlamış olduğu halde onlar tecrübe kazanmışlardı bile. Aralarından birisi bir bomba tarafından kapana kısılmanın ve başka bir bomba tarafından serbest bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Onlara şimdi bir tür tarafsızlıkla bakıyordu, sanki belli mevsimlerde oraları pek çok kez vuran doğal afetler, meteorlar olabilirlermiş gibi. Mürettebatın bir kısmı savaş zamanı amatörleriydi. Birisi müzisyendi ve kulağı şimdi bomba gürültülerinin algılanması ve yorumlanması konularında hassas bir eğitimden geçmişti. Su şebekesini patlatan ve aracı harap eden bomba, onu kıtı kıtına ama yeteri kadar korunaklı bir halde yakalamıştı ve o başını bile eğmemişti. Mürettebatın geri kalanı gibi o da yolun ilerisine, kendileriyle alevlerin arasına düşüp şimdi açtığı çukurun dibinde ya patlamadan ya da gecikmeli etkiyle durmakta olan bir sonraki bombayla ilgileniyordu. Aracın hasar görmemiş tarafında duruyor, diğerleri gibi yolun aşağısına bakıyordu. Homurdanıyordu.

"Mutlu değilim. Hayır. Cidden arkadaşlar, mutlu değilim."

Aslında, adamların hiçbiri mutlu değildi, dudaklarını sıkı sıkı kapatmış olan şefleri bile. Dudaklarından bir nevi güç aktarımıyla ya da lokal bir adale gücüyle, çenesinin ön tarafı titriyordu. Mürettebatı anlayışsız değildi. Müzisyenin yanında duran ve savaş zamanı üniformasını hiçbir zaman bir inanmazlık duygusu hissetmeden giymeyi başaramayan diğer amatör, bir kitapçı o an hayatta kalmasının matematiksel ihtimallerini hesaplıyordu. Altı katlı bir binanın duvarının tek parça halinde üzerine düştüğünü görmüş, hareket edemeden ve hâlâ nasıl yaşadığına şaşarak olduğu yerde

kalmıştı. Dördüncü katta bir pencerenin tuğla çerçevesinin kendisinin etrafında tam bir çerçeve oluşturduğunu gördü. Diğerleri gibi o da ne kadar korktuğunu söylemenin ötesine geçmişti. Yarınki hava durumunun, Düşmanın bu akşamki Niyetlerinin, bir sonraki saatin göreceli emniyetinin ya da korkunç tehlikenin yaşama egemen olduğu yerleşik bir dehşet hali içindeydiler. Liderleri ona yollanan emirleri belli sınırlar içinde yerine getiriyordu ve telefonla bildirilen hava tahmini bir hücumun imkânsız olduğunu bildirdiğinde, o denli rahatlıyordu ki gözyaşları içinde titremeye başlıyordu.

İşte böyle, kalkış yapan bombardıman uçaklarının homurtusunu dinleyerek, her şeyin tarif edilemeyecek kadar berbat olmasına rağmen bir gün daha yaşayacaklarını hissetmeye başlayan saygıdeğer adamlardı. Birlikte, zangırdayan sokağa gözlerini dikip bakıyorlardı; eski Yunan ve Roma dünyasına özgü romantik bakıştan mustarip kitapçı rıhtım bölgesinin Pompeii'ye benzeyeceğini düşünüyordu; oysa Pompeii'de tozdan göz gözü görmezken burada, sokağın bittiği yerde, o insanlık dışı ışıkta aksine her şey fazlasıyla berrak, fazlasıyla utanç vericiydi. Yarın her şey karanlık, kasvetli, kirli, yıkık duvar ve kör pencerelerden ibaret olabilirdi; ama şimdi o kadar çok ışık vardı ki taşlar bile yarı değerli, cehennem şehrinin bir başka versiyonu gibi görünüyordu. Yarı değerli taşların ötesinde, yangının yüreğinin atmaktan çok titrediği o yerde, bütün somut nesneler, duvarlar, vinçler, direkler, hatta bizzat yol bile tahripkâr ışıkla kaynaşmıştı; sanki o doğrultuda tam da dünyanın özü asgari düzeyde yanıcı bütün maddeleriyle birlikte eriyor ve yanıyordu. Kitapçı, savaştan sonra, eğer savaştan sonrası olacaksa, birçok ülkenin kendi tarumar olmuş yaşam faaliyetlerinin yepyeni sergileri olacağı için Pompeii harabelerine giriş ücretini düşürmeleri gerekeceğini düşünmüştü.

Diğer gürültüler arasından duyulabilen, bir süre devam eden bir gürleme vardı. Kırmızı bir alev perdesi yangının be-

yaz kalbinin yanı başında çırpındı ve kalp onu yuttu. Bir yerlerde bir şeyin haznesi patlamış ya da bir kömür deposu kendi kömür gazlarını salmış, kapalı bir odayı doldurmuş, havayla karışmış, parlama noktasına varmıştı – Olan buydu diye düşündü kitapçı bilgi ve kavrayışı sayesinde, hem artık bilgisiyle gurur duyabilecek kadar güvendeydi. Ne tuhaf, diye düşündü, savaştan sonra vaktim olacak...

Bir parça tahta bulmak için hızlıca etrafına bakındı; işte oradaydı, bir çatıdan kopan bir parça çıta ayağının dibinde duruyordu, eğilip onu aldı ve fırlatıp attı. Doğrulduğunda müzisyenin bu sefer kulaklarından çok gözleriyle nasıl da ateş karşısında dikkat kesildiğini ve yine homurdanmaya başladığını gördü.

"Mutlu değilim. Hayır, mutlu değilim..."

"Neyin var dostum?"

Mürettebatın geri kalanı da daha ciddi bir tavırla ateşe dikmişti gözlerini. Bakışlar hedefe kitlenmiş, dudaklar içeri çekilmişti. Kitapçı diğerlerinin nereye baktığını görmek için arkasına döndü.

Duman ya da bulutlara denk geldiğinde uçuk pembe bir renk alan, sonra kan kırmızısına, derken yine pembeye dönen beyaz alev, sanki buranın daimi doğasıymış gibi görünüyordu. Adamlar sabit gözlerle izlemeye devam ettiler.

Sokağın sonunda ya da insanca bir tabirle, şimdi artık sokağın meskûn dünyanın bir parçası olmadığı bu yerde – dünyanın ağzı açık bir fırına dönüştüğü o noktada – acayip parlak parçaların yoğunlaşıp hâlâ ayakta duran bir lamba direği, bir posta kutusu, eksantrik biçimli bir enkaz oluşturdukları bir noktada – tam orada, çakmaktaşına benzer sokağın ışığa dönüştüğü yerde, bir şey hareket etti. Kitapçı başka tarafa dönüp baktı, gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Sahte şeylerin çoğunu tanırdı, bir yangında hayat bulmuş gibi gözüken nesneleri: Yerel ani rüzgârlarla hareketlenen kutu ve kâğıtları; maddelerin kas hareketlerine benzeyen ısı

kaynaklı büzülme ve genişlemelerini; fareler, kediler, köpekler ya da yarı yanmış kuşlar tarafından götürülen ganimetleri. Derhal ve şiddetle fare olmasını umdu ama köpeğe de razıydı. Sırtını kendisiyle görmediğinden emin olduğu şeyin arasına almak için tekrar döndü.

Yüzbaşının son bakan kişi olması dikkate değer bir durumdu. Ateşe arkasını dönmüş, çenesini sabit tutan türden bir duyguyla enkaza dönüşmüş aracını dikkatle seyrediyordu. Diğer adamlar, kasıtlı olmasa da onun bakışlarını üzerlerine çektiler. Fazlasıyla kayıtsız bir tavırla yangınla ilgilenmekten vazgeçmişlerdi. Bütün gözlerin olduğu yerde, bunlardan bir grup sabit bakışlarını dünyanın erimiş ucuna dikmişti; o grup şimdi aksi yönde önceki bir yangının hiç de ilginç olmayan kalıntılarını, çukurdaki aksayan su fıskiyesini izliyordu. Yüzbaşının onların baktıkları değil de, bakmadıkları yöne aniden bakışlarını yöneltmesini sağlayan, düpedüz artan bir farkındalık örneği ve dehşetin keskinleştirdiği sezgiydi.

Sokağın üçte ikisi kadar bir mesafede bir duvarın bir parçası çökmüş, molozlar kaldırımın her yanına saçılmış ve bazı parçalar yol boyunca yuvarlanmıştı. Parçalardan biri o kadar şeyin arasında, yolun karşısındaki bir çöp bidonuna çarpmış ve metalik bir tangırtı çıkartmıştı.

"Aman Tanrım!"

Sonra diğerleri de onunla birlikte arkalarına döndüler.

Bombardıman uçaklarının homurtusu azalmıştı. Sekiz kilometre yükseklikteki tebeşirimsi ışık çadırı kaybolmuş, aniden isabet almıştı, ama büyük alevin ışığı her zamanki kadar parlaktı, belki daha da parlaktı. Pembe buharı artık yayılmıştı. Safran ve toprak sarısı kan rengine dönmüştü. Yangının beyaz kalbinin titreyişi, gözün onu analiz edip ölçüsüz bir parıltı olduğunu seçme kapasitesini aşacak ölçüde hızlandı. Parıltının yukarılarında ve iki ışıklı duman sütununun arasında şimdi ilk defa görünür hale gelen dolunay çelik gibi ve yusyuvarlak duruyordu – sevgililerin, avcıların,

şairlerin ayı; ve şimdi – yeni bir işlev ve yeni bir unvan kazanmış kadim ve haşin bir tanrıça – bombacının ayı. Bombacıların Artemis'iydi, hiç olmadığı kadar acımasız.

Kitapçı düşüncesizce ortaya attı:

"Ay orada..."

Yüzbaşı onu acımasızca azarladı.

"Nerede olacağını sanıyordun? Kuzeyde mi? Hiçbirinizin gözü görmüyor mu? Her şeyi sizin adınıza ben mi fark edeceğim? Oraya bakın!"

İmkânsız göründüğü için gerçekdışı gibi duran şey artık bir gerçek ve hepsi için belirgindi. Parıltının titreyen zemininden bir figür belirdi. Yolun geometrik merkezinde hareket ediyordu ve yol şimdi eskisinden daha uzun ve daha geniş gözüküyordu. Yolun boyutları değişmediğine göre figür inanılmayacak kadar küçük olmalıydı – bütün o bölgeden ilk olarak çocuklar tahliye edildiğine göre inanılmayacak kadar minikti; harabeye dönmüş sefalet içindeki sokaklarda o kadar çok yangın çıkmıştı ki bir ailenin yaşayabileceği hiçbir yer kalmamıştı. Zaten küçük çocuklar kurşunu eriten, demiri büken bir yangından yürüyüp çıkmazlardı.

"Pekâlâ! Ne bekliyorsunuz?"

Kimse bir şey söylemedi.

"Siz ikiniz! Alın onu!"

Kitapçı ve müzisyen yola koyuldular. Yarı yola geldiklerinde sağ tarafta bir deponun altında gecikmeli bomba patladı. Vahşi ve tekrarlanan etkisi yolun karşısındaki kaldırımı havalandırdı, üzerindeki duvar sarsıldı ve derken yeni bir çukur oluşturarak çöktü. Bunların bir anda oluvermesi korkutucuydu ve iki adam sendeleyerek geri kaçtılar. Arkalarında bütün sokak toz dumandan görünmez olmuştu.

Yüzbaşı homurdandı.

"Ah – Tanrım!"

Kendisi ileriye koştu, diğerleri arkasındaydı ve havanın berraklaştığı, alevlerden yükselen sıcağın insan tenine karşı ani ve şiddetli bir saldırıya dönüştüğü yere kadar durmadı.

Yoldaki figür bir çocuğa aitti, yaklaşıyordu. Yeni çukurun yanından geçecek bir yol bulduklarında onu açık seçik gördüler. Çıplaktı ve kilometrelerce ışık onu çeşitli biçimlerde aydınlatıyordu. Bir çocuğun adımları hızlıdır; ama bu çocuk yolun tam ortasından, bir yetişkin olsa vakur denebilecek törensel adımlarla yürüyordu. Yüzbaşı bu dikkate değer çocuğun neden böyle yürüdüğünü –ve şimdi olumlu bir insani duygu patlamasıyla– görebiliyordu. Sol tarafındaki parlaklık ışığın etkisi değildi. Yanık, başının sol tarafında daha da belirgindi. O taraftaki saçlarının hepsi gitmiş, diğer tarafta karabiber taneleri gibi büzülmüştü. Yüzü öyle şişmişti ki gittiği yeri incecik aralıklardan görebiliyordu. Belki de onu dünyanın yanıp kül olduğu yerden uzaklaştıran, hayvani bir şeydi. Belki onun hayatta kalabileceği yegâne doğrultuda yürümesini sağlayan talihti, iyi ya da kötü.

Şimdi o kadar yakındılar ki artık çocuk bir imkânsızlık değil, kendi etlerinden bir parçaydı ve onu kurtarıp yardım etmek için canlarını dişlerine takmaya hazırlardı. Yüzbaşıları, sokakta onları tuzağa düşürecek küçük tehlikeleri umursamadan çocuğa ilk ulaşan oldu, onunla eğitimli ve fedakâr bir özenle ilgilendi. Adamlardan birisi, söylenmediği halde diğer yöne, yüz metre ilerideki telefona koştu. Diğer adamlar çocuğu taşırlarken sıkı ve profesyonellikten uzak bir tavırla etrafını sardılar, yakınında olmaları ona bir şey katar duygusuyla. Yüzbaşının biraz nefesi kesilmişti, ama merhamet ve mutlulukla dolmuştu. Yanıklar için tıp mesleği tarafından aşağı yukarı her sene tersyüz edilen bir tür ilk yardımla meşgul olmuştu. Birkaç dakika içinde bir ambulans geldi, ekibe çocuk hakkında bildikleri bütün hava cıvayı anlattılar ve çocuk götürüldü, ambulans belki de gereksizce sirenlerini çalıyordu.

Genel duyguyu ifade eden, itfaiyecilerin en mankafasıydı. "Zavallı küçük haylaz."

Hep bir ağızdan, bir ufaklığın öyle alevlerin arasından çıkıp çırılçıplak ve yanmış halde, ama sürekli olarak kurtuluş gördüğü yere doğru yol almasının ne kadar inanılmaz olduğunu şevkle birbirlerine anlatmaya başladılar.

"Yürekli küçük haylaz! Paniğe kapılmadı."

"Artık mucizeler yaratıyorlar. Şu pilotlara bakın. Dediklerine göre yüzleri yepyeni oluyormuş."

"Sol tarafı biraz buruşuk kalabilir."

"Tanrı'ya şükür, benim çocuklarım bunun dışında. Hanımım da."

Kitapçı hiçbir şey söylemiyordu ve hiçbir şeye bakmıyor gibi bir hali vardı. Zihninin bir köşesinde titreşen bir anı vardı ve onu zihninde sorgulayabileceği bir noktaya taşıyamıyordu; o da çocuğun ortaya çıktığı anı hatırlıyordu, bozuk gözlerine belki de tam olarak orada değilmiş gibi gözükmüştü – onu bir insan figürü mü, yoksa yalnızca titreyen bir parlaklık mı olduğu konusunda kararsız bir halde bırakmıştı. Bu Kıyamet miydi? Hiçbir şey dünyanın böyle gaddarca yanıp kül olmasından daha fazla Kıyamet'e benzeyemezdi. Ama tam olarak hatırlayamadı. Sonra istifrağ eden müzisyenden çıkan sesler dikkatini başka yöne çevirdi.

Yüzbaşı yangına doğru dönmüştü. Sonuç olarak ne sandıkları kadar sıcak ne de tehlikeli olduğu anlaşılan sokağa baktı. Dikkatini aniden sokaktan araca çevirdi.

"Pekâlâ. Ne bekliyoruz? Yedeğe alınabilirsek, bizi çekmek isteyecekler. Mason, kurtarabiliyor musun diye direksiyonu yokla. Wells, kendini topla! Fren borularını izleyin – çabucak ve içinizden gelerek!"

Wells aracın altında feci şekilde galiz küfürler savuruyordu.

"Haydi Wells, ellerini kirletmek için para alıyorsun."

"Yakıt doğruca lanet olasıca ağzıma girdi!"

Bir gülüşme oldu...

"Ağzını kapalı tutmayı öğren!"

"Tadı nasıl, Wellsy?"

"Mataradakilerden daha kötü olamaz!"

"Tamam beyler, kesin. Bozulmuş araçların işi bizim yerimize yapmasını bekleyemeyiz, değil mi?"

Yüzbaşı tekrar ateşe doğru döndü. Yolun ortasındaki yeni çukura baktı. Onun, bunun, şunun bir çeşit içsel geometrisinde, her şeyin nasıl olduğunu, nasıl olmuş olabileceğini; tam da çocuğun orada olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduğunu idrak ettiği anda fırlayıp gitse, nereye doğru koşacağını çok net biçimde gördü. Doğruca şimdi yalnızca bir deliğin bulunduğu o alana koşacaktı. Patlamanın ortasına koşacak ve yok olup gidecekti.

Aracın altından düşen bir parçanın tangırtısı ve Wells'in savurduğu küfürler duyuldu. Yüzbaşı bunu duymadı bile. Derisi vücudunun üzerinde donmuş gibiydi. Gözlerini kapadı ve bir süre ölmüş olduğunu gördü ya da öldüğünü hissetti; derken hayattaydı, yalnızca işlerin nasıl yürüdüğünü gizleyen perde titreyip hareket etmişti. Sonra gözlerini yeniden açtı ve gece, bu tür bir gecenin olabileceği kadar normaldi, derisinin üzerindeki kırağının ne olduğunu biliyordu ve doğasının bir parçası olan o keskin, hızlı kavrayışıyla kendi kendine, böyle şeyleri fazla yakından incelemenin bir yararı olmadığını düşündü, her halükârda küçük çocuk aynı şekilde acı çekecekti ve her halükârda...

Kendi paramparça olmuş aracına döndü ve çekicinin geldiğini gördü. Suskunlaştı ve yaralı çocuk için değil, aklı ilk kez hayatın doğal akışına temas etmiş yaralı bir yaratık olan kendisi için olağandışı bir kederle doldu içi. Çenesi yine titriyordu.

Çocuğa yedi numara ismi verildi. Şoku atlatana kadar az çok durumunu stabil tutmak adına yürütülen bir süreçten sonra, yedi numara çocuğun kendisi dışındaki dünyadan aldığı ilk armağandı. Suskunluğunun organik bir bozuk-

luktan kaynaklanıp kaynaklanmadığı konusunda ufak bir şüphe vardı. Sol tarafındaki o korkunç kulak parçasıyla bile duyabiliyordu, gözlerinin etrafındaki şişlik kısa sürede indi ve yeteri kadar iyi görebiliyordu. Çok fazla uyuşturulmadan günler, haftalar ve aylar geçirmenin bir yolunu bulmuştu. Yanıkların tüm vücuduna olan tahmini oranı bunu olası kılmamasına rağmen hayatta kalmayı başardı ve bir uzmanlık hastanesinden diğerine, uzun bir iyileşme süreci başladı. Arada bir İngilizce bir söz söylemeye başladığında bunun anadili mi, yoksa hastanede öğrendiği bir sözcük mü olduğunu anlamak mümkün olmuyordu. Alevden başka özgeçmişi yoktu. Tedavi gördüğü birbirini izleyen koğuşlarda bebek, tonton, tatlı, minnoş olarak biliniyordu. Sonunda ona bir isim verilmişti, çünkü müdire bir güç belirtisi olarak sert bir dille tavrını ortaya koymuştu. Kesin konuşmuştu.

"Çocuğa arkasından yedi numara deyip duramayız. Bu uygunsuz ve aşağılayıcı."

Bu tür sözler kullanan eski kafalı bir müdireydi. Etkili de oldu.

Bu işle ilgilenen birim, dönüşümlü olarak harf sırasına göre gidiyordu çünkü çocuk yıkıma uğramış çocukluk vakalarından biriydi yalnızca. Birim daha yeni bir kız bebeğe "Venables" adını takmıştı. "W" kullanma işi verilen genç, kıvrak zekâlı bir kadın, şefi bir hava saldırısında pek de mükemmel bir cesaret göstermediği için "Windup"* ismini önermişti. Kadın hem evlenip hem de işine devam edebileceğini fark etmiş, kendini güvende ve üstün hissetmişti. Şefi isimden ürkmüş ve bir grup küçük cadının hep bir ağızdan "Windup! Windup!" diye bağırdığını öngörerek üzerini çizmişti. Şef de başka bir isim düşündü, gerçi yazdığı şeye baktığında pek doğru gözükmediği için değiştirdi. Böyle yapmasının belirgin bir nedeni yoktu. Hiç yoktan var olmanın ve geçici olmanın, şans eseri ortaya çıktığı yerde bulunduğun-

* Bitiş, sona erme anlamı taşır. (ç.n.)

dan fark edilecek bir şey olmanın etkisiyle ilk aklına gelen isim bu oldu. Sanki sessizce çalılıkların arasında oturmuşsun ve –Vay!– en nadide kelebekler ya da kuşlar önüne konmuş, görülecek kadar uzun kalmış, sonra ebedi olarak gidiyormuş havasıyla, belki de yanlamasına gitmiş gibiydi.

Oğlanın o sırada bulunduğu hastane "Septimus" adını ikinci ismi olarak kabul etmiş ama hiç kullanmamıştı. Belki "Septik" sözcüğünü çağrıştırdığı içindi. İlk adı Matthew, "Matty"ye dönüştü ve "Yedi" hâlâ onunla ilgili bütün evrakta geçiyordu, kimse soyadını kullanmıyordu. Öte yandan, çocukluk yılları boyunca, bütün ziyaretçilerin yüzünün sağ tarafı dışında herhangi bir yanını görmek için çarşaflar, bandajlar ve düzeneklerin arasından bakmaları gerekiyordu.

İyileşmesi için kullanılan çeşitli destekler kaldırıldığında ve daha çok konuşmaya başladığında dille olan ilişkisinin olağandışı olduğu anlaşıldı. Dudaklarını oynatıyordu. Konuşma gayretiyle sadece yumruklarını sıkmıyor, gözleri de şaşılaşıyordu. Bir sözcük sanki bir nesne, somut bir nesneydi; bazen çıkarken yüzünü deforme etse de ağzından çıkartabileceği yuvarlak ve düzgün, golf topu gibi bir şeydi. Bazı sözcükler pürüzlüydü ve bunların ağzından çıkması feci ıstıraplara ve çabalara neden oluyor, bu da diğer çocukları güldürüyordu. Asli tedaviyle mümkün olan kozmetik müdahaleler arasındaki dönemde, türbanı çıkartıldıktan sonra derisi soyulmuş harap kafatası ve tahrip olmuş kulağı son derece nahoş gözüküyordu. Sabır ve sessizlik doğasının büyük kısmını oluşturuyordu. Yavaş yavaş, golf topları ve pürüzlü taşlar, kurbağalar ve mücevherler ağzından normal bir çabayla çıkana kadar konuşma ıstırabını kontrol altına almayı öğrendi.

Çocukluğun sınırsız alanında, zaman onun tek boyutuydu. Onunla temas kurmaya çalışan yetişkinler sözcüklerle hiçbir zaman başarı elde edememişlerdi. Sözcükleri kabul ediyor ve onları uzun uzun düşünüyor gibi görünüyor, bazen

de cevaplıyordu. Ama alışılmadık, kopuk bir alışverişti bu.

Bu dönemde ona, kavramsal becerilerini aşan bir yöntemle yaklaşılması gerekiyordu. Bu şekilde onu kollarıyla kavrayan hemşire, vücudunun hangi bölgelerinin teması kaldırabileceğini bilerek, sözsüz bir iletişimle onu göğsüne bastırarak başının nispeten iyi, nispeten hasarsız olan kısımlarını keşfetmişti. Varlık varlığa dokunmuştu sanki. Bu kızın fark ettiği başka bir şeyi önemsememesi doğaldı; ne de olsa fazla hassas, hatta bir semptomun farkına varılması olarak tanımlanamayacak kadar özel bir sezgiydi. Kendisinin pek fazla zeki ya da akıllı olmadığını biliyordu. Bu yüzden bu farkındalığın zihninin bir köşesinde dalgalanmasına göz yumdu ve ona pek fazla kulak asmayarak, artık Matty'nin Matty'liğini diğer hemşirelerden daha fazla bildiğini kabul etmekle yetindi. Kendi kendine, başkalarına bir şey ifade edebilecek, ama kendisi için çok farklı anlamlara gelebilecek şeyler söylediğini fark etti.

"Matty benim aynı anda iki yerde birden olabileceğimi sanıyor!"

Derken fark ettiği şeyin uçup gittiğini ya da aklının hasbelkader onu sarmaladığı sözcükler yüzünden büyük ölçüde yanlış bir farkındalık olup çıktığını anladı. Ama bu çok sık oluyordu ve çocuğun doğasının bir tür tanımı olarak kabul ettiği bir inanış biçimi olarak yerleşti.

Matty benim iki kişi olduğumu sanıyor.

Daha sonra ve yalnızken – *Matty yanımda birisi olduğuna inanıyor.*

Zihninde, bu inancın Matty'ye has olduğunun ve tartışılacak bir konu olmadığının bilincinde bir hassasiyet vardı. Belki de kendi aklının kesinlikle alışılmadık çalışma biçimiyle ilgili belli bir hassasiyet hissediyordu. Ama kendini bu çocuğa diğerlerinden daha yakın hissediyordu ve bunu diğer çocukların kendisi güzel olduğu için içerleyecekleri bir biçimde gösteriyordu. Ona, "Mattym," diye hitap edi-

yordu. Bunu yaptığında, çocuğun fırından çıktığından beri yüzündeki karmaşık kas sistemini ilk defa iletişim amacıyla kullandığı gözlemlenmişti. Her şeyin yerli yerine oturması sanki küçük mekanizmanın yağlanmaya ihtiyacı varmış gibi yavaş ve ıstıraplıydı, ama nihai sonuç konusunda şüpheye yer yoktu. Matty gülümsüyordu. Ama sürekli ağzı yana kayıyordu ve kapalı kalıyordu, bu da gülümsemeyi çocuksu olmaktan çıkarıyor ve gülümsemenin mümkün olmasına rağmen genel bir alışkanlık olmadığını ve sık yapıldığında fena bir alışkanlık olduğunu kabul etmek gerekiyordu.

Matty yoluna devam etti. Kendisini bekleyen şeyin bu olduğunu ve kaçış olmadığını gördüğünden, duruma hayvani bir sabırla katlanarak acı çekti. Güzel hemşire bağrına taş basıp, ona ne kadar mutlu olacağını söyledi. Kız ayrılıklara alışkındı. Onu hayatta kaldığı için şanslı addedecek kadar gençti. Üstelik, âşık oldu ve bu onun ilgisini başka yöne çevirdi. Matty bir yöne, o başka yöne gitti. Şimdi hassas algılar bitmişti çünkü onları kendi çocukları üzerinde kullanmıyordu ya da kullanamıyordu. Mutluydu ve orta yaşa gelene kadar yıllar boyunca Matty'yi unuttu.

Matty şimdi vücudunun bir yerinden başka bir yerine deri nakli yapılabilmesi için başka bir yere alınmıştı. Bu absürd bir durumdu ve yanık hastanesindeki, hiçbirinin gülecek bir şeyi olmayan diğer çocuklar onun bu ciddi durumundan keyif almışlardı. Yetişkinler onu eğlendirip teselli etmeye gelmişler, ama hiçbir kadın onun sağlam tarafını göğsüne bastırmamıştı. Bunu yapmak için bedenini eğip bükmesi gerekirdi. Matty artık gülümsemez olmuştu. Sıradan ziyaretçiler artık daha çok yerini görebiliyorlardı ve kendi talihsizlerinin yanına koşan insanlar Matty'nin günlerini geçirdiği iğrenç sefaletten tiksiniyorlar ve ona yan yan bakarak onun mutlak bir kesinlikle yorumladığı huzursuz bir gülücük atıyorlardı. Sonunda serbest bırakıldığında ve mümkün olduğunca iyileşmiş olarak ayağa kalktığında, gülümsemesi

temelli olarak yok olmuştu. Sol tarafındaki patlama sinirlerinde büyümenin henüz telafi edemediği bir kasılmaya neden olmuştu, bu yüzden topallıyordu. Başının sağ tarafında saç vardı ama sol tarafı korkunç bir beyazlıktaydı; bu o kadar çocuksu olmaktan uzaktı ki kel görüntüsü çocukluğuna aldırılmamasına ve inatçılık eden ya da sadece aptal bir yetişkin muamelesi görmesine davetiye çıkarıyordu. Kuruluşlar onun menfaati için uğraşmaya odaklanmışlardı ama geriye onun için yapılabilecek pek fazla şey kalmamıştı. Geçmişi soruşturulmuş ama sonuç alınamamıştı. Büyük bir özenle yapılan soruşturmaların hepsinin vardığı sonuç, onun yanan bir şehrin katışıksız ıstırabından doğmuş olabileceğiydi.

İkinci Bölüm

Matty topallayarak hastaneden ilk okuluna; oradan da Britanya'nın en büyük iki sendikasının finanse ettiği bir okula gitti. Burada, Greenfield'deki Foundlings School'da Bay Pedigree'yle tanıştı. Her ne kadar Matty yukarı çıkarken Bay Pedigree aşağı iniyorsa da, bir noktada buluştukları söylenebilirdi.

Bay Pedigree o kadar tarihi olmayan iki kurumdan ve yurtdışı seyahatleri olarak açıkladığı uzun bir dönemden sonra bir kilisenin eski koro okulundaki öğretmenlik görevinden inişe geçmişti. Soluk altın sarısı saçları, canı sıkkın ya da şakacı ve muzip olmadığı zamanlarda ince, buruşuk ve kaygılı bir yüzü olan, ince yapılı ve enerjik bir adamdı. Foundlings kadrosuna Matty oraya gitmeden iyi yıl önce katılmıştı. İkinci Dünya Savaşı, deyim yerindeyse, Bay Pedigree'nin geçmişini aklamıştı. Bu yüzden akılsızca, okulun üst katındaki odalardan birinde kalıyordu. Artık kendi gözünde bile "Sebastian" değildi. "Bay Pedigree," önemsiz bir öğretmen, dönüştüğü şey buydu işte ve soluk renkli saçları çizgiler halinde ağarmaya başlamıştı. Oğlanların arasında züppelik eder, bazı belirli istisnalar dışında yetimleri itici bulurdu. Klasikleri burada bir işe yaramazdı. İçine temel İngilizce Dilbilgisi eklenmiş temel tarihle karışık temel coğrafya öğretiyordu. İki sene boyunca kendi "*zamanlarına*"

direnmek ona kolay gelmiş ve bir hayal dünyasında yaşamıştı. Kendi kendine hep iki oğlanın sahibiymiş gibi yapmıştı: Biri saf bir güzellik örneği, diğeri ise aklı başında bir küçük adamdı! Özel görevi eğitimlerinin en üst düzeyine eriştiklerine dair belirtiler gösteren oğlanların içine atılıp, gidebilecekleri zamana kadar vakit geçirdikleri büyük bir sınıftı. Müdür bu gruba fazla zarar veremeyeceğini düşünmüştü. Bu Bay Pedigree'nin "manevi ilişki"sini kurduğu oğlanın vakası dışında belki de doğruydu. Çünkü Bay Pedigree yaşlandıkça, bu ilişkide heteroseksüel bir insanın olağandışı olduğunu düşünebileceği bir şeyin ötesinde olağandışı bir gariplik ortaya çıkmıştı. Bay Pedigree çocuğu yere göğe sığdıramaz ve bütünüyle kendini ona verirdi, ah evet, bütünüyle; ve küçük oğlan hayatın harika olduğunu düşünür ve her şey onun için kolaylaşırdı. Sonra aynı şekilde aniden Bay Pedigree soğuklaşır ve ilgisiz davranırdı. Çocukla konuşursa sert bir tonda konuşurdu; ve bu, yanağın derisine bir parmak dokunuşunun bile söz konusu olmadığı manevi bir ilişki olduğuna göre çocuğun ya da herhangi birinin şikâyet edecek neyi olabilirdi ki?

Bütün bunlar ritme bağlıydı. Bay Pedigree o ritmi anlamaya başlamıştı. Bu, çocuğun güzelliği onu tükettiğinde, onda saplantı haline geldiğinde, onu kudurttuğunda – azar azar kudurttuğunda oluyordu! O dönemde çok dikkatli olmazsa kendini sağduyuyu aşan risklere atılmış bulurdu. Kendini başka birinin, belki de müdürün yanında, sözcükler dudaklarından dökülürken; genç Jameson'ın nasıl da olağanüstü çekici olduğunu, insanın sahiden onun güzel olduğunu kabul etmesi gerektiğini söyleme dürtüsü içinde bulurdu.

Matty Bay Pedigree'nin grubuna hemen girmemişti. Entelektüel potansiyelini sergilemesi için bir fırsat tanınmıştı. Ama yangının çocuğun sahip olabileceği herhangi bir pırıltıyı alıp götürmesi gibi hastaneler de çok fazla vaktini almıştı.

Topallığı, iki renkli yüzü ve başındaki kelin üzerine taranan siyah saçların zar zor örtebildiği korkunç kulağı onu doğal olarak alay konusu haline getirmişti. Bu hayatı boyunca artmaya devam ederek –adlandırmak gerekirse– bir yeteneğinin gelişmesine katkıda bulunmuş olabilirdi. Ortadan kaybolabiliyordu. Bir hayvan gibi fark edilmez olabiliyordu. Başka nitelikleri de vardı. Kötü bir şekilde ama ihtirasla resim yapıyordu. Sayfanın üzerine eğilip, siyah saçı serbestçe sallanır halde bir koluyla etrafını sarıyor ve denize dalar gibi çizdiği şeyin içine batıyordu. Dış çizgileri her zaman kesintisiz oluyordu ve bütün boşlukları mutlak bir intizam ve titizlikle dolduruyordu. Bu bir başarıydı. Ayrıca ona söylenen her şeyi kendini vererek dinliyordu. Eski Ahit'in büyük bölümünü ve Yeni Ahit'ten küçük bölümleri ezbere biliyordu. El ve ayakları, ince kol ve bacaklarına göre çok büyüktü. Cinselliği –ve bu arkadaşları tarafından net bir biçimde algılanmıştı– çirkinliğiyle doğru orantılıydı. Yüce gönüllüydü; arkadaşları bunu onun en büyük günahı addediyorlardı.

The Convent School of Saint Cecilia yolun yüz metre aşağısındaydı ve iki kurumun arsası dar bir yolla ayrılmıştı. Kızların tarafında üzerinde sivri uçlu demirler olan yüksek bir duvar vardı. Bay Pedigree üst kat odasından duvarı ve demirleri görebiliyordu ve bu çekindiği anılarını hatırlatıyordu. Oğlanlar da görebiliyorlardı. Sahanlıktan ve Bay Pedigree'nin üç kat yukarıdaki odasının büyük penceresinden duvarın öte tarafına bakabiliyor ve kızların mavi elbiselerini ve beyaz yazlık çoraplarını görebiliyordunuz. Kızların, yeteri kadar yaramaz ya da yeteri kadar seksilerse, bu ikisi tabii ki aynı şeydi, çıkıp demirlerin arasından bakabilecekleri bir yer vardı. Oğlanların tarafında tırmanabilecekleri bir ağaç vardı ve gençler yüz yüze birbirlerini görebiliyorlardı, aralarında yalnızca bir yol bulunuyordu.

Olağanüstü fesat olduklarından Matty'nin yüce gönüllülüğünden özellikle hoşlanmayan oğlanlardan ikisi, dehanın

açıklığı ve basitliğiyle onun bütün zayıflıklarını istismar etmeye koyulmuşlardı.

"Kızlarla konuşuyorduk, gördün mü?"

Ve sonra – "Senin hakkında konuşuyorlardı."

Ve sonra – "Angy senden hoşlanıyor Matty, seni sorup duruyor."

Derken – "Angy ormanda seninle yürüyüş yapmak istiyormuş!"

Matty topallayarak onlardan uzaklaştı.

Ertesi gün ona, yetişkinlerin dünyasından fikirler karmaşasıyla basıp imzaladıkları bir not verdiler. Matty kendi elindeki gibi bir müsvedde defterinden yırtılmış olan notu inceledi. Golf topları ağzından çıktı.

"Neden kendisi yazmadı? Buna inanmıyorum. Beni kandırıyorsunuz!"

"Ama bak, orada adı yazılı, 'Angy'. Sanırım imzalamazsa inanmayacağını düşündü."

Katıla katıla gülüşler.

Matty okul çağındaki kızlar hakkında herhangi bir şey bilseydi, asla böyle bir kâğıtla not yollamayacaklarını anlardı. Bu cinsel ayrımın erken bir örneğiydi. Bir oğlan aksi söylenmezse, eski bir zarfın arkasına yazarak bir iş başvurusunda bulunabilirdi. Ama kızlar kırtasiye malzemesi yakaladıklarında sonuçlar dehşet verici, mor, kokulu ve çiçek desenli olmaya eğilimli olurdu. Buna rağmen, Matty notun bir müsvedde defterinin köşesinden koparıldığına inanıyordu.

"Şimdi orada Matty! Ona bir şey göstermeni istiyor..."

Matty inik kaşlarının altından bir birine, bir diğerine baktı.

Matty'nin yüzünün hasar görmemiş olan tarafı kızardı. Hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekten Matty!"

Ona yaklaşıp etrafını sardılar. Onlardan daha uzun boyluydu ama durumu nedeniyle kambur duruyordu. Sözcükler üzerinde çalıştı ve onları ağzından çıkardı.

"Ne istiyor?"

Üç kafa şimdi olabildiğince yaklaşmıştı. Yüzündeki kızarıklık neredeyse derhal geçti ve ergenliğin benekleri beyaz fonda daha da belirginleşti. Bir solukta cevapladı.

"İstemedi!"

"Gerçekten!"

Sırayla her bir yüze baktı, ağzı açık kalmıştı. Tuhaf bir bakıştı. Derin okyanusta yüzen bir adamın başını kaldırıp bir kara parçası bulmaya çalışarak sabit bakışlarla önüne bakması gibiydi. Bakışlarında bir ışık belirtisi vardı, umut doğuştan gelen karamsarlıkla mücadele içindeydi.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten!"

"Yemin eder misin?"

Tekrar bir kahkaha koptu.

"Yemin ederim!"

Yine o hedeflenmiş yalvaran bakış, elin alayı geçiştirmeye çalışan hareketi.

"Tut..."

Kitaplarını onların ellerine tutuşturdu ve topallayarak hızla uzaklaştı. Diğerleri maymunlar gibi gülerek birbirlerini bırakmadılar. Ayrıldılar ve gürültü patırtı çıkararak arkadaşlarını topladılar. Bütün takım taş merdivenleri paldır küldür tırmandı, yukarı, yukarı, bir, iki, üç kat, büyük pencerenin yanındaki sahanlığa gitti. Bir uçtan bir uca çocuk boyu yüksekliğindeki demir çubuğa yaslanarak itişip kakıştılar ve bir çocuğun eninden daha dar olan dikey çubuklara tutundular. Elli metre ileride ve on beş metre aşağıda bir oğlan yasak ağaca doğru hızla topallıyordu. Ağacın karşısında, kızların tarafındaki duvarın üzerinde gerçekten de iki küçük benek gözüküyordu. Pencerenin önündeki oğlanlar o kadar kendilerinden geçmişlerdi ki arkalarında kapının açıldığını duymadılar.

"Bütün bunlar ne demek oluyor? Siz beyler yukarıda ne yapıyorsunuz?"

Bay Pedigree kapı aralığında durmuş, sinirle kapı tokmağını tutmuş, bir uçtan bir uca sıra halindeki gülen oğlanlara bakıyordu. Ama hiçbiri yaşlı Pedders'ı umursamamıştı.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor dedim. Benim adamlardan kimse var mı burada? Sen, güzel bukleli, Shenstone!"

"O Windy, efendim. Ağaca tırmanıyor!"

"Windy mi? Windy kim?"

"İşte orada, efendim, onu görebilirsiniz, yukarı çıkıyor!"

"Ah ne aşağılık, edepsiz, pis bir grupsunuz siz. Sana şaşırdım, Shenstone, senin gibi iyi, dürüst bir delikanlı..."

Mahcup, neşeli bir kahkaha...

"Efendim, efendim, şimdi yapıyor..."

Alt dallardan birinin yaprakları arasında bir karmaşa oldu. Mavi, seksi benekler sanki vurularak düşürülmüş gibi duvarın üzerinden kayboldu. Bay Pedigree el çırptı ve bağırdı ama oğlanlardan hiçbiri aldırış etmedi. Bir çağlayan gibi dalga dalga merdivenlerden inip onu yüzü kızarmış ve önündekinden daha çok arkasında olanlar yüzünden altüst olmuş bir halde orada bıraktılar. Merdiven sahanlığından aşağı arkalarından baktı. Yan dönüp odaya doğru konuştu ve kapıyı açık tuttu.

"Pekâlâ canım. Şimdi çıkabilirsin."

Oğlan dışarı çıktı, başını kaldırıp Bay Pedigree'ye güvenle gülümsedi. Değerinden emin bir şekilde merdivenlerden aşağı indi.

Çocuk gittiğinde Bay Pedigree tedirgin bir şekilde, beceriksizce ağaçtan aşağı inmekte olan uzaktaki oğlana baktı. Bay Pedigree'nin müdahale etmek gibi bir niyeti yoktu – hiçbir şekilde.

Müdür Baş Rahibeden duydu. Çağırttığı oğlan topallayarak, sivilceli ve huzursuz bir halde geldi. Müdür onun haline üzülmüştü ve işleri onun adına kolaylaştırmaya çalıştı. Olay Baş Rahibe tarafından bir gizlilik perdesi altındaymış gibi öyle sözcükler kullanılarak anlatılmıştı ki

müdür bu gizliliği kaldırması gerektiğini anlamıştı; yine de perdeyi kaldırma işine endişeyle yaklaştı. Herhangi bir gizlilik perdesini kaldırmanın, araştıranın umduğundan fazlasını ortaya çıkartma olasılığını barındırdığını biliyordu.

"Şöyle otur, olur mu? Şimdi. Biliyorsun, senin hakkında bir şikâyet aldık. O ağaca tırmandığında yaptığın şey hakkında. Genç adamlar – oğlanlar – ağaçlara tırmanırlar, sana onu sormuyorum – ama bu yaptığından önemli sonuçlar doğabilir, anlarsın. Şimdi. Ne yaptın?"

Oğlanın yüzünün tedavi görmemiş tarafı kıpkırmızı oldu. Aşağıya baktı, dizlerinden de aşağıya.

"Görüyorsun, sevgili oğlum, korkacak... korkacak bir şey yok. Bazen insanın elinde olmaz. Onlar hasta olduklarında onlara yardım ederiz ya da yardım edecek birilerini buluruz. Sadece *bilmemiz* gerekir!"

Oğlan ne konuştu ne de kıpırdadı.

"Senin için daha kolay olacaksa bana göster o zaman."

Matty kaşlarının altından bir baktı, sonra yine bakışlarını aşağı çevirdi. Koşmuş gibi hızlı hızlı nefes alıyordu. Sağ elini öbür yanına uzattı ve sol kulağının yanından sarkan uzun bukleyi tuttu. Tam bir boş vermişlikle saçı diğer tarafa çekti ve kafa derisinin beyaz iğrençliğini ortaya çıkardı.

Matty müdürün istemsizce gözlerini kapatıp, sonra zorla açarak yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadan açık tuttuğunu görmediği için talihliydi belki de. Müdür anlayışlı bir tavırla başını sallayana ve Matty de rahatlayarak saçını eski haline getirene kadar ikisi de bir şey söylemediler.

"Anlıyorum," dedi müdür. "Evet, anlıyorum."

Sonra bir süre bir şey söylemedi ve Baş Rahibe'ye yazacağı mektupta kullanabileceği ifadeleri düşündü.

"Peki," dedi sonunda, "bunu bir daha yapma. Şimdi gidebilirsin. Ve lütfen unutma ki sadece büyük kayın ağacına tırmanmaya izinlisin ve sadece ikinci dalına kadar. Tamam mı?"

"Tamam efendim."

Bundan sonra müdür çeşitli öğretmenleri Matty hakkında daha fazla bilgi edinmek için görevlendirdi ve birisinin fazla nazik davranmış olduğu açıkça belli oldu –ya da kaba– ve kendisine fazla gelen bir yolda ilerliyordu. Oğlan asla bir sınavı geçemeyecekti ve onu denemeye zorlamak aptalcaydı.

Bu nedenle bir sabah Bay Pedigree bir harita çizmekte olan sınıfın önünde pineklerken, Matty koltuğunun altında kitaplarıyla, ağır adımlarla paldır küldür içeri girip öğretmenin masasının önünde durdu.

"Aman Tanrım, çocuk. Nereden geliyorsun?"

Anlaşılan soru Matty için fazla hızlı ve fazla derindi. Hiçbir şey söylemedi.

"Ne istiyordun, çocuk? Çabuk söyle!"

"Bana böyle söylendi, efendim. C.3, efendim. Koridorun sonundaki sınıf."

Bay Pedigree belirgin bir şekilde sırıttı ve bakışlarını hızla oğlanın kulağından uzaklaştırdı.

"Ah. Maymun dostumuz daldan dala atlıyor. Gülmeyin beyler. Pekâlâ. Ehlileştin mi? Güven olur mu? Parlak zekâlı mısın?"

Bay Pedigree tiksintiyle titreyerek odaya göz gezdirdi. Oğlanları en güzel olanlar en ön sırayı işgal edecek şekilde güzelliklerine göre yerleştirmek âdeti ve eğlencesiydi. Aklında yeni oğlanın nereye gideceği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Sınıfın arka sağ tarafında, yüksek bir dolabın kısmen gizleyeceği, bir sıra konacak kadar bir boşluk vardı. Dolap bir pencereyi kapatmadan döndürülüp duvara yanaştırılamıyordu.

"Brown, zarif yaratık, senin oradan kalkmanı istiyorum. Barlow'un yerine oturabilirsin. Evet, onun döneceğini biliyorum; sonra tekrar düzenlememiz gerekecek, değil mi? Zaten Brown, sen afacanın birisin, değil mi? Orada arkada, seni göremediğimi zannettiğin zamanlarda nelerin peşinde

olduğunu biliyorum. Gülmeyi kesin, beyler. Gülmenize izin vermem. Peki öyleyse, adın ne, Wandgrave. Disiplini sağlayabilir misin, hım? Git o köşeye otur, sessiz ol ve düzgün davranmazlarsa bana söyle, hım? Haydi git!"

Oğlan yerine oturup kısmen gözden kaybolana kadar bariz bir neşeyle sırıtarak bekledi. Bay Pedigree dolabın dış hatlarından biriyle oğlanı bölebileceğini, böylece yüzünün yalnızca nispeten zarar görmemiş kısmının görülebileceğini fark etti. Rahatlayarak içini çekti. Böyle şeyler önemliydi.

"Tamam çocuklar. Devam edelim. Ne yaptığımızı ona göster, Jones."

Hoş oyunuyla oyalanarak rahatladı; Matty'nin beklenmedik gelişi bir tur daha oynamasına bahane olmuştu.

"Pascoe."

"Efendim?"

Pascoe'nun hiçbir zaman çok yüksek derecede olmayan çekiciliğini kaybetmekte olduğu yadsınamazdı. Bay Pedigree bu arada, oğlanda ne bulmuş olduğunu merak etti. Neyse ki ilişkileri fazla ilerlememişti.

"Pascoe, sevgili dostum, Jameson'la yer değiştirmenin bir sakıncası yoktur umarım, böylece Barlow geldiğinde – yargı koltuğundan *birazcık* daha uzakta oturmayı umursamazsın herhalde? Şimdi, ya sen, Henderson. Ha?"

Henderson ön sıranın ortasındaydı. Narin ve esin veren güzellikte bir çocuktu.

"Sen yargı koltuğuna yakın olmaya aldırmazsın, değil mi, Henderson?"

Henderson gurur ve hayranlıkla gülümseyerek başını kaldırdı. Burcu Bay Pedigree'nin yükseleniydi. Bay Pedigree tarifsiz bir şekilde duygulanarak masasından kalktı ve oğlanın yanında durdu, parmakları saçlarının arasındaydı.

"Solgun, sevgili dostum, bütün bu sarı zımbırtıyı en son ne zaman yıkadın, ha?"

Henderson başını kaldırdı, hâlâ gülümsüyordu ve kaygısızdı; sorunun bir soru olmadığını, iletişim, parıltı ve zafer olduğunu anlıyordu. Bay Pedigree elini başından indirdi ve oğlanın omzunu sıktı, sonra masasına döndü. Dolabın arkasındaki oğlanın elini kaldırdığını görünce şaşırdı.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Efendim. Oradaki oğlan. Şuradakine bir not yolladı. Buna izin verilmiyor, değil mi, efendim?"

Bay Pedigree şaşkınlıktan bir süre cevap veremedi. Sınıfın geri kalanı bile, duyduklarının alçaklığı onlara da nüfuz edene kadar sessiz kaldılar. Sonra hafif ve artan bir yuhalama sesi yükselmeye başladı.

"Kesin şunu, beyler. Kesin dedim. Sen, adın ne senin. Vahşi hayvanlarla dolu bir yabandan geliyor olmalısın. Bir polis bulduk!"

"Efendim, dediniz ki..."

"Ne dediğimi boş ver, *yavan* yaratık! Tanrım, ne hazineye denk geldik!"

Matty'nin ağzı açılmış ve açık kalmıştı.

Elbette bundan sonra Matty'nin Bay Pedigree'yi benimsemesi tuhaftı. Peşinden gitmeye başlaması ve onu sinirlendirmesi, adamı ne kadar az tanıdığının işaretiydi; çünkü adamın isteyeceği son şey Matty'nin ilgisiydi. Doğrusu, Bay Pedigree yükselen eğrisinin çıkışındaydı ve çok uzaklarda kalmış koro okulu günlerinde ona hiç de aşikâr olmayan bir biçimde nerede olduğunu anlamaya başlamıştı. Eğrinin üzerindeki noktaların kendilerini hassas bir doğrulukla belli ettiklerini artık biliyordu. Sevgi gösterileri aleni olsa bile sınıftaki güzellikleri takdir ettiği müddetçe her şey emniyette ve usulüne uygundu. Ama kendi odasında oğlanların ödevlerine yardım etmeye başladığı –başlamak *zorunda kaldığı*– bir noktaya gelmişti; bu yasak olduğu kadar tehlikeli ve çılgıncaydı; ve orada da hareketler bir süre masumane olacaktı...

O sırada, bu dönemin son ayında, Henderson bizzat doğa tarafından o üstün güzelliğe yüceltilmişti. Bay Pedigree bile o güzelliğin daima kullanıma hazır olmasını ve yıldan yıla ortaya çıkıyor olmasını tuhaf buluyordu. O ay hem Bay Pedigree hem de mutlak bir saflıkla peşini bırakmayan Matty için tuhaf bir aydı. Matty'nin dünyası öyle küçük, adam ise öylesine büyüktü ki. Bir ilişkinin bütünüyle bir şaka üzerine kurulabileceğini aklı almıyordu. Matty, Bay Pedigree'nin hazinesiydi. Bay Pedigree öyle demişti. Tıpkı bazı oğlanların yıllarını hastanede geçirdikleri, bazılarınınsa geçirmedikleri gibi, sonuç vahim derecede sevilmeme olsa bile, bazı oğlanların zorunlu görevlerini yerine getirip arkadaşlarını ihbar ettiklerini, bazılarının etmediklerini görmüştü.

Matty'nin arkadaşları onun görünüşünü affetmiş ya da unutmuş olabilirlerdi. Ama hayal gücünden yoksun oluşu, yüce gönüllülüğü ve nerede nasıl davranacağını bilmemesi onun toplum dışına itilmesini garantiliyordu. Ama keltoş Windup arkadaşlık özlemi içindeydi ve peşine takıldığı tek kişi Bay Pedigree değildi. Çocuk Henderson'ın da peşine takılmıştı. Oğlan alay ediyor ve Bay Pedigree de şöyle diyordu...

"Şimdi değil, Wheelwright, şimdi değil!"

Apansızın Henderson'ın Bay Pedigree'nin odasını ziyaretleri daha sıklaşmış, aleni bir hal almıştı ve Bay Pedigree'nin sınıfa hitap ederken kullandığı dil de daha abartılı olmuştu. Bu, eğrinin tepe noktasıydı. Bir dersin çoğunu konudan ayrılarak kötü alışkanlıklar üzerine öğütler vererek geçirmişti. Bunlardan çok ama çok fazla vardı ve onlardan kaçınmak çok zor bir işti. Doğrusu –bunu büyüdükçe anlayacaklardı– bunlardan bazılarından kaçınmak imkânsızdı. Bununla birlikte, kötü olduğu düşünülen alışkanlıklarla gerçekten kötü olanları ayırt edebilmek önemliydi. Neden olmasındı, antik Yunan'da kadınlar daha aşağı olarak kabul ediliyordu; gülmeyin beyler, ne düşündüğünüzü biliyorum,

sizi edepsizler ve aşk erkekler arasında ve erkeklerle oğlanlar arasında en yüksek ifadesine ulaşmıştı. Bazen bir adamın yakışıklı bir küçüğü gittikçe daha çok düşündüğü olurdu. Farz edelim ki mesela, adam büyük bir atletti, şimdi de olabileceği gibi, bir kriket oyuncusu ya da kriket sporunun en yüksek standardındaki formatı olan test kriket oyuncusu...

Yakışıklı küçük delikanlılar bu söylevin düsturunun kötü alışkanlıklarla bağlantısını anlamak için beklediler, ama asla anlayamadılar. Bay Pedigree'nin sesi canlılığını yitirdi ve bütün bu konuşma birdenbire sona ermemiş olsa da Bay Pedigree dalgın ve şaşkın görünüyordu.

İnsanlar bir kişinin başka bir kişi hakkında ne kadar az şey bildiğini keşfettiklerinde bunu garip bulurlar. Benzer biçimde, insanlar eylemlerinin ve düşüncelerinin karanlığın içinde tümüyle gizli olduğundan tamamen emin oldukları sırada hayret ve keder içinde günün parlak ışığında ve bir seyirci önünde sahnede olduklarını keşfederler. Bu keşif bazen insanı körleştiren ve yıkıma uğratan bir şoktur. Bazen de hafif atlatılır.

Müdür Bay Pedigree'nin sınıfındaki bazı oğlanların not karnelerini görmek istedi. Müdürün odasında, yeşil dosya dolaplarının önünde masaya oturdular. Bay Pedigree, Blake ve Barlow hakkında, Crosby, Green ve Halliday hakkında akıcı bir şekilde konuşuyordu. Müdür başını salladı ve not karnelerini geri verdi.

"Görüyorum ki Henderson'ınkini getirmemişsiniz."

Bay Pedigree buz gibi bir sessizliğe gömüldü.

"Biliyorsunuz Pedigree, bu büyük bir ihtiyatsızlık."

"İhtiyatsız olan ne? İhtiyatsız olan ne?"

"Bazılarımızın kendine has zorlukları var."

"Zorluklar mı?"

"Bu yüzden odanızda bu özel dersleri vermeyin. Eğer oğlanları odanızda istiyorsanız..."

"Ah ama çocukların iyiliği için!"

"Buna karşı bir kural var, biliyorsunuz. Söylentiler var."

"Başka oğlanlar..."

"Bunu nasıl karşılamamı istediğinizi bilmiyorum. Ama bu kadar – seçici davranmamaya çalışın."

Pedigree kulakları ateş basmış bir halde hızla oradan ayrıldı. Entrikanın ne kadar derin olduğunu açıkça görebiliyordu; çünkü döngüsel hayatının grafiği doruğuna doğru yükselirken her şeyden çok erkeklerden şüphelenirdi. Pedigree –kendi akılsızlığının da kısmen farkına vararak– bizzat müdürün Henderson'ın peşinde olduğunu düşündü! Böylece, müdür kendisinden kurtulmak için herhangi bir teşebbüste bulunacak olursa, bunu savuşturmak için bir plan yapmaya koyuldu. En iyi şeyin göstermelik bir öykü ya da kamuflaj olacağını net bir biçimde görüyordu. Ne yapacağını düşünüp taşınırken bir adımdan, önce imkânsız olduğu için, sonra ihtimal dışı, sonra da oldukça dehşet verici olduğu için vazgeçti – ve sonunda, grafik düşmediği halde atmak zorunda olduğu bir adım olduğunu anladı.

Kendini hazırladı. Sınıfı yerine yerleştiğinde oğlandan oğlana aralarında dolaştı; ama bu sefer arkadaki feci tiksintiyle başladı. Kasıtlı olarak dolabın yarı yarıya gizlediği Matty'nin olduğu köşeye gitti. Matty başını kaldırarak ona orantısız yüzüyle gülümsedi; Pedigree ıstıraplı gerçek bir kıvranmayla oğlanın başının üzerindeki boşluğa doğru sırıttı.

"Aman Tanrım! Bu Roma İmparatorluğu'nun haritası değil genç dostum! Bu karanlık bir kömürlükteki bir kara kedinin resmi. Jameson, bana haritanı ver. Şimdi görüyor musun Matty Windrap? Ah, Tanrım. Bak, burada oyalanarak vakit kaybedemem. Bu akşam etüt sınıfını almıyorum, bu yüzden oraya gideceğin yerde kitabını, atlasını ve geri kalan her şeyi odama getir. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Gülmeyin beyler! Özellikle iyi yaparsan bir tarçınlı çörek ya da bir dilim kek olabilir – ah Tanrım..."

Matty'nin iyi tarafı yukarıya doğru güneş gibi parladı. Pedigree onun yüzüne baktı. Yumruğunu sıktı ve hafifçe oğlanın omzuna vurdu. Sonra sanki temiz havaya ihtiyacı varmış gibi aceleyle sınıfın önüne doğru yürüdü.

"Henderson, sarışın çocuk. Bu akşam seni derse alamayacağım. Ama şart değil, değil mi?"

"Efendim?"

"Buraya gel ve bana defterini göster."

"Efendim."

"İşte! Gördün mü?"

"Efendim – üst katta başka ders olmayacak mı, efendim?"

Bay Pedigree endişeyle oğlanın yüzüne, altdudağının sarktığı yere baktı.

"Ah Tanrım. Bak, Solgun. Dinle..."

Parmaklarını oğlanın saçlarının arasına soktu ve başını kendine doğru çekti.

"Solgun, canım. En iyi dostlar ayrılmalı."

"Ama dediniz ki..."

"Şimdi değil!"

"Dediniz!"

"Sana söyleyeyim, Solgun. Perşembe günü salonda etüt sınıfını alacağım. Sen defterinle masaya gelirsin."

"Sırf iyi bir harita çizdim diye – bu haksızlık!"

"Solgun!"

Oğlan başını eğmiş, ayaklarına bakıyordu. Yavaşça döndü ve sırasına gitti. Oturdu, başını kitabının üzerine eğdi. Kulakları o kadar kızarmıştı ki kepçeleri Matty'nin morluğuna çalıyordu adeta. Bay Pedigree kendi masasında oturuyor, elleri masanın üzerinde titriyordu. Henderson inik kaşlarının altından ona bir göz attı ve Bay Pedigree bakışlarını başka yöne çevirdi.

Ellerini durdurmaya çalıştı ve mırıldandı:

"Gönlünü alırım..."

Üçünün arasında bir tek Matty dünyaya açık yüreklilikle bakabiliyordu. Güneş yüzünün bir yanına vuruyordu. Bay Pedigree'nin odasına çıkma zamanı geldiğinde siyah saçlarını, mor kafasıyla morumsu kulağını örtecek bir şekle sokmaya fazlasıyla özen gösterdi. Bay Pedigree telaşlı bir ürpermeyle ona kapıyı açtı. Matty'yi bir sandalyeye oturttu ama kendisi sanki hareket etmek bir ağrıyı yatıştırırmış gibi ileri geri yürüyordu. Matty'yle ya da birisiyle konuşmaya başladı, sanki odada anlayan bir yetişkin varmış gibi; ve güçbela başlamıştı ki kapı açıldı ve Henderson kapının eşiğinde belirdi.

Bay Pedigree bağırdı:

"Git, Solgun! Git! Seni *görmeyeceğim*! Ah, Tanrım..."

Bunun üzerine Henderson gözyaşlarına boğuldu ve merdivenlerden aşağı paldır küldür inerek kaçtı ve Bay Pedigree kapıda durup oğlanın hıçkırıkları ve ayak sesleri kesilene kadar merdivenlerden aşağıya baktı. O zaman bile olduğu yerde kaldı ve aşağıya bakmaya devam etti. Cebini karıştırdı ve büyük beyaz bir mendil çıkarıp alnında ve ağzının kenarlarında gezdirdi, Matty sırtını seyrediyordu ve bir şey anlamadı.

Sonunda Bay Pedigree kapıyı kapattı, ama Matty'ye bakmadı. Onun yerine odanın içinde huzursuzca dolanmaya başladı, biraz kendi kendine biraz da oğlana mırıldanıyordu. Dünyadaki en berbat şeyin susuzluk olduğunu ve insanların her tür çölde her tür susuzluk çektiğini söyledi. Bütün insanlar ayyaştı. İsa bile çarmıhta "Διψάω"* diye bağırmıştı. İnsanların susuzluğu kontrol edilemezdi, dolayısıyla insanlar bunun için suçlanamazlardı. İnsanları bu nedenle suçlamak haksızlık olurdu, Solgun'un, o aptal ve güzel genç şeyin yanıldığı nokta buydu, ama öte yandan anlamayacak kadar gençti.

O anda Bay Pedigree masasının yanındaki sandalyeye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

---

* Susadım anlamına gelen Yunanca sözcük. (ç.n.)

"Διψάω."

"Efendim?"

Bay Pedigree cevap vermedi. Hemen Matty'nin defterini aldı ve elinden geldiğince kısa bir biçimde haritanın neresinin yanlış olduğunu anlattı. Matty düzeltmeye başladı. Bay Pedigree pencereye gitti ve durup, kurşun çerçevelerin üzerinden yangın merdiveninin başına ve ötesine, Londra'nın banliyölerinin artık bir nevi gelişme gibi görülebildiği ufka doğru baktı.

Henderson salondaki etüt sınıfına dönmedi, ne de oradan ayrılmanın bahanesi olarak kullandığı tuvaletlere. Binanın ön tarafına doğru gitti ve müdürün kapısının dışında dakikalarca bekledi. Bu ıstırabın açık bir işaretiydi; çünkü onun dünyasında hiyerarşinin diğer üyelerini pas geçmek kötü bir şey değildi. Sonunda kapıyı vurdu, önce çekinerek, sonra daha güçlü.

"Peki evladım, ne istemiştin?"

"Sizi görmek, efendim."

"Seni kim yolladı?"

"Hiç kimse efendim."

Bunun üzerine müdür başını kaldırdı. Çocuğun kısa bir süre önce ağlamış olduğunu fark etti.

"Hangi sınıftansın?"

"Bay Pedigree'nin sınıfı, efendim."

"Adın?"

"Henderson, efendim."

Müdür ağzını *hah!* demek için açtı ama tekrar kapadı. Bunun yerine ağzını büzdü. Aklının bir köşesinde bir endişe baş göstermeye başladı.

"Peki?"

"Bay Pedigree'yle ilgili, efendim."

Endişe dallanıp budaklandı, mülakatlar, suçlamanın değerlendirilmesi, bütün o sıkıntılar, durumun yöneticilere rapor edilmesi ve her şeyin sonunda hâkim. Tabii ki adam suçunu kabul ederse; ya da iş bu kadar ileri gitmezse...

Hesaplı bakışlarını oğlana dikip uzun uzun baktı.

"Eee?"

"Efendim, Bay Pedigree, efendim – bana odasında dersler veriyor..."

"Biliyorum."

Şimdi şaşırma sırası Henderson'daydı. Basiretle başını sallayan müdüre bakakaldı. Müdür emekli olmak üzereydi, başka şeylerden olduğu kadar yorgunluk nedeniyle de, kararlılığını geri dönüşü olmayan bir şey söylenmeden önce oğlanı defetmeye yönlendirmişti. Pedigree'nin elbette gitmesi gerekecekti ama bu fazla bir zorluk çıkmadan halledilebilirdi.

"O öyle biridir," dedi müdür hemen, "ama sanırım diğerlerinden daha fazla çalışmaktan sıkılmışsındır, değil mi, evet, anlıyorum, benim Bay Pedigree'yle konuşmamı istersin, değil mi; *senin* söylediğini söylemem, sadece senin fazladan çalışmak için yeteri kadar güçlü olmadığını düşündüğümüzü söylerim, böylece artık kaygılanmazsın. Bay Pedigree artık senin oraya gitmeni istemeyecek. Tamam mı?"

Henderson kıpkırmızı oldu. Ayak parmağıyla halıyı eşeledi ve eğilip oraya baktı.

"Bu ziyaretten kimseye söz etmeyeceğiz, tamam mı? Beni görmeye gelmene memnun oldum, Henderson, çok memnun oldum. Biliyorsun böyle küçük şeyler her zaman düzeltilebilir, bunları bir yetişkine söylemen yeterlidir. Güzel. Şimdi ferahla ve etüdüne dön."

Henderson kıpırdamadı. Yüzü daha da kızardı, şişmiş gibi duruyordu ve gözyaşları, harap olmuş gözlerinden sanki kafasının içi onlarla doluymuş gibi fışkırıyordu.

"Haydi ama, çocuk. O kadar da kötü değil!"

Ama daha da kötüydü. Çünkü ikisi de üzüntünün kökeninin nerede olduğunu bilmiyordu. Oğlan çaresizce ağlıyordu, adam çaresizce seyrediyor, adeta hiçbir şekilde kesin olarak hayal edemeyeceği bir şeyi gizlice düşünüyor ve sonuç

olarak savuşturmak akıllıca ya da mümkün olur mu diye ince hesaplar yapıyordu. Ancak gözyaşları dinmek üzereyken tekrar konuştu.

"Daha iyi misin? Hım? Bak sevgili oğlum, şu sandalyede biraz otursan iyi edersin. Benim gitmem gerekiyor – birkaç dakikaya dönerim. Canın istediği zaman gidebilirsin. Tamam mı?"

Müdür başını sallayıp dostça gülümseyerek dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Henderson teklif edilen sandalyeye oturmadı. Olduğu yerde ayakta durdu, yüzündeki kırmızılık yavaş yavaş azalıyordu. Elinin tersiyle sildiği burnunu çekti. Sonra salondaki sırasına döndü.

Müdür odasına dönüp oğlanın gittiğini gördüğünde biraz rahatladı, ne de olsa geri dönüşü olmayan bir şey söylenmemişti; ama sonra büyük bir öfke duyarak Pedigree'yi hatırladı. Onunla derhal konuşma konusunu düşünüp taşındı ama sonunda bütün bu tatsız işi sabah okulunun ilk saatlerine ertelemeye karar verdi; uyku, ihtiyacı olan gücü toplamasını sağlayacaktı. Bütün bu iş daha fazla ertelenemeyecek olsa da, yarın yeterince erken sayılırdı; Pedigree'yle daha önceki görüşmesini hatırlayan müdür gerçek bir öfkeyle kızardı. *Aptal* adam!

Gelgelelim, ertesi sabah müdür kendini bir görüşmeye hazırlarken, birilerini şoka uğratacağına kendini şoka uğrarken buldu. Bay Pedigree sınıfındaydı ama Henderson yoktu; ilk ders sona ermeden önce, yeni yönetici Edwin Bell –şimdiden bütün okul için "Dinger"* olmuştu– Henderson'ı bulmuş ve bir histeri atağı yaşamıştı. Bay Bell götürülmüş ama Henderson gülhatmilerin ardına saklandığı duvarın dibinde bırakılmıştı. Belli ki 15 metre yükseklikten, pencerelerin kurşun çerçevelerinden ya da onlara bitişik olan yangın merdiveninden düşmüştü ve hiçbir hayat belir-

* Bell İngilizcede çan anlamına geldiği için çan sesinden ilhamla, çan gibi çınlayan anlamına gelen Dinger ismini takmışlar. (ç.n.)

tisi göstermiyordu. "Ölü," dedi ayak işlerini gören Merriman, vurgulayarak ve aşikâr bir keyifle, "Ölü gibi soğuk ve katı"; Bay Bell'i çileden çıkartan buydu. Yine de Bay Bell sakinleşene kadar Henderson'ın cesedi kaldırılmış ve altında bir jimnastik ayakkabısı bulunmuştu – içinde Matty'nin ismi yazılıydı.

O sabah müdür, Henderson'ın karşısına çıktığı yere bakarak oturdu ve birkaç acımasız gerçekle yüz yüze geldi. Amiyane tabirle, topun ağzında olduğunu biliyordu. Korkunç karmaşık bir sürecin kendisini beklediğini öngörmüştü, oğlanın kendisine geldiğini ifşa etmek zorunda kalacaktı ve...

Ya Pedigree? Müdür, onun gece ne olduğunu bilse sabah asla derse devam edemeyeceğini biliyordu. Bu ancak kaşarlanmış bir caninin yapacağı bir şeydi ya da duygusuzca ince hesaplar yapma kabiliyeti olan birisinin – ama Pedigree'nin değil. Peki kimin?..

Polis geldiğinde ne yapacağını hâlâ bilmiyordu. Komiser jimnastik ayakkabısını sorduğunda müdür ancak oğlanların sık sık birbirlerinin giysilerini giydiklerini söyleyebildi, komiser oğlanların nasıl olduğunu bilirdi; ama komiser bilmiyordu. Bu sanki filmlerde ya da televizyonda izlenen bir şeymiş gibi Matty'yi görmek istedi. Bu noktada müdür okulu temsil eden hukuk müşavirini devreye soktu. Bu yüzden komiser bir süre uzaklaştı ve iki adam Matty'yle görüştü. Ayakkabının fırlatıldığını söylediği anlaşıldı, müdür bunun üzerine sinirli bir halde, fırlatılmadığını, atıldığını söyledi, o bir at nalı değildi. Hukuk müşaviri gizlilik ve gerçek hakkında açıklamalar yaptı ve onu nasıl korumakta olduklarını anlattı.

"Olay sırasında orada mıydın? Yangın merdiveninde miydin?"

Matty başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Öyleyse neredeydin?"

Oğlanı daha çok tanımış olsalardı, güneşin neden bir kez daha onun yüzünün iyi olan tarafını yücelterek parladığını bilirlerdi.

"Bay Pedigree."

"O orada mıydı?"

"Hayır, efendim!"

"Bak evladım..."

"Efendim, benimle birlikte odasındaydı, efendim!"

"Gecenin bir yarısında mı?"

"Efendim, bana bir harita çizmemi söylemişti..."

"Saçmalama. Senden gecenin yarısında ona bir harita götürmeni istemez!"

Matty'nin yüzündeki asalet silinip gitti.

"Bize doğruyu da söyleyebilirsin," dedi müşavir. "Sonunda ortaya çıkacak, biliyorsun. Korkacak bir şey yok. Şimdi. Şu ayakkabıya ne oldu?"

Matty hâlâ başını kaldırmadan, asil olmaktan çok saf, mırıldanarak cevapladı.

Müşavir bastırdı.

"Duyamadım. Eden? Eden'ın jimnastik ayakkabısıyla ne alakası var?"

Matty yine mırıldandı.

"Böyle bir yere varamayız," dedi müdür. "Bak, ee, Wildwort. Zavallı genç Henderson yangın merdiveninin tepesinde ne yapıyordu?"

Matty kaşlarının altından hararetle baktı ve dudaklarından bir sözcük döküldü.

"Kötülük!"

Böylece Matty'yi bir kenara bırakıp Bay Pedigree'yi çağırttılar. Geldi, dermansız, beti benzi atmış ve baygın bir haldeydi. Müdür onu nefret dolu bir acımayla inceledi ve oturmasını söyledi; adam sandalyeye çöktü. Müşavir olası gidişatı ve küçüklerin gereksiz yere sorgulanmasından kaçınmak için sanığın suçunu kabul etmesi durumunda, daha

ağır bir ceza yerine daha hafifinin verilebileceğini açıkladı. Bay Pedigree büzülmüş bir halde ve titreyerek oturdu. Ona karşı naziktiler ama o bütün görüşme sırasında tek bir canlılık belirtisi gösterdi. Müdür kibarca küçük bir arkadaşı olduğunu, Matty Windwood'un olay sırasında başka bir yerde olduğuna dair şahitlik yapacağını söylediğinde Bay Pedigree'nin yüzü kireç gibi oldu, sonra kızardı ve tekrar solgunlaştı.

"O iğrenç, çirkin oğlan! Dünyada son kalan kişi olsa bile ona dokunmazdım!"

Suçunu kabul etmeye razı olduğu göz önüne alınınca tutuklanması mümkün olduğu kadar gizli yapıldı. Buna rağmen, odasından aşağıya yanında bir polis memuruyla birlikte indi ve buna rağmen adımlarını takip eden gölgesi, onun utanç ve korku içinde gidişini görmek üzere oradaydı. Bay Pedigree büyük holde ona avaz avaz bağırdı.

"Seni iğrenç, iğrenç oğlan! Hepsi senin suçun!"

İlginçtir ki okulun geri kalanı da Bay Pedigree'yle sanki aynı fikirdeydi. Bizim zavallı Pedders şimdi oğlanlar arasında, onlara kek dağıttığı ve istedikleri müddetçe maskaraları olmaya nezaketle rıza gösterdiği eski mutlu günlere oranla daha da popüler olmuştu. Hiç kimse; müdür de, müşavir de, hâkim de o gecenin gerçek hikâyesini öğrenemedi; Henderson'ın içeri alınmak için nasıl yalvardığını ve reddedildiğini, merdivenlerde başı döndüğünden kayıp düştüğünü hiç öğrenemediler, çünkü Henderson artık ölmüştü ve azgın tutkusunu kimseye anlatamazdı. Ama sonuç Matty'nin dışlanması ve derin bir kedere gömülmesi olmuştu. Personel açısından onun okuldan erken ayrılması gereken vakalardan biri olduğu açıktı ve çok zekâ gerektirmeyen basit bir iş bir çare olmasa da sorunu geçici olarak çözüyordu. Böylece Eski Köprü yakınlarında Anacadde'nin diğer ucundaki Frankley's Nalburu'na nazı geçen müdür ona orada bir iş

bulmayı başardı; ve 109732 Pedigree gibi okul artık onu da hafızasından silmişti.

Müdürü de unutması uzun sürmedi. Henderson'ın onu görmeye gelip geri çevrilmesi bağışlanamadı. Dönemin sonunda sağlık nedenleriyle ayrıldı; ve onu uzaklaştıranın bu trajedi olması nedeniyle, beyaz kayalıkların üzerinde bir bungalovda geçen emekliliğinde, olayı daha derinlemesine anlayamadan bulanık kıyılarında tekrar tekrar dolaşıp durdu. Yalnızca bir sefer bir ipucu sayılabilecek bir şeye denk geldi, ama o zaman bile emin olamadı. Eski Ahit'ten bir alıntı buldu: "Edom'un üzerine çarığımı fırlatacağım."* Bunun üzerine Matty'yi hatırlayarak tüyleri ürperdi. Alıntı elbette ilkel bir lanetti, fiziksel ifadesi, "birisine bütün gücüyle vurmak" ve başka bir sürü vahşilik gibi, tercümede gizliydi. Dolayısıyla oturup düşündü ve merak etti, genç Henderson'ın trajedisinden bile daha karanlık bir şeyi mi çözmüştü.

Başını sallayıp kendi kendine mırıldanacaktı:

"Ah evet, *söylemek* başka, *yapmak* bambaşka bir şey."

* Eski törelere göre çarığın fırlatılması, bir yerin sahiplenilmesi anlamına gelirdi. [*Kutsal Kitap*, Mezmurlar 108, Kitab-ı Mukaddes Yayınları, 2003] (ç.n.)

Üçüncü Bölüm

Frankley's özellikli bir nalburdu. Kanalın kesilip Eski Köprü'nün yapılması Greenfield'in o tarafındaki bütün mülklerin değerini azaltmıştı. Frankley's on dokuzuncu yüzyılın ilk günlerinde yedekçi yolunun* önündeki, kelepir fiyatına giden köhne binalara taşınmıştı. Binaların yapılış tarihleri meçhuldü; bazı duvarlar tuğla, bazıları karo kaplı, bazıları lata ve sıvayla, bazılarıysa ilginç ahşap çatmalarla yapılmıştı. Bu ahşap alanların aslında geleneksel olarak ahşap çıtalarla yapılan ve şimdi çatlak duvarlar olduğu düşünülen ortaçağ pencerelerinin doldurulmuş hali olması imkânsız değildi. Burada tek bir kiriş yoktu ki orasında burasında, binanın akıl almaz bir süre boyunca inşa edilip, tekrar inşa edilip, bölünüp, geri kazanılıp, yerine başka şeyler konmuş olduğunu gösteren kesik çentikler, oyuklar ve az da olsa delikler olmasın. Sonunda Frankley's'in idaresine dahil edilmiş olan binalar rastgele seçilmişti ve mercan adaları kadar karışık gözüküyordu. Anacadde'ye bakan ön cephe 1850 gibi geç bir tarihte restore edilip tamamlanmış ve 1909'da Majesteleri Kral Yedinci Edward'ın ziyareti için baştan başa yeniden restore edilene kadar öyle kalmıştı.

Önceden değilse de o zamana gelindiğinde, bütün tavan araları, çatı katları, geçitler, koridorlar, köşe bucak depo

* Kanal kenarında gemileri çeken beygirler için ayrılmış yol. (ç.n.)

olarak kullanılıyordu ve mallarla doluydu. Bu aşırı stoklamaydı. Frankley's'de tortu ya da kalıntı olarak her devirden, her nesilden, her cinsten mal vardı. Oraya gelen birisi dip köşe bakınırken araba fenerleri ya da bıçkıcı sehpası gibi malzemelere denk gelebilirdi; bunlar bir müzeye değil, geçen bir at arabasına ya da buhara dönmeye direnen bir bıçkıcıya gidecek şeylerdi. Doğru, yirminci yüzyılın ilk günlerinde Frankley's alt kata mümkün olduğu kadar çağdaş malzeme yığmak için kararlı bir çaba harcadı. Bu, görünür bir faili olmayan; aletler, bahçecilik, kroket ve çeşitli değişik ilgi alanlarına ayrılmış bölümler, departmanlar biçiminde kendi kendini örgütleyen bir tür gelişimdi. Birinci Dünya Savaşı'nın sarsıntısından sonra burada paraların konulduğu küçük tahta kavanozların üzerinde gittiği tellerden oluşan bir örümcek ağı oluştu. Bu, bebeklerden emeklilere her yaştan insan için büyüleyiciydi. Bir yardımcı tezgâhından kavanozu fırlatırdı –tak!– ve uçan kavanoz kasaya ulaşınca bir zil çalardı – Donk! Kasiyer uzanır, kavanozu açar, parayı çıkarıp faturayı inceler, para üstünü içine koyar ve kavanozu geri fırlatırdı – Tak!.. Tak! Bütün bunlar çok vakit alırdı, ama oyuncak trenle oynamak kadar ilgi çekici ve eğlenceliydi. Çarşı günlerinde zilin sesi sık ve Eski Köprü'den güdülen sığırların böğürmesini bastıracak kadar yüksek çıkardı. Ama diğer günlerde zil yıllar geçtikçe uzayan sürelerde sessiz kalıyordu. O zamanlar Frankley's'in karanlık ve uzak köşelerinde gezinen bir ziyaretçi tahta kavanozların başka bir özelliğini keşfedebilirdi. İnşaat hileleri zillerin kendi seslerini azaltabilirdi ve bir kavanoz müşterinin başının üzerinden yırtıcı bir kuş gibi tıslar, bir köşeyi döner ve hiç beklenmeyen bir yönde ortadan kaybolurdu.

Dönem Frankley's'in dehasının dönemiydi. Bu karmaşık düzenek her tezgahtârın kendi kasası olmaması için bir yöntem olarak tasarlanmıştı. Öngörülemeyen sonucu örümcek ağının tezgâhtarları birbirlerinden ayırmasıydı. Genç bir

Bay Frankley işi merhum Bay Frankley'den devralıp yaşlı Bay Frankley'e dönüşüp öldüğünde, belki de varoluşlarının sadeliği ve dindarlığı sayesinde sağlıklı kalan tezgâhtarları ölmemiş ve tezgâhlarının arkasında değişmeden kalmışlardı. Atalarından daha da dindar olan yeni genç Bay Frankley, para için asma demiryolunun bu yaşlı beyefendilerin itibarını zedelediğini düşündü ve onu kaldırdı. O tabii ki şapeli inşa eden ve adı, konuşmaları atsız arabaların yayıldığı çağ tarafından bozulmamış, kendi köşelerine çekilmiş o beyefendiler tarafından "Bay Arthur" olarak kısaltılan Bay Arthur Frankley'di. Bay Arthur bütün tezgâhlara tahta kasalarını geri verdi ve herkesin itibarını sağladı.

Ama asma demiryolunun kullanımı iki şeyi başarmıştı. Birincisi, personeli ılımlı bir dinginliğe ve sükûnete alıştırmıştı; ikincisi, onları havadan para yollama ve alma yöntemine o kadar alıştırmıştı ki bu kadim beyefendilerden birine bir banknot verildiğinde sanki filigranı incelermiş gibi derhal yukarı doğru kaldırırdı. Ama bunu, buranın geliştiği, belki de gerilediği zamanlarda, tezgâhtar sırada neyin olduğunu hatırlamaya çalışırken devam eden bir sessizlik ve şaşkın bir bakış takip ederdi. Yine de onlara "yardımcılar" demek hafızalarının hakkını yemek olur. Havanın iyi olduğu günlerde, en kısık lamba bile söndürülüp dükkân dökme camlara ya da bazıları içeride kalan ve hiç ışık görmeyen geniş, kirli tavan pencerelerine kaldığında, kasvetten geriye kalan huzurlu alanlar oluşuyordu – köşeler ya da unutulmuş geçitler. Böyle günlerde gezinen bir müşteri uğranmamış bir köşede parlayan hayalet gibi kanatlı bir yaka keşfedebilir; karanlığa gözleri alışınca kanatlı yakanın üzerinde soluk bir yüz, belki daha aşağıda, görünmez tezgâhın olması gerektiği hizada yanlara açılmış iki el seçebilirdi. Adam, cıvata, çivi, vida ve ıvır zıvır kutuları gibi hareketsiz olurdu. Bedeninin, hayatı bu şekilde ayakta ve son müşteriyi bekler halde geçirmek üzere bırakılmış olduğu yerde, adam tahmin edilmesi güç

bir ruh haliyle dalıp giderdi. Genç Bay Arthur bile bütün iyi niyeti ve hakiki hayırseverliğiyle ayakta duran bir tezgâhtarın tek uygun tezgâhtar olduğuna ve oturan bir tezgâhtar fikrinde gayriahlaki bir şey olduğuna inanırdı.

Genç Bay Arthur dindar olduğu için onun devri sırasında, insanlık durumunun ruhani gizemlerinden biri vasıtasıyla, tezgâhtarların gittikçe daha dindar oldukları yadsınamazdı. Yaş, tutumluluk ve kendini adamadan oluşan bileşim onları derhal dünyanın en işe yaramaz ve en asil tezgâhtarları haline getirmişti. Adları çıkmıştı. Genç Bay Arthur örümcek ağı hakkındaki Napoléonvari kararı yüzünden bitap düşmüştü. Doğanın bekârlarından biriydi, hoşlanınama ya da eşcinsellikten ziyade cinsel dürtü azalması nedeniyle; ve parasını şapeline bırakmayı tasarladı. İkinci Dünya Savaşı sırasında kuruluş masrafını karşılayamadı; ama asgari ölçüde. Bay Arthur hayatının sonuna kadar böyle gitmemesi için bir neden görmedi. Aziz yaşlı adamların desteklenmeleri gerekiyordu, çünkü yapmakta olduklarından başka bir şey yapamazlardı ve gidecek başka bir yerleri yoktu. Babasının muhasebecisinin ilerici torunu tarafından bu iş düzenine aykırı tavırla vergilendirilince, Bay Arthur belli belirsiz söylendi: "Ekini ezen öküzün ağzına burunsak takmayacaksın."

Ayrı kasaların tekrar kullanılmaya başlamasının dükkânın düşüşünde bir etkisi olup olmadığını keşfetmek şimdi mümkün değil. Kesin olan tek şey şu ki, düşüş gittikçe tehlikeli bir hal aldıkça dükkân kendini kurtarmak için belirgin bir şekilde kendiliğinden oluşan bir silkinme çabası içine girdi. Bu kadar uzun bir süre ayakta dikilip bu kadar az iş gören yaşlı beyefendilere karşı onurlu yükümlülüğünü silkip atmadı. İlk silkinmede, akıl almaz miktarda döküntüyü bir tavan arasından toplayıp diğerine götürerek üst katta bir sergi salonu açtı! Burada sofra takımları ve cam eşyalar sergilendi; yaşlı beyefendiler kendi tezgâhlarının arkasında meşgul oldukları için taze kan ihtiyacı doğmuştu. O sırada

doğru yaşta ve düşük ücrete çalışacak kimse bulunamamıştı, böylece yirminci yüzyılı kabullenme ve içine dalıverme gibi bir tavır içerisinde dükkân, bir kadını işe aldı – "istihdam etme"nin eril bir ağırbaşlılığı vardı. Üst kattaki bu uzun sergi salonunda elektrik ışığı –üstelik binanın hiçbir yerinde olmadığı kadar güçlü ampullerle sağlanan ışık– gün ne kadar aydınlık olursa olsun, saat altıda ön kapı kapatılana kadar söndürülmüyordu. Bu parıldayan odaya çıkan yolun kendisi bile sergilenen mallara ve koruyucusunun cinsiyetine uygun temel bir hafifliğe işaret ediyordu. Geç on yedinci yüzyıl kalıntısı davul derisi kaplı alçı bir kalıptı ve böyle bir şeyin dışarısı yerine neden içeride olduğunu anlamak mümkün değildi. Kısa bir süre sonra, çatal bıçak ve bardaklara sürahiler, şarap kadehleri, porselenler, masa örtüleri, peçete halkaları, mumluklar, tuzluklar ve oniks kül tablaları eklenmişti. Hem dükkânın içinde hem üstündeydi. Yine de o ışıklı, halı döşenmiş merdivenlerle davul derisi girişi, kilimler ve cilalanmış zemini, müsrifçe parlak ışıkların altında cam ya da gümüşlerin parıltısıyla havai gözüküyordu. Altında süpürge sopaları hâlâ duruyordu; galvaniz demir kovalar, ahşap saplı aletler. Çiviler, raptiyeler, pünezler ya da demir ve pirinç vida ve cıvatalarla doldurulmuş lekeli ve kırık tahtalardaki güvercin delikleriyle hiç uymuyordu.

Yaşlı adamlar bunu görmezden geliyorlardı. Başarısız olacağını biliyorlardı herhalde; ne de olsa dükkân da kendileri gibi kontrol dışı bir şeyin, kaçınılmaz bir düşüşün girdabındaydı. Buna rağmen, üst kattaki sergi salonundan sonra, plastikler ortaya çıkmıştı ve görmezden gelinmeleri imkânsızdı. Plastikler, hepsi kör edici renklerde, gürültü çıkarmayacakları garanti edilen kovalar ve bulaşık tasları, bulaşık sepetleri, sulama kapları ve tepsiler şeklinde iğrençlikler icra ediyordu. Plastikler sonra daha da ileri giderek çeşitli yapay çiçekler şeklinde açtı. Bütün bunlar alt kattaki sergi salonunun ortasında bir kameriye şeklinde toplandı. Kameriyeden

dışarı tuhaf bahçe mobilyaları gerektiren plastik perdeler ve kafeslerden bir ilave uzandı. Bir kez daha burası kadınsı bir yer olmuştu. Bir kez daha koruyucusu bir kadındı; hem yalnızca kadın değil, bir genç kızdı üstelik. Onun da diğer herkes gibi bir kasası vardı. Renkli ışıklarla deneyler yapıyor ve kendini hayali bir koruluğa gizliyordu.

Müdür Matty'yi, eskinin ve modernin bu karmaşık düzensizliğinin, genel olarak toplumun bu minyatür suretinin içine atmıştı. Durumu belirsizdi. Bay Arthur ondan nasıl faydalanacaklarını keşfedene kadar oğlanın gelmesinin iyi olacağını söyledi.

"Sanırım," dedi Bay Arthur, "ondan Tevziat'ta faydalanabiliriz."

"Ya gelecekte?" diye sordu müdür, "...onun geleceği demek istiyorum."

"İyi iş çıkartırsa Sevkiyat'ta da çalışabilir," dedi Bay Arthur, adeta Napoléon'a uzaktan bir göz atarmış gibi. "Sonra rakamlarla arası iyiyse, Muhasebe'ye bile çıkabilir."

"Oğlanın fazla bir yeteneği olmadığını sizden gizlemeyeceğim. Ama okulda kalmamalı."

"Tevziat'la başlayabilir."

Frankley's yirmi kilometre uzaklığa kadar mal teslim ediyor ve kredi açıyordu. Greenfield'deki paketler için bisikletli bir oğlan, daha uzun ve daha zor mesafeler için de iki kamyonetleri vardı. İkinci kamyonetin bir şoförü bir de nakliyecisi vardı, ona bu ismi vermişlerdi. Şoför romatizma yüzünden öyle sakatlanmıştı ki koltuğuna oturtuluyor ve dayanabildiği kadar, bazen de daha uzun bir süre orada bırakılıyordu. Bu Bay Arthur'un hayal gücünden yoksun bir başka inceliğiydi. Bir adamı onun için sürekli bir deneme olan ve dehşet salan bir işte tutuyor ve bir adamın işini iki adamın yapmasını garantiye alıyordu. Tabir yaygın olarak kullanılmasa da Franley's'inki Emek Yoğun bir işti. Bazen söylendiği gibi, "o bildiğimiz eski iyi kurum"du.

GOODCHILD'S NADİR KİTAPLARI'nın küçük bahçesinin yanından devam eden avlunun dibine saklanmış ve hâlâ arabalık olarak adlandırılan yerde bir demir atölyesi vardı; örs, aletler, ateş ve elbette torunları için oyuncaklar yaparak vakit geçiren yaşlanmış nalbantla eksiksiz bir durumdaydı. Bu bölge Matty'yi alıp yutmuştu. Cep harçlığı alıyor ve on beşinci yüzyılın gül rengi kiremitleri altında uzun bir çatı arasında uyuyordu. Çok yiyordu, çünkü bu Bay Arthur'un ölçebildiği şeylerden biriydi. Kalın, koyu gri bir takım elbise ve gri bir iş önlüğü giyiyordu. Bir şeyler taşıyordu. Bizim Oğlan haline geldi. Bir yerden bir yere bahçe aletleri taşıyor ve onları alan müşterileri buluyordu. Zamanın çoğunu nalbant dükkânının önündeki ambalaj sandığı yığınları arasında geçiriyordu – levye gibi bir aletle zorlayıp açtığı ambalaj sandıklarının arasında. Bir şeyleri açmakta ustalaşmıştı. Sac levhanın, metal çubuğun, köşebent demirinin, kirişlerin ve tellerin ölçülerini öğrenmişti. Bazen iş saatlerinin sessizliğinde, yukarıda, çatı katları ve tavan aralarındaki yığınların arasında dengesiz bir şekilde yürüdüğü duyulabiliyordu. Oraya, adını bilmediği ama belki de ısmarlanan her altı taneden birinin satılacağı ve diğer beşinin paslanacağı tuhaf eşyaları taşırdı. Orada, yukarıda, arada bir uğrayan bir ziyaretçi açık mangal için bir ızgara takımı ya da hatta şekli şemali kalmamış bir tütmeyen mum paketi bulabilirdi. Matty bazen burayı süpürürdü – süpürgenin, toz kaldırmaktan, kalkan tozun karanlık köşelerde görünmez biçimde havada asılı kalmasından, ama hapşırmaya neden olacak kadar belirgin olmasından başka bir işe yaramadığı binlerce metrekare engebeli ahşap döşemeyi süpürürdü. Yerlerinde duran kanatlı yakalara selam vermeye başladı. Orada kendi yaşındaki ya da biraz daha büyük olan tek oğlan, yaya olarak ya da kendisinin addettiği bisikletle yerel tevziatı yapan çocuktu. Bisiklet şimdiden kendisinden daha yaşlıydı. Ama bu tıknaz ve yağladığı saçları çizmeleri kadar

baştan çıkarıcı bir parlaklıkta olan oğlan, kuruluştan uzak kalmanın incelikli bir yolunu bulmuş, bu sayede ziyaretlerinin bir çalışandan çok bir müşterinin gelişi gibi gözükmesini sağlamıştı. Kanatlı yakaların görünüşe bakılırsa mükemmel bir durağanlığa kavuştuğu yerde diğer Oğlan sanki daimi hareketi keşfetmişti. Matty, sarışın oğlanın yaptığı gibi şartları kendi lehine çevirmek için elbette fazla saf kalıyordu. İşe sürekli olarak alınmıştı ve insanların ona gözden uzak olması için işler verdiğini hiç anlamadı. Demircinin, gözden uzak olacağı avlunun bir köşesindeki izmaritleri toplamasını emrettiği Matty, bütün gün orada avarelik etse de kimsenin umursamayacağını kavrayamadı. Birkaç izmariti topladı ve işi bitirdiğinde gidip haber verdi.

Frankley's'e gelişinin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti ki Foundlings'deki günlerine benzer olaylar tekrarlamaya başladı. Çoktan yapay çiçeklerin kameriyesini geçmiş ve bir nevi şok geçirerek kokusunu almıştı. Belki de içerideki kızın bu kadar hoş kokma konusundaki kararlılığının nedeni, çiçeklerin tahammül edilmez ve kokusuz abartısıydı. Sonra, bir sabah Bayan Aylen'a yeni çiçeklerden bir demet götürmesi söylendi. Kameriyeye gitti, kolları dikenleri taklit etmeye gerek görülmeyen plastik güllerle doluydu. Kendi güllerinin aralığından ileriye doğru baktı, o sırada bir yaprak burnuna değiyordu. Kızın, onun önündeki bir rafta zaten durmakta olan gülün yerini değiştirerek kameriyenin duvarında bir açıklık yarattığını gördü. Bu sayede yalnızca kendi güllerinin arasından bakmakla kalmıyor, kameriyenin içini de görebiliyordu.

Önce perde gibi parlayan bir şey fark etti. Perdenin üst kısmı sivri kemer biçimindeydi –kızın arkası dönük olduğu için– aşağıya doğru gözden kaybolana kadar hafifçe açılıyordu. Sürdüğü parfüm, kendi kurallarına uyarak, gelip gidiyordu. Kız onu duydu ve başını döndürdü. Matty bu yaratığın burnunun azıcık dışarı doğru kıvrık olduğunu gördü,

kız başını çevirdiği sırada burnu saç perdesi altında kalmış olduğu halde sanki sahibine mutlak bir küstahlık hakkı bahşediyormuş gibiydi. Alın çizgisinin matematiksel hesaplamaların ötesinde kaşlarının çizgisiyle sınırlandığını ve yine onun altında uzun, siyah kirpiklerin arasında iri gri bir göz olduğunu gördü. Bu göz plastik gülleri fark etti; ama kız diğer yöndeki bir müşteriyle meşguldü ve kısa bir cevaptan fazlasına vakti yoktu.

"Sağ ol."

Boş raf Matty'nin hemen yakınındaydı. Gülleri koydu, havaya dikilip kızı görmesini engellediler. Ayakları onu döndürdü ve oradan uzaklaştı. "Sağ ol" yayılınca kısa bir cevaptan fazlaydı; hem yumuşak ve yüksek bir sesle hem de infilak edercesine söylenmişti ve sonsuz bir kalıcılığa sahipti. Demirhaneye yaklaştığında biraz kendine gelebilmişti. Neşe ve ışık saçarak götürülecek başka çiçekler var mı diye sordu ama duyulmadı, çünkü sesinin ne kadar hafif çıktığının farkında değildi.

Artık zihninde ikinci bir meşguliyeti vardı. İlki, ikincisinden çok farklı olarak Bay Pedigree'ydi. Oğlan tavan arasında toz bulutlarını süpürdüğünde ve yüzünün daha ifadeli olan sağ tarafında durumun gerektirdiğinden daha fazla ıstırap olduğunda, aklında Bay Pedigree olurdu. Yüzü ani bir acıyla çarpıldığında, bunun nedeni tozlar ya da dağılan yongalar değildi. Ona koridorda haykırılan kelimelerin anısıydı – "Hepsi senin suçun!" Çok özel bir deneyimde, sivri uçlu bir demir kapıp sakarca süpürgeyi tutan elinin arkasına saplamıştı. Belki biraz rengi solarak, kanın, ucunda bir damlayla uzun bir çizgiye dönüşmesini seyretmişti – bütün bunlar, suskun sesin yine ona haykırmış olmasındandı. Şimdi ona öyle geliyordu ki bir yüzün bir parçasının bu bir anlık bakışı, bu koku, bu saç, benzer bir zorlamayla Bay Pedigree'nin hakkı olmadan işgal ettiği belleğinin her yerini dolduruyordu. İki zorlanma içini burkuyordu sanki; kendi arzularına karşı

gelmesine neden oluyor, onu savunmasız ve çaresiz, yalnızca katlanmak zorunda bırakıyordu.

O sabah avludan uzaklaşıp tavan arasına giden merdivenden yukarı çıktı. Talaş dolu ambalaj sandıklarının arasından aşina bir biçimde yolunu buldu, yığılmış boyaları geçerek içinde bir takım paslanmakta olan testere ve iç içe geçirilerek istiflenmiş oturma banyolarından başka bir şey olmayan odaya girdi; sıra sıra dizilmiş birbirinin aynı parafin lambalarının arasından çatal bıçak ve bardakların bulunduğu uzun odaya girdi. Burada, ortada kesme camdan büyük bir tavan penceresi vardı, üzerindeki ikinci bir tavan penceresinden gün ışığını ana sergi salonuna geçirmesi düşünülmüştü. Aşağı baktığında renkli ışıkların aydınlanmış parıltısını, hareket ettikçe onların kabartılar arasında hareket ettiğini görebiliyordu. Ayrıca kalbi hızla çarparak aşağıda çiçek tezgâhı olan bulanık renk kütlesini de görebiliyordu. Derhal anlamıştı ki bir daha hiç o bulanık karışıma yanlamasına ve aşağıya doğru bakmadan bu tarafa gelmeyecekti. İlerledi ve başka bir tavan arasına gitti, burası boştu, sonra bir merdivenden birkaç basamak aşağı indi. Merdivenler avlunun olduğu yerin en uzak noktasındaki duvardan aşağı iniyordu. Elini korkuluğun üzerine koydu, aşağı eğildi ve tavanın altında dikkatle etrafa baktı.

Yapay çiçek kütlesini görebiliyordu ama müşterilerle ilgilenilen açıklık onun bir yanında kalıyordu. Bu tarafta çiçekleri görebiliyordu ve diğer tarafta fazla aceleyle yığdığı gülleri. Ortada bütün görünen, açık kahverengi bir başın en tepesiyle ortasındaki beyaz ayrım çizgisiydi. En iyi yolun dükkânda gezip kameriyenin yanından geçerken yan yan bakmak olduğunu anladı. Bir an kendi kendine insan yeteri kadar bilgili olsa –mesela sarışın Oğlan kadar– durup sohbet edebilir diye düşündü. Bu düşünce ve imkânsızlığı yüreğini hoplattı. Bu yüzden hızla gitti ama ayakları birbirine dolanıyor gibiydi, sanki bir sürü ayağı vardı. Tezgâhın çiçek

yığılmamış tarafının bir metre ötesinden geçti ve geçerken başını hareket ettirmeden yana doğru baktı. Ama Bayan Aylen aşağıya eğilmişti ve bütün görebildiği kameriyenin boş olduğuydu.

"Çocuk!"

Matty paytak bir koşuya başladı.

"Neredeydin, Çocuk?"

Ama bilseler memnun olacakları ve ondan daha çok hoşlanacakları halde, aslında bilmek istemiyorlardı.

"Kamyonet neredeyse yarım saattir bekliyor. Yükle!"

Böylece balyaları kamyonete taşıdı, metal balyaları parçalarcasına köşeye fırlattı, altı tane katlanır sandalyeyi koydu ve nihayetinde hantal bedenini şoförün yanındaki koltuğa savurdu.

"Ne kadar çok çiçeğimiz var!"

Romatizmalı şoför Bay Parrish inledi. Matty devam etti.

"Tıpkı sahici gibiler, değil mi?"

"Onları hiç görmedim. Benim dizlerim sende olsaydı..."

"Güzeller, bu çiçekler."

Bay Parrish ona aldırmadı ve kendini kamyoneti sürme işine adadı. Matty'nin sesi neredeyse kendi arzusuna göre konuşmaya devam etti.

"Güzeller. Yapaylar yani. Ve o kız, o genç bayan..."

Bay Parrish'in çıkarttığı gürültüler Frankley's'in üç atlı yük arabalarından birini sürdüğü gençlik günlerinden kalmaydı. Motorlu kamyonete, böyle bir yeniliğin kullanılmaya başlamasından sadece birkaç yıl sonra transfer olmuştu ve yanında iki şey getirmişti – kendi atlı yük arabasına ait kelime haznesi ve terfi ettirildiği inancı. Bu yüzden ilk başta Bay Parrish'in Çocuğu duyduğuna dair bir belirti yoktu. Halbuki Çocuğun söylediği her şeyi duymuştu – sessizliğini sarmalayıp bir silaha dönüştürerek Matty'nin kafasına vurmak için doğru zamanı bekliyordu. Bunu şimdi yaptı.

"Bana hitap ettiğin zaman oğlum, bana 'Bay Parrish' diyeceksin."

Bu, Matty'nin herhangi biriyle sırrını paylaşmaya çalıştığı son sefer olmuştur herhalde.

O gün daha sonra asıl dükkânın tavan arasına bir kez daha gidebildi. Bir kez daha damarlı tavan penceresinin renkli bulanıklığına yandan baktı ve bir kez daha tavanın altından bakındı. Hiçbir şey görmedi. Dükkân kapandığında aceleyle önündeki boş kaldırıma gitti ama kimseyi görmedi. Ertesi gün aynı saatte erkenden oraya gitti ve bal rengi ışıklı açık kahverengi saçın, görünüşe bakılırsa çıplak dizlerin kıvrımının, iki uzun ve parlayan çorabın bir otobüsün kapısından içeri girip kaybolana kadar sergilenmesiyle ödüllendirilmişti. Ertesi gün cumartesiydi –yarım gün– bütün sabah verilen işleri yapmakla meşguldü, öyle ki serbest kaldığında kız gitmişti.

Pazar günü kendiliğinden sabah ayinine gitti, Bay Arthur'un Yemekhane olarak adlandırdığı yerde servis edilen basit ama bol yemeği yedi, sonra sağlığı için yapması emredilen yürüyüşe çıktı. Bu sırada kanatlı yakalar yataklarında uyuyorlardı. Matty yoluna devam etti, GOODCHILD'IN NADİR KİTAPLARI'nı geçti, Sprawson's'ı geçti ve sağa, Anacadde'ye döndü. Tuhaf bir haldeydi. Havada, kendini koparamadığı ve doğrudan içsel bir gerginliğin –onu, bunu hatırladıkça– keskinleşip azaba dönüşebilecek bir endişenin doğrudan sonucu olan tiz bir çınlama vardı sanki. Bu duygu o kadar güçlendi ki problemlerinden birinin bulunduğu mekânın görüntüsü problemi çözebilecekmiş gibi Frankley's'e döndü. Ama durup göz gezdirdiğinde, yanındaki kitapçıya ve onun da yanındaki Sprawson's'a baktığında hiçbir ipucu bulamadı. Sprawson's'ın köşesinden kanalın üstündeki Eski Köprü'ye ve köprünün dibindeki o geçerken otomatik olarak sifonu çekilen demir tuvalete gitti. Durdu, sudaki görüntüde fayda ve şifa olduğuna dair bilinçaltına

yerleşmiş asırlık inançla aşağıya, kanalın suyuna baktı. Bir an aklına yedekçi yolunda yürümek geldi ama çamurluydu. Geri gitti, Sprawson's'ın köşesinden döndü ve yine kitapçıyla Frankley's oradaydı. Durup kitapçının vitrinine baktı. Başlıkların ona bir faydası olmadı. Kitaplar kelimelerle, insanların sonu gelmez gevezeliklerinin tekrarlarıyla doluydu.

Şimdi problemin bir kısmı netleşmeye başlamıştı. Sessizliğe dalmak mümkün olabilirdi; bütün gürültülerin ve kelimelerin arasından gömülmek, kelimelerin arasından aşağıya, *hepsi senin suçun* ve keskin bir tatlılıkta *sağ ol* gibi bıçakların ve kılıçların arasından aşağıya, aşağıdaki sessizliğe...

Vitrinin sol tarafında, sıra sıra kitapların (*With Rod and Gun*) altında, üzerinde kitap düşkünlüğünün katı prensiplerine uymayan birkaç eşya olan küçük bir tezgâh vardı. Çocuklara okuma öğretmek için kullanılan alfabe yaprağındaki alfabe ve İsa'nın öğrettiği dua da böyleydi. Parşömene dikkatle yapıştırılmış antik müzik parçası böyleydi – kare notalarla müzik. Eski müziğin hemen solunda duran küçük siyah ahşap sehpanın üzerindeki cam küre böyleydi. Matty küreye hafif bir onayla baktı, ne de olsa bir şey söylemeye çalışmıyordu ve kocaman kitaplar gibi bir dükkân dolusu donuk konuşmadan oluşmuyordu. Ta uzaklardan içine parlayan güneşten başka bir şey içermiyordu. Hiçbir şey söylemeden orada, gittikçe daha parlak ve gittikçe daha saf olarak duran güneşi onayladı. Güneş bulutların kenara çekildiği zamanlardaki gibi alevlenmeye başladı. Matty hareket ettikçe güneş de hareket ediyordu, ama kısa bir süre sonra Matty hareket etmedi, edemedi. Güneş hiç çaba göstermeden hükmetti, bir meşale doğruca Matty'nin gözlerinin içinde parladı ve kendini tuhaf hissetti; illa tatsız bir his değildi, ama yine de tuhaftı – olağandışı. Aynı zamanda doğruluk, hakikat ve sessizlik algısının da farkındaydı. Ama bu, daha sonra kendi kendine suların yükselmesine dair bir duygu olarak tarif et-

tiği şeydi; daha sonrasında da bunu Edwin Bell ona ve onun için, bir şeylerin belirdiği ya da ona gösterildiği *farklılığın durağan bir boyutu*'na giriş olarak tarif etmişti.

Ona bağlantıların olduğu çirkin taraf gösterilmişti. Ayrı gibi duran bütün kumaş şimdi olayların ve insanların varlıklarını elde ettikleri çarpıklık ve dokuma gibi gözüküyordu. Pedigree'yi gördü, yüzü suçlamayla çarpılmıştı. Dökümlü bir saç, bir profil gördü ve biriyle diğerinin nasıl dengede durduklarını gördü. Kızın yapayların arasında asla tamamen göremediği yüzü tam karşısındaydı. Gayet iyi biliyordu ama bu bilgide bir yanlışlık olduğunu da biliyordu. Pedigree bunu dengeledi. Pedigree'ye ve onun dağlayan sözlerine dair bu basit bilgi bütünüyle doğruydu.

Derken her şey ondan sessizce gizlendi. Onun alçakta olan sağından daha yüksekte olan soluna kadar başka bir boyut kocaman altın harflerle yazılmış olarak gözüktü. Bunun kitapçının vitrininin en dibi olduğunu ve altın harflerle GOODCHILD'S NADİR KİTAPLARI yazdığını gördü. Kendisinin bir kenara yaslandığını ve sonuç olarak altın sözlerin yatay olduğunu fark etti. Siyah ahşap sehpası üzerinde duran cam küre, nefesinin camda bıraktığı buğunun ardında gerilemişti. Güneş artık içinde alevlenmiyordu. Bütün gün hiç güneş açmadığını, göğün arada sırada yağmur serpiştiren yoğun bulutlarla kaplı olduğunu şaşırarak hatırladı. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı, sonra hatırlayabildiği kadarıyla olanları değiştirmiş olduğunu anladı. Sanki resimlerin ve olayların üzerine renkler ve şekiller yerleştirmişti; ve bu bütün çizgilerin çizilmiş olduğu boyama kitabındaki boşlukları boyamak gibi değil, bir şeyleri dilemek ve sonra onların olduğunu görmek gibiydi; hatta bir şeyi dilemesi *gerekmesi* ve onun olduğunu görmesi gibi.

Bir süre sonra dönüp amaçsızca Anacadde'de yürümeye başladı. Yağmur serpiştiriyordu; duraksadı, sonra etrafa bakındı. Gözüne caddenin sol tarafının ortasındaki eski kili-

se ilişti. Oraya doğru adımlarını hızlandırdı, önce sığınacak bir yer olduğunu düşündü, sonra birdenbire yapması gereken şeyin bu olduğunu anladı. Kapıyı açtı, içeri girdi ve en arkada batı penceresinin altına oturdu. Pantolon paçalarını dikkatlice yukarı sıyırdı ve ne yaptığını hiç düşünmeden diz çöktü. İşte oradaydı, neredeyse tamamen iradesi dışında, doğru duruşta ve doğru yerde. Orası Greenfield Parish Kilisesi'ydi, yan koridorları ve yan kolları olan, kasabanın uzun ve sıradan tarihiyle dolu muazzam bir yerdi. Zeminde üzerinde bir kitabe olmayan bir levha ve duvarlarda yazılı olmayan bir boşluk yok gibiydi. Kilise hayli boştu ancak birkaç kişi vardı. Ona cam kürenin niteliklerinden yoksun gibi geldi ve içinde bir tepki hissetti. Bir bağ kuramamıştı ve boğazında yutkunmasını engelleyecek kadar büyük bir yumru vardı. İsa'nın öğrettiği duayı okumaya başladı, sonra durdu, çünkü kelimeler sanki bir anlam taşımıyordu. Dizleri üstünde, şaşkın ve üzgün öylece kaldı ve diz çökerken yapayların ve bal rengi ışıklı kahverengi dökümün acı veren ve olağanüstü gerekleri taşarak üzerine geldi.

İnsanoğlunun kızları.

Sessizce meçhule haykırdı. Sessizlik sessizlikle yankılandı. Sonra bir ses berrak bir biçimde konuştu.

"Kimsin? Ne istiyorsun?"

Bu, kilisenin din dersi ve toplantılar için kullanılan odasında birtakım şeyleri düzenlemekte olan vaizin sesiydi. Kendini, yardımcısının bihaber olduğu tasarrufa adamıştı. Unutmuş olduğunu sandığı bir resimli kitabı bulmak için kilise odasının kapısını kurcalayıp açmaya çalışan bir koro çocuğunun sesini duyunca şaşırmıştı. Ama ses tam da Matty'nin başının içindeydi. Cevabını aynı yerde verdi. Terazinin birinde bir adamın yüzü, diğerinde beklenti ve baştan çıkarma olan iki kefesinin önünde, saf, akkor bir ıstıraptan oluşan bir süre geçirdi. Bu, sınanmamış iradesinin ilk tatbikiydi. Bilgiyi eşit olmayan büyüklüklerde havuçların arasında kalmış bir

eşek gibi değil, daha çok acı çeken farkındalık olarak seçtiğini biliyordu ve bu bilgiden kuşkulanmak, daha da kötüsü onu kabullenip, onunla gurur duymak hiç aklına gelmemişti. Istırap akkor halinde yanmaya devam etti. Akkorun içinde, yapaylarla saça odaklanmış bütün o yükselen geleceği yanıyordu, hâlâ-mümkün'den mümkün-olabilirdi'ye düşmüştü. Farkına vardığı için aynı zamanda itici görüntüsünün kıza yaklaşmasını nasıl güldürü ve aşağılama haline getireceğini de görmüştü; ve bunu görerek, bunun bütün kadınlarla aynı şekilde olacağını düşündü. Bir yetişkinin gözyaşlarını dökmeye başladı, varlığının tam orta yerinden yaralanmıştı, ölmüş bir arkadaşı için ağlayabileceği gibi kaybolan bir umut için ağladı. Artık dökecek gözyaşı kalmayıncaya kadar ağladı ve gözyaşlarıyla birlikte başka nelerin ondan akıp gittiğini hiç bilemedi. Ağlaması bittiğinde kendini tuhaf bir pozisyonda buldu. Diz çökmüştü ama sırtı bir sıranın köşesine değiyordu. Elleri önündeki sıranın tepesine yapışmıştı, alnı dua ve ilahi kitaplarının durduğu küçük rafa dayanmıştı. Gözlerini açıp odakladığında kendini kendi gözyaşlarının taşın üzerine düşüp kadim bir kitabenin oyuklarında biriktiği yerdeki ıslaklığına bakar buldu. Üzerindeki batı penceresine vuran yağmurun hafif fısıltısıyla kasvetli, gri gün ışığına döndü. Pedigree'yi iyileştirmenin olanaksızlığını gördü. Saça gelince – uzaklara gitmesi gerektiğini biliyordu.

Dördüncü Bölüm

Bir kez uzaklara gitmeye karar verdi mi bir insanın gidebileceği kadar uzağa gitmek Matty'nin sert ve tutkulu karakterine has bir özellikti. Avustralya'ya gidişini kolaylaştıran, o ilerledikçe şartların garip bir biçimde ona uymaya yatkınlık göstermesinin bir parçasıydı – sanki bütün sertliğine karşın elverişli yolculuklara uygun biriymiş gibi. Kayıtsızlıkla karşılaşabileceği yerde memurların duygudaşlığına rastladı, ya da belki buruşuk kulağının görüntüsü karşısında irkilenler bir an evvel gözlerinin önünden çekilmesini sağlamışlardı. Birkaç aya kalmadan bir işi, bir kilisesi ve Melbourne'da Genç Erkekler Hıristiyan Birliği'nde* bir yatağı olmuştu. Üçü de şehir merkezindeki Fore Sokağı'nda, London Oteli'nin yanında onu bekliyordu. Demir atölyesi Frankley's'deki kadar büyük değildi, ama yukarıda depolar, avluda bir kenarda ambalaj sandıkları ve demirci ocağı yerine kullanılacak bir torna atölyesi vardı. Hızla uzağa giderek sorunlarını geride bıraktığı yolundaki masumane inancı doğru çıksaydı, yıllarca –bir ömür boyu– orada kalabilirdi. Ama tabii ki Bay Pedigree'nin laneti onunla birlikte geldi. Üstelik ya zaman

* YMCA (Young Men's Christian Association): 1844'te George Williams'ın önderliğinde kurulan, grup etkinlikleri ve yurttaşlık eğitimi aracılığıyla kişiliği geliştirmeyi amaçlayan mezhep ve siyaset dışı Hıristiyan hareketi. (ç.n.)

ya Avustralya ya da ikisi birden bulanık hayret duygularını hızla keskinleştirerek kesin bir şaşkınlığa dönüştürdü; ve bu sonunda aklının bir yerlerinde kelimelere döküldü.

"Ben kimim?"

Buna içinden gelen tek cevap şöyle bir şeydi: Meçhulden geldin ve gideceğin yer de orası. Tek arkadaşına zarar verdin; ve evlilikten, seksten, aşktan feragat etmelisin, çünkü, çünkü, çünkü! Durumu daha soğukkanlılıkla değerlendirecek olursak, seni zaten kimse istemezdi. Sen busun.

Derisi zannettiğinden daha az olan birisiydi. En kibar insanların bile görüntüsünden etkilendiklerini bariz biçimde belli etmemek için ne büyük bir gayret sarf ettiklerini nihayet kavradığında kaçabileceği her ilişkiden kaçmaya başladı. Yalnızca ulaşılmaz yaratıklar (ve Singapur'da parıldayan elbiseleriyle kırk dakika poz veren ve yolcu salonunda kuzu kuzu ayakta duran, pırıl pırıl parlayan elbiseler içindeki bebek gibi figür) değil, bir bakan ve iyi kalpli karısı ve başkaları da. Hint kâğıdına basılmış, gözenekli deri içindeki Kitabı Mukaddes'inin de ona bir faydası yoktu. Ne de –masumiyetiyle öyle zannetse bile– İngiliz ifade biçiminin ve göçmen olarak başka bir memleketten gelişinin. İş arkadaşları onun kendini özel addetmediğinden, Avustralya'ya tepeden bakmadığından ve ayrıcalıklı bir muamele beklemediğinden emin olduklarında, hatalı olmaktan dolayı tümüyle rahatsız oldukları ve bir zevkten mahrum kaldıkları için olabileceklerinden daha kaba davranmaya başlamışlardı. Ayrıca gereksiz bir kafa karışıklığı da vardı.

"Lanet olası adının ne olduğu umurumda değil. 'Matey' diyorsam 'Matey' demek istiyorumdur. Yemin ederim!"

...Ve Bay Parrish'in Avustralyalı muadiline dönerek:

"Kralın lanet İngilizcesini nasıl konuşacağımı söylüyor!"

Ama Matty demir atölyesini çok basit bir nedenle bıraktı. İlk defa porselen kutularını Düğün Hediyeleri Departmanı'na götürmek durumunda kaldığında hem güzel hem bo-

yalı bir kızın oranın şefliğini yürüttüğünü ve anlatılamayacak kadar tehlikeli bir hale getirdiğini gördü. Yolculuğun bütün problemlerini çözmediğini ve hemen İngiltere'ye dönmesinin daha iyi olacağını derhal anladı ama bu imkânsızdı. Elinden gelenin en iyisini yaptı ki bu da hemen iş değiştirmekti ve müsait bir iş vardı. Bir kitapçıda çalışmaya başladı. Orayı çalıştıran Bay Sweet aşırı miyoptu ve Matty'nin yüzünün mahzurlu olabileceğini anlayamayacak kadar bulanık görüyordu. Miyop olmayan ve bulanık görmeyen Bayan Sweet Matty'yi gördüğünde neden insanların dükkânı eskiden olduğu kadar çok gezmediklerini anladı. İngiliz kitapçılardan çok daha zengin olan Sweet'ler şehrin dışında bir kır evinde yaşıyorlardı ve kısa bir süre sonra Matty orada, ana binaya bitişik minik bir kulübeye yerleşti. Ivır zıvır işler yapıyordu ve Bay Sweet onun otomobil kullanmayı öğrenmesini sağladığında evle dükkân arasında şoförlük yaptı. Bayan Sweet başka tarafa bakarak, bir şapka takarsa saçının olduğu yerde duracağını söyledi. Kimlik bilincinden çok derin bir benlik bilinci onun geniş kenarlı siyah bir şapka seçmesine neden oldu. Yüzünün hem hüzünlü, iyi tarafına, hem de daha açık renk olan, ama hem ağzın hem gözün aşağıya sarktığı büzülmüş ve korkunç olan sol tarafına yakışmıştı. Kulağının mor yumrusuna o kadar yakın duruyordu ki insanlar kulağının normalin dışında bir şey olduğunu nadiren fark ediyorlardı. Parça parça –ceket, pantolon, ayakkabı, çorap, balıkçı yaka kazak, süveter– ona eşlik eden çözülmemiş sorunla siyahlar içinde, sessiz, mesafeli bir adama dönüştü.

"Ben kimim?"

Bir gün Bayan Sweet'i dükkâna getirdikten sonra geri götürmek için beklerken, dükkânın dışında sergilenen ve hepsi elli sente ya da daha azına satılan yıpranmış kitapların olduğu tezgâhın yanında durdu. Bir tanesi ilginç geldi. Her iki kapağı tahtadandı ve sırtı o kadar yıpranmıştı ki başlığı okunmuyordu. Onu kayıtsızca aradan çekti ve

eski bir Kitabı Mukaddes olduğunu gördü, kâğıdı oldukça benzer olduğu halde, tahta içinde, gözenekli deriden daha ağırdı. Aşina olduğu sayfaları çevirdi, birdenbire durdu, geri döndü, sonra ileri, sonra tekrar geri. Yüzünü sayfaya yaklaştırdı ve alçak sesle mırıldanmaya başladı, mırıltı gittikçe hafifledi.

Matty'nin özelliklerinden biri mutlak dikkatsizlik kabiliyetiydi. Sözler hiçbir iz bırakmadan bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyordu. Muhtemelen Avustralya kiliselerine giderek daha az devam eder olmuştu –İngiliz kiliselerinde ve Foundlings'deki taa eski sınıfında– bir dilden başka bir dile geçişteki zorluktan bahsedilirdi; ama açıklamalar şimdiki beyaz kâğıdın üzerindeki siyah baskıdan önce işe yaramamıştı herhalde. Yirminci yüzyılın tam ortasında Matty'yle arkadaşlarının basit dünyası arasında, bir insanın özümsemesi gerekenlerin yüzde doksan dokuzunu ayırıp, sanki elekten geçirip geri kalan yüzde birine taşın parlak sertliğini veren ilkel bir süzgeç vardı. Şimdi, bu nedenle, orada elinde kitapla ayakta durup, başını ondan kaldırarak dehşet içinde kitapçıdan içeri baktı.

Bu farklı!

O gece masasında oturup, iki kitap da önünde, kelime kelime karşılaştırmaya başladı. Kalkıp dışarı çıktığında sabahın biri olmuştu. Sabah olup Bay Sweet'i şehre götürme zamanı gelene kadar dümdüz ve sonu gelmeyen yolda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Geri gelip otomobili park ettiğinde, kırsal bölgedeki kuş seslerinin niteliğinin bir çeşit çılgınca kahkaha sesi gibi olduğunu o zamana kadar fark etmediğini anladı. Bu onu o kadar rahatsız etti ki, sesleri makinenin gürültüsüyle bastırmak için gereksiz yere çimleri kesti. İlk vızıltıyı! duyduklarında, alçak evin etrafındaki yüksek ağaçlara dadanan sürü halindeki kükürt taçlı kakadular bağırarak ve daireler çizip havalanarak atların otladığı güneşten kavrulmuş otların üzerinden uçup gittiler – iki kilometre ötede tek

başına duran bir ağaca uçup onu beyazlıkları, hareketleri ve çığlıklarıyla doldurdular.

O akşam mutfakta ikindi kahvaltısından sonra iki kitabını çıkardı ve ikisinin de baş sayfasını açtı. Her iki baş sayfayı da birkaç sefer okudu. Sonunda arkasına yaslandı ve gözenekli deri kapaklı kitabını kapattı. Onu aldı, dışarı çıkıp yakındaki çimenlikten ve sebze bahçesinin içinden geçti. Bahçeyle kerevitlerin yüzdüğü havuza giden yolu ayıran çite geldi. Ay ışığı altında ufuktaki loş tepelere kadar kilometrelerce uzanan çimenlere baktı.

Kitabı Mukaddes'ini çıkardı ve sayfalarını tek tek yırtmaya başladı. Her birini yırttıkça, onu titreterek elinden alması, döndürerek uzaklara, sonunda uzun otların arasında gizlenene kadar uçurması için esintiye bıraktı. Sonra kulübesine döndü, bir süre diğer ahşap kapaklı Kitabı Mukaddes'ini okudu, mekanik olarak dualarını etti, yatağa yatıp uyudu.

Bu, Matty için özellikle mutlu geçen bir yılın başıydı. Köyün dükkânında çalışan kızın güzel çıkması üzerine kendisiyle mücadele ettiği bir dönem geçirdi; ama kız o kadar güzeldi ki kısa sürede yerini huzur içinde kayıtsız kalabileceği başka birisine bıraktı. Matty evin etrafında ve içinde dudaklarını oynatarak mutlu mesut dolaşıyordu; yüzünün iyi tarafı, bir yüzün bir tarafının olabileceği kadar neşeliydi. Başkalarının onu görebileceği yerlerde asla şapkasını çıkarmıyordu ve bu, köyde şapkasıyla uyuduğu söylentilerine neden olmuştu, ama doğru değildi. Şapka, herkesin çok iyi bildiği gibi, geniş kenarlı olduğu için takıp da uyuyabileceği türden bir şapka değildi; ama hikâye Matty'ye uyuyordu, içine kapanmasıyla uyumluydu. Doğan güneş ve her zaman ay onu uykuda yakalardı; uzun siyah saçları yastığın üzerinde hep bir yana yatar, uykusunda hareket ettikçe başının beyaz derisi ve yüzünün sol tarafı bir belirir bir kaybolurdu. Sonra ilk kuşlar alay edercesine öter ve o yerinden sıçrar,

yataktan çıkmadan önce birkaç dakika daha tekrar yatağa gömülürdü. Tuvalet ve lavabodan sonra oturup ahşap kapaklı kitaptan, ağzı kelimeleri takip ederek ve yüzünün iyi tarafı asık bir şekilde okurdu.

Gün boyunca dudakları hareket etmeye devam ederdi, bostanın toz toprağı içinde rotavatörü kullanırken de, hortumları döşerken de, trafik ışıklarını beklerken, otomobil rölantideyken ya da paket taşırken, süpürürken, toz alırken ya da cila yaparken de...

Bayan Sweet bazen duyacak kadar yakın olurdu.

"...yüz otuz kutsal yerin şekeli ağırlığında gümüş bir tabak, yetmiş şekel ağırlığında gümüş bir çanak –ikisi de tahıl sunusu için zeytinyağıyla yoğrulmuş ince un doluydu– *56* buhur dolu on şekel ağırlığında altın bir tabak: *57* yakmalık sunu için bir boğa, bir koç, bir yaşında bir erkek kuzu: *58* günah sunusu için bir teke..."*

Kadın bazen onun evin içinde de sesi gittikçe yükselirken çizik bir gramofon plağı gibi takıldığını duyardı.

"21 Ve onlara dedi ki... onlara dedi ki... onlara dedi ki... onlara dedi ki..."

Sonra kadın birkaç telaşlı ayak sesi duyardı ve kitabın masanın üzerinde açık olarak durduğu kendi yerine gittiğini anlardı. Birkaç dakika sonra geri gelirdi; silinen pencerenin ovalanma ve gıcırtı sesleri arasında onun sesini tekrar duyardı.

"Onlara 'Kandili, tahıl ölçeğinin ya da yatağın altına koymak için mi getirirler?' dedi. 'Kandilliğe koymak için değil mi? 22 Gizli olan ne varsa, açığa çıkarılmak üzere gizlenmiştir; saklı olan ne varsa, aydınlığa çıkmak üzere saklanmıştır. 23 İşitecek kulağı olan...'"**

---

* Çölde Sayım (7:13-17), Eski Ahit, *Kutsal Kitap*, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2003. (ç.n.)

** Markos (4:21-24), Yeni Ahit, *Kutsal Kitap*, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2003. (ç.n.)

Her şey dikkate alınınca, mutlu bir yıldı! Yalnız bazı şeyler vardı –bir seferinde, oldukça parlak ve açık seçik bir açıklama anında kendi kendine söylediği gibi– yüzeyin altında hareket eden şeyler vardı. Bir şeyler yüzey*de* hareket ettiğinde yapılacak şeyler vardı. Mesela, bir insan kendini lekelerse uyulması gereken açık talimatlar vardı. Ama yüzeyin altında hareket eden şey açığa çıkmayıp orada kalırsa, talimat olmadan bir *gereklilik* olur muydu? *Gereklilik,* onu açıklayamayacağı, ama hiçbir şey yapmamanın kabul edilemez olduğu zamanlarda kabullenerek biraz rahatlayacağı şeylere yönlendirdi. Taşları bir desen oluşturacak şekilde yerleştirmek, onların üzerinde harekctlcr yapmak bunlardandı. Avuçtan yavaşça toz akıtmak ve bir deliğe temiz su dökmek de böyleydi.

Matty'nin, onu elinde tutmak için yalnızca baştan savma bir çaba gösteren kiliseye gitmeye son vermesi bu sene içinde olmuştu. Kiliseye gitmeye son vermek diğer hareketler kadar *gerekli* ve olumluydu. Yine de o yıldan diğerine olan ve takvim dışında hiçbir yerde iz bırakmadan geçip gidecek bu değişiklik Matty için paslı bir menteşe gibi gıcırdıyordu. Bayan Sweet'in dul kız kardeşi, Noel tatilini ve yılbaşını geçirmek üzere Perth'den gelmiş ve kızını da getirmişti. Kızı, açık renk saçı ve buna uygun teniyle görmek Matty'yi yine gece yarısını izleyen saatlere kadar yürüyüşlere çıkartmış ve sanki oradan bir yardım alabilirmiş gibi gözlerini göğe çevirmişti. Sonra işte! Göğün ta yukarılarında aşina bir takımyıldız gördü. Bu avcı Orion'du, parıldıyordu, ama hançeri aniden öfkeyle ortaya çıkmıştı. Matty'nin çığlığı kuşları fecrikâzip* gibi uyandırıp heyecanlandırdı ve tekrar konmalarından sonraki sessizlikte Matty dünyanın yuvarlak olduğunu, bir şeylerin dehşetinin boşlukta asılı durduğunu, güneşin her yöne doğru gittiğini, ayın başının üzerinde olduğunu anladı;

* Tan yerinde gün doğmadan beliren, sonradan kaybolan geçici aydınlık, yalancı tan, geçici tan. (ç.n.)

ve bunlara insanların görkem ve dehşetin içinde rahatça yaşadıklarını eklediğinde, o zaman paslı menteşe gıcırdadı ve ona her zaman eşlik eden soru değişip berraklaştı.

Ben kimim? – değil.

"Ben *neyim*?"

Melbourne şehrinin birkaç kilometre dışındaki o anayolda, Yeni Yılın ilk saatlerinde, soruyu yüksek sesle sordu ve bir yanıt bekledi. Yaptığı birçok şey gibi bu da aptalcaydı elbette. Kilometreler boyunca uyanık ya da ayakta olan kimse yoktu ve nihayet bağırdığı yerden ayrılıp sorusunu sorduğunda, güneş ufuktaki tepeleri aydınlatmaya başlamış olduğu halde hâlâ bir yanıt alamamıştı.

Böylece kışın ve yazın, ilkbaharın ve sonbaharın ikinci senesiydi; yalnız hiç kış olmamış, ilkbahar da çok kısa sürmüştü. Sorunun, aklıyla duygularının yüzeyinin altında gittikçe ılındığı, sonra da her gece rüyalarında görecek kadar ısındığı bir zamandı. Üç gece üst üste rüyasında Bay Pedigree'nin o feci sözlerini söylediğini ve sonra yardım istediğini gördü. Ama üst üste üç gece Matty'nin budalalığı üstündeydi, çarşafın altında debeleniyor ve konuşarak açıklamaya çalışıyordu – *Ne olduğunu bilmeden nasıl yardım edebilirim?*

Bundan sonra uyandığında yapılması gerekenin kendi payına düşen kısmı yüksek sesle söylemek olmadığını anladı. Sürekli orada duran bir soru varken konuşmak ya da konuşmayı dinlemek zorunda kalmak oldukça kötüydü ve soruyu cevaplayamadığı ya da ne anlama geldiğini ya da nasıl soracağını bilmediği için, sorunun kendisinin gıcırdayarak yeni bir biçim almasına benzer şekilde, bazı sonuçlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Taşınması gerektiğini anladı; hatta insanların, İbrahim'in yaptığı gibi göçüp dolaşmalarının gerçek nedeninin bu olup olmadığını düşünmeye bile vakti olmuştu. Birkaç kilometre gittikten sonra elbette bir çölle karşılaşacaktı, ama bilinçli ya da değil, Matty Orion'un hançerinin kızgın enerjisinin hiç olmazsa daha eşit bir seviyede olacağı

kuzeye doğru gitmesi gerektiğini hemen anlamıştı. Yerinde duramadığı için hareket eden bir adam yönünü belirlemek için fazla bir dürtüye ihtiyaç duymaz. Yine de, herhangi bir şeyi anlamanın keskin imkânsızlığına takılıp kalarak o kadar çok vakit harcamıştı ki, Melbourne'un tozunu ayaklarından silkelemek* olarak düşündüğü şeyi yapana kadar Avustralya'daki dördüncü yılına girmişti. Aslında neden gittiğinden ya da ne bulmayı umduğundan emin olamadığı için hayatı basitleştirme adına küçük düzenlemeler yapmak için çok vakit harcadı. Nadiren harcadığı maaşının bir kısmıyla çok küçük, çok ucuz, dolayısıyla çok eski bir otomobil satın aldı. Ahşap kapaklar arasındaki Kitabı Mukaddes'i, yedek bir pantolonu, yedek gömleği, yüzünün sağ tarafı için bir tıraş makinesi, bir uyku tulumu ve bir yedek çorabı vardı. Bu en parlak akılcılığıydı ve her gün bir çorap değiştirmeyi tasarladı. Bay Sweet ona fazladan biraz para verdi ve onun çalışkan, şaşmaz bir dürüstlükte ve kesinlikle doğru sözlü olduğunu söyleyerek eskiden "belirleyici özellik" denilen şeyi bahşetti. Bayan Sweet'in onunla vedalaştıktan sonra mutfağa giderek sırf rahatladığı için birkaç dans figürü yapması, bu karakteristiklerin başka şeylerle desteklenmedikçe hiçbir cazip tarafının olmadığının göstergesiydi.

Matty'ye gelince, arabasıyla oradan uzaklaşırken hissettiği gerçekten günahkâr bir hazdı. Yol, bazen Bay ve Bayan Sweet'i pazar gezmelerine götürdüğü bildik yerlerden geçiyordu ama tekerleklerin onu Daimler'ın bırakmış olabileceği izlerin ötesinde yeni bir dünyaya götüreceği bir an geleceğini biliyordu. O an geldiğinde, katışıksız bir hoşnutluk duyarak haz alacağı bir an olmadı – daha çok günahkâr bir andı elbette, ne de olsa bu onun doğasında vardı.

Matty bundan sonra bir yıldan fazla Sydney yakınlarındaki çit üreten bir şirkette çalıştı. Bu ona biraz daha faz-

* İngilizcede ayağındaki tozu silkelemek, bir yeri terk etmek anlamına gelen bir deyimdir. (ç.n.)

la para kazandırdı ve zamanının çoğunu insanlardan uzak geçirmesine neden oldu. Şirketten ayrılırdı ama otomobili öyle kötü bozulmuştu ki tamir parasını ödeyip tekrar yola çıkmak için fazladan altı ay daha çalışması gerekmişti. Soru yakıcılığını sürdürüyordu, Queensland'e doğru ilerledikçe hava da yakıcıydı. Brisbane yakınlarında yine işe ihtiyacı oldu ve iş buldu. Ama burada, Melbourne'daki demirci de dahil olmak üzere daha önceki işlerinde kaldığı kadar uzun kalmadı.

Makineleşmeyecek kadar küçük bir şeker fabrikasında hamal olarak çalışmaya başladı; yaz olduğu için sıcaktan ve görünüşünden dolayı kadınlar müdürün başına üşüşerek, onlara bakıp durması nedeniyle işten çıkartılmasını talep ettiler. Halbuki kendileri ona bakıp "Tevekkeli değil, o kadar krema ekşidi," gibi laflar ederek fısıldaşıyorlardı. Kimseye bakmazsa devekuşu gibi görünmez olduğunu zanneden Matty müdürün odasına çağrıldı ve kapı açılıp fabrikanın sahibi içeri daldığı sırada ona evrakı verilmekteydi. Bay Hanrahan Matty'nin yarı boyunda ve yaklaşık dört misli enindeydi. Yüzü şişmandı, küçük kıpır kıpır gözleri sürekli bir köşede ya da kapının arkasında bir şey arar gibiydi ve Matty'nin işten çıkartılmasının nedenini duyduğunda başını kaldırıp yan yan Matty'nin yüzüne, sonra kulağına, ondan sonra ta aşağıya ayaklarına ve tekrar yukarı baktı.

"Pekâlâ, tam aradığımız adam bu değil mi?"

Matty sorularının cevaplanmak üzere olduğunu hissetti. Durum böyleyken, Bay Hanrahan Matty'yi dışarı çıkartıp onu tepeye kadar takip etmesini söyledi. Matty antika otomobiline bindi, Bay Hanrahan yeni otomobiline binip çalıştırdı, sonra tekrar indi, ofisin kapısına koşup açtı ve içeri baktı. Yavaşça geri çekildi, kapıyı dikkatlice kapattı, ama hep içeri bakıyordu, son aralıktan bile.

Yol, fabrikadan çıkıp ormanlardan, tarlalardan ve bir tepenin yamacından yukarı zikzaklar çizerek ilerliyordu. Bay

Hanrahan'ın evi yamaçta, orkide ve yosunlarla saçaklanmış tuhaf ağaçların arasındaydı. Matty yeni otomobilin arkasına park etti ve yeni işverenini bir dış merdivenden yukarı, bütün duvarları cam olan muazzam bir oturma odasına kadar takip etti. Bir tarafta tepeden aşağısı görülebiliyordu – ve fabrika oradaydı, mimarın yaptığı maket gibi duruyordu. Doğruca içeri girdi, Bay Hanrahan büyük masadan bir dürbün alarak makete hizaladı. Şiddetle ofladı. Telefonu kaptı ve ahizeye bağırdı.

"Molloy! Molloy! Arkada kaytaran iki kız var!"

Ama o bunu söyleyene kadar Matty diğer üç duvardaki camlara bakarak kendinden geçmişti. Hepsi aynaydı, kapıların arkası bile ve bunlar düz camlar değildi, yamuk gösteriyorlardı ve Matty kendini, altı kez yanlara uzamış, yukardan basılmış olarak gördü ve Bay Hanrahan bir kanepe biçimindeydi.

"Hah," dedi Bay Hanrahan. "Görüyorum ki camlarıma hayran oldun. Günahkâr gururun her gün aşağılanması için iyi bir fikir değil mi? Bayan Hanrahan! Neredesin?"

Bayan Hanrahan yoktan var olmuş gibi ortaya çıktı, çünkü pencereler ve aynalarla orada ya da burada açılan bir kapı ışığın dalgalı kesişmesinin ötesinde bir şey değildi. Matty'den daha zayıf, Bay Hanrahan'dan daha kısaydı ve tükenmiş bir hali vardı.

"Ne oldu, Bay Hanrahan?"

"İşte burada, onu buldum!"

"Ah zavallı, yüzü düzeltilmiş adam!"

"Onlara gösteririm, işin korkunç hoppalığını, buraya bir erkek istemenin! Kızlar! Gelin buraya, hepiniz!"

Sonra duvarın çeşitli yerlerinde dalgalı kesişmeler oldu, biraz karanlık ve orada burada göz kamaştırıcı ışık.

"Yedi kızım," diye bağırdı Bay Hanrahan, aceleyle onları sayarak. "Buraya bir adam istiyordunuz, öyle mi? Çok fazla mı hanım vardı? Bir kilometreden yakında genç bir erkek

yok! Size gösteririm! İşte buranın yeni adamı! Ona iyice bir bakın!"

Kızlar yarım daire halinde dizilmişlerdi. İkizler Francesca ve Teresa vardı, beşikten ancak çıkmışlardı ama şirindiler. Matty, sol tarafını görüp korkmasınlar diye içgüdüsel olarak elini kaldırdı. Bridget vardı, biraz daha uzundu, güzeldi ve miyopmuş gibi bakıyordu; Bernadette daha uzun boylu, daha güzeldi ve tamamen gelişmişti ve Cecilia vardı, daha kısaydı ve en azından aynı şekilde güzel ve gelişmişti; Gabriel Jane vardı, sokakta başları döndürenlerdendi ve ilk doğan vardı, mangal partisi için giyinmişti, Mary Michael: ve Mary Michael'a bakan kendini kaybederdi.

Cecilia gözleri ışığa uyum sağlarken ellerini yanaklarına götürüp hafif bir çığlık attı. Mary Michael kuğu gibi boynunu Bay Hanrahan'a çevirip etkileyici sözler söyledi.

"Ah, baba!"

Sonra Matty vahşi bir çığlık attı. Kapıyı açtı ve dışarıdaki merdivenlerden koşarak indi. Otomobiline atladı, virajlardan döndürerek tepeden aşağı indi. Yüksek sesle söylemeye başladı.

"Kutsal Aziz Yuhanna'nın Vahyi. Bap Bir. I. Yuhanna yedi altın şamdanın simgelediği Asya ilindeki yedi kilisesinin vahiyini yazdı. 7 İsa'nın gelişi. 14 Onun muhteşem gücü ve heybeti. İsa Mesih'in Tanrı'nın kullarına göstermesi için ona bahşettiği vahyi..."

Matty böyle devam etti, sesi yüksekti; azar azar alçalarak 19'a gelene kadar her zamanki normal seviyesine indi – "19 Her kim bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkartacaktır."*

Sonunda "Amin," dedi ve benzine ihtiyacı olduğunu fark edip aldı; beklerken, Mary Michael'ın bir nevi art görüntü-

* Vahiy (22:19), Yeni Ahit, *Kutsal Kitap*, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2003. (ç.n.)

sü zihninde uçuşmaya başladı ve böylece yine gelişigüzel bir şekilde hem yola hem kitaba başladı:

"22 Kina ve Dimona, Adada,

23 Kedeş, Hasor, Yitnan,

24 Zif, Telem, Bealot,

25 Hasor-Hadatta, Keriyot-Hesron –Hazor–

26 Amam, Şema..."*

Ve Matty akşam olduğunda büyük bir şehir olan Gladstone'a geldi. Ve mezar kazıcı olarak iş bulup, aylarca huzur içinde orada kaldı.

Ama aynı örüntü tekrarlandı, sorunun geri gelişi, huzursuzluk ve her şeyin basit olabileceği bir yere gitme ihtiyacı. Böylece Matty düşünmeye başladı; ya da belki Matty'nin içinde bir şey bizzat düşünmeye başlayıp, sonucu ona sundu demek daha doğru olabilir. Bu şekilde bilinçli iradesi dışında şu düşünceye vardı: *Bütün insanlar böyle mi?* Sonra bu düşünceye şu eklendi: *Hayır. Çünkü yüzlerinin iki tarafı eşit.*

Öyleyse: *Benim onlardan tek farkım yüzüm mü?*

Hayır.

"Ben neyim?"

Bundan sonra otomatik bir şekilde dua etti. Matty'nin böyle bir tuhaflığı vardı. Uçamadığı gibi dua da edemiyordu. Ama şimdi tanıdığı bütün insanlar için dilek diledikten sonra bir ilave yapmıştı, bunun sonucunda izin verilmesi durumunda özel sorununun kendisi için daha kolaylaşacak olmasından memnuniyet duyacaktı ve hemen bunu takiben başka bir düşünce aklında harekete geçti, bir alıntıydı hem de kötü bir alıntı – *kimisi de Göklerin Egemenliği* uğruna *kendini hadım sayar.*** Bu düşünce, bunun için en uygun

---

* Yeşu (15:22-27), Eski Ahit, *Kutsal Kitap*, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2003. (ç.n.)

** Matta (19:12), Yeni Ahit, *Kutsal Kitap*, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2003. (ç.n.)

yer olan bir mezarda gelmişti aklına. Onu ani bir dirilişle mezardan çıkartmıştı ve Matty alıntıyı aklından çıkartana kadar hiddetli ve kötü insanların ülkesinin kıyısından kilometrelerce öteye gitmişti. Bunu kötü insanlar onun adına yapmıştı. Bir polis onu durdurmuş, üzerini ve otomobilini aramış ve onu yol üzerinde cinayetler olduğu ve yine olacağını söyleyerek uyarmıştı, ama o yola devam etti, çünkü geri gitmeye kalkışmazdı ve gidecek başka bir yer yoktu. Bir benzin istasyonunda haritaya bakmıştı, ama bu topraklarda geçirdiği onca yıl ona memleket ve kıta arasındaki farkı öğretememişti. Darwin'e yolculuğun birkaç kilometre olacağını ve yolda uygun benzin istasyonları, yiyecek için dükkânlar ve su için kuyular olacağını bekleyerek cahilce yola koyuldu. Bilgi edinmekle ilgilenmemişti, Kitabı Mukaddes de yabani doğa ve çöllerle dolu olduğu halde, orta Avustralya'daki kuyuların ve benzin istasyonlarının sıklığından bahsetmiyordu. Ve zaten büyük bir anayol olmayan yoldan çıkarak tamamen kayboldu.

Matty korkmamıştı. Bu, cesur olduğundan değildi. Tehlikeyi kavrayamadığı içindi. Korkma *becerisi* yoktu. Yalpaladı, çarptı, titredi, kaydı ve bir şey içmek istediğini düşündü ama yanında olmadığını biliyordu, yakıt göstergesinin iğnesinin perçinin üzerinde yaylanana kadar gittikçe aşağı inişini seyretti ve hâlâ küçük bir patikadan başka bir şey yoktu ve sonra otomobil durdu. Bunu çarpıcı biçimde ya da belirgin bir dram halinde yapmadı. Dikenli çalılıkların kuma benzer bir toprağı tüylendirdiği ve kuzey tarafında, görünüşte uzakta, birlikte değil aralıklı duran üç ağacın alçak tümseğinden başka tırtıklı ufuk çizgisini bölen hiçbir şeyin olmadığı yerde durdu. Matty uzun süre otomobilde oturdu. Güneşin karşısında battığını gördü ve gök o kadar bulutsuzdu ki güneş aşağı inip gözden kaybolmayı başarana kadar göğün en alt kenarında dikenlerin arasına karışmış, oraya yapışıp kalmıştı. Oturup gecenin gürültülerini dinledi,

ama seslere şimdiden aşina olmuştu ve iri bir hayvanın dikenlerin arasından gürültüyle geçişi bile ona hiç korkutucu gelmiyordu. Matty uygun bir yermiş gibi şoför koltuğuna yerleşti ve uyudu. Şafak sökene kadar uyanmadı; ama onu uyandıran ışık değil, susuzluktu.

O korkamazdı ama susayabilirdi. Otomobilden şafağın serinliğine çıktı ve bir havuza, kafeteryaya ya da köy bakkalına rastlarım belki diye dolaşmaya başladı; sonra hiçbir hazırlık yapmadan ve üzerinde fazla düşünmeden patikadan ileri doğru yürümeye başladı. Sırtında tuhaf bir sıcaklık onu döndürüp yükselen güneşe baktırana kadar arkasına bakmadı. Altında otomobil yoktu, yalnızca çalılıklar vardı. Tekrar yürümeye başladı. Güneş yükseldikçe susuzluğu da arttı.

Hayatta kalma edebiyatı Matty'nin yanından geçip gitmişti. Dokularında su tutan bitkilerden haberi yoktu, ne de kumda çukur kazmak ya da kuşların davranışlarını izlemekten; maceranın heyecanını da hissetmiyordu. Yalnızca yanan bir sırtla susuzluk hissediyordu ve Kitabı Mukaddes'in tahta kapakları sağ kalça kemiği üzerinde zıplıyordu. Bir adamın düşene kadar sürekli yürüyüp, yine de su bulamamış olabileceği aklına bile gelmemiş olabilir. Hayatı boyunca, hatta en başından beri her şeyi yaptığı gibi o inatçı tavırla ilerlemeye devam etti.

Gün ortasında çalılara tuhaf şeyler oluyordu. Bazen, sanki Bay Hanrahan onları tuhaf oturma odasına almış gibi etrafta uçuşuyorlardı. Bu Matty'nin patikaya ya da patika olduğunu düşündüğü şeye bakışını engelliyordu, o da biraz durdu, aşağıya baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Ayaklarının etrafında koşuşturan iri, siyah karıncalar vardı; sıcaklığı çalışmaya teşvik edici ve özendirici buluyorlardı ki sanki bir şey başaracaklarmış gibi kocaman yükler taşıyorlardı. Matty bir süre onları düşündü ama onların Matty'nin durumu hakkında söyleyecekleri bir şeyleri yoktu. Başını tekrar kaldırdığında patikanın ne yöne gittiğini göremedi. Kendi ayak izlerinin

bir faydası yoktu, çünkü kıvrılarak gözden kayboluyorlardı ve her tarafta çalılıklar vardı. Boğucu ufku elinden geldiği kadar dikkatle inceledi ve bir yönde kıvamında bir kalınlaşma ya da ilave bir yoğunlaşma ve ilave bir yükseklik olduğuna karar verdi. Ağaçlar olabilir diye düşündü; ağaçlarla birlikte gölge de olurdu ve batı kesiminin herhangi bir yerinde olduğu müddetçe o yöne gitmeye karar verdi. Ama gün ortasında, ekvator yakınında bir sekstantla bile güneşe göre konumunuzu tespit etmek çok zordur ve olan şey, Matty'nin yukarı bakarak geriye doğru bir adım atıp sırtının üstüne düşmesiydi. Düşme nefesini kesti ve bir an için meridyenden gelip dolanan ışınlar ve parıltılar arasında sanki bir karanlık oluştu, insan biçiminde ve çok iriydi. Ayağa kalktı ve tabii ki hiçbir şey yoktu, sadece dimdik inen güneş, o kadar dikti ki şapkasını tekrar giydiğinde kenarının gölgesi ayaklarına düşmüştü. Kalınlaşmanın yönünü buldu ve onun mantıklı bir yön olup olmadığını düşünmeye çalıştı ama aklına tek gelen pirinç denizin* boyutları hakkındaki Kitabı Mukaddes öğütlerinin akışıydı. Onun pırıltılar halinde sular görmesine neden oldu ve bu Bay Hanrahan'ın odasındaki aynalarla karıştı ve kendi dudakları bu çorak arazinin ortasında iki kaya çıkıntısı gibi hissediliyordu. Ondan sonra omuzlarına kadar gelen bir çalının arasından çıkmaya çabaladı ve onun ilerisinde meleklerle dolu yüksek bir ağaç vardı. Onu gördüklerinde gülüşüp uçtular ve daireler çizdiler, sonra cennete doğru uçuşup gittiler ve böylece Matty onları takip etmesini ifade etmek istediklerini ve uçamadığı için gülüştüklerini açık bir şekilde anladı. Ama ayaklarını hâlâ hareket ettirebiliyordu ve yaprakları güneşe karşı yan duran ve hiç gölge yapmayan ağacın altına gelene kadar devam etti ve ağacın etrafında çıplak ve kumlu topraktan başka bir şey yoktu. Sırtını ağacın gövdesine yasladı ve acıyla yüzünü buruşturdu

* Yahudi din adamlarının buradan akan suyla ellerini ayaklarını yıkadıkları döküm hazne. (ç.n.)

çünkü ceketin üzerinden sırtı yanmıştı. Çıplak kumun kenarında ayakta duran bir adam vardı ve bir Abo'ydu*. O Matty'nin orada, düştüğünde onunla güneş arasında havada durduğunu gördüğü adamdı. Matty'nin şimdi onu tepeden tırnağa ve dikkatlice inceleme fırsatı oldu. Adam sonuç olarak uzun boylu değildi, aslında oldukça kısaydı. Ama zayıftı ve bu onun daha uzun boylu gözükmesine neden oluyordu. Abo'nun bir elinde diklemesine tuttuğu uzun ve yanık, siyah uçlu tahta sopa ikisinden de uzundu. Matty Abo'nun yüzünde bir bulut olduğunu gördü, bu da onun güneşin altında nasıl havada belirdiğini gördüğüne göre gayet mantıklıydı. Adam ayrıca tamamen çıplaktı.

Matty ağaçtan bir adım öne çıkarak konuştu.

"Su."

Abo yaklaştı ve onun yüzüne baktı. Başını kaldırdı ve kendi dilinde konuştu. Mızrakla, gökte güneşi de içine alan büyük bir çizgi çizerek büyük bir hareket yaptı.

"Su!"

Matty Abo'nun ağzını örten bulutu, sonra kendi ağzını işaret etti. Abo mızrağıyla çalıların en yoğun olduğu yeri gösterdi. Sonra havadan küçük, cilalı bir taş çıkarttı. Çömeldi, kumlu toprağa koydu ve ona doğru mırıldandı.

Matty dehşete düşmüştü. Cebini eşelercesine bir çaba harcayarak Kitabı Mukaddes'ini çıkardı ve taşın üzerinde tuttu ama Abo mırıldanmaya devam etti. Matty tekrar bağırdı.

"Hayır, hayır!"

Abo anlaşılmaz bir biçimde kitaba baktı. Matty onu tekrar cebine sokuşturdu.

"Bak!"

Kumda bir çizgi, sonra onu kesen bir çizgi daha çizdi. Abo ona baktı ama bir şey söylemedi.

"Bak!"

---

* Aborijinler için kullanılan aşağılayıcı kelime. (ç.n.)

Matty kendini yere attı. Bacakları ilk çizgiye gelecek şekilde yattı, kollarını ikinci çizgi boyunca açtı. Aborijin derhal ayağa fırladı. Yüzündeki bulut geniş beyaz bir pırıltıyla bölünmüştü.

"Lanet olası iri gök-herifi, İsa canını alsın!"

Havaya sıçradı ve uzannuş her iki kolun üzerine bir ayağıyla indi, her iki dirseğin kıvrım yerine bir ayakla. Bu tarafta ve öbür tarafta ateşle sertleştirilmiş mızrağını açık avuçlara sapladı. Tekrar havaya sıçradı ve iki ayağıyla Matty'nin kasıklarına indi, gök kararda ve Aborijin içinde kayboldu. Matty bir yaprak gibi kıvrıldı, kesilmiş bir kurtçuk gibi, vücudunu döndürdü ve acıyla birlikte hastalık dalgaları arttı, ta ki bilincini alıp götürene kadar.

Kendine geldiğinde feci şekilde şiştiğini anladı, bu yüzden elleri ve dizleri üzerinde ilerlemeye çalıştı ama hastalık yine bastırdı. Huyu böyle olduğu için, dünya dönüp dururken doğruldu ve bacaklarını ayrık tutarak ve karnı sürtünerek, iki eliyle sanki orada bir şey kaybetmek istemiyormuş gibi kendini tuttu. Çalılığın diğer tarafında biraz yoğunluk olduğunu hatırladığı yere doğru gitti. Ama yoğunluğu geçtikten sonra ilerisinde ağaçlar olan bir açıklığa geldi. Açık alanda ve bir yandan bir yana gözden kaybolana kadar devam eden elektrikli tel örgü gördü. Yanından ilerlemek için otomatik olarak döndü ama arkasından bir otomobil korna çaldı. Aciz ve suskun bir halde hareketsiz durdu; yavaşça sol omzunun hizasına gelip duran otomobil bir Land Rover'dı. Bir adam indi ve onun yanına geldi. Açık yakalı bir gömlek, kot pantolon ve kenarı yukarı kalkmış bir kep giymişti. Matty'nin yüzüne baktı ve Matty şimdi hiçbir şey yapamadığı için bir hayvan gibi bekledi.

"Tanrım. Perişan haldesin, değil mi? Yoldaşın nerede? Dostun? Dostun?"

"Su."

Adam onu nazikçe Land Rover'a taşıdı, Matty sanki bir atmış gibi arada bir dişlerinin arasından tıslıyordu.

"Mahvolmuşsun evladım, aman Tanrım, aman Tanrım. Ne *olmuş* sana böyle? Bir kanguruyla on raunt boks mu yaptın? İç şunu. Yavaş!"

"Çarmıha gerildim..."

"Rakibin nerede?"

"Aborijin."

"Bir Aborijin mi gördün? Çarmıha gerilmek mi? Haydi. Bana ellerini göster. Bunlar sıyrıktan başka bir şey değil."

"Bir mızrak."

"Kısa, zayıf adam mı? Şişman, hamile bir karısı ve iki veledi olan? Bu Harry Bummer olmalı. Lanet olası herif. Herhalde İngilizce bilmiyor numarası yapmıştır, değil mi? Başını böyle sallıyordu, değil mi?"

"Tek bir Aborijin."

"Büyük ihtimal yiyecek avına çıkmışlardır, diğerleri yani. Onun hakkında o filmi çektiklerinden beri çok değişti. Bütün turistlere yapıyor bunu. Şimdi genital organına bir bakalım dostum. Şanslısın. Ben veterinerim, biliyor musun? Arkadaşına ne oldu?"

"Yalnızım."

"Amanın. Orada tek başına mıydın? Orada daireler çizip durabilirdin, biliyor musun, daireler çizip durabilirdin. Şimdi dikkatli ol, yavaşça, kaldırabilir misin? Kolumla altından kaldırıp pantolonunu indireyim. Avustralya'da dediğimiz gibi amanin. Bir dana olsaydın, birileri iyi iş yapmamış derdim. Aman Tanrım. Bandajlayacağız. Tabii ki mesleğimde genellikle öbür tarafa gidiyorum, demek istediğimi anlıyorsan."

"Otomobil. Şapka."

"Her şey zamanı gelince. Umalım ki önce Harry Bummer bulmasın, nankör herif. Aldığı bütün o eğitimden sonra. İyice açık tut. Herhalde sonunda bulurlar, umarım zarar ver-

memiştir, aile mücevherlerini mahvetti, çok beceriksizceydi. Bir boğaya bakıp, konuşabilseydi bana ne derdi diye merak ettiğim çok olmuştur. Bu cebindeki ne? Ah, bir vaiz misin? Tevekkeli değil bizim Harry... Şimdi kıpırdama. Ellerinle kendini desteklemeye çalış. Biraz hırpalayacak ama bunun için yapabileceğimiz bir şey yok ve hastane uzak değil, değil gerçekten. Bilmiyor muydun? Neredeyse banliyölere gelmiştin. Kendini hakikaten orta Avustralya'da zannetmedin, değil mi?"

Motoru çalıştırdı ve Land Rover'ı hareket ettirdi. Çok kısa bir süre sonra Matty yine bilincini kaybetti. Veteriner, arkaya bakıp onun bayıldığını görünce gaza bastı, kumlu topraktan sarsılarak ve döne döne yan yola çıktı. Yolda giderken kendi kendine konuştu.

"Herhalde polise haber vermem gerekir. Yine lanet bela. Bizim Harry'yi yakalayacaklarından değil. Bir düzine şahidi olacaktır. Bu zavallı* onları birbirlerinden ayırt bile edemez."

---

* Avustralya'da İngilizlere verilen isim. (ç.n.)

Beşinci Bölüm

Matty hastanede kendine geldi. Bacakları yukarı asılmıştı ve ağrısı yoktu. Daha sonra ağrısı oldu ama inatçı ruhunun başa çıkamayacağı bir şey değildi. Harry Bummer –eğer o idiyse– Matty'ye yedek gömleği, pantolonu ve üçüncü çorabıyla birlikte getirilen otomobili bulmamıştı. Tahta Kitabı Mukaddes'i yatağın başucundaki komodinin üzerinde duruyordu ve ondan kendi bölümlerini öğrenmeye devam etti. Dudaklarını oynatarak anlaşılmaz şeyler söylediği ateşli bir dönem geçirdi, ama ateşi düştüğünde yine sessizleşti. Sakindi de. Yakından ilgilenen hemşireler sükûnetini gayritabii buldular. Kütük gibi yattığını ve zaruret ne kadar sefil olsa da boş bir ifadeyle boyun eğip hiç konuşmadığını söylediler. Koğuş hemşiresi sonunda, neden bazı damarlar için tehlikeli olabileceğini incelikle izah ederek mahrem yerlerini sakin tutmak için ona bir sprey verdi ama o hiç kullanmadı. Sonunda bacakları aşağı indirildi ve oturmasına, tekerlekli sandalyeyle dolaşmasına, kol değnekleriyle topallamasına ve nihayet yürümesine izin verildi. Hastanede yüzüne bir hareketsizlik yerleşmişti, bu yüzden şekilsizlikleri boyanmış gibi gözüküyordu. Uzun süre hareketsizlikten, hareketleri daha temkinli bir hale gelmişti. Artık topallamıyordu ama sanki serbest kalmış ve vücudu kendini henüz zincirlerin hatırasından kurtaramamış bir mahkûm gibi bacaklarını hafif-

çe aralayarak yürüyordu. Ona değişik Aborijinlerin fotoğrafları gösterildi ama bir düzine resimden sonra beyazların büyük cümlesini kurdu.

"Bana hepsi aynı gözüküyor."

Bu yıllardır söylediği en uzun cümleydi.

Macerasını herkes öğrenmiş ve biraz parası olması için yardım toplanmıştı. İnsanlar onun vaiz olduğunu zannettiler. Yine de onunla temas kuranlar, bu kadar az kelime kullanan, bu kadar feci ve ciddi bir yüze sahip, ama yine de ne bir görüşü ne de amacı olan bu adam karşısında şaşırıp kaldılar. Ama soru içinde halen bastırmaktaydı, şimdi değişmiş ve daha ısrarlı olmuştu. Eskiden *ben kimim*di, sonra *ben neyim*e dönüşmüştü; ve şimdi siyah adamın gökten üzerine atlamasıyla çarmıh komedyası ya da çarmıha gerilmesi sonucu yine değişmiş ve yakıcı bir soru haline gelmişti.

Ne için varım?

Bu ilginç tropikal şehirde dolaştı. Şimdi siyahlar giymiş, alacalı ahşaptan yontulmuş gibi duran yüzüyle yürüdüğü yerde, portakal ağaçlarının altındaki demir banklarda oturan yaşlı adamlar, o parkın diğer ucuna gidene kadar sessiz kalıyorlardı.

Matty iyileşerek etrafta dolanıp durdu. Birkaç şapele gitti ve şapkasını çıkartmasını istemek için yanına gelenler yaklaşıp göreceklerini gördüler ve gittiler. İstediği kadar uzağa yürüyebilecek hale geldiğinde şehrin kıyısına gider müştemilatı ve kulübelerinde oturan Aborijinleri seyrederdi. Davranışları genellikle rahatça anlaşılacak şekilde oluyordu; ama arada sırada bir şey yapıyorlardı, bu bir el kol hareketinden başka bir şey de olmayabilirdi, Matty'nin son derece ilgisini çekmişti, nedenini kendi de bilmiyordu. Bir iki sefer onu tümüyle çeken bir gösteri olmuştu –belki de birkaç sopayla ya da üzeri işaretli çakıl taşlarını atarak oynanan bir oyundu, sonra da sonuç üzerine derin düşünceler– nefes alma, üfleme, sürekli üfleme...

Bir Aborijinin çakıl taşı attığını ikinci sefer gördüğünde Matty aceleyle kalmakta olduğu Temperance Oteli'ndeki odasına gitti. Oradan doğruca bahçeye geçti, üç çakıl taşı aldı ve tuttu...

Sonra durdu.

Matty kıpırdamadan yarım saat öylece durdu.

Sonra çakıl taşlarını tekrar yere koydu. Odasına gitti, Kitabı Mukaddes'ini çıkarıp ona başvurdu. Sonra Hükümet Binası'na gitti ama içeri giremedi. Ertesi sabah yeniden denedi. Cilalı ahşap danışma masasından ileri gidemedi, orada saygıyla karşılanmış ama anlaşılamamıştı. Bunun üzerine oradan ayrıldı, kibrit kutuları satın aldı ve sonra günlerce onun kutuları Hükümet Binası'nın kapısına dizdiği görüldü, kutular gittikçe yükseliyordu. Onları bazen otuz santimden daha yüksek diziyordu ama hep düşüyorlardı. Hayatında ilk defa etrafına gruplar topluyordu; çocuklar, aylaklar ve bazen içeri girip çıkarken duran memurlar. Sonra polis onu kapıdan uzaklaştırıp çimenlik ve çiçek tarhlarının olduğu yere götürdü; ve orada, belki de memurlardan uzağa gittiği için, insanlar ve çocuklar ona daha yüksek sesle güldüler. Diz çöker kibrit kutularından kulesini dikerdi; ve bazen, artık onlara bir Aborijinin çakıl taşlarına üflediği gibi üflerdi ve hepsi düşerdi. Bu insanları güldürür ve o da çocukları güldürürdü; ve arada sırada bir çocuk kule dikilmekteyken ileri atılır, üfleyerek onu yıkar ve herkes gülerdi; bazen de yaramaz bir çocuk ileri atılıp onu tekmelerdi ve insanlar gülerdi ama aynı zamanda dostane bir tavırla itiraz ederek bağırırlardı, çünkü Matty'nin tarafını tutuyorlardı ve günün birinde bütün kibrit kutularını birbiri üzerinde dengeleyebileceğini umuyorlardı çünkü istediği bu gibi gözüküyordu. Bu yüzden yaramaz, enerjik bir oğlan –ama hepsi yaramaz ve enerjik çocuklardı ve "Yukarı Kelkafa!" diyecek kapasitedelerdi, ama şapkanın altında ne olduğunu bilmiyorlardı

ve Kuzey Bölgesi'nde ayı yoktu* –kibrit kutularını tekmeler, onlara vurur, tükürür, zıplayıp kutuları devirirse bütün yetişkinler bağırır, güler, şaşırır, alışverişe çıkmış nazik kadınlar ve emekliler bağırırlardı– "Ah, hayır! Seni piç kurusu!"

Sonra siyah giyimli adam tekrar dizlerinin üzerine çöker, yukarı bakan topuklarının üzerine oturur ve yavaşça etrafına bakardı, siyah şapkasının kenarının altından gülen insanlara göz gezdirirdi; yüzü alacalı tahta gibi olduğu, esrarengiz ve ciddi olduğu için, o zamana kadar sulanmış olan çimin üzerindeki insanlar bir bir susarlardı.

Yedi gün sonra Matty oyununa bir ilave yaptı. Bir çömlek aldı ve ince dallar topladı; bu sefer herkes onun kibrit kutularına gülmeye başladığında Matty dalları bir araya toplayıp üzerine çömleği koydu ve kibritlerle dalları yakmaya çalıştı ama yakamadı. Siyahlar içinde dalların, çömleğinin ve kibrit kutularının yanına çömeldi, gülünç görünüyordu; yaramaz bir oğlan çömleğini tekmeleyip devirdi ve bütün yetişkinler bağırdılar: "Ah, hayır! Seni küçük serseri! Bu *sahiden* yaramazlık! Kırabilirdin!"

Sonra Matty kibrit kutularını, dallarını ve çömleğini toplarken herkes uzaklaştı. Matty de gitti, bir park bekçisinin yanında dalgın bir halde etrafı seyretti.

Ertesi gün, dalların, Hükümet Binası'nın yanında otomatik fıskiyelerin çimlere püskürttüğü sudan ıslanmayacağı bir yere gitti. Ortadaki park yerinde bir kaldırım buldu, burası dik gelen güneşin altında dizili sıralar halinde çimlenmiş ve çiçek tohumları dikilmiş, bir çeşit hiçlikti. Burada bir grup toplaması daha uzun sürdü. Doğrusu kibrit kutularını dizmesi bir saatini aldı ve yeteri kadar vakit verilirse bütün sa-

---

* Elişa oradan ayrılıp Beytel'e giderken kentin çocukları yola döküldüler. "Defol, defol, kel kafalı!" diyerek onunla alay ettiler. Elişa dönüp çocuklara baktı ve Rab'bin adıyla onları lanetledi. Bunun üzerine ormandan çıkan iki dişi ayı çocuklardan kırk ikisini parçaladı. [Krallar 2 (2:23-24), Eski Ahit, *Kutsal Kitap*, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2009] (ç.n.)

bır oyunlarında sonunda ortaya çıkacağı gibi diklemesine dizebilirdi, ama biraz rüzgâr vardı ve hiç devirmeden sekiz dokuz kibrit kutusunu üst üste dizemedi. Bununla birlikte, sonunda çocuklar gelip durdular, sonra da yetişkinler; ilgi ve kahkahalarını, yaramaz bir oğlanı ve "Ah, hayır, kötü serseri velet!"ini bulmuş oldu. Böylece bunun üzerine dallarını dizebildi, üzerine çömleğini koyabildi ve bir kibrit çakıp dalları yakabildi ve daha çok kahkaha duydu, sonra da sanki birdenbire akıllıca bir şey yapan palyaço gibi alkış aldı; kahkahaların ve alkışların arasından çömleğin altında dalların çatırtısını duyabiliyordunuz ve dallar alevlendi, çimler alevlendi, çiçek tohumları pat, pat, pat etti ve o ıssız yeri büyük bir ateş sardı, çığlıklar ve bağrışmalar, kaçmak için itişen insanlar, kaçışan çocuklar ve büyükler, yola koştuklarında cayırdayan frenler, otomobiller birbirlerinin üzerine doğru yön değiştirince çarpışma sesleri, bağrışmalar ve küfürler vardı.

"Biliyorsun ki," dedi kâtip, "bunu yapmamalısın."

Kâtibin başını dikkatle taranmış, dikkatle gümüş bir tas gibi biçimlendirilmiş gümüş rengi saçı örtüyordu. Matty onca yıl önce Bay Pedigree'nin konuştuğu aksanla konuştuğunu duyabiliyordu. Kibar konuşuyordu.

"Bir daha yapmayacağına dair söz verir misin?"

Matty bir şey söylemedi. Kâtip bazı kâğıtları karıştırdı.

"Bayan Robora, Bayan Bowery, Bayan Cruden, Bayan Borrowdale, Bay Levinsky, Bay Wyman, Bay Mendoza, Bay Buonarotti – sence bir sanatçı mıdır? – Görüyorsun bu kadar çok insanı yaktığın zaman – ve onlar çok ama çok kızgınsa – oh hayır! Gerçekten bir daha yapmamalısın!"

Kâğıdı elinden bıraktı, üzerine gümüş bir kalem koydu ve Matty'ye baktı.

"Hatalısın, biliyorsun. Sanırım senin gibi insanlar hep böyle olmuşlardır. Hayır, mesajın içeriğinden bahsetmiyo-

rum. Gelinen noktayı, tehlikelerini, meteorolojiyle kumar oynamanın çılgınlığını biliyoruz; ama anlayacağın, biz seçilmişlerdeniz. Hayır. İnsanların senin mesajını okuyamayacaklarını, lisanını tercüme edemeyeceklerini farz etmek yanlış. Tabii ki yapabiliriz. İroni şurada – ki her zaman böyle olmuştur – facia öngörüleri her zaman bilgili olanlar tarafından anlaşılmıştır, eğitimli olanlar tarafından. Onlar yüzünden en çok acı çeken kişiler tarafından anlaşılmamışlardır –alçakgönüllü ve uysal olanlar– doğrusu, çaresiz olan cahiller tarafından. Anlıyor musun? Hepsi Firavunun ordusu – bütün bu cahil fellahların ilk çocuğundan da önce..."

Ayağa kalkıp pencereye gitti. Ellerini arkasında kenetleyip ayakta durarak dışarıya baktı.

"Kasırga hükümeti vurmayacak. Güven bana. Ne de bomba vuracak."

Matty yine hiçbir şey söylemedi.

"İngiltere'nin hangi bölgesinden geliyorsun? Güneydir mutlaka, Londra mı? Kendi ülkene dönsen akıllılık edersin. Yaptığın şeyi yapmaya bir son vermeyeceğini anlayabiliyorum. Hep böyle yaparlar. Evet. Geri gitsen iyi edersin. Eninde sonunda..." –aniden döndü– "oranın senin lisanına buradan daha çok ihtiyacı var."

"Dönmek istiyorum."

Kâtip rahatlayarak sandalyesine çöktü.

"Çok memnun oldum! Aslında gerçekten şey değilsin – Bilirsin, yerliyle, Aborijinle olan talihsiz olay için üzüldük – sanki sıfatmış gibi kendilerine Aborijinal denmesinde ısrar ettiklerini biliyor muydun? – ama gerçekten sana bir şey borçlu olduğumuzu hissettik..."

Kenetlenmiş ellerinin üzerinden öne eğildi.

"...Ve ayrılmadan önce – söyle bana. Bir çeşit, bir çeşit algın, bir altıncı hissin, bir önsezin var mı –sözün kısası– *görüyor* musun?"

Matty ona baktı, ağzı bir kapan gibi sımsıkı kapalıydı. Kâtip göz kırptı.

"Demek istediğim, sevgili dostum, yalnızca aldırış etmeyen bir dünyaya dayatman gerektiğini hissettiğin bu bilgi..."

Matty bir iki dakika hiçbir şey söylemedi. Sonra başta yavaşça ama sonunda bir titremeyle masanın diğer tarafında ayağa kalktı ve kâtibe değil, onun üzerinden pencereden dışarıya baktı. Şiddetle sarsıldı ama hiç ses çıkarmadı. Yumruklarını göğsüne götürerek sıktı ve eğri dudaklarından kelimeler fırladı, iki golf topu.

"Ben hissediyorum!"

Derken arkasını döndü, bir bir ofislerden geçerek mermer salona gitti, sonra da merdivenlerden inerek uzaklaştı. Tuhaf eşyalar ve bir şey daha satın aldı, bir harita, bu o kadar tuhaf değildi ve sahip olduğu her şeyi eski otomobiline koydu ve şehir artık onu hafızasından silmişti. Doğrusu Avustralya tuhaflıklar açısından onu hafızasından silmişti. Bundan sonra orada kaldığı kısa süre içinde insanların dikkatini siyah kıyafetleri ve itici yüzü dışında hiçbir şeyle çekmemişti. Yine de Avustralya'da insanların olmasa da başka yaratıkların onunla yapacakları bir şeyler vardı. Tuhaf eşyalarıyla kilometrelerce yol aldı ve sanki küçük değil büyük bir şey arıyormuş gibi bir hali vardı. Sanki çok aşağılarda olmak istiyordu, aşağılarda yanında olsun diye su bulmak istiyordu, bütün bunlarla birlikte gideceği sıcak ve pis kokulu bir yer istiyordu. Bütün bunlar özgül şeylerdir ve bilinen yerlerde bir arada bulunabilir, ama çoğu zaman onlara otomobille yaklaşmak çok zordur. Matty bu nedenle garip yerlerde dönemeçli bir yol tutturdu ve sık sık otomobilde uyumak zorunda kaldı. Çürümekte olan evlerinin oluklu sacdan çatılarının sıcak rüzgârda gıcırdadığı ve tangırdadığı üç evlik mezralar buldu ve kilometreler boyunca hiç ağaç görmediği oldu. Devasa ağaçların arasında Palladio tarzı mimariyle yapılmış, kırmızı kakaduların ciyakladığı ve ba-

kımlı havuzları nilüferlerin doldurduğu başka yerlerden geçti. Zarif adımlı atların çektiği küçük arabalarla dönüp duran adamların yanından geçti. Sonunda kimsenin istemeyeceği şeyi buldu, parlak güneş ışığında ona baktı –öğlen vakti bile güneş suyu delip geçemiyor olsa da– ve belki de yüzüne yansımayan bir ürpermeyle, bir bir gözden kayıp giden kütük benzeri yaratıkları seyretti. Sonra yüksek bir yer bulmak ve beklemek üzere yine uzaklara gitti. Tahta kapaklı Kitabı Mukaddes'ini okudu ve sonra, günün geri kalanında hafifçe ürpererek dikkatle, bir rahatlama sağlayabilirlermiş gibi aşina şeylere baktı. Tabii ki en çok Kitabı Mukaddes'ine baktı, sanki ona daha önce hiç bakmamış gibi bir gözle görerek, ne kıymeti varsa, kapağın tahtasının şimşir olduğunu fark etti ve niye olduğunu merak ederek bunun tuhaf bir koruma olduğunu öylesine düşündü çünkü elbette Kelam'ın buna ihtiyacı yoktu. Güneş gökte her zamanki yolunu takip ederek batıp yıldızlar çıkana kadar saatlerce orada oturdu.

Bakmış olduğu yer şimdi, eski zaman fotoğrafçısının başını kadifenin altına soktuğu karanlık kadar kesif olan karanlıkta daha da garipleşmişti. Yine de bütün diğer duyular kanıtlarla yeteri kadar beslenecekti. İnsanın ayağı, hızla bileklere ve daha yukarı yükselen, asla bir taş ve bir kıymık olmadan her yöne doğru dağılan, yarı su yarı çamur, yumuşak ve yapışkan dokuyu hissedebilirdi. Burun çürümüş bitki ve hayvanların bütün kanıtlarını alabilirdi, öte yandan ağız ve cilt –çünkü böyle durumlarda cilt sanki tat alabilir– böylesine sıcak ve sudan ağırlaşmış olan havayı tadabilirdi ve bütün vücut ayakta mı duruyor, yüzüyor mu, yoksa su yüzeyinde mi duruyor diye bir şüphe varmış gibi gelirdi insana. Kulaklar kurbağaların gümbürtüsü ve gece kuşlarının kederiyle dolar; havanın hayat dolu olduğunu gösteren zırıltı ve uğultuya eşlik eden kanatların, antenlerin, uzuvların süpürüşünü de hissederlerdi.

Sonra oldukça uzun süre ve gönüllü olarak kalıp karanlığa alışınca –bunun hayat pahasına yapılması gerekirdi– gözler de görüntü için her şeyi feda ederek orada kendileri için de kanıtlar bulunduğunu görebilirdi. Bu yıkılmış ağaçların, eriyip gidecek kadar çürük olmayanlarının gövdelerindeki yosunların etrafında hayal meyal bir fosforlanma ya da bataklık gazı alevlerinin, sazlıkların ve böceklerle olduğu kadar çorba gibi suyla beslenen bitkilerden oluşan yüzen adacıklarının arasında dolaştığı yerlerde zaman zaman görülen daha parlak bir mavilik olabilirdi. Bazen ışıklar sanki düğmesine basılmış gibi aniden daha da göz alıcı hale geliyordu – çakan kıvılcımlar hızla ağaç gövdeleri arasında uçuşuyor, dans ederek bir ateş bulutuna dönüşüp kendi içine doğru bükülüyor, kopup uzaklaşan bir ışık huzmesi haline geliyor, anlaşılmaz bir şekilde kendini kapatıp orayı eskisinden de karanlık bir halde bırakıyordu. Sonra büyük bir şey, belki uyuyan birinin dönerkenki iç çekişiyle, görünmeyen suyun içinde halsizce hareket ediyor ve biraz daha ilerilerde aylakça dolanıyordu. O zamana kadar çamur, ılık çamur o yana bu yana hareket ettikçe yeteri kadar uzun süre durmuş olan ayaklar derine batardı; ve orada, aşağıda, daha da kara bir karanlıkta, daha gizli bir gizlilikte bilinçsiz bir beceriyle, varlıklarını hissettirmeden yapışan sülükler savunmasız deriden beslenmeye başlarlardı.

Ama orada hiç insan yoktu; ve orayı gündüz gözüyle uzaktan incelemiş birisine, insanlık başladığından beri orada bir insanın bulunmuş olması imkânsız görünürdü. Uçuşan hayatın kıvılcımları sanki kovalanıyorlarmış gibi geri geldi. Daha uzun bir ışık huzmesi halinde gözden kayboldular.

Kısa bir süre sonra bu bir yöne doğru olan uçuşmanın nedeni ortaya çıktı. Bir ışık, sonra iki ışık yakındaki ormanın ardında sabit bir şekilde hareket ediyordu. Siluet halinde ağaç gövdelerini, sarkan yaprakları, yosunları, kırık dalları gösteriyordu; onlara ışık tutuyor ve kısa bir süre sınırlı bir

görünürlük kazandırıyordu, böylece bazen yanan kömür ya da odun gibi gözüküyorlardı, önce siyah ve sonra yanar durumdaydılar, derken ikiz farlar ormanın arasından bataklığa doğru ilerlerken, her ışık yanında uçan şeylerden oluşan kâğıt gibi ve beyazımsı, dans eden bir bulut taşırken, sönerlerdi. Eski otomobil –ve şimdi motoru uçan yaratıklar dışında her şeyi uyararak kaçırmış ve böylece kurbağalar bile susup suya dalmışlardı– suyun esrarengiz karanlığının iki ağaç ötesinde durdu. Otomobil durdu, motor sustu, farlar biraz soluklaştı, ama hâlâ uçan şeyleri ve bu yanda yol olduğu farz edilen bir iki metre izi aydınlatacak kadar parlıyordu.

Şoför bir süre kıpırdamadan oturdu; ama tam otomobil oranın seslerinin tekrar başlamasına yetecek kadar sessiz ve hareketsiz kalmışken sağdaki kapıyı sarsarak açıp dışarı çıktı. Bagaja gitti, kapağı açtı ve tangırdayan birkaç nesne çıkardı. Bagaj kapağını açık bıraktı, şoför koltuğuna geri geldi ve bir süre görünmez suya doğru gözünü dikerek orada kaldı. Bunu yaptıktan sonra birdenbire faal ve anlaşılmaz bir hale geldi. Zira kıyafetlerini çıkarıyordu, vücudu zayıf ve soluk bir halde farlardan yansıyan ışıkta gözüküyordu ve kâğıda benzer uçan şeylerle vızıldayan ve mırıldanan daha birçok şey tarafından derhal incelenmişti. Şimdi bagajdan tuhaf bir nesne getirmiş, yerde diz çökmüş ve sanki nesneyi parçalara ayırmaya başlamış gibi görünüyordu. Camlar şangırdadı. Adam bir kibrit yaktı, ışığı farlardan daha parlaktı ve yaptığı şey –ama görecek kimse yoktu– anlaşılır oldu. Yerde, önünde bir lamba vardı, neredeyse antika sayılırdı, camını ve şişesini çıkarmış, fitilini yakıyordu ve kâğıda benzer şeyler döndüler, dans ettiler ve alevlendiler, ya yandılar ya da yarı yanmış bir halde sürünerek uzaklaştılar. Adam fitili aşağı indirdi, sonra uzun bacayı ve cam küreyi yerleştirdi. Bundan sonra, lambanın yerde sağ salim durduğundan emin olduktan sonra ilk nesne grubuna döndü. Onların üzerinde çalıştı, nesneler tangırdadı ve her şey esrarengizdi; yalnızca adamın

amacının olduğu yerde, kafasının içinde öyle değildi. Ayağa kalktı, artık o kadar da çıplak değildi. Belinin etrafında bir zincir vardı ve bu zincirin üzerine ağır çelik dişliler asılmıştı; bunlardan biri ve en ağır olanı kasığının üzerindeydi, böylece onu hiç de önemi olmayan doğadaki yaratıklardan başkası göremeyecek olsa bile, absürd görünse de edepli olacaktı. Şimdi otomobilin kapısına tutunarak kendini sabitlemek için tekrar eğildi ama bir anlığına, çünkü ağır dişliler dümdüz diz çökmeyi zor bir iş haline getirmişti. Ama sonunda oradaydı, diz çökmüş bir halde ve yavaşça fitili uzattı; şimdi lambanın beyaz küresi işi farlardan, ağaçlardan ve yaprakların alt taraflarından devralmıştı. Yer, yosunlar ve çamur, gün ışığında hâlâ orada olacak şeyler gibi katılaşmıştı ve beyaz, kâğıt benzeri şeyler beyaz kürenin etrafında ve bir kurbağanın iki elmasın içinden ışığa bakacağı kadar düz ve dingin, parıldayan suyun üzerinde deliye dönmüştü. Adamın yüzü beyaz küreye yakındı ve gözünün yarı kapalı, ağzının köşesinin yamuk olduğu bu sol tarafta fark yaratan ışık değildi.

Sonra lambayı kaldırdı ve kapıya tutunarak, yavaşça kalktı. Belinde şangırdayan dişliler ve lambayla dikleşti, lambayı yukarıda tutuyordu, hatta fenerin dibi başının üzerindeydi. Döndü ve ağır ağır kasıtlı olarak suya doğru yürüdü. Şimdi çamur gerçekten insan ayağını hissetmişti, ayak bastırıp batarken ılık çamur bir bu yana, bir o yana hareket etti ve sonra diğer ayak. Adamın yüzü sanki dayanılmaz bir acıyla biraz daha buruşmuştu. Gözleri kapanıp açılarak kırpıştı, dişleri parladı ve gıcırdadı, lamba sallandı. İçeri yürüdü, ayakları girdi, baldırları, dizleri, suyun altında garip yaratıklar ona dokundu ya da dalgalı yüzeyde kıvrılarak gitti ve o ilerlemeye, iyice batmaya devam etti. Su belini geçip göğsüne yükseldi. Kurbağa ışığın hipnozundan kurtulup suya daldı. Havuzun ortasını geçtiği yerde su adamın çenesine geliyordu ve sonra aniden yükseldi. Adam çırpındı ve su dalgalandı. Belki bir metre boyunca gözden kayboldu ve

seyreden her ne idiyse, bir kol, bir el, parlak beyaz küresiyle eski lamba ve dans eden çılgın yaratıklardan başka göreceği hiçbir şey olmazdı. Sonra siyah saç suyun üzerine yayıldı. Aşağıda balçığı ayaklarıyla kuvvetle itiyordu ve başını çıkarıp bir nefes çekti. Bundan sonra diğer tarafa doğru istikrarlı bir şekilde yükseldi ve su üzerinden aktı, saçlarından ve dişlilerinden; ama lambadan değil. Şimdi ayakta duruyordu; hava sıcak olmasına ve sudan buharlar çıkmasına rağmen titremeye, şiddetle ve kasılarak zangırdamaya başladı, bu yüzden lambayı dik durması ve çamura düşmemesi için iki eliyle tutmak zorunda kaldı. Sanki bu zangırdama bir tür işaretmiş gibi, suyun otuz metre ilerisinde kocaman bir kertenkele döndü ve karanlığa dalıp gözden kayboldu.

Adamın zangırdaması gittikçe azaldı. Sadece titrer hale geldiğinde havuzun etrafından dolaşıp otomobiline döndü. Bütün bunlar vakarla ve yöntemli bir biçimde yapılmıştı. Yanan lambayı dikkatle yukarı kaldırdı, dört kere pusulanın dört yönüne götürdü. Sonra fitili aşağı çekti ve üfleyerek söndürdü. Dünya eskiden olduğu hale dönmüştü. Adam lambayı, dişlileri ve zinciri bagaja yükledi. Giyindi. Garip saçını düzeltti ve şapkayı sıkıca üzerine yerleştirdi. Şimdi sakindi, bir sürü ateşböceği geri gelip suyun hafif parıltısı üzerinde, her biri kendi görüntüsü karşısında dans etti. Adam şoför koltuğuna oturdu. Marşa bastı ve bunu üç kere yapmak zorunda kaldı. Bütün o ıssızlıktaki en tuhaf ses belki de buydu, marşın kentsel sesi ve sonra motorun çalışması. Ağır ağır uzaklaştı.

Matty yola koyuldu, havayoluyla değil, en ucuz tek yön ücretini karşılayabileceği halde denizyoluyla gitti. Belki havayolu onun için fazla kendini beğenmiş ve kibirliydi; ya da aklının bir köşesinde gizli olan Singapur'daki parlak elbiseli bebek gibi kızın görüntüsü değil, sadece Singapur Havaalanı meselesine, herhangi bir özden kopmuş parlak Kötülüğe ilişkin huzursuzluk olabilirdi. Çünkü artık kesinlikle erkekler

arasında olduğu kadar kadınlar arasında da rahatça hareket edebiliyordu, bakıyor ve birinden, bir diğerinden daha fazla etkilenmiyordu ve iç huzuru ya da erdemi uğruna nefret ve tiksinti kadehini sunan Hafifmeşrebi görmezden gelmezdi.

Otomobilini verdi ama sahip olduğu diğer birkaç şeyi aldı. Bir denizci olarak yolculuk yapmak istedi; ama onun yaşında birisine göre ne olursa olsun, hiçbir iş yoktu; ufak tefek işlerde, şekerleme paketlemede, mezar kazıcılığında, zor şartlarda otomobil kullanmada ve Kitabı Mukaddes araştırmalarında neredeyse yüksek seviyede becerikli de olsa. Çok farklı insanlardan tavsiye mektupları olması da fark etmedi; hepsi namusluluğu, güvenirliliği, dürüstlüğü, sadakati, çalışkanlığı (Bay Sweet), aklıselimliği hakkında yazmışlar ama bu özellikleri oldukça itici bulduklarına değinmemişlerdi.

Böylece sonunda, içinde yüzünün sağ tarafı için tıraş malzemesi, bir yedek pantolon, bir yedek gömlek, bir yedek siyah çorap, bir fanila, bir kalıp sabun olan küçük bavulunu alıp gümrüğe gitti. Bir süre başını kaldırıp, geminin yan tarafına bakarak durdu. Sonunda ayaklarına baktı ve dalıp gitti. Sonunda sol ayağını kaldırdı ve üç kere salladı. Yere koydu. Sağ ayağını kaldırdı ve üç kere salladı. Yere koydu. Arkasına döndü, gümrük binalarına ve bir kıtanın ona veda etmek için içinden toparlayabildiği tek şey olan tepelerin alçak çizgisine baktı. Bu tepelerin ardında, seyahat ettiği binlerce kilometreye ve bütün dikkatine rağmen tanışmamış olsa da en azından gördüğü yüzlerce insana bakıyormuş gibiydi ya da bakıyormuş gibi görünebilirdi. Rıhtımda etrafına bakındı. Bir iskele babasının kuytusunda bir toz yığını vardı. Çabucak oraya gitti, eğildi, tozdan bir avuç aldı ve ayakkabılarının üzerine serpti.

Avustralya'da geçirdiği onca yılı geride bırakırcasına merdivenleri çıktı ve kendisine on bir kişiyle birlikte uyuyacağı yer gösterildi, henüz hiçbiri gelmemişti. Tek bavulunu bıraktıktan sonra tekrar güverteye çıktı ve yine hareketsiz,

sessiz ve son kez gördüğünü bildiği kıtaya bakar bir halde durdu. Sağlıklı gözünden tek bir su damlası çıktı, çabucak yanağından bir yol bulup güverteye düştü. Ağzı küçük hareketler yapıyordu ama bir şey söylemedi.

Altıncı Bölüm

Matty Avustralya'dayken Bay Pedigree hapisten çıkmıştı ve birkaç kurumdan yardım görmüştü. Annesinin vasiyetinden gelen az bir parası vardı, çünkü o yaşlı hanımefendi o hâlâ içerideyken ölmüştü. Bu ona fazla bir hareket özgürlüğü vermemişti. Bu yüzden ona umutsuzca yardım etmeye çalışanlardan kopup Londra'nın merkezine taşınmaya gücü yetmişti. Çok kısa bir zaman sonra yine hapsi boyladı. Bir daha dışarı çıktığında, mahkûmiyet süresinden çok daha uzun yıllar geçmiş gibi yaşlanmıştı, çünkü kendine acıma duygusuyla ağlayarak kendi kendine söylediği gibi arkadaşları durumu *anlamışlardı*. Hiçbir zaman fazla kilolu olmamıştı ve şimdi var olan kiloların da bir kısmı gitmişti. Aynı zamanda buruşmuş ve bükülmüştü; soluk saman sarısı saçlarına akların yayıldığına hiç şüphe yoktu. Öncelikle Londra istasyonunda bir banka oturmuş ve bank polis tarafından sabahın saat birinde onun altından çekilmişti, Londra'nın çekiciliğini yok etmiş olan bu deneyim olabilirdi, çünkü ondan sonra yolunu Greenfield'e çevirdi. Orası ne de olsa, Henderson'ın olduğu yerdi; Henderson öldüğünde Bay Pedigree'nin zihnine arzulanan mükemmeliyet olarak yerleşmişti. Greenfield'de daha önce bilmediği bir pansiyon olduğunu öğrendi – daha önce varlığından haberdar olmasına gerek kalmamıştı. Zalimce temizdi ve geniş odalar hüc-

relere bölünmüştü, her birinde dar bir yatak, bir masa ve bir sandalye vardı. Burada yaşadı ve keşif seferlerini buradan yaptı: Bir seferi okulaydı, kapıdan içeri bakıp Henderson'ın düştüğü yeri, üzerindeki yangın merdivenini ve kurşun kaplı çatının ucunu gördü. Kanunda daha yakına gitmesini engelleyecek bir neden yoktu; ama duvar sarmaşıklarına, belanın gelmeyeceği en azından tek bir doğrultudan emin olmak için bir yanlarına duvar diken harap görünüşlü adamlara katılmıştı ya da katılmak üzereydi. Şimdi yollanması gerektiğini bir polisin kemiklerinde hissettiği türden bir adam olmuştu; dolayısıyla kendisi de yollanması gerektiğini hissetmeye başlamıştı ve ne zaman bir polis memuru görse kendi oradan ayrılır ya da elinden geldiğince çabuk, yan yan yürüyüp bir sokağa girerdi.

Ancak hâlâ küçük bir geliri vardı ve dürtüleri dışında –birçok ülkede bu onun başını belaya sokmazdı– ahlaksız değildi. Hiç denecek kadar az şeyi vardı ve hiç yoksulluk çekmeden bununla yaşadı. Savunduğu şeylere sahipti. Victoria çağından kalma kâğıt ağırlıkları gitmişti, ne yazık ki borsa yükselmeden satılmıştı, birkaç minyatür heykelcikten –daha fazla getirmişlerdi ya– biri hariç hepsi gitmişti. Bu, nazarlığım deyip her zaman dokunabilmek için hep cebinde taşıyordu, pürüzsüz fildişindendi, topu topu bir düğme kadardı ki aslında bir düğmeydi, iki oğlan heyecanla ve heyecan verici bir şekilde sarılmışlardı. Bazen heykelcik parmaklarını yakardı. Hapishaneye düzenli hale gelen gezilerden birini daha yapması bu yanmalardan birinden sonra olmuştu. Bu sefer ona bir ameliyat ihtimalinden söz edildi; bunu duyduğunda şuursuzca tiz çığlıklar atmaya başladı, o kadar ki İçişleri Bakanlığı'nın psikiyatrı bile pes etti. Dışarı çıktığında tekrar Greenfield'e döndü; ve artık beyni basit şablonlara alışmıştı sanki, hem eylem hem inanç ritüellerine. Oraya vardığı ilk gün Anacadde'ye geldi ve etrafta beyaz ırktan olmayan insanların gittikçe arttığını

fark etti. Sprawson's ve kitapçının karşısına gelene kadar sürünerek ilerledi, kitapçının bir yanında Frankley's vardı ve diğer yanında Eski Köprü kavis yapıyordu. Köprünün ayağının dibinde, bu tarafında eski bir umumi tuvalet vardı. Dökme demir bir yapıydı, görüntü olarak etkileyiciydi, iğrenç olacak kadar çok kokmadığı gibi kir de (o siyah katran) özünden çok görünüşündeydi. Burada da bin sekiz yüz altmışların teknolojik harikaları sayesinde rezervuar dolup boşalıyordu, gece gündüz dolup boşalıyordu, yıldızlar ve gelgitler kadar kesin bir biçimde. Son olayda Bay Pedigree'yi hapishaneye geri yollayan, orta halli bir zafer sahnesiydi; ama yalnızca mantıklı bir umut ya da arzuyla dönmedi. Dönmüştü çünkü daha önce de orada bulunmuştu.

Gelişiyordu. Yıllar içinde gençliğin cinsel atmosferinin cömert hazzından, sonucun yeteri kadar iğrenç olması durumunda, tabuları kırmaya eşlik eden bütün heyecanın takdir edilmesine geçmişti. Parkta tabii ki umumi tuvaletler vardı, merkezi otoparkta daha fazla vardı, pazaryerinde birkaç tane bulunuyordu – ah, her yerde umumi tuvaletler vardı, Bay Pedigree'nin uzmanlaşmış bilgisine sahip olmayanların tahmin edebileceğinden çok daha fazlaydı. İlelebet okullardan menedilmiş olduğu için tuvaletler bir şekilde sonraki adım olmuştu. Şimdi Sprawson's'ın sonundaki duvarın korumasından çıkmak üzereydi ki evden çıkıp sokakta yürüyen bir adam gördü. Bay Pedigree arkasından baktı, sonra tekrar helaya ve tekrar uzaklaşan adama baktı. Kararını verdi, eğilerek ve sallanarak koşar adım yürüdü. İlerledikçe dikleşti. Adamı geçti ve döndü.

"Bell, değil mi? Edwin Bell? Benim zamanımdan kalma değil misiniz? Bell?"

Bell sendeleyip durdu. Kişnemeye benzer yüksek bir ses çıkardı.

"Kim? Kim?"

Yıllar, on yedi yıl birden, Bell'i, Pedigree'ye oranla çok daha az değiştirmişti. Bell'in de kendi dertleri olmasına rağmen, o feci kilo alma sorununu dertlerine eklememişlerdi. Otuzlu yılların sonlarının öğrencilerinin giydiği garip kıyafeti de saklamıştı, Bol Pantolonlar hariç her şeyi ve onun hakir gören burnunu, otoritenin uygulandığının ve tartışmasız iddianın minicik kanıtını taşıyışında bir şey vardı.

"Pedigree. Tabii ki beni hatırlıyorsunuz. Sebastian Pedigree. Hatırlamıyor musunuz?"

Bell şöyle bir dikildi. Yumruklarını palto ceplerinin derinlerine daldırdı, sonra onları panik halinde mahrem yerlerinin önüne getirdi. İnler gibi bir ses çıkardı.

"Mer-haba! Ben..."

Bell yumrukları derine gömülmüş, burnu havada, ağzı açık bir halde ayak uçlarında yürümeye başladı, sanki basit bir taktikle mahcubiyetinden kurtulacakmış gibi; ve bunu yapmak ona geçip gitmenin geniş görüşlü bir insanın yapacağı bir şey olmadığını hatırlatınca tekrar aşağı indi ve sendeledi.

"Pedigree, sevgili dostum!"

"Uzaklardaydım, anlayacağınız, teması kaybettim. Emekli oldum ve düşündüm ki – ah evet, gidip göreyim diye düşündüm..."

Şimdi karşı karşıyalardı, kalabalık değişik renkleriyle etraflarında dolanıyordu. Bell yaşlı adamın yüzüne, ona kaygıyla bakan kırışık ve aptal maskeye baktı.

"Gidip eski okulu görebilirim," dedi kırışık yüz, aptalca ve acınası bir halde. "Sizin benim zamanımdan kalan tek kişi olacağınızı düşündüm. O Henderson'ın zamanıydı..."

"Ah, bak ne diyeceğim, Pedigree –sen– ben evlendim, anlarsın..."

Çılgınca, Pedigree'ye onun da evlenip evlenmediğini sormaya yeltenmişti ki kendini toparlayarak sustu. Pedigree bunu hiç fark etmedi.

"Sanırım eski okulu ziyaret edeceğim..."

Ve orada, aralarındaki havada, eğer Sebastian Pedigree okul binalarına adım atarsa, orada kasıtlı olarak dolanmaktan içeri alınacağının açık ve kesin bilgisi asılı duruyordu; ve eğer Edwin Bell koluna girip onu içeri sokarsa, kanunun şimdilik kenara çekileceğinin açık ve özgül bilgisi de asılı duruyordu ama buna değmezdi çünkü ikisinden sadece Pedigree böyle olduğunu düşünecekti; ve Pedigree'yi içeri sokmak belki bir azizin yapacağı bir şeydi, ya da İsa'nın ya da belki Gautama'nın ve kesinlikle Muhammet'in, bu örnekler haşımı derde sokar, *Tanrım* bu adamdan nasıl kurtulacağım?

"Öyleyse o yöne gidiyorsanız..."

Edwin yine parmak uçlarında yükseldi. Gömülü yumruklarını çırpınırcasına birbirine vurdu.

"Ah, birader! Şimdi hatırladım! Eyvah, eyvah – hemen geri dönmem lazım. Bak Pedigree..."

Şimdi dönmüş, omzu parlak renkli bir bayana çarpmıştı.

"...affedersiniz, affedersiniz, çok sakarım! Bak Pedigree, arayacağım."

Ayak uçlarında cadde boyunca yürümeye başladı ve dönüp bakmadan Pedigree'nin takip ettiğini biliyordu. Sonra karmakarışık bir saçmalık oldu, Edwin Bell yumrukları hâlâ kıyafetleriyle birlikte mahrem yerlerini saklarken, Hint elbiseli satıcıların arasına dalıp giderken, Pedigree tarafından yakın takipteydi ve sanki sessizlik başka bir şeyin, ölümcül bir şeyin duyulmasına imkân verirmiş gibi ikisi de aynı anda konuşmaya başladılar. Sonunda –Sprawson's'a vardıklarında ve Pedigree'nin hukuk müşavirinin odasının önünden doğruca yukarı, daireye gelme tehlikesi doğduğunda– ellerini uzatıp avuçlarını dışarı döndüren Edwin Bell'den yüksek sesle açık bir beyan, dehşet içinde bir yasaklama geldi:

"Hayır, hayır, *hayır*!"

Aralarında fiziksel bir bağ varmış gibi ondan koptu ve uçarak merdivenlerden yukarı çıktı, Pedigree'yi holde yalnız bıraktı; o hâlâ okula dönme olasılığından ve sanki halen okuldaymış gibi Henderson'dan bahsediyordu. Sonra Pedigree durduğunda nerede olduğunu fark etti, bahçeye inen cam kapısı, iki taraftan yukarı çıkan merdivenleri ve en azından biri bir hukuk müşavirliği firmasına ait kapıları olan özel bir binadaydı. Böylece Bay Pedigree bir kez daha, dışarı çıkıp iki basamak aşağı, Sprawson's'ın önündeki taş kaldırıma inerek bir duvar sarmaşığına dönüştü. Sonra aceleyle yolun karşısında dükkân vitrinlerinin göreceli emniyetine gidip arkasına baktı. Üst kat penceresinde bir an Edwin'in yüzünü gördü, Edwina'nın yüzü de yanındaydı, sonra perde aceleyle örtüldü.

Böylece Bay Pedigree'nin dönüşü, sadece onun hakkında her şeyi olmasa da bir şeyler bilen polis için değil; sadece park bekçisiyle, görevi Bay Pedigree'nin benzerlerinin önüne geçmek olan gri yağmurluklu genç adam için değil; kesin olarak Edwin Bell için, Greenfield'deki eski zamanlardan kalan tek adam için sorun olmuştu. Bay Pedigree'nin kendini Bell'le bağlantılı hissettiği süreç mantıkdışıydı. Belki normallik olarak kabul edilen şeyle bir bağ kurmaya ihtiyacı vardı, çünkü şimdi ritüelleri, yavaş yavaş onu tüketmeye başlamıştı. Böylece, Bell'i bıraktıktan sonra, ya da Bell onu bıraktıktan sonra, Bay Pedigree Eski Köprü'deki baştan çıkartan helaya gitti, içeri girecekti ama bir polis arabasının burnu köprünün tepesinde göründü ve Bay Pedigree yaşına göre çevik hareketlerle merdivenlerden inerek yağmurdan kaçar gibi köprünün altındaki yedekçi yoluna sığındı. Hatta yedekçi yolunda yürüyüp gitmeden önce dramatik bir hareketle avcunu uzattı, sonra da olası su damlaları için inceledi. Yedekçi yolundan yürümek istemiyordu, ama yüzü o yöne dönüktü ve polis arabası arka-

sındaki yolu ıstıraplı hale getirmişti. Böylece Bay Pedigree saatin tersi yönde bir daire çizdi, bu aslında bir dikdörtgendi. Yedekçi yolundan gitti, Sprawson's'ın arkasındaki eski ahırları geçti, Frankley's Nalburu'nun arka tarafları olan çatı karmaşasını geçti, düşkünler evini suyun tehlikelerinden ayıran uzun duvarı geçti; sol tarafında yaylı bir kapıya geldi, (sağ tarafında Comstock Ormanı vardı), patikadan yan sokaklara ve tekrar sola dönüp düşkünler evini, Frankley's'i, Goodchild's'ı ve Sprawson's'ı ters sırayla geçti; sonra tekrar sola döndü ve kaçamak bir zaferle polis arabası mağlup edilmiş olarak, bir kez daha tekrar Eski Köprü'nün ayaklarına ve siyah helaya yöneldi.

Tuhaf, üzücü ve makul olan, Bell'le sonuçsuz kalan karşılaşması değil –Bell'in geri çekilip tekrarlanmamasını garantiye aldığı bir karşılaşma– hiç karşılaşma olmamış olduğu gerçeğiydi. Sim Goodchild dükkânının vitrinindeki kitapların arkasından hafifçe görünüyordu. Pedigree ikinci kez Sprawson's'ı geçtiğinde bir kadının sesinin yükseldiği duyulmuştu; Muriel Stanhope'un onu sonunda Alfred'e ve Yeni Zelanda'ya gönderecek olan ağız dalaşına girdiği yerde. Tuğladan, çelikten daha sağlam yüksek duvarlar, sarsılmaz duvarlar her yerde her şeyi her şeyden ayırıyordu. Ağızlar açılıyor, konuşuyor ve duvardan bir yankıdan başka bir şey gelmiyordu geriye. Bu insanın içine işleyen ve acı veren bir gerçekti; şaşılacak olan şey, bu gerçekle yaşayan ve buna katlandıklarından haberi olmayan insanların çığlıklarından oluşan bir koro olmamasıydı. Sadece kitapçı dükkânındaki Sim Goodchild arada bir sızlanırdı. Diğerleri, Muriel Stanhope, Robert Mellion Stanhope, Sebastian Pedigree bunun, diğer herkes için farklı olan bir dünyanın salt kendilerine yönelik ve benzersiz biçimde adaletsiz muamelesi olduğunu düşünüyorlardı. Ama Pakistanlılar, şık giysileri içindeki adamlar, şatafatlı renkleri içindeki kadınlar için ve Siyahlar için dünya *gerçekten* farklıydı.

Böylece Bay Pedigree heladan çıktı ve uygun bulduğu her duvarın dibinden Anacadde'den geri yürüdü. Sprawson's'ın üst kat penceresine göz attı ama tabii ki Bell'ler görünürde yoktu artık. Parka yöneldi. İçeri girdi, kendi düşüncesine göre tamamen emniyetteymiş gibi bir havayla, gerekli yasakların yazılı olduğu duyuru panosunu geçti. Ne de olsa grafiğinin dibindeydi. Bu sayede oturacak bir yer buldu, demir çubuklarının üzerine oturdu, etrafı gözetlerken cebindeki heykelciğe dokundu. Bazen kendi kendine söylediği gibi, vitrin bakıyordu. Çocuklar gruplar halindeydi, bazılarında toplar, bazılarında balonlar vardı, bazılarıysa hafif esintide çok başarılı olmasalar da uçurtma uçurmaya çalışıyorlardı. Yetişkinler banklara yayılmışlardı – üç emekli, gidecek başka yerleri olmayan koklaşan bir çift ve varlığı Bay Pedigree için hiç de beklenmedik bir şey olmayan gri yağmurluklu genç adam. En uzak köşede tuvaletler vardı. Bay Pedigree kalkıp oraya giderse genç adamın takip edip seyredeceğini biliyordu.

Şimdi Eski Köprü'yü ziyaret etmek kadar Bell'le karşılaşma ihtimali de olduğu için, Bay Pedigree düzenli olarak, günbegün, kendi Greenfield rotasında dönüp duruyordu. Tam bu sırada kasabada garip bir salgın oldu. İnsanlar bunun en etkili olduğu dönem atlatılmış, neredeyse bitmiş bir salgın olduğunu düşünüyorlardı. Sonra geçmişi tekrar düşündüler ya da bazıları düşündü ve sorumluluğun kime yüklenmesi gerektiğini bildiklerini hissettiler; geçmişi, hatta ilk günü, çünkü ilk gün Bay Pedigree'nin emekli olduktan sonra son kez ortaya çıkışında Bell'le karşılaşmasının hemen sonrasıydı. Genç bir kadın görülmüştü, Pudding Lane'den Anacadde'ye koştuğu görülen beyaz bir kadın. Platform topuklu ayakkabılar giymişti ve bu koşuşunu olabileceğinden daha da komik gösteriyordu, çünkü o yalnızca ellerini iki yana kaldırıp ayakları bir o yana bir bu yana dışarı doğru tekme atarak koşabilecek türden bir genç kadın-

dı – hiç hızlanmaya fırsat vermeyen bir ilerleme yöntemi. Ağzı açıktı ve "İmdat, imdat, ah imdat!" diye bağırıyordu, sanki kendi kendine söylüyormuş gibi sesi gittikçe azalıyordu. Ama sonra bir dükkânın yanında içinde bebek olan bir bebek arabası buldu, bu onu sakinleştirmiş görünüyordu çünkü bebeği inceledikten, arabayı biraz salladıktan sonra hiçbir şey söylemeden sürüp götürdü, yalnızca gergin bir halde ya da belki süklüm püklüm etrafına bakıyordu. Aynı gün Çavuş Phillips'in süklüm püklüm bakmasının gerçek bir nedeni vardı çünkü Goodchild's Nadir Kitapları'nın önünde, içinde bebek olan bir bebek arabası bulmuştu ve ne Sim Goodchild ne de karısı Ruth'un arabanın oraya nasıl geldiği hakkında bir fikirleri vardı. Bu yüzden Müfettiş Phillips bebek arabasını Anacadde'deki arabasına kadar itmek ve telsizle tarif vermek zorunda kalmıştı. Annenin kimliği kısa zamanda belirlenmişti ve anne bebek arabasını Eski Tahıl Borsası'nın bitişiğindeki Eski Süpermarket'in önünde içinde bebekle birlikte bırakmıştı. Sonra birkaç gün geçti ve her şey yeniden başladı. Belki bir ay boyunca bebek arabalarının yerleri değiştirildi, sanki birisi ilgiyi üzerine çekmek istermiş ve kendi işaret dilini kullanıyormuş gibiydi. Bay Pedigree izleniyordu; ve hiçbir zaman bunu yaparken yakalanmamasına rağmen, bebek arabalarının yer değiştirmesi durmuştu ve o ay, insanların hafızalarında bir bebek arabasının gözetimsiz bırakılamayacağı bir ay olarak yer etti. İnsanlar Bay Pedigree'yle (elinde George's Superior Emporium'dan aldığı minik bir ançüez kâsesiyle mısır gevreği almak için Eski Süpermarket'e girdiğinde) onun, iskelelerde demirli tekneler gibi dışarıda park edilmiş bebek arabalarının arasından utangaç bir halde geçtiğini gören birtakım hanımefendiler arasındaki nahoş karşılaşmayı unuttular. Bayan Allenby'nin Bayan Appleby'ye, Taj Mahal Kahvehanesi'nde kahve içerek bu meseleyi konuş-

tukları sırada belirttiği gibi, buranın İngiltere olması Bay Pedigree için büyük şanstı. Elbette ondan Bay Pedigree olarak bahsetmiyor, o iğrenç ihtiyar yaratık diyordu.

Bay Pedigree'yi bebek arabası götürmekle ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu. Ama Sim Goodchild, Edwin Bell'le aynı fikirdeydi, Pedigree cinsi adamlar sapkınlıklarını sürdürmede kurnaz olurlardı, bu da başka bir şey düşünememelerinin sonucuydu. Doğruydu. Bu açıdan, Bay Pedigree pahalı eğitiminin ara sıra sağladığı kısa süreli meraklar dışında Matty'ye benziyordu ve kendini tek bir hedefe adıyordu. Ama Matty'den farklı olarak o hedefin ne olduğunu, ne olması gerektiğini gayet iyi biliyordu; onu zamanın akışından çok daha fazla yaşlandıran, daimi olarak acı veren bir kaygıyla yaklaşmasını seyrediyor ya da kendini ona yaklaşmaya mecbur bırakılmış buluyordu. Greenfield'de ona acıyan tek bir kişi olduysa da hiçbir yerde kaydı tutulmadı. Süpermarketteki, onun gözlerini oymaları engellenmiş olan o hanımefendilerin, onun hiçbir bebek arabasına dokunmamış olabileceği ihtimalini öne süren birisini azarlayacakları kesindi. Onlardan uzaklaşmasından itibaren Greenfield'deki bebek arabalarına müdahale edilmemiş olması bir tesadüf olamazdı.

Böylece Bay Pedigree bir süre Anacadde'den uzak durdu; oraya, görünür olmamaya özen gösteren Edwin Bell'le karşılaşmayı umduğu köşenin öbür tarafındaki Foundling's'den daha fazla yaklaşmıyordu. Yaşlı adam, bozuk bir gramofon gibi takılmış bir halde, küçük Henderson'ın mükemmelleştirilmiş görüntüsü için yas tutarak ve düzeltilmiş yüzlü oğlana küfür ederek korkulukların dışında dururdu; o oğlan o sırada Yunan bir kargo gemisinden Cornwall'daki Falmouth'a inmiş ve Kitabı Mukaddes'e başvurduğunda ona bir Şabat yolculuğundan daha fazlasını yapmamasını söylemiş olduğu için orada yeniden

nalburluğa dönmüştü. Hanımefendilerin Bay Pedigree'yi sakatlamaya çalıştıkları aynı gün, Matty Cornwall'da son derece sıra dışı bir nedenle aşağıdaki günlüğü tutmaya başladı.

Yedinci Bölüm

17/5/65

Bu defteri ve tükenmezkalemi olup bitenleri yazmak için aldım ve deli olmadığımı göstermek için bu defteri kanıt olarak saklamak istiyorum. Onlar Gladstone'da gördüğüm hayalet gibi değillerdi, o bir hayaletti öyle olmalıydı. Bunlar dün gece belirdiler. Bölümlerimi okumuş, aklımdan tekrarlamıştım ve yatağımın kenarına oturmuş ayakkabılarımı çıkarıyordum. Saat on bir kırktı, yani başladığında on bir kırktı. Önce mayıs için soğuk olduğunu düşündüm ve sonra odamın soğuk olduğunu düşündüm ama giderek daha soğuk oldu. Bütün sıcaklığım çekilip alınmış gibi gitti. Bedenimdeki her kıl, yani kısa kıllar başımdaki batan uzun kıllar değil, kısa kılların her biri bir yumrunun üzerinde ayağa kalktı. Bu insanların korkmak dedikleri şey ve şimdi bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Nefes alamadım, bağıramadım da öleceğimi sandım. Sonra gözüktüler, bana. Nasıl olduğunu doğru düzgün anlatamıyorum. Hatırlayınca değişiyor. Nasıl olduğunu anlatamam. Ama ben deli değilim.

18/5/65

Bu gece gelmediler. Hayır, dün gece demem gerekir. Saat on ikiye kadar bekledim ve saat çaldığında gelmeyeceklerini anladım. Bütün bunlar ne anlama gelebilir diye sordum

kendime. Birisi maviler içindeydi, diğeri de kırmızılar içinde, bir de şapkası vardı. Mavilinin de şapkası vardı ama o kadar pahalı değildi. Gözüktüler ve on bir kırktan saat kaça kadar bilmiyorum sadece bana bakarak orada kaldılar. Kötüydü. Hayaletin rengi yoktu ama dediğim gibi bunlar kırmızı ve maviydiler. Onları gördüğümde nasıl gördüğümü söyleyemem, sadece görüyorum ama hatırlamak farklı. Bu bir uyarı mı diye soruyorum kendi kendime, bir işi yarım mı bıraktım. Geriye dönüp baktım ve tabii ki büyük ve feci günahım dışında hiçbir şey bulamadım, Kitabı Mukaddes'in beni buraya niye gönderdiğini bilseydim geri alırdım ama o burada değil, peki ne yapabilirim. Her şey gizli. Aşağı yukarı iki yıl önce Darwin, Kuzey Toprakları'nda birçok işaret verdim ama hiçbir şey olmadı. İnancımı sınamak için.

17/5/66

Bir yıl sonra yine geldiklerini söylemek için tekrar kalemimi alıyorum. Soğuğu ve ısının bedenimden çekildiğini hissettiğimde geleceklerini anlamıştım. Bekledim ama konuşmadılar ve hâlâ bana bakıyorlardı. Ne zaman gittiklerini söyleyemem. Bir yıl önceki gibi on birden sonra geldiler ve saat çalmadan gittiler. Belki her yıl gelirler. Sanırım bunun önemli bir şeyin tam ortasında olduğum ve her zaman öyle olmuş olduğum hissiyatımla bir ilgisi var. Birçok insan otuzlarına varmadan korkmanın ne olduğunu öğrenir ve çoğu insan hayaletlerden korkar ve ruhları görmez.

21/5/66

Anladığımda masada Vahiy kitabını okuyordum Birdenbire ruhlar beliriyor gibi olmuştu ama gelmediler. Üşüdüm, titredim ve bedenimdeki kısa kıllar ayağa kalktı. MUKADDER BİR GÜNÜN takvimin gereği olarak geldiğini gördüm. Başta ne yapacağımı bilemedim. Ruhların karşıma çıkmasının nedeni bu olmalıydı. Ne yapacağımı söylemeleri

için yine gelmeleri gerekir. Onları beklemem bir sallamalık sunudur.* İlk hasadın mahsulünü sunmam gerek ama o kadar az şeyim var ki bana sunu olarak ne kaldığını bilemiyorum.

22/5/66

Dükkânda neyin sunu olacağını düşündüm, ama o kadar berbat ki gizli tutuyorum.

23/5/66

Yediğimin içtiğimin çoğunu bağlayıp kaldırıyor, sonra da sunağa yerleştiriyorum. Söylenmesi gerekenler dışında bütün söylediklerimi kaldırıyorum. Neredeyse hiç zaman kalmadı. Fırsat bulduğumda hep dua ediyorum.

30/5/66

Başta bu kadar az yiyince büyük bir acı ve zayıflık hissettim ama bütün o yemediklerimin sunakta olduğunu görmenin bir yolunu buldum ve bu bana yardımcı oldu. Soğuk su içmenin de bir sakıncası yok ama benim Melbourne'daki gibi çayla, sütlü ve şekerli sıcak çayla ilgili büyük ve canlı bir hatıram var. Hatta bazen çayın kokusunu alabiliyorum ve ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. O zaman acaba söylendiği gibi bana hizmet mi ediliyor diye düşünmüştüm. Bay Thornbury doktora gitmem gerektiğini söylüyor ama anlamıyor. Konuşmamdan sunu yaptığıma göre ona açıklamam doğru olmaz.

31/5/66

Baptistler, Metodistler ve Quaker'lar ve Plymouth Biraderleri arasında bulundum ama hiçbir yerde dehşet ve ışık

* Mısırdan Çıkış (29:24), Eski Ahit, *Kutsal Kitap*, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2003.) (ç.n.)

yok. Bazen bölümümü içimden ezberimden tekrarladığım zamanlar dışında anlayış yok. Bu değişik insanların aralarına girdiğimde bana bazen sorular soruyorlar. O zaman ağzımı ellerimle kapatıyorum ve gülüşlerinden biraz anladıklarını görüyorum. Şimdi bütün gün takvimi düşünerek üşüdüm. Bu özel koşullarda ruhların geri gelebileceklerini düşündüm ama şimdi saat on ikiyi geçti ve saat çalana kadar daha da üşüdüğüm halde hiçbir şey olmadı çünkü kendi kendime bardağın dolu olduğunu ama henüz *sıkıştırılmış* ve taşar vaziyette olmadığını söylüyorum. Kendi kendime belki Avustralya'da ilk başladığı zaman başlayacağını da söyledim, sonra *göz açıp kapayıncaya kadar* dendiğini hatırladım; demek ki Melbourne'da, Sydney'de, Gladstone'da, Darwin'de, Singapur'da, Hawaii'de, San Francisco'da, New York'ta, Greenfield'de ve Cornwall'da da aynı anda olacaktı.

1/6/66

Günlerin geçip gittiğini görmek çok kötü, bardak şimdiden dolu ve *bastırılmayı* bekliyor. Hiçbir şey yemiyorum ve sadece biraz soğuk su içiyorum. Bugün üst kata odama gelirken zayıf düştüğüm için tökezledim ama önemli değil çünkü zaman çok kısa. Hemencecik anladım, bu son sözleri yazarken büyük bir açıklık oluştu, üzerime bir el konmuştu ve o GÜN ne yapmam gerektiğini anladım. Cornwall'a SON BİR ŞANS vermek benim görevim!!

4/6/66

Yapılması gereken bir hazırlık yok. Yarın bütün gece bekleyeceğim, *uykuda alınırsak diye*. Bana öyle geliyor ki 1/6/66 tarihinde bir ses bana ne yapmam gerektiğini söyledi ama emin olamıyorum. O kocaman köpeğin ürün vitrinini döndürdüğünde olduğu gibi her şey karmakarışık.

6/6/66

Gündüzden her şeyi hazırlayıp bütün gece bekledim. Kendimi kesmek tahmin ettiğimden çok daha zordu ama ondan bir sunu yaptım. İlk ışıklarla bir kuş cıvıldadı ve ben de korkunç bir duyguyla onun son kez öttüğünü sandım. Kanı aldım ve başparmağım kadar uzun harflerle feci rakam 666'yı yazdım. Kâğıdı emredildiği gibi rakam önden gözükecek şekilde şapkamın bandının içine koydum. Daha sonra fırsatım olmayacağını yargıda olacağımı düşünerek kendi bölümümü tekrarladım ve bu düşünceden büyük bir dehşete kapıldım. Sonra dışarı çıktım. Sokaklar o kadar boştu ki önce yargılamanın yapıldığını ve bütün dünyada yalnız bırakıldığımı düşündüm, ama sonra insanların pazara yiyecek getirdiğini görünce öyle olmadığını anladım. İnanıyorum ki benim kanla yazılmış o feci rakamı kafamda taşıyarak sokaklarda dolaştığımı görenlerin bir kısmı üzülmüş, hatta bazıları hatırlamışlardır. Başımda şapkamla kasabadaki kilitli olanlar hariç bütün kiliselerden ve şapellerden geçtim. Bunların her birinde kapıyı üç kez vurdum ve eşiğin tozunu ayağımdan silkeleyip gittim. Bütün bu süre içinde çok yorgundum ve öyle dehşet içindeydim ki zor yürüyordum. Ama hava kararkdığında ellerimin ve dizlerimin üzerinde merdivenlerden yukarı çıkıp odama döndüm ve gece yarısına kadar bekledim ve bunu yazmaya başladım yani bu konuda yalan söylemiş olmamak için rakamın 7/6/66 olması gerekir. Birçok insan bugün hayatta olmanın bedensel ve dünyevi zevklerini bilir ve yargılanmaz. Bir tek ben yargılanması tamamlanmış olarak cennette olmamanın üzüntüsünü duydum.

11/6/66

Ayın altısında yapılacak olan yargılamayı aradım ama bulamadım. Sara Jenkins öldü, huzur içinde yatsın, doktorun karısı sağlık ocağında bir oğlan çocuk doğurdu. Fish

Hill'in dibinde hafif bir kaza oldu. Bir oğlan (P. Williamson) bisikletinden düştü ve sol bacağında bir çatlak oluştu. Onunki düzeltilecek.

15/6/66

Bütün bu insanların artık tövbe etmek için vakitleri olduğunu düşünmek beni büyük ölçüde rahatlatıyor. Yine de bu rahatlamanın içinde büyük bir acı hissediyorum ve acı duymadığım zamanlarda büyük bir boşluk hissediyorum ve sorum yine geliyor. Ne için varım diye soruyorum kendime. İşaret vermek içinse neden arkasından yargılama gelmiyor. Yapacak başka bir şey olmadığı için devarn edeceğim ama bir boşluk hissediyorum.

18/6/66

Geri geldiler. Soğuğu hisseder hissetmez ve tüylerim diken diken olduğunda geleceklerini anlamıştım. Bu sefer daha hazırlıklıydım çünkü dükkânda çalışırken ne yapacağımı düşünmüştüm. Bay Thornbury bölmenin arkasından duymasın diye onlara fısıldayarak EFENDİMİZİN hizmetkârları mı olduklarını sordum. Ya bir şey söylemeyeceklerini ya yüksek sesle konuşacaklarını ya da belki fısıldayacaklarını umuyordum, ama onun yerine esrarengiz bir şey oldu. Fısıldadığımda aralarında açık olarak ONUN ADININ altın harflerle parladığı büyük bir kitap tuttuklarını gördüm. Bu yüzden sorun yok ama yine de dehşet verici elbette. Onlar oradayken bedenimdeki kıllar yatışmayacak.

19/6/66

Alışılmış şekilde konuşmazlar. Üzerinde kelimeler olan güzel beyaz kâğıtlar ya da televizyonda gördüğünüz gibi gazetelerin basılmasından daha hızlı bir şekilde tamamlanmış kitaplar uzatıyorlar. Onlara niye bana geldiklerini sordum.

Sonra onlar kâğıtta gösterdiler: Biz sana gelmiyoruz. Seni huzurumuza getiriyoruz.

2/7/66

Bu gece yine geldiler, pahalı şapkalı kırmızı ruh ve o kadar pahalı olmayan şapkalı mavi ruh. Bunlar makam şapkaları, ne demek istediğimi anlatamıyorum. Kırmızı giysiler ve mavi giysiler de öyle. Onları nasıl gördüğümü bilmiyorum ama görüyorum. Onlar geldiğinde hâlâ korkuyorum.

11/7/66

Bu gece onlara dünyadaki bu kadar insan arasında neden beni huzurlarına getirdiklerini sordum. Gösterdiler: Sen bir şeylerin merkezine yakınsın. Bu her zaman düşündüğüm bir şeydi ama bununla gururlandığımda ikisinin de çok donuklaştıklarını gördüm. Bu yüzden içimde olabildiğince derine kapandım ve öylece kaldım. Ama gittiler ya da beni onlardan uzaklaştırdılar demem daha doğru olur. Artık korkum sadece soğuktan değil, farklı. Daha derin ve her yerde. Geldiklerinde üşüdüm ama ilk geldiklerindeki gibi değil ve kıllarım biraz batıyor.

13/7/66

Korku her yerde ve üzüntüyle, kederle karışmış ama ben hariç, benim için üzgün olmanın dışında bir şey yok. Benden gizli olduklarında bile bu duygu orada.

15/7/66

Yazacak çok şey var ama bunları kanıt olması için yazmalıyım. Büyük şeyler dönüyor. Dört kere geldiler, hep bölümümü tekrarladıktan sonra. Beni ilk huzurlarına götürdüklerinde onlara beni niye huzurlarına getirdiklerini sordum. Gösterdiler: Elimizde olanla çalışırız. Bu cevaptan büyük bir

tatmin duymuştum ve onlara ne için var olduğumu sordum, eski sorumu. Gösterdiler: Bu belirlenen zamanda meydana çıkacak. Bir sonraki gelişlerinde onlara ne olduğumu sordum, büyük sorumun eski biçimi ve gösterdiler: O da meydana çıkacak. Beni huzurlarına üçüncü getirişleri benim için çok korkunçtu. Bana ne yaptıracaklarını sordum. Kırmızı olan gösterdi: Kitabını at. Bu defteri söylüyor zannettim ve yatağın kenarından kalkmaya yeltendim –çünkü beni huzurlarına götürdüklerinde oturduğum yer burasıydı– ve yırtmak için deftere uzandım. Ama ben bunu yaparken kırmızı olan açıkça gösterdi: Buluşmalarımızın kaydını rahat bırak. Kitabı Mukaddes'ini atman gerektiğini söylüyoruz. Sanırım bunun üzerine çığlık attım ve beni onlardan uzaklaştırdılar, artık gizliydiler. O kadar korkmuştum ki bütün gece uyuyamadım, ertesi gün dükkânda Bay Thornbury bana derdimin ne olduğunu sordu. Kötü bir gece geçirdiğimi söyledim ki doğruydu. Şeylerin merkezine yakın bir yere layık olmadığım için beni ilelebet kendilerinden uzaklaştırmışlar mıydı diye bütün gün merak edip durdum ve geri gelirlerse –daha doğrusu zor bir şey olduğunu hatırlamam gerek– beni huzurlarına getirirlerse onları denemek için birkaç sorum olacağını düşündüm. Şeytan, şapkalı kırmızı ya da mavi ruh olarak gözükmekten çok daha kolay bir şekilde bir ışık meleği olarak belirebilir. O gece geldiler, bu üst üste dördüncü sefer oluyordu. Onlara derhal sordum, İkiniz de EFENDİMİZİN gerçek hizmetkârları mısınız? Derhal ONUN ADININ altın harflerle parladığı büyük kitabı aralarında kaldırdılar. Büyük bir dikkatle baktım çünkü biliyordum ki O İSİM Şeytan'ı yere serer ve asit gibi yakardı. Ama güzel kâğıt her zamankinin aynıydı ve altın da öyleydi. Sonra, yanılmamaya kararlı olduğum için, korkmuş ve üşümüş olduğum halde dedim ki O'nunla ne kastediyorsunuz. Sonra gösterdiler: DÜNYANIN VE GÜNEŞİN VE GEZEGENLERİN

VE ONLARIN ÜZERİNDEKİ BÜTÜN YARATIKLARIN EFENDİSİ OLAN'a kulluk ediyoruz. Bunu duyunca kendi içime kapanıp fısıldadım, O benden ne istiyor? İstekliyim. Sonra gösterdiler: İtaat ve Kitabı Mukaddes'ini atmanı. Saat ona çeyrek vardı. Sadaka paltomu giydim, Kitabı Mukaddes'imi aldım ve gecenin karanlığına çıkıp buruna doğru yürüdüm. Bulutlu olduğu için çok karanlıktı ve ben yaklaştıkça yükselen sürekli bir rüzgâr ve deniz sesi vardı. En uçta durdum ve karanlıkta, aşağıda, suyun kayaların etrafında dolandığı yerde beyaz lekeler haricinde hiçbir şey göremedim. Bir süre atmanın korkusu ve düşmenin korkusuyla orada durdum ama sanırım düşmek daha kolay olurdu. Emrin iptal edilmesini umarak bir süre bekledim ama rüzgârın ve denizin sesinden başka bir şey yoktu. Kitabı Mukaddesimi denize, atabildiğim kadar uzağa attım. Çok bitkin ve susamış halde geri geldim ve merdivenleri çıkarken dizlerim titriyordu. Ama sonunda başardım ve hemen onların huzurlarına çıktım. Yaptım diye fısıldadım. Sonra aralarındaki büyük kitabı uzattılar ve rahatlatıcı sözlerle dolu olduğunu gördüm.

17/7/66

Beni huzurlarına getirdiler ve gösterdiler: Kitabın her harfi ezelden ebediyete kadar olduğu halde senin ezbere bildiğin büyük kısmı durumunun gerektirdiği ve başlangıçtan beri senin için yazılmış olandı. Böyle bir durumda ne yapmak gerektiğini ve ne yapmamak gerektiğini bilmenin korkunç olduğunu söyledim. Sokağın üzerine gerilmiş bir cambaz ipinin üzerinde olmak gibiydi. Sonra gösterdiler: İtaat edersen düşmeyeceksin.

25/7/66

Bu gece onların huzuruna geldiğimde hemen gösterdiler: Şimdi bir yolculuğa çıkacaksın. İstekli olduğumu söyledim

ama nereye gidecektim? Sonra gösterdiler: Bu sana hemen bildirilecek. Kabullenmeye hazır oluşundan memnun kaldık ve bir ödül olarak bize istediğin şeyi sormana izin veriyoruz yeter ki daha önce sormuş ve yanıtını almış olmayasın. Sonra bir süre düşündüm ve niye her gece gelmediklerini ya da daha doğrusu beni huzurlarına getirmediklerini sordum. Gösterdiler: Bil ki senin ruhani yüzünü görüyoruz ve bir günahla öylesine yaralanmış ki sana bakmak için büyük cesaret toplamamız gerekiyor. Bununla birlikte bu şartlar altında sağlanabilecek en iyi malzeme sensin. Derhal, ruhani yüzümü neyin yaraladığını sordum ve bana zaten tahmin ettiğim şeyi gösterdiklerinde acı gözyaşları döktüm. Bir insan ne kadar cahil olsa da her zaman günahlarını bilir ta ki kendini kaybedene kadar tabii ki böyle bir şey olabilirse. Evet, sevgili dostuma yaptığım o feci kötülüktü, gerçi ona belki de dostum demem gerekir çünkü Bay Pedigree benim o kadar üzerimdeydi ki. Onu götürürlerken bana söylediği şeyi duymadığım bir gün bile geçmiyor elbette. Tevekkeli değil benim ruhani yüzüm ruhların beraberlerinde getirdikleri ve etraflarını kaplayan ışığı hafifletiyor.

27/8/66

Uzun süre beni huzurlarına getirmediler. Geldiklerinde üşüyorum ve korkuyorum ama gelmediklerinde etraftaki insanlara rağmen yalnızım. Bu bahsettikleri yolculukta onlara itaat etmeyi çok arzu ediyorum. Onların yol gösterdiği bir varlık olarak Cornwall'dan gitmeyi istiyor muyum diye soruyorum kendime. Bazen ruhlar gözükmediklerinde ve Kitabı Mukaddesimin tahta kapakları içinde yüzüp gittiğini ya da battığını hatırladığımda saçlarım biraz batıyor ve yine üşüyorum ama aynı üşüme değil. Ama sonra şeylerin merkezinde olduğumu ve ne kadar uzun olursa olsun beklemekten memnuniyet duymam gerektiğini hatırlıyorum.

22/9/66

Üç haftadan uzun bir süredir beni huzurlarına getirmediklerini yazmak için kalemimi aldım. Beklemem gerektiğini biliyorum ama bazen yanlış bir şey yaptığım için beni huzurlarına getirmezlerse diye endişe ediyorum. Bazen moralim bozuk olduğunda içtenlikle iyi yürekli bir karım ve küçük çocuklarım olmasını istiyorum. Bazen evim diyebileceğim yere, yani Greenfield'e, Foundlings'in olduğu kasabaya dönmek için büyük bir arzu duyuyorum.

25/9/66

Tekrar geldiler. Bir yolculuğa çıkmam gerektiği bana söyleneceklerin tamamı mıdır yoksa daha fazla talimat için beklemekle doğru mu yapıyorum bilmiyorum dedim. Gösterdiler: Beklemekle doğru yapıyorsun. Şimdi daha çok yiyip içerek yolculuk için gücünü toplaman gerekiyor. Curnow's Mağazası'na gidip binmek için ikinci el bisikletlerden birini seçmen gerekiyor. Nasıl bineceğini öğrenmen gerekiyor.

3/10/66

Gösterdiler: Gücünün gelişimi ve bisiklete binişinden memnun kaldık. Kısa bir süre sonra seni yolculuğuna yollayacağız. Senden memnunuz ve istediğin soruyu sormana izin veriyoruz. Bunun üzerine birkaç aydır aklımda olan bir şeyi sormaya cesaret edebildim. İlerlemeyi beklediğim sırada bir sunu olarak konuşmayı teklif ettim. Şimdi daha çok yiyip içmeme izin verdiklerini söyledim. Ayrıca daha çok konuşabilir miyim diye sordum çünkü gençlik günlerimde çok konuşurdum, evet ve hayırla yetinmez, kutsal olmayan birçok kelime kullanırdım. Bunu onlara söylediğimde ışıklarının azaldığını gördüm ve havada yarım saat süren bir sessizlik oldu. Bu yüzden sunakta kendimi sundum. Sonunda gösterdiler: Sen o kadar sıklıkla aşina bir biçimde

düşüncelerimizde oluyorsun ki siz dünyevi yaratıkların nasıl da doğal bir biçimde kötü olduğunuzu her zaman hatırlayamıyoruz. Sonra kırmızı kıyafetli ruh (sanırım o bir çeşit başkan) gösterdi: Dilin önümüzdeki vaat edilen zaman geldiğinde ağzından kılıç gibi çıkacak sözler söylemekle yükümlü. İkisine de çok teşekkür ettim, ama daha çok diğerinden daha yüce bir ruh olduğu için kırmızılıya. Sonra gösterdiler: Seni feci yüzün ve dünyevi kötülüğüne rağmen ruhani krallıkta bir arkadaşımız olarak gördüğümüz için konuşma arzuna biraz izin vereceğiz. Konuşmamanın verdiği acı dayanılmayacak kadar artarsa (ve ruhani acı biliyoruz ki dünyevi acıdan üç kat fazladır) konuşabilirsin, karanlık bir yerde ölülere vaaz verebilirsin. Ama yaşayanlar duymasın. Bununla oldukça rahatlamıştım ve onlara yine teşekkür ettim.

7/10/66

Otomobil kullanmak bir yetişkin olarak bisiklet sürmesini öğrenmekten daha kolay ama bugün dizlerim ve dirseklerim daha iyi görünüyor, çürükler de azaldı. Çok daha güçlüyüm ve eskisi gibi merdiven çıkarken ya da bahçeden içeri kutu taşırken zorlanmıyorum.

11/10/66

Geldiler ve gösterdiler: Bay Thornbury'den zam istemen, o reddettiğinde Cornwall'un tozunu ayağından silkeleyip Greenfield'e, oradaki iş ve işçi bulma kurumuna gitmen gerekiyor. Ne tür bir iş olduğunu düşünmeden ne teklif ederlerse kabul etmen gerekiyor.

12/10/66

Bay Thornbury zammı reddetti. Bunu hak ettiğimi, ama iş durumlarından dolayı zammı karşılayamayacağını söyle-

di. Bana ilgili kişiye verilmek üzere onun için çalıştığım iki yıl içinde ciddi, çalışkan ve şaşmaz bir dürüstlükte olduğumu yazdığı bir tavsiye mektubu verdi. Onun Dindar biri olmamasına üzülüyorum. Onun sonu ne olacak diye soruyorum kendime.

19/10/66

Exeter mola vermek için iyi bir yer değil. Şehir dışında bir oda kahvaltı seçmek daha iyi ama yalnız olan bir kadın yüzüm nedeniyle beni içeri almadı. Bisikletim buna göğüs gerdi. Ruhlar bana bisikleti almamı söylemeselerdi trenle gitmem gerekecekti ve daha ucuz olurdu. Zengin bir adam gibi para harcıyorum. Havalar iyi gidiyor.

22/10/66

Salisbury'yle Basingstoke arasında arazi açıklık, yollar uzun ve dümdüz. Bütün gün her yerde sağanak yağmurlar gördüm ama benim yakınıma gelmediler. Bunu yolculuğumun takdis edilmiş olduğunun ve İbrahim'in ruhunun onu sarmaladığının işareti olarak alıyorum.

28/10/66

Greenfield çok değişmiş. Foundlings'e gitmeyi düşündüm ama tabii ki sevgili dostum Bay Pedigree hakir görülmüş ve reddedilmiş olduğuna göre orada olmazdı. Ona ne olduğunu kimse bilmezdi. Daha sonra gidebilirim. Çok sayıda yeni bina ve insan kalabalığı var. Çok daha fazla siyah ve kahverengi adamlar ve kadınlar var, kadınlar her çeşit kıyafet giyiyor ama erkekler öyle değil. Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin hemen yanına bir kâfir tapınağı yapılmış!! Bunu ve camiyi gördüğümde ruhum daraldı. Sana seslenmek için büyük bir arzu duydum Ey Kudüs peygamberlerin katili ve bir ayağım kaldırımda selede otururken iki elimi de sustur-

mak için ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Ama kilise hâlâ orada. İçeri girdim ve kendime kim bilir kaç yıl önceydi diye sorduğum şeyin olduğu koltukta bir süre oturdum. Keza Goodchild's Nadir Kitapları'na baktım, cam küre gitmiş ve bölüm çocuk kitaplarıyla dolmuş, ikisi Kitabı Mukaddes'ten hikâyeler. İş ve işçi bulma kurumu o gün kapalı olduğu için yatacak bir yer buldum ve biraz bisikletle dolaştım. Sonra bölümümü tekrarlamak için buraya geldim.

29/10/66

İş ve işçi bulma kurumunda adam bütün tavsiye mektuplarımı aldı, okudu ve beğendi. Bir okulda benim için bir iş olduğunu sandığını söyledi. Aniden, Foundlings'i, Bay Pedigree'yi ve bütün o üzücü hikâyeyi düşünüp kendimi çok garip hissettim, ama hayır. Biraz şehir dışındaki Wandicott House Okulu, onları arayana kadar bekle dedi. Okula telefon etti ve diğer uçtaki adama tavsiye mektuplarımı okudu ve gülüştüler, bu da beni şaşırttı çünkü tavsiye mektuplarımda gülünecek hiçbir şey yok, dünyevi insanlar için bile. Ama sonra adam okulun muhasebecisinin bir görüşme için hemen gelmemi ve tavsiye mektuplarımı götürmemi istediğini söyledi. Bisikletimi Anacadde boyunca sürdüm, Eski Köprü'nün üzerinden, eskiden olduğundan çok daha fazla tekne olan kanalın üzerinden. Chipwick'ten geçip ağaçların altında derin bir aralıktaki atlı yolundan yukarı çıktım. (Yukarı bisikletle çıkmadım, bu yalan olurdu, bisikletimi yukarı iterek çıkardım.) Sonra çıplak tepelerin diğer tarafından aşağı, okulun bulunduğu Wandicott köyüne indim ve şimdi oradayım. Greenfield'den aradaki tepelerle birlikte on kilometre uzaklıkta. Kaptan O. D. S. Thomson D.S.C. R.N. Rtd.* Benimle mülakat yaptı. Ne kadar para istediğimi sordu. Kıt kanaat geçinecek kadar dedim. Bir meblağ söyledi

* Distinguished Service Order (DSO): Üstün Hizmet Madalyası. R.N.Rtd. Kraliyet Donanması'ndan emekli anlamına gelir. (ç.n.)

ve ben de bunun çok fazla olduğunu, başımı belaya sokacağını söyledim. Bir süre sessiz kaldı, sonra enflasyon hakkında açıklamalar yaptı ve artan paramı ona bırakabileceğimi, ihtiyacım olmadığı müddetçe düşünmeyeceğimi açıkladı. Herkesin emrinde olacağım. Bunu söylediğinde keyifle anladım ki bu tam ruhların istediği şeydi ve görevim yanlış bir şey yapmam istenmediği müddetçe itaatkâr olmaktı.

30/10/66

Baş bahçıvanla bir oda paylaşıyorum ama o aksi ve somurtkan biri ve tuvaletini kullanmamı istemiyor çünkü elli metre ötede, koşum odasının yanında bir tane daha var. Dünyevi yaşamımdan büyük ölçüde vazgeçtiğim için tuvaleti de sık kullanmıyorum.

7/11/66

Ruhlar beni 11/10/66 akşamından beri huzurlarına getirmediler. Her şeyi bana bıraktılar. Gösterdikleri gibi her zaman nasıl şeylerin merkezine yakın olduğumu ve her şeyin bildirileceğini hatırlamak benim sorumluluğum. Bu akşamı kaba pantolonumun (ordu fazlalığı yedek pantolon) selenin eskittiği kısmını yamamakla geçirdim.

12/11/66

Bu okul Foundlings'e hiç benzemiyor. Bunun gibi okullar olduğunu bilmiyordum. Oğlanlar zengin ve soylu, onlarla ilgilenenlerin sayısı çocuklardan fazla. İki kilometre yol yürüyebilir ve bir kısmı ineklerin otladığı tarlalar olsa bile hâlâ okulun arazisi içinde kalabilirsiniz. Kapıdan okula kadar üzeri ağaçlarla kaplı olan yol o kadar uzun ki bildiğiniz yollardan olduğunu sanabilirsiniz. Çocuklarla benim hiçbir işim yok elbette, işim yalnızca en alt düzeydeki insanlarla. Baş bahçıvan Bay Pierce bana taktı. Bana zor ve aşağılayıcı

işler yaptırmaktan haz duyuyor sanırım, ama ne için var olduğumu öğrenmenin tek yolu bu. Her hafta yarım gün iznim var. Bay Braithwaite akşamları izin almamın ayarlanabileceğini ama daha erken işe başlamam gerektiğini söylüyor.

20/11/66

Bahçıvanlara ot yolma ve bir şeyler toplamada yardım ediyorum. Bay Pierce hâlâ aksi ve asık suratlı; beni alçaltacak işler veriyor, doğası böyle. Bay Squires'a garajlarda yardım ettim. Kendi pompalarımız var.

22/11/66

Oğlanlarla hiçbir işim yok ama bazen öğretmenler benimle konuşuyorlar, müdürün karısı Bayan Appleby de. Yüzümü umursamıyormuş gibi gözüküyor ama içten içe umursuyor ve galiba ben yokken yüzümden bahsediyor.

24/11/66

Oğlanlara çalıların arasından bir ragbi topu getirdim, beni hiç de umursamadılar ama bakıp garip olduğumu düşündüler sanırım ama umursamadım.

26/11/66

Sonunda ruhlar bana söylememiş oldukları halde cesaretimi toplayıp bisikletle Foundlings'e gittim. İçeriye baktım ve gülhatmilerin eskiden olduğu ve S. Henderson'ın düştüğü yeri görebildim. Her şey eskiden olduğu gibiydi. Ben bakarken birisi Bay Pedigree'nin penceresini açtı (yukarıda sahanlığa ve S. Henderson'ı takip edip bekledikten sonra onun kayıp düştüğünü gördüğüm yere açılanı demek istiyorum). Kolunun biçiminden anladığım kadarıyla bir kadındı. Belki de odayı temizliyordu. Tabii ki zavallı arkadaşımı göremedim. Ama gördüğüm düştükten sonra Henderson'ın

cesedini bulan genç öğretmendi. Bu Bay Bell'di ve çok çok yaşlanmış. Bay Bell eskiden olduğu gibi giyinmiş, büyük atkısıyla müdürün odasının yanından geçip ön kapıdan sonra da bahçe kapısından çıkıp Anacadde'de uzaklaştığında ben kaldırımın kenarında bisikletimin üzerinde oturuyordum. İçimden onu takip etmek geldi ve o Eski Köprü'nün yanındaki Sprawson's'a gitti. Gerçek şu ki bisikletimde oturduğum yerde beni tanımadan önümden geçip gitmesi beni çok üzdü. Belli ki, arkadaşımın orada olduğunu düşündüğümden değil, onu burayla ilişkilendirdiğim için evim addettiğim Greenfield'de benden geriye hiçbir şey kalmamış.

31/12/66

Bu gece Wandicott kilisesinin saatinin on ikiyi vurmasını (ve sonra tatil için orada kalan bazı hocaların da dindarlıkla değil eğlenerek Yeni Yıl için çanları çalmalarını) beklerken bu defteri başından başlayarak okudum. Ruhların beni ziyaret ettiklerinin kanıtı olması için başladım, bunu benim deli olduğumu düşünüp yakalayarak Gladstone'da R. S. Jones'a olduğu gibi bir akıl hastanesine kapatmasınlar diye yaptım ama görüyorum ki çok daha fazlasını da yazmışım. Ayrıca kelimeleri konuşacağıma yazdığımı fark ettim ve bu da beni biraz avuttu. Manevi hayat bir sınama süreci ve rahatlatıcı sözlerin olmadığı ve ruhların bana şeylerin merkezinde olduğumu söyledikleri, R. S. Jones'un yaptığını yapıp kendime zarar vermeye teşvik edilmemin açıklığa kavuşturulduğu bir süreç. Şimdi sorduğum ben neyim ve ne yapmam gerekir sorusu hâlâ cevapsız ve ağır bir yük kaldıran bir adam gibi buna *dayanmalıyım*. Çanlar çalıyor ve ağlayabilmeyi diliyorum ama bu mümkün görünmüyor.

5/2/67

Harika bir şey oldu. Hava o kadar soğudu ki oyun sahaları dondu ve oğlanlar oyun oynamıyorlar. Bunun yerine

arazide yürüyüşe çıkıyorlar. Üç oğlan geldiklerinde koşum odasında bir köşeyi temizliyordum (çünkü Bay Pierce dondurucu soğukta bile, toprağa çapa işlemese bile bana yapacak bir iş bulurdu). Bana nadiren yaklaşırlar, ama durup seyrettiler. Sonra büyük olanı ki beyazdı, neden siyah bir şapka taktığımı sordu! Çok hızlı düşünmem gerekiyordu çünkü gerektiğinden daha fazla konuşmama rağmen onlar O'nun acı çektiklerini vb. tahmin ettiği çocuklardı. Onların isteklerini yerine getirmenin itaatin bir bölümü olduğuna karar verdim, onlara karşılık vermemi istemişlerdi. Bu yüzden saçımı düzgün tutsun diye dedim. Bu onları güldürdü ve aralarından birisi şapkamı çıkarmamı söyledi. Çıkardım ve öyle yüksek sesle güldüler ki gülümsemek zorunda kaldım ve düzeltilmiş yüzümü umursamadıklarını, birisinin bana şaka yaptığını sandıklarını anladım. Onlar için bir soytarıydım. Kel taraftan saçımı kaldırıp kötü kulağımı gösterdim, çok ilgilerini çekti ve azıcık bile olsa korkup dehşete düşmediler. Onlar gittikten sonra kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissettim. Tekrar şapkamı takıp köşeyi temizlemeye devam ettim ama arkadaşım Bay Pedigree'yle olan meseleleri düzeltebilseydim o zaman çocuklar arasında, özellikle de başka yerdense bu okulda yaşamayı tercih ederdim. Ne için var olduğumun acep çocuklarla bir ilgisi olabilir mi diye soruyorum kendime.

13/4/67

Saha görevlilerinin ragbi direklerini indirmelerine yardım ettim. Gerektiği kadar sıkı çalışmıyorlar. Birisi diğerlerine Bay Pierce'in yan iş olarak okul için kullanılması gereken bahçe ürünlerini satarak para kazandığını söylüyordu. Ayrıca bana bazı çocukların bazı ebeveynlerini anlattılar ama ne kadar kısa cevap verdiğimi görünce bir süre sonra benimle konuşmaya son verdiler. Orada çalışanlardan ikisinin polis olduğunu da söylediler ve bahçıvanlardan birinin, hangisi

olduğunu bilmiyorum ama tabii ki Bay Pierce olamaz. Ama beni ilgilendirmez diye hatırlatıyorum kendime. Kaptan Thomson D.S.C. R.N. Rtd.'ye Bay Pierce ve bahçe ürünlerini söylemem gerekir mi diye çok tedirgin olmuştum.

20/4/67

Kötü üşüttüm ve her şeyi yerinden oynatıp zangırdatan bir ateşim var. Ama bölümümü tekrarlarken ruhlar yine geldiler ve her zaman oldukları gibiydiler, kırmızı olan ve mavi olan. Gösterdiler: Beş para etmez biri olduğu halde Bay Pierce'e itaat etmenden memnunuz. Bunun acısı ondan çıkartılacak. Her halükârda seni avutmak için istediğin şeyi sormana izin veriyoruz, kurallara uygunsa cevap vereceğiz. Uzun zamandır ara sıra aklımı meşgul eden şeyi sordum, bu da kanla yazılmış o berbat rakamı Cornwall'da sokaklarda taşıdığımda niye o kadar az tepki uyandırdığıydı. Gösterdiler: Yargı zannettiğin gibi basit bir şey değil. Rakam yalnızca kasabada değil, Camborne ve Launceston kadar uzaklarda bile işe yaradı. Sormaya devam et. Sonra düşünüp ruhani yüzüm düzelmiş mi, yoksa onlara hâlâ çirkin mi geliyor diye sordum. Gösterdiler: Hayır, bize hâlâ korkunç geliyor ama senin hatırın için keyifle katlanıyoruz. Sormaya devam et. Sonra pek de ne yaptığımı bilmeden dedim ki, Ben Kimim? Ben Neyim? Ne için varım? Bunun çocuklarla alakası var mı? Sonra gösterdiler: O bir çocuk. Sen o berbat rakamı sokaklarda taşıdığında, Bay Pierce'in üvez ağaçlarının altına diktiği hercaimenekşeler gibi mor lekeleri olan siyah bir ruh fırlatıldı ve yenildi; çocuk sağ salim doğdu ve I.Q.'su yüz yirmiydi. Sormaya devam et. Bunun üzerine bağırdım, Ben Neyim? Ben insan mıyım? Ve Bay Pierce'in yatakta büyük bir horlama gürültüsüyle döndüğünü duydum ve ruhlar beni kendilerinden ayırdılar ama nazikçe. Bana bu gece uykuya ihtiyacım olmayabilir gibi geliyor.

22/4/67

Sanırım sabah saat üçe yaklaşıyor olmalıydı, birdenbire her yerimden ter fışkırdı ve ne olursa olsun büyük bir uyku ihtiyacı hissettim. Bu yüzden uyudum ve ertesi gün Bay Pierce'in bana yüklediği işleri yapmaya ayak uydurmak zor oldu. Her ne kadar Bay Pierce beni çocuklardan uzak tutmaya çalışsa da ne için var olduğumun bu küçük çocuklarla ilgili olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor. Nasıralı İsa'nın I.Q.'su 120'ydi.

2/5/67

Bugün yarım günlük iznimde Greenfield'e gittim. Benimle sık sık konuşan müdürün karısı Bayan Appleby bir şeyler almamı istedi, Onları Frankley's'den alabilirsin! demesi tuhaftı. Böylece içeri girdim. Sonra GOODCHILD'S NADİR KİTAPLARI'na baktım ve cam kürenin artık orada olmadığına biraz üzüldüm, satıldı herhalde yoksa ben alabilirdim. Yalnız ben vitrine bakarken, ta o zaman ocak demirlerini hep aldığım Sprawson's'dan iki küçük kız gelip vitrinde çocuk kitaplarına baktılar. Melekler kadar güzeldiler, ben de kötü tarafımı diğer tarafa çevirmeye dikkat ettim. Sprawson's'a döndüler; dükkânın kapısı açıktı ve böylece içeriden bir kadının Stanhope'un küçük kızlarının birbirlerinin her şeyi olduklarını söylediğini duydum. Bisikletime binip uzaklaştım ama varlık nedenimin onlar olmasını dilememek elimde değildi. Onlara Bayan Lucinda'ya ya da Bay Hanrahan'ın kızlarına baktığım gözle baktığımı söylemek istemiyorum, bütün bunlar geride kaldı sanırım, hiç olmamış gibi aklımdan çıkıp gitti. 20/4/67'deki bütün olayların, kitaptaki kelimenin çocuk mu yoksa çocuklar mı olduğunu hatırlayamayacağım kadar bulanık olması çok tuhaf. Belki de işim bu okuldaki çocuklarla değil küçük kızlarla olacaktır, adları Stanhope ya da birisinin adı, ama ikisinin de olmasını isterdim. Ne için var olduğumu keşfetmeyi beklerken yarım günlük izinlerim-

de gözüm onların üzerinde olacak. Ruhlar bir dahaki sefer beni huzurlarına çağırdıklarında onlara küçük kızları soracağım. Birisi esmer, birisi sarışın. Onları dua ettiğim kişiler listesine alacağım.

9/5/67

Ruhlar beni huzurlarına çıkarmadılar. Bugün, yarım günlük iznimde küçük kızları görebilir miyim diye tekrar Greenfield'e gittim ama gözükmediler. Onları çok sık göremeyebilirim ama Tanrı nasıl isterse öyle olur tabii ki. Evlerine baktım. Büyük bir ev ama bir bölümünü bir hukuk müşavirliği şirketi işgal ediyor ve bir de katı var.

13/5/67

Ruhlar yine geldiler. Hemen küçük kızları sordum ve gösterdiler: Bu nasıl olacaksa öyle olacak. Bunun üzerine aniden, bu küçük kızları başka bir şeylere tercih ederek bir günah işleme tehlikesi içinde olduğum korkusuna kapıldım. Onlara fısıldamamı beklemediler ve hemen gösterdiler: Haklısın. Gönderilmediğin müddetçe Greenfield'e gitme. Bana karşı biraz sert davrandıklarını düşündüm. Beni hızla huzurlarından attılar. Böylece bir kez daha zor bir şey yapmak durumunda kaldım. Kendi yazgımdan memnun olmalı, küçük oğlanlarla arada sırada sohbet ederken bir yandan da küçük kızları kollayacak iyi ruhların (meleklerin) olduğuna itimat etmeliyim ki tabii ki varlar. Ve birbirlerinin her şeyleri olduğuna göre bana ihtiyaçları yok.

İkinci Kısım

SOPHY

Sekizinci Bölüm

Bayan Goodchild'ın Bay Goodchild'a söylemiş olduğu şey tamamen doğruydu. İkizler Sophy ve Toni Stanhope birbirlerinin her şeyleriydiler ve bundan nefret ediyorlardı. Tek yumurta ikizi olsalardı daha iyi olabilirdi ama gece ve gündüz kadar farklıydılar, gündüz gece, gidiyorum gündüz gece. Matty onları onuncu doğum günlerinin haftasında gördüğünde bile Sophy kesin bir biçimde çok farklı olduklarını düşünüyordu. Toni'nin kol ve bacaklarının daha ince olduğunu ve boğazından bacaklarının arasına kadar olan pembe kıvrımının o kadar da düzgün olmadığını biliyordu. Toni'nin bilekleri, dizleri ve dirsekleri biraz yumru gibi, yüzü de kolları ve bacakları gibi daha inceydi. İri, kahverengi gözleri ve komik bir saçı vardı. Saçları uzun ve inceydi. Hiç de gür değildi – hatta daha seyrek olsaydı hiç *olmazdı*: ve sanki kaybolmak için hazırlık yapıyormuş gibi bütün rengini kaybetmişti. Diğer yandan Sophy kendisinin daha düzgün, daha yuvarlak ve daha güçlü bir bedenin üst ucunda, üzeri koyu renk lülelerle kaplı bir kafanın içinde yaşadığını biliyordu. Dışarıya, Toni'ninkilerden biraz daha küçük, etrafı uzun, koyu renk kirpiklerle dolu gözlerden bakıyordu. Sophy pembe beyazdı ama Toni'nin cildi de saçı gibi renksizdi. Bir bakıma içini görebiliyordunuz; ve Sophy, nasıl bildiğini bilmeyi umursamadan o varlığın üç aşağı beş yukarı içinde

yaşamakta olan Toni-liğin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Yaklaşılabilecek en yüksek değer "üç-aşağı-beş-yukarıydı" çünkü Toni tamamen yukarıdaki başın içinde değil, hafiften ince bedeniyle bağlantılı olarak yaşıyordu. Diz çöküp hiçbir şey söylemeden yukarı bakma âdeti vardı, bu da gören bir yetişkinde ilginç bir etki bırakıyordu. Hepsi aşırı duygusallaşırlardı. Bunu o kadar çıldırtıcı kılan şey, Sophy'nin bu zamanlarda Toni'nin hiçbir şey yapmadığını bilmesiydi. Düşünmüyordu, hissetmiyordu ve var olmuyordu. Adeta duman gibi kendisinden uzaklaşıyordu. Ketenkuşu saçın dökümlerinden bakan kocaman, kahverengi gözler! Bu bir sihirdi ve işe yarıyordu. Bu olduğunda, Sophy elinden gelse kendi içinde kaybolurdu ya da Toni'nin olmadığı değerli zamanları hatırlardı. Bir sürü çocuk ve müzik dolu bir oda vardı. Sophy dansı yapabiliyordu ve ilelebet yapmak isterdi, bir, iki, üç, hop, bir, iki, üç, hop; üçlünün her zaman hoplamayı yapmanızı sağlayacak öbür bacağı getirmesi ve bir nedenle Toni'yi getirmemesinin huzurlu keyfi. Ayrıca keyifliydi çünkü çocuklardan bazıları bu basit ve hoş şeyi yapamıyorlardı.

Bir de uzun bir kare vardı. Daha sonraları bunun dikdörtgen olduğunu düşündü, tabii ki, ama harika olan şey babacığının bizzat onunla ilgilenmesiydi ve babacığı gerçekten yürüyüşe çıkmayı teklif etmiş, böylece onda karmaşık bir sevince neden olmuştu, ancak sonra onun bunu neden yaptığını anlamıştı. Eğer Toni'yi özlemiş olsaydı babasının başına dert olurdu! Ama nedeni ne olursa olsun, onu sahiden elinden tutmuştu, o da yukarı uzanıp –vay!– yalın bir güvenle o yakışıklı yüze bakmıştı ve iki basamak inmişler, küçük çalılıkların arasından geçerek kaldırıma çıkmışlardı. Ona kur yapmıştı, bunun için söylenecek başka söz yoktu. Onları sağa döndürmüş ve ona yandaki kitapçıyı göstermişti. Sonra durmuşlar ve Frankley's Nalburu'nun kocaman vitrinine bakmışlar ve babası ona çim biçme makineleri ve aletlerden bahsetmiş ve çiçeklerin plastik olduğunu söyle-

mişti, sonra onu üzerlerinde yazılı armalar olan sıra halindeki kulübelerin önünden geçirmişti. Bunların kocaları ölmüş olan kadınlar için düşkünler evi olduğunu söylemişti. Sonra onu sağa döndürüp dar bir yoldan geçirmişti, bu bir patikaydı, sonra bir yaylı kapıdan geçip kanalın yanındaki yedekçi yoluna gelmişlerdi. Sonra mavnaları ve orada eskiden atlar olduğunu anlatmıştı. Tekrar sağa dönmüş ve duvardaki yeşil kapının önünde durmuştu. Sophy birdenbire anladı. Yeni bir dans adımı gibiydi, yeni bir şey öğrenmek gibi, her şey yerli yerine oturdu. Yeşil kapının kendi bahçe patikalarının dibinde olduğunu ve babasının yedekçi yolunda, kabarmış boyanın önünde şimdiden soylu bir havayla sıkılmaya başladığını gördü. Sophy koşmaya devam ederek suya çok yaklaştı ve babası tam da onun istediği gibi, Eski Köprü'ye çıkan merdivenlerde onu öfkeyle yakaladı. Onu merdivenlerden gerçek anlamda yaka paça indirdi. Sophy babasını yukarıda umumi tuvaletlerin yanına götürmeye çalıştı, ama o gitmedi. Tekrar sağa döndükten sonra onu dümdüz ileri götürmeye çalıştı, onu Anacadde'ye götürmeye çalıştı ama o gitmedi, sonra sağa döndüler ve evin önüne geldiler. Dolanıp tekrar oraya gelmişlerdi ve Sophy babasının kızdığını, sıkıldığını, kendisiyle ilgilenecek başka birinin olmasını dilediğini biliyordu.

Kısa konuşmanın yapıldığı holdü.

"Babacığım, annem geri gelecek mi?"

"Tabii ki."

"Ya Toni?"

"Bak evladım, endişeye gerek yok. Tabii ki dönecekler!"

Babası makale odasına girip kaybolduğunda ağzı açık bir halde arkasından bakmıştı. Aklındaki Toni'yi öldürmek anlamına gelecek şeyi söylemek için çok gençti. *Ama dönmesini istemiyorum!*

Ancak Matty'nin onları gördüğü gün gerçekten üç aşağı beş yukarı birbirlerinin her şeyiydiler. Toni yan taraftaki

kitapçıya gidip almaya değecek yeni bir kitap var mı diye bakmayı önermişti. Ertesi haftaki doğum günü için halihazırdaki teyzeye ipucu vermek iyi olurdu çünkü teşvike ihtiyacı vardı. Ama dükkândan döndüklerinde büyükanneleri holdeydi ve teyze gitmişti. Büyükanne onların eşyalarını topladı ve küçük otomobiliyle onları Rosevear'a götürdü, deniz kenarındaki sayfiye evine. Bu o kadar heyecan vericiydi ki Sophy'nin aklından kitapları, teyzeleri ve babacığı söküp attı, böylece onuncu doğum günleri o farkına bile varmadan geçti. Bunun yanı sıra, bir derenin ne kadar eğlenceli olduğunu o sırada öğrendi. Bir kanaldan çok daha iyiydi ve sesler çıkartarak hareket ediyordu. Güneşin altında dere kenarından yürüdü, uzun otların ve baş hizasına kadar yükselen parlak taç yapraklarındaki sarı tozları mesafeleri gerçek kılacak kadar hakiki düğünçiçeklerinin arasından. Çok yeşildi ve aynı anda her yerden bol miktarda güneş ışığı geliyordu; sonra otların oluşturduğu yeşilliği araladığında burasıyla orası arasında suyu gördü, uzaktaki karşı kıyıyı, uzakları, arada suyun aktığını gördü; Nil, Mississippi, süzülerek, serpintiler saçarak, çekilerek, mırıldanarak, batarak, pırıldayarak. Sonra uzak kıyının kenarında ormanın içine sokulan kuşları! Ah, başının önünde beyaz anahtar deliği olan siyah kuş ve arkasındaki otların arasında kabarık tüylü civcivler, cıvıltılar, cayırtılar, cikcikler çıkartarak tırmanıyor, çekişiyor ve taklalar atıyorlar! Otların arasından çıkıp suya geldiler, anne ve civcivler, onu da bir ipe dizilmiş gibi sıralı. Dereyle birlikte hareket ediyorlardı ve Sophy hemen gözlerine başvurdu, sadece görüyordu, görüyor, görüyor, görüyordu! Uzanıp gözlerinizle yakalamışsınız gibiydi. Başınızın üst kısmı ileri gidiyormuş gibiydi. Bir çeşit içine çekme, bir çeşit içme gibiydi, bir çeşit.

Bunun ertesi günü Sophy uzun parlak çiçeklerin ve çayırın otlarının arasından dereye bakmaya gitti. Sanki bütün gece onu beklemişler gibi oradalardı, hep oldukları biçimde.

Anne dereden aşağı arkasında civcivlerle uzaklara doğru yüzüyordu. Arada sırada "Gak!" diyordu. Hiç de korkmuyordu – yalnızca biraz tetikteydi.

Bu Sophy'nin olayların gidişatında kendini gösteren "Elbette" olarak özetlenebilecek adabı ilk fark edişiydi. Bir parça atabilirdi ama fazla değil. Şimdi –ve bu "Elbette"nin devreye girdiği noktaydı– şimdi otların ve kurumakta olan çamurun arasında büyük bir çakıltaşı duruyordu, bir taşın ancak "Elbette"nin işlemekte olmadığı bir durumda orada işi olabilirdi. Sophy'ye taşı aramasına gerek yokmuş gibi geldi. Yalnızca atan kolunu hareket ettirdi ve avcu düzgün, oval biçime güzelce uydu. Düzgün, oval bir taş nasıl orada olurdu, çamurun altında değil, hatta otların altında da değil de atan kolunuzun onu bakmadan bulabileceği en üstte? Taş işte oradaydı, Sophy dikkatle bakarak avuç dolusu yumuşak kandul otlarını geçip annenin ve civcivlerin dereden aşağı pala kürek gittiklerini gördüğünde ele yerleşmişti.

Küçük bir kızsanız atmak genel anlamda zor bir şeydir, bir oğlan çocuğu gibi saatler boyu sırf eğlence olsun diye alıştırma yaptığınız bir şey değildir. Ama daha sonra bile, alçakgönüllü ve yapmacıksız olmayı öğrenmeden önce, Sophy sonradan olacak şeyleri nasıl fark ettiğini tam olarak hiç anlayamadı. İşte oradaydı, diğerleri gibi bir gerçekti, taşın gideceği eğriyi *görmüştü*, taş hâlâ yayını çizerken o son civcivin nereye kadar ilerleyeceğini *görmüştü*. "Orada olurdu", yoksa "Orada mıydı?" Çünkü ayrıca ve bu kurnazca olduğu için – daha sonra düşündüğünde, gelecek kavrandığında kaçınılmaz oluyor gibi gelmişti. Ama kaçınılmaz olsun ya da olmasın – en azından anlamanın bizzat yersiz hale geldiği bir zamana kadar – nasıl becerebildiğini asla anlayamadı, küçük bir kızın atışındaki sol kol yana açılmış, üst kol dirsekten arkaya dönerek sol kulağı geçmiş halde – hem ön kolunu ileri itip hem tam doğru anda, doğru açı ve hızda taşı fırlatabildiğini, arkasından gidebilecek bir parmak ekle-

minin, bir tırnağın, avcun etli kısmıyla engellenmeden nasıl fırlatabildiğini – ve hakikaten olabilirdi – bu saniyenin bir parçasının da bir parçasında arkasından gidebilecek, sanki iki seçenekten biri seçilmiş gibi, ikisi de olası, ikisi de baştan beri mukadder, civcivler, Sophy, eldeki taş, sanki her şey bir bütün olarak bu durumu hazırlamış gibi – havadaki o kavisi, sıranın sonunda olmasına rağmen oraya varmanın zorunluluğuyla heyecanla o noktaya yüzen civcivi takip etmek, bir nevi konuşmadan ifade edilmiş *ne diyorsam öyle yap*: Sonra olaydan kusursuz tatmin duyma, suyun mükemmel sıçrayışı, annenin suyun üzerinde mahvoluşu, suyun üzerinde sanki kaldırımlar kırılıyormuş gibi bağırarak neredeyse uçuşu; civcivlerin, sonuncusu hariç esrarengiz bir biçimde yok oluşu ve derken yayılan halkaların arasında tüy kırpıntıları, hafifçe titrer bir halde yanda yukarı kalkmış bir ayak, ancak suyun sallamasının dışında hareketsiz. Sonra daha uzun süreli bir haz oldu, derenin tüy kırpıntılarını nazikçe içeri çekip gözden kaybetmesinin sağladığı derin düşünceler.

Toni'yi bulmaya gitti, kandul otlarının arasında, yüksek düğünçiçekleri uyluklarına değerken uzun boylu duruyordu.

Sophy bir daha asla dalgıçkuşlarına bir şey atmadı ve neden olduğunu gayet iyi kavrıyordu. Kırılgan olmasına rağmen açık bir algıydı. O taşın kendini o mukadder ele sokmasına, o mukadder kavisi çizmesine yalnızca bir kere izin verilebilirdi; bu bir civciv işbirliği edip kaçınılmaz biçimde kaderini sizinle paylaşmak üzere hareket ettiğinde yalnızca bir kere yapılabilirdi. Sophy bütün bunları ve daha fazlasını kavradığını hissetti; yine de o "fazlanın" aktarılmasına, paylaşılmasına, açıklamasına gelince, kelimelerin yararsız şeyler olduğunu biliyordu. "Fazla" işte oradaydı. Mesela, babacığın bir daha asla ve asla sizinle dış ahır kapısının diğer yanından geçen uzun karenin, dikdörtgenin etrafını dolaşmayacağını bilmek gibi bir şeydi. Kur yapan babacığın sizinle olmayacağını bildiğiniz biçimde kesinlikle bilmek gibi

bir şeydi, çünkü o herhangi bir yerde değildi, bir şey onu öldürmüştü ya da kendi kendini öldürmüştü ve şahin gibi profili, zamanını bir teyzeyle ya da makale odasında geçiren sakin ya da tedirgin yabancının tepesine takılı bırakmıştı.

Belki de bu yüzden büyükannenin evi, dere ve çayır böylesine rahatlatıcıydı çünkü çayırın "fazlayı" öğrendiğiniz yer olduğu gerçeğine rağmen onu saf haz için kullanabilirdiniz. Tatil, sulak çayırın, kelebeklerin, yusufçukların, dallardaki kuşların ve papatyadan zincirlerin neşeli, gelinçiçeği kaplı zevkleriyle uzadıkça, Sophy o diğer şeyin, o kavisin, o taşın, o tüyün, bir parça şanstan başka bir şey olmadığını *hoyratça* düşündü; şansı, buydu işte, şans her şeyi açıklardı! Ya da her şeyi gizlerdi. Küçük Phil'le birlikte bir papatya zinciri yapmanın ya da Toni'yle birlikte bir çadırda Kızılderili olmanın, ikisinin ender bir teklik durumunda olmalarının şans olduğunu biliyordu. Böyle zamanların, dans zamanlarının, şarkı söyleme zamanlarının, bir yeniliğe gitme ve gitmemeleri gereken (ama giden) yeni insanlarla –kızıl saçlı uzun boylu kadın, üzerine kırmızı hayvanlar dikilmiş mavi kotunu ve kocaman şapkasını giymesine izin veren ve kendisinden biraz daha küçük olan oğlan– tanışma zamanlarının, parti zamanlarının şans olduğunu biliyordu ve değilse de kimin umurundaydı? O yaz aynı zamanda büyükanneye son kez gitmişlerdi ve Sophy dalgıçkuşlarını son kez incelemişti. Toni'yi patikanın oradaki çimenlerde küçük böcekler ararken bırakmış ve daha uzun otların, kandul otlarının ve çayırın labada bitkilerinin arasından bata çıka gitmiş, anneyi civcivleriyle birlikte gördüğünde onları dere boyu kovalamıştı. Anne sert, kısa ve kesik kesik ikaz çığlığını atmış ve daha hızlı yüzmeye başlamıştı, civcivler de öyle, hızlı, daha hızlı. Sophy onların yanından koşmuştu ta ki anne çatırtılı gürültüsüyle ve köpükler çıkartarak uçana ve civcivler kaybolana kadar. Bir anda kayboldular, sanki havaya karışmışlardı. Bir an daha hızlı gitmeye zorlanarak, boyunlar dışa-

rıda, ayaklar suyun altında çırpılarak tüylü bir sıra halinde gidiyorlardı; sonra bir anda *puf!* sesi ve yoklar. O kadar şaşırtıcı ve kafa karıştırıcıydı ki koşarken durdu ve bir süre bakakaldı. Ancak annenin yolun bir kısmını geri geldiğini ve derede telaşla yüzdüğünü, çığlığını bir çekiç gibi salladığını gördüğünde Sophy kendi ağzının açık olduğunu fark etti ve kapattı. Belki yarım saat sonra anne ve civcivler geri geldi ve Sophy yine onları kovaladı. Sophy civcivlerin havaya değil suya karıştıklarını keşfetti. Korkularının histeriye dönüşmesinin ve suya dalmalarının bir amacı vardı. Ne kadar küçük olurlarsa olsunlar –ve bunlar civcivin olabileceği kadar küçüklerdi– onları kovaladığınızda sonunda suya dalarlar ve ne kadar hızlı koşsanız ya da ne kadar büyük olsanız da sizden kaçarlardı. Sophy bu hayrette bırakacak bilgiyi tarlanın diğer tarafına, Toni'ye getirdi, civcivlere kısmen hayranlık duyuyor, kısmen onlardan rahatsız oluyordu.

"Şapşal," dedi Toni. "Dalmasalardı onlara dalgıçkuşu denmezdi."

Bu Sophy'nin seviyesini düşürerek, dilini çıkarıp başparmakları kulaklarında, parmaklarını başının yanlarında sallamasına neden oldu. Toni'nin davranış biçimi insafsızdı, bazen kilometrelerce uzakta oluyor, kesinlikle boş bakan yüzüyle ince bedeninin hiçbir şekilde yakınında olmuyor; sonra orada olduğunu kaygısızca belli ediyordu. Havadan gelip başının içinde var oluyordu. Sonra ancak bir burkma olarak adlandırabileceğiniz bir şeyle başka kimsenin aklına gelmeyecek şeyleri bir araya getiriyordu ve siz kesin bir şeyle, daha da sinir bozucu olan, bariz görünen bir şeyle kalıveriyordunuz. Ama Sophy, Toni'nin Toni-liğini baştaki görmezden gelişini sınırlandırmayı öğrenmişti. Biliyordu ki esas Toni belki başının bir metre üzerinde, biraz sağında oturduğunda her zaman hiçbir şey yapmıyor ya da uykuya, komaya ya da saf hiçliğe doğru kayıyor değildi. Toni'nin korucusu olduğu görünmez ormandaki görünmez ağaçların dalları arasında

kıvrak bir biçimde uçuşuyor olabilirdi. Oradaki Toni'nin düşünceleri olmayabilirdi; ama öyleyse aynı şekilde dünyanın şeklini ihtiyaç duyduğu bir niteliğe dönüştürüyor olabilirdi. Mesela, bir kitabın sayfalarından biçimleri alıp onları somut biçimlere dönüştürebilirdi. Bir daireden yapılmış bir topun, bir kareden yapılma bir kutunun ya da bir üçgenden yapılmış başka bir şeyin niteliğini bir nevi mesafeli merakla inceliyor olabilirdi. Sophy, Toni hakkında bütün bunları çok da uğraşmadan keşfetmişti. Ne de olsa ikizlerdi, bir çeşit.

Toni dalgıçkuşlarının davranışları ve adları arasındaki bağlantıyı gösterdikten sonra Sophy kendini aldatılmış hissetti ve rahatsız oldu. Büyü kaybolmuştu. Toni'nin tepesinde dikilerek geri gidip tekrar dalgıçkuşu civcivlerini kovalasam mı diye düşündü. Yapılacak şeyin dalgıçkuşlarını dereden aşağıya değil, yukarıya kovalamak olduğu aklına geldi. Bu şekilde suyun hareketi size yardımcı olur ve onları engellerdi. Bundan sonra, onlara yetişebilir ve suyun altında dikkatlice seyredebilir ve nereden çıktıklarını görebilirdiniz. Ne de olsa diye düşündü kendi kendine, bir yerden çıkmaları gerek! Ama doğrusu bunu yapmak içinden gelmiyordu. Sır artık bir sır değildi ve aptal kuşların kendilerinden başka kimseye faydası yoktu.

Saçlarını kulaklarından çekti.

"Büyükanneye dönelim."

Çayırın fışkıran bereketi arasından uğraşarak çite doğru yol aldılar ve ilerlerlerken, Sophy açıklamaların bir şeylerin eğlencesini nasıl kaçırdığını büyükanneye sormanın bir faydası olur mu diye düşündü; ama iki şey bunu bütünüyle kafasından çıkartmasına neden oldu. Her şeyden önce, çiftlikten küçük Phil'le karşılaşmışlardı – çiftlik evinden bukleli küçük Phil, tam da *Guguklu Saatteki* küçük Phil'e benziyordu ve onunla birlikte babasının tarlalarından birine oynamaya gittiler. Orada küçük Phil şeyini incelemelerine izin vermiş, onlar da ona kendi şeylerini göstermişlerdi ve Sophy

hepsinin evlenmesi gerektiğini öne sürmüştü. Ama küçük Phil çiftliğe geri dönmesi gerektiğini ve annesiyle televizyon seyredeceğini söylemişti. O gittikten sonra kavşakta kırmızı bir posta kutusu bulmuşlar ve içine taşlar atarak eğlenmişlerdi. Derken, ondan sonra, eve döndüklerinde büyükanne onlara ertesi gün Greenfield'e döneceklerini çünkü hastaneye gideceğini söylemişti.

Toni nerede saklıyorsa, oradan beklenmedik bilgiler çıkarttı.

"Bir bebeğin mi olacak büyükanne?"

Büyükanne biraz gergin bir şekilde gülümsedi.

"Hayır, olmayacak. Anlayacağın bir şey değil. Herhalde ayaklarım önde çıkarım."

Toni olağan yüksekten konuşma havası içinde Sophy'ye döndü.

"Öleceğini söylemek istiyor."

Bundan sonra büyükanne onların eşyalarını biraz topladı, bu da daha çok etrafa bir şeyler fırlatmak gibi görünüyordu. Çok kızgındı sanki, Sophy bunun haksızlık olduğunu düşündü. Sonra yattıklarında, Toni hiç nefes almıyormuş gibi olduğu o uykusuna daldığında, Sophy düşünerek yattı, ta ki vakit çok geç olup hava iyice kararana ve ortalık sessizleşene kadar. Hastane, büyükanne ve ölüm, karanlığı ürkütücü yapmıştı. Kendine rağmen, bütün ölüm sürecini bildiği kadarıyla inceledi. Ah elbette ürkütücüydü – ama heyecan vericiydi! Yatakta döndü ve yüksek sesle konuştu.

"Ben ölmeyeceğim!"

Sözler sanki başkası söylemiş gibi yüksek çıktı. Sophy'yi tekrar çarşafların altına itti. Orada kendini adeta orayı, sayfiye evini, sanki şimdi bu yeni şeyin, büyükannenin ölmekte olduğunun bir parçasıymış gibi düşünmeye zorlanmış buldu – büyükannenin yatağın zemin için fazla büyük gibi duran odası, sanki büyük bir ev daralmış gibi küçücük odalara tıkıştırılmış kocaman mobilyalar; kocaman, koyu renk oyma-

lı büfe ve Mavi Sakal'daki gibi açmamanız gereken mutfak dolapları, her odada oturmakta olan bir yaratık gibi olan mevcut karanlık; ve hastaneden feci şekilde ayakları önde çıkarak, esrarengizleşen, hayır, korkunçlaşan büyükanne. Sophy keşfini tam o sırada yaptı. Birtakım şeylerin esrarı ve büyükannenin ayakları önde çıkması onu her yönden kendi içine doğru çekti. Dünya hakkında bir şey anladı. Başından, bir yön hariç her yöne doğru uzandı; o bir yön emniyetteydi çünkü kendisine aitti, başının arkasına giden doğrultuydu, *orası*, o gece kadar karanlıktı ama kendi karanlığıydı. Bu karanlık doğrultunun en ucunda sanki bir tünelin ağzında oturmuş dünyaya, alacakaranlık mı, karanlık mı, yoksa gün kadar aydınlık mı diye bakarak ayakta durduğunu ya da yattığını biliyordu. Tünelin orada, başının arkasında olduğunu anladığında, bütün vücudunu sarsan ve oradan gün ışığına kaçmayı ve herkes gibi olmayı istemesine neden olan garip bir ürperme hissetti; ama hiç gün ışığı yoktu. Gün ışığını hemen oracıkta yarattı ve başının arkasında tünel olmayan insanlarla doldurdu, mutlu, neşeli, her şeyden bihaber insanlarla; ve hemen uykuya dalmış olmalı çünkü büyükanne uyanmaları için onlara sesleniyordu. Mutfakta yaptıkları kahvaltı sırasında büyükanne çok neşeliydi ve söylediğine pek kulak asmamaları gerektiğini söyledi, herhalde her şey yolunda gidecekti ve şimdilerde harikalar yaratıyorlardı. Sophy bütün bunları ve ondan sonra devam eden uzun sohbeti dinlemeden duydu, büyükanneyi görmekle ilgileniyordu, bu alçaklık nedeniyle, büyükannenin ölecek olması nedeniyle gözlerini ondan ayıramıyordu. Her şeyi daha da acayip kılan büyükannenin anlamamasıydı. Sanki *onlar* ölecekmiş gibi, ki bu aptalcaydı ve şimdi büyükanneyi saran, hastaneden ayakları önde çıkma hareketiyle onu dünyanın geri kalanından ayıran açıkça görünür dış çizgiye istinaden bertaraf edileceklermiş gibi kızları neşelendirmeye çalışıyordu. Aktarılacak daha ilginç şeyler vardı ve Sophy büyükan-

nenin onları neşelendirmek için söylediği her şeyi sabırsızlıkla bekledi ve onu ne kadar severlerse sevsinler gençlerdi ve başka insanlar bulacaklardı, bu da onlara anlatmaya çalıştığı şeydi diye yaptığı uzun açıklamada bir duraklama olur olmaz, büyükanne anlattıklarının ardından bir nefes çektiğinde Sophy sorusunu sormayı başarmıştı.

"Büyükanne, nereye gömüleceksin?"

Büyükanne bir tabak düşürdü ve garip bir kahkahaya boğuldu, bu başka gürültülere dönüştü, sonra dışarı fırladı ve yatak odasının kapısını çarptı. İkizler mutfak masasında ne yapacaklarını bilemeden kalakaldılar, bu yüzden yemeğe devam ettiler ama saygılı bir sessizlik içinde. Daha sonra büyükanne yatak odasından çıktı, nazik ve neşeliydi. Onların zavallı büyükanneleri için fazla üzülmemelerini ve üçünün birlikte ne kadar eğlendiklerini, iyi zamanlarını hatırlamalarını umuyordu. Sophy üçünün birlikte hiç de eğlenmediklerini geçirdi içinden, ayakkabılarını fazla kirletirsen büyükanne terslerdi ama neyin söylenmemesi gerektiğini öğrenmeye başlamıştı. Böylece halen etrafında o garip dış çizgiyi taşımakta olan büyükanneyi seyretti; büyükanne neşeyle konuşurken bardağının üstünden ciddi gözlerle seyretti. Babacığın evine döndüklerinde çok mutlu olacaklardı çünkü onlara yeni bir hanımefendi bakıyor olacaktı. Büyükanne ona "au pair" diyordu.

Toni sonraki soruyu sordu.

"Tatlı biri mi?"

"Ah evet," dedi büyükanne, söylediğinin tam tersi anlamına gelen bir sesle, "çok tatlı. Baban buna dikkat eder, değil mi?"

Sophy büyükannenin etrafındaki dış çizgi nedeniyle yeni teyzeyi düşünmekle ilgilenmemişti. Toni sorular sormaya devam etti ve Sophy kendi düşünceleri ve gözlemleriyle baş başa kalmıştı. Büyükannenin (dış çizgi hariç) öleceğini gösteren belirli bir şey yoktu, bu yüzden Sophy sonucun ne

olacağını tartmak için bir şeyleri birazcık değiştirdi. Hayal kırıklığı ve biraz içerlemeyle büyükannenin ölümünün onu parlak çayırdan, dalgıçkuşlarından, küçük Phil'den ve posta kutusundan nasıl da kopartacağını gördü. Bunu büyükanneye tam söylemek üzereydi ki vazgeçti. Ve o sırada – Toni bir şey söylemiş olmalıydı! Büyükanne yine çıkmıştı, yatak odasının kapısı çarpılmıştı. İkizler hiçbir şey söylemeden oturdular; sonra, aynı anda göz göze geldiler ve bir kıkırdama krizine tutuldular. Bu gerçekten birbirlerinin her şeyi oldukları bir andı ve tadını çıkardılar.

Büyükanne daha sonra dışarı çıktı, o kadar da neşeli değildi, valizlerini topladı ve tam bir sessizlik içinde onları istasyona götürdü. Eve doğru yapılan bu hareket Sophy'yi geleceği düşünmeye yönlendirdi. Büyükanne ve büyükannenin geleceğiyle bağlantı kurmaktan dikkatle kaçınarak bir soru sordu.

"Onu sevecek miyiz?"

Büyükanne bu soruyu anladı.

"Seveceğinizden eminim."

Bir süre ve iki trafik ışığı sonra yine o söylediğinin aksi anlamına gelen sesle konuştu.

"Ve eminim ki ikinizin de üstüne titreyecektir."

Greenfield'e geri geldiklerinde "au pair"in üçüncü teyzeleri olduğunu anladılar. Diğer ikisi gibi sahanlığın karşısındaki odadan geldiği anlaşıldı, sanki o yatak odası, ılık havada kelebekler gibi teyzeler üretiyordu. Bu üçüncü kesinlikle diğerlerinden daha çok benziyordu kelebeğe. Sarı saçları vardı, bayan kuaförü gibi kokuyordu ve her gün yüzüne bir şeyler sürmeye uzun zaman harcıyordu. Konuşma şekli ikizlerin evde ya da Dorset'te ya da sokaktaki beyaz, sarı, kahverengi ya da siyah yüzlerden duyduklarına hiç benzemiyordu. İkizlere Sydney'den geldiğini söyledi. Sophy önce Sydney'nin bir insan olduğunu zannetti ve bu bir karışıklığa neden oldu. Yine de au pair, ona seslendikleri biçimde Win-

nie Teyze, yüzünden hoşnut olduğunda neşeli ve hayat dolu oluyordu. Çok ıslık çalıp şarkı söylüyor, çok sigara içiyordu ve çok gürültü yapmasına rağmen babacığı hiçbir şekilde rahatsız etmiyordu. Kendisi gürültü çıkarmasa transistörlü radyo bunu onun adına yapıyordu. Winnie nereye giderse transistörlü de kesin olarak oraya gidiyordu. Transistörlüyü dinleyerek Winnie'nin nerede olduğunu söyleyebilirdiniz. Sophy'nin Sydney'in dünyanın öbür ucunda büyük bir şehir olduğunu öğrenmesi onu Winnie'ye sorular sormaya teşvik etti.

"Yeni Zelanda da dünyanın öbür ucunda değil mi?"

"Sanırım öyle, tatlım. Hiç böyle düşünmemiştim."

"Çok uzun zaman önce bir teyze. İlk teyzemizdi. Anneciğin Tanrı'ya gittiğini söyledi. Sonra babacık bir adamla birlikte yaşamak için Yeni Zelanda'ya gittiğini söyledi."

Winnie bir kahkaha kopardı.

"Neyse, bu aynı şey, değil mi tatlım?"

Winnie çok şeyi değiştirdi. Bahçe patikasının ucundaki ahırlar artık resmen ikizlerin kendi evleri olmuştu. Winnie onları kendi evleri olduğu için gurur duymaları gerektiğine ve şanslı olduklarına ikna etmişti; ve bir süreliğine ona inanacak kadar gençlerdi. Daha sonra tabii ki buna alıştıklarında, herhangi bir şey değiştirmeye gerek kalmamıştı. Baba özellikle memnun kalmıştı ve onlara daktilosunun sesinden artık rahatsız olmayacaklarını ifade etmişti. Bazen daktilonun güvenli sesiyle uykuya dalan Sophy, bunu babacığın (oradaki babacığın, orada olduğu halde, ileride, uzakta olan babacığın) gerçekten ne olduğunun başka bir belirtisi olarak algıladı. Ama bir şey söylemedi.

Winnie onları denize götürdü. Bu harika bir şey olacaktı ama her şey ters gitti. Büyük bir kalabalığın ortasında kumdaydılar, insanların çoğu şezlonglarda oturuyorlardı, çocuklar aralara dağılmıştı. Güneş parlamıyor, arada bir yağmur serpiştiriyordu. Ters giden denizin kendisiydi ve yetişkinler

için bile ters gitmişti. İkizler suyun kenarında çalkantılı beş on santimi inceliyorlardı ki insanlar bağırmaya ve kıyıdan uzağa kaçmaya başlamışlardı. Denizin üzerinde çizgi halindeki köpük yaklaştı ve yeşil bir su boşluğuna dönüştü ve bu onların üzerine devrildi, bağrışmalar ve boğulma sesleri oldu, Winnie ikisini kollarının altına almış yürümeye çalışıyordu, sonra su onları kopartarak alıp götürmeye çalışırken öne eğildi ve kasıldı. Böylece üçü birlikte hemen eve döndüler. Winnie çok kızgındı, hepsi titriyorlardı, transistörlü artık çalışmıyordu ve Winnie onsuzken oldukça farklı görünüyordu. Eve dönüp kuruduklarında ilk yaptığı şey transistörlüyü tamire götürmek oldu. Ama dalganın –bunu kimse açıklayamıyordu, yetişkinler bile, televizyonda bundan bahsettikleri halde– dalganın siz uykudayken geri gelmesi gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Toni bundan etkilenmemiş görünüyordu ama Sophy sıkıntı çekiyordu. Birkaç kez kendi bağırtısıyla uyandı. Fakat Toni'de bir gariplik vardı. Yalnızca bir sefer, ikisi televizyonun önüne çökmüş ulaşabileceğiniz, mesela uçma sporu gibi çeşitli maceralar üzerine eğlenceli bir şey seyrederlerken, Pasifik'te sörf yapan insanların filmlerini de içeriyordu. Bir an ekran yaklaşan bir dalgayla doldu ve kamera yukarı tam içine yakınlaştı ve sanki o devasa yeşil boşluğun içine girmiş gibiydiniz. Sophy midesinde feci bir sancı ve her şeye karşı bir korku hissetti, görüntüyü görmemek için gözlerini kapadı, ama dalgayı hâlâ duyabiliyordu, o dalga ya da başka bir dalganın gürlediğini duyabiliyordu. Televizyon şimdi sudan havaya değişiklik yapmaya ne dersiniz dediğinde paraşüt fotoğrafları göstereceğini biliyordu ve tekrar gözlerini açtığında ikize benzemeyen ikizinin, ağarmış saçlı ve her şeye karşı kayıtsız Toni'nin hepten bayıldığını gördü.

Bundan sonra uzun bir süre, haftalarca, Toni çoğunlukla havada özel ormanında ya da her nerede ise orada oluyordu. Bir sefer, Sophy kendine makul bir titreme imkânı vermek

için dalgadan bahsettiğinde (dalganın yokluğunda) Toni cevap vermeden önce uzun bir sessizlik olmuştu.

"Ne dalgası?"

Winnie'nin transistörlüsü dükkândan geldi ve yine her yere onunla birlikte gidiyordu. Bir kez daha mutfakta küçük bir orkestranın çaldığını ya da bahçedeki patikada diz yüksekliğinden bir adamın sesinin geldiğini duyabilirdiniz. İkizler Anacadde'den, yeni caminin önünden geçip okula götürüldüklerinde ve kendilerinden emin çocuklarla tanıştırıldıklarında küçük adamın sesi onlarla birlikte gitmiş ve onları sanki birbirlerini seviyorlarmış gibi el ele tutuşmuş halde orada bırakmıştı. Okuldan sonra Winnie onları almış, bu da bazı çocukları güldürmüştü. Bazıları adamdı, neredeyse, en azından siyah olanların bazıları öyleydi.

Winnie babacıktan ne kadar farklı olduğunu görüp diğer teyzelerden çok daha fazla dayandı. Onun yatak odasına taşındı, transistörlü ve diğer şeylerle birlikte. Sophy bundan hoşlanmadı ama tam olarak niye hoşlanmadığını bilemedi. Winnie ikizlerin ahırlardan yedekçi yoluna çıkmak için eski yeşil kapıyı kullanmalarını ayarladı. Babacığa onların suya alışmaları gerektiğini söyledi.

Bu, o yaz ve sonbaharda ikizlerin yedekçi yolunu keşfetmeleri anlamına geliyordu, üzerinde kimin inşa ettiği yazılı olan plakasıyla –gerçi belki yukarıdaki bok kokulu helayı yapmamıştı– Eski Köprü'den, belki üç dört kilometrelik bütün yolu, böğürtlenlerin, altın kamışların ve saz öbeklerinin arasında daralan bir patikadan ta şehrin dışındaki öbür köprüye kadar giderek. O köprünün yanında içinde çürümekte olan bir mavnanın olduğu geniş bir göl vardı, motorlu teknelerden, kayıklardan çok daha eski bir tekneydi ve yeşil kapının ötesinde kanalın karşısında dönüştürülmüş (ama çürüyen) şunlar, bunlar. Hatta bir sefer o kadar uzağa gittiler ki kanalın diğer tarafında bir yoldan yukarı çıkmışlardı; her iki yanından ağaçların üzerine sarktığı derin bir

oyuktan yukarı çıktılar da çıktılar, yamaçların en kenarına kadar gelip bir yanda kanalı ve Greenfield'i, diğer yanda ağaçlık bir vadiyi görene kadar çıktılar da çıktılar. O sefer eve geç gelmişlerdi ama bunu kimse fark etmedi. Kimse bir şey fark etmiyordu ve Sophy bazen fark etmelerini diliyordu. Ama Sophy kesin bir şekilde biliyordu ki Winnie onları bahçe patikasından aşağı ahırlara –ve çok rahattılar, ne şanslı çocuklar!– sadece ayak altından çekmek ve babadan mümkün olduğu kadar uzakta tutmak için itmişti. Ahırlarda istediklerini yapabilirlerdi, bütün tarihin, eskilerden beri Stanhope ailesinin döküntülerini, saç maşalarını, kasnakları, elbiseleri, kombinezonları, malzemeleri, inanılmaz biçimde hafif bir kokusu olan ve içinde beyaz pudra izleri bir şekilde bir peruğu, ayakkabıları barındıran antika sandıklarda bulduklarını giyebilirlerdi; bütün bunları güçlükle kaldırarak etrafa dağıttılar ve çoğunu üzerlerinde denediler. Sadece izin almadan başka çocukları oraya alamıyorlardı. Dalga işi biraz yatışıp kâbusların nadiren geldiği yere inene kadar Sophy, kendisiyle Toni'nin yeniden birbirlerinin her şeyi olmaya zorlandıklarını düşünmeye başlamıştı. Bunu o kadar açık seçik düşünüyordu ki bir gün öyle olmadıklarını ispatlamak için Toni'nin saçını çekmeye kalkıştı. Ama o zamana kadar Toni kendi kavga yöntemini geliştirmişti, ince kolları ve bacaklarını çılgınca sallıyor ve kocaman kahverengi gözleriyle hep boşluğa bakıyordu, sanki kaçmış, ince ve uzamakta olan bedenini olası bütün gelişigüzel yaralanma ve acıları çekmek üzere arkada bırakmış gibi oluyordu. Sophy kavgayı tatmin edici bulmamaya başladı. Tabii ki okulda öyle güçlü çocuklar vardı ki, neredeyse adam olmuşlardı, en iyisi bu tür belalardan uzak durup oyun sahasının merkezini onlara bırakmaktı. Bu yüzden ahırlarda deyim yerindeyse paralel bir biçimde oynuyorlardı ya da siyah, sarı ve kahverengi insanlar arasındaki farkın bilincinde olarak resmi bir havada Anacadde'de yürüyorlardı ya da kanalla orman

arasındaki yedekçi yolunda hayli çılgın yürüyüşlere çıkıyorlardı. İçi çok uzun olan ve dolaplar bulunan eski mavnaya çıkmanın bir yolunu bulmuşlardı. En önündeki bir dolapta eski tip bir tuvalet vardı, o kadar eskiydi ki artık bok kokulu değildi ya da en azından mavnanın geri kalanından daha fazla kokmuyordu.

Böylece o yıl, okulla, ahırlarda yaşamalarıyla, Bay ve Bayan Bell'i yetişkin bir tarzda ahırlara çay içmek için davet etmeleriyle fark etmeden gelip geçti; sonra kalın pantolonlar ve kazaklardan çıkıp kotlara ve hafif bluzlara girdiler ve ufukta on birinci doğum günleri gözüktü. Toni doğum günleri için isteyebilecekleri kitaplar aramaya gitmenin iyi olacağını ilan etti. Sophy tam olarak anladı. Babacık onlara para verecekti, bu onları düşünmekten daha kolaydı. Winnie'nin seçeceği kitaplar saçma olurdu. Doğum günü hediyeleri konusunda bütün bu gizlilik numaraları yüzünden ve bunun kendi fikri olduğunu sanması gerektiği için haberi olmadan onun yerine karar vermek zorunda kalmışlardı. Bu yüzden bahçenin dibindeki ahırlardan, kelebek çalılarının altındaki patikadan geçip merdivenlerden çıkıp cam kapıdan hole girdiler, mutfakta transistörlüsünü çalmakta olan Winnie'yi geçtiler, makale odasında elektrikli daktilosunu çalan babayı geçtiler, sonra iki basamak inip evin Anacadde'ye bakan ön tarafına çıktılar. GOODCHILD'S NADİR KİTAPLARI'na doğru sağa döndüler ve işte oradaydılar, Goodchild's'ın vitrininin önündeki, kimsenin almayı aklından geçirmeyeceği kitaplarla dolu iki kutunun, altı penilik ve bir şilinlik kutuların arasındaydılar.

Bay Goodchild dükkânda değildi ama Bayan Goodchild arkada, bir yerlere giden bir kapının yanındaki masada bir şeyler yazıyordu. İkizler ona dikkat etmemişlerdi, kapıyı açtıklarında ve dükkânın zilinin çlink! sesiyle hafifçe irkildiklerinde bile. Çocuklar kitaplarına göz attılar ama çoğu zaten ahırlarda vardı çünkü kitaplar sanki her yönden gelen

türden şeylerdi ve sıklıkla ilginç olmalarına rağmen özellikle değerli değillerdi. Sophy hemen bu kitapların fazla basit olduğunu gördü ve gitmek üzereydi ki Toni'nin kendine has suskun dikkatiyle raflardaki eski kitapları incelediğini gördü ve bu yüzden bekledi, *Ali Baba*'nın sayfalarını çeviriyor ve babacığın makale odasında isteyenin alıp götürebileceği dört kalın cilt dururken niye birisi bunu almak istesin ki diye düşünüyordu. Sonra içeriye parktaki küçük oğlanlara yardım eden yaşlı adam girdi. Toni ona aldırmadı çünkü o zamana kadar bir yetişkin kitabının içine dalmıştı ama Sophy onu nazikçe selamladı çünkü hoşlanmadığı halde onu merak ediyordu; ve bütün teyzelerin, temizlikçilerin ve kuzenlerin düşkün oldukları tek şey herkese karşı nazik olmaktı.Yaşlı adam sokakta-yabancı-adamlarla-konuşmama kısıtlamasına kesinlikle giriyordu, ama Bay Goodchild'ın kitapçısı sokak değildi. Yaşlı adam çocuk kitapları arasında bakındı, sonra dükkânda Bayan Goodchild'ın oturduğu yere gitti. Aynı anda yaşlı Bay Goodchild Anacadde'den çlink! diye içeri girdi ve derhal şakacı bir tavırla ikizlerle konuşmaya başladı. Ama bu iş böylece yoluna girmeden önce yaşlı adamı görmüş ve durmuştu. O sessizlikte hepsi yaşlı adamın Bayan Goodchild'a bir kitabı uzatırken "Yeğenim için," dediğini duymuştu. Sonra burnunu bir yetişkin kitabına gömmüş, ama onu başının arkasından görmüş olan Toni yardımcı olarak pardösüsünün sağ cebindeki kitabı unuttuğunu söylemişti. Ondan sonra olaylar hızlı gelişti ve karıştı. Yaşlı adamın sesi bir kadınınki kadar tiz çıktı, Bayan Goodchild karşı koydu ve kızarak polisten bahsetti, yaşlı Bay Goodchild yaşlı adamın üzerine yürüdü ve kitabı hemen istediğini, başka saçmalık falan istemediğini söyledi. Yaşlı adam bir çeşit dans eder gibi vücudunu kıvırarak, dizlerini içe döndürerek, kollarını tam olmasa da neredeyse çırparak ve yüksek kadınımsı sesi sızlanarak rafların arasından ve kutuların altından dükkânın kapısına gitti, Sophy ona kapıyı

açtı çlink! ve arkasından kapattı, çünkü bu da bazen olduğu gibi biraz *kasıt* içeriyordu. Bay Goodchild'ın yüzünün kızarıklığı hemen geçti ve ikizlere döndü ama önce Bayan Goodchild Bay Goodchild'la onların anlamayacakları varsayılan bir ses ve kelimelerle konuştu.

"O adamı niye yine nereden-olduğunu-biliyorsun çıkarttıklarını anlamıyorum. Basbayağı her şeyi tekrar yapacak ve yine zavallı küçük bir ufaklık..."

Bay Goodchild onun lafını böldü.

"Neyse, artık hiç olmazsa çocuk kitaplarını kimin aldığını biliyoruz."

Bunu söyledikten sonra yine zevzekleşti ve çocuklara doğru eğildi.

"Bayan Stanhope'lar nasıllar? Umarım iyidirler."

Güzel bir uyumla cevapladılar.

"Evet, teşekkür ederiz, Bay Goodchild."

"Peki Bay Stanhope? O da iyi mi?"

"Evet, teşekkür ederiz, Bay Goodchild."

Sophy'nin zaten anlamış olduğu gibi iyi olunduğuna dair bir şüphe yoktu. Bu insanların söyledikleri bir şeydi, kravat takmak gibi yaptıkları bir şey.

"Zannediyorum ki Bayan Goodchild," dedi Bay Goodchild, her zamankinden daha zevzek bir halde, "Bayan Stanhope'lara meşrubat ikram edebiliriz?"

Böylece hiçbir zaman zevzek değil, ama sakin ve gerçekçi olan rahatlatıcı Bayan Goodchild'la dükkânın arkasındaki bir kapıdan geçip hırpani bir oturma odasına gittiler, Bayan Goodchild onları kapalı bir televizyonun karşısındaki kanepeye yan yana oturttu ve gazlı içecekleri almaya gitti. Bay Goodchild önlerinde, gülümseyerek ve parmak uçlarında sallanarak ayakta duruyor ve onları gördüğüne sevindiğini ve çoğu gün karşılaştıklarını söylüyordu, öyle değil miydi. Kendisinin de küçük bir kızı vardı, gerçi şimdi büyümüştü, iki çocuklu evli bir hanımefendiydi ama Kanada'da, çok

uzaklardaydı. İçinde çocuklar olan bir evin çok daha hoş olduğundan bahseden bir sonraki cümlesinin ortasındaydı ki –ve elbette zevzekçe "ya da tam olarak çocuklar değil de, diyelim ki sizin gibi bir çift tatlı genç bayan" gibi bir şey ekleyecekti illaki, halbuki evden ayrıldıklarında, uzaklara giderlerse eğer– bu dolambaçlı cümlenin ortasında ya da bir yerinde, Sophy kendi gücünün açıkça farkına vardı, kullanmak isterse Bay Goodchild'la, bir dükkân dolusu kitabı ve zevzek halleriyle o geniş, yaşlı, şişman adamla hoşlandığı herhangi bir şeyi yapma gücünün; onunla istediği her şeyi mutlak surette yapabilirdi ama buna değmezdi. Böylece oturdular, ayak parmakları eski halıya ancak değiyordu ve gazlı içeceklerinin üzerinden etraftaki eşyalara bakıyorlardı. Bir duvarda büyük bir duyuru vardı, büyük harflerle BERTRAND RUSSELL'ın bir Toplantı Salonunda ÖZGÜRLÜK VE SORUMLULUK üzerine şu şu tarihte GREENFIELD FELSEFE DERNEĞİ'ne hitaben bir konferans vereceği yazılıydı. Eski bir duyuruydu, solmuştu ve tuhaftı çünkü birçok insanın resim asacağı bir yere takılmış ya da asılmıştı; ama sonra oldukça loş olan ışıkta Sophy iri BERTRAND RUSSELL yazısının altında küçük harflerle Başkan, S. Goodchild yazdığını gördü ve aşağı yukarı anladı. Bay Goodchild konuşmaya devam etti.

Sophy ilgisini çeken şeyi sordu.

"Bayan Goodchild. Lütfen yaşlı adamın kitapları neden aldığını söyler misiniz?"

Bunun üzerine kimsenin konuşmadığı oldukça uzun bir sessizlik oldu. Bayan Goodchild konuşmadan önce hazır kahvesinden uzun bir yudum aldı.

"Şey tatlım, bu çalmaktır, anlıyorsun."

"Ama o yaşlı," dedi Sophy, bardağın üstünden bakarak. "Yaşlı gibi yaşlı."

O bunu söyledikten sonra Bay ve Bayan Goodchild hazır kahvelerinin üzerinden epey bir süre birbirlerine baktılar.

"Görüyorsun," dedi Bay Goodchild nihayet, "onları hediye olarak çocuklara vermek istiyor. O – o hasta."

"Bazıları ona hasta demezdi," dedi Bayan Goodchild, kendisinin bazılarından olmadığını ifade etmek için, "ve bir doktora ihtiyacı var. Ama başkaları..." ve bu kulağa sanki Bayan Goodchild bazılarındanmış gibi geliyordu, – "sadece pis ve kötü bir ihtiyar olduğunu düşünüyor ve onu..."

"Ruth!"

"Evet. Neyse."

Sophy gerçekten ilginç bir şey öğrenmek istediğinizde yetişkinlerin sürekli el altında bulundurdukları kepenklerin aşağı indiğini hissetmiş ve neredeyse görmüştü. Bayan Goodchild konuyu değiştirdi.

"W. H. Smith'in devralması, toplantı salonlarını bozması ve süpermarketin karton kapaklı kitaplar satması sayesinde, pis yaşlı Pedigree bizi iflas yoluna sokmasa da burayı yürütmek epeyce zorlaştı."

"En azından hırsızlık yapanın kim olduğunu artık biliyoruz. Çavuş Phillips'le konuşacağım."

Sonra Sophy konuyu değiştirdiğini onun yüzünün gerisinde gördü. Daha şişman, daha kırmızı bir hale geldi ve başıyla birlikte bir tarafa doğru kaykıldı. Bir elinde fincan, diğerinde fincan tabağıyla yayıldı.

"Ama ağırlanacak Bayan Stanhope'lar olunca..."

Toni duraklama sırasında, her bir hecenin iyi bir çizimdeki çizgiler kadar hassas olduğu hafif berrak sesini kullanarak konuştu.

"Bayan Goodchild. Tran-san-dan-tal Fel-se-fe nedir?"

Bayan Goodchild'ın fincanı tabağının içinde tıngırdadı.

"Allah iyiliğini versin, çocuk! Baban böyle kelimeler mi öğretiyor?"

"Hayır. Babam bize bir şey öğretmez."

Sophy onun yine uçup gittiğini ve Bayan Goodchild'a o şeyi açıkladığını gördü.

"Dükkânınızdaki bir kitabın üzerindeki isim, Bayan Goodchild."

"Transandantal Felsefe, tatlım," dedi Bay Goodchild şakacı bir sesle, ortada şaka yapacak bir şey yokken, "bir yandan havagazıyla dolu bir kitap olduğu söylenebilir. Diğer yandan en yüce bilgelik olduğu da söylenebilir. Eskiden dedikleri gibi, para senin, seçim senin. Genç güzel hanımların, kendileri saflığı, güzelliği ve iyiyi temsil ettikleri için genellikle Transandantal Felsefeyi anlama ihtiyaçları olduğu düşünülmez."

"Sim."

Bay ve Bayan Goodchild'dan bir şey öğrenilemeyeceği aşikârdı. Kısa bir süre daha Sophy ve Toni "harika çocuklar" şeyine devam ettiler, sonra birlikte –bu ikiz olmanın az sayıda faydasından biriydi– artık gitmeleri gerektiğini söylediler, kanepeden indiler, ağırbaşlı bir tavırla "teşekkür ederim"lerini yaptılar; dükkândan dışarı doğru yürürlerken yaşlı Bay Goodchild'ın "büyüleyici çocuklar" diye lafa devam ettiğini ve Bayan Goodchild'ın sözünü böldüğünü duydular...

"Phillips'le bugün öğleden sonra konuşsan iyi olur. Herhalde ihtiyar Pedigree yine o hayvanca dönemlerini yaşıyor. Onu temelli hapse tıkmaları gerekir."

"Stanhope'un küçük kızlarına dokunmadı."

"Kimin çocuğu olduğu ne fark eder?"

Sophy o gece yatakta neredeyse bir Toni olacak kadar, dallara uçup giderek uzun bir süre düşüncelere daldı. "Stanhope'un küçük kızları mı?" Ona kimsenin küçük kızları değillermiş gibi geliyordu. Aklını etkili insanların çevresine yöneltti; Rosevear ve benzerleriyle birlikte ortadan kaybolan büyükanne, babacık, temizlikçi kadınlar, teyzeler, bir iki öğretmen ve birkaç çocuk. Açık bir şekilde birbirlerine ait olduklarını, başka hiç kimseye ait olmadıklarını gördü. Toni'ye ait olmaktan ve onun da kendisine ait olmasından hoşlanmadığı gibi herhangi başka birine de ait olmaktan

hoşlanmayacağı aşikârdı. Hem sonra –o kişisel, başınızın arkasındaki tamamen ayrı doğrultu, bir şeylere baktığınız o karanlık yer öyle ki bütün o insanlar, hatta Toni bile *orada*– arkasındaki tünelin ağzında oturan Sophy denen yaratık nasıl olur da kendisine değil de bir başkasına ait olabilirdi? Hepsi aptalcaydı. Ve eğer ait olmak dışarıdaki bir sürü insanla birlikte ikiz olmak gibi bir şey idiyse, babacığın teyzelerle, Bell'lerin birbirleriyle, Goodchild'ların birbirleriyle ve bütün diğerlerinin birbirleriyle yaşadıkları gibi bir şey idiyse – ama babacığın içinde kaybolacağı bir makale odası vardı ve makale odasında kaybolduğunda – dizleri çenesinde aniden gördü – daha ileri gidebilir, bir Toni olur ve satrancında kaybolabilirdi.

Bunu düşündüğünde, gözlerini açtı ve oda çatı penceresinden gelen bir ışıltıyla görünür oldu ve bu yüzden tekrar gözlerini kapattı, içeride kalmayı umuyordu. Yetişkinlerin düşündüğü gibi düşünmediğini biliyordu ve onlardan o kadar çok vardı ve o kadar büyüktüler ki...

Hepsi bir.

Sophy hiç hareket etmedi ve nefesini tuttu. Yaşlı adam ve kitapları vardı. Bir şey gördü. Bu ona sık sık söylenmişti ama şimdi kendisi *gördü*. İyi insanlar olarak, doğru olduğunu söyledikleri şeyi yaparak, Goodchild'ların, Bell'lerin ve Bayan Hugeson'ın yaptığı gibi insanlara ait olmayı seçebilirdiniz. Ya da gerçek olanı ve gerçek olduğunu bildiğiniz şeyi seçebilirdiniz – bir tünelin ağzında, içeride oturan, kendi arzuları ve kuralları olan kendi benliğinizi.

Bir ikizle birbirlerinin her şeyi olmanın ve Toni'nin tam olarak Toni-liğini bilmenin tek avantajı belki de sabahleyin Sophy'nin onunla bir sonraki adımı tartışma konusunda hiçbir tereddüdünün olmamasıydı. Şekerlemeler çalmayı önerdi ve Toni dinlemekle kalmayıp yeni fikirlerle katkıda bulundu. Bir Paki dükkânını seçeceklerini söyledi çünkü Pakiler saçlarından gözlerini alamıyorlardı ve Sophy fiilen

çalma işini yaparken o adamın dikkatini üzerine çekecekti. Sophy bunun mantıklı olduğunu fark etti. Eğer Toni saçını yüzünün önüne getirip sonra kasıtlı olarak bebekler gibi kaldırmaya çalışsa ve bukleler arasından baksa bu biraz büyü yapmak gibi olurdu. Böylece Krishna biraderlerin işlettikleri dükkâna gittiler ve fazlasıyla kolay oldu. Daha genç olan Krishna kapı ağzında durmuş akıcı bir sesle bir siyahiyle konuşuyordu: "Şimdi sen ufak ufak uza kara adam. Sana verecek malımız yok." İkizler yan yan yürüyerek onu geçtiler ve dükkânın içinde daha büyük olan Krishna, kürekler için açılmış olan esmer şeker torbalarının arasından öne çıktı ve dükkânın onların olduğunu söyledi. Sonra kendinden emin bir biçimde onlara tuhaf şekerlemeler dayattı, tütsü olduğunu söylediği ilginç çubuklar da ekledi ve herhangi bir şey için ödeme yapmalarını reddetti. Bu aşağılayıcıydı ve aynı şeyi Bay Goodchild'ın kitaplarında deneseler buna benzer bir şey olacağı için projeden vazgeçtiler; zaten kitaplar saçma sapandı. Şimdi kendini Sophy'ye sunan başka bir şey vardı. İstemeyecekleri kadar çok oyuncakları ve istemeyecekleri kadar çok cep harçlıkları vardı. Babacığın temizlikçi kadınları ve kuzenler bunu sağlıyorlardı. En kötüsü, okullarında aynı şeyi yapan, hatta büyük çapta yapan bir grup çocuğun olduğunu öğrendiler, *gerçekten* çalıyorlar ve bazen zorla girip sonra da çaldıklarını almaya gücü yeten çocuklara satıyorlardı. Sophy çalmanın düşünce biçiminize göre doğru veya yanlış olduğunu gördü, ama her iki şekilde de sıkıcıydı. Sıkılmak çalmamanın gerçek nedeniydi, önemli olan nedeni. Bir iki sefer bu meseleyi öylesine keskin bir biçimde düşünmüştü ki doğru, yanlış ve sıkıcı sanki toplayıp çıkarabileceğiniz rakamlar gibi olmuştu. Ayrıca, özellikle böyle keskin biçimde düşünerek başka bir rakam daha olduğunu gördü, toplanacak ya da çıkarılacak, bir değer biçemediği bir x. Keskinlik ve dördüncü rakamın bileşimi onun paniğe kapılmasına neden oldu ve eğer ağzında oturup kendisinin

Sophy değil de *Bu* olduğunu anladığı karanlık tünele sahip olmasaydı, ürpertici bir korkuya dönüşürdü. *Bu* hiçbir duygu taşımadan yaşıyor ve bakıyordu, Sophy-yaratığını karmaşık bir oyuncak bebek gibi sallıyor ya da yönlendiriyordu, bir sürü hile, oyun ve bilinçli bir tatlılığa sahip kendini bilmeyen, ah oldukça masum, saf ve güvenilir küçük bir kız – bütün diğer çocuklar arasında, kesinlikle bu tür bir toplamı keşfetmekten aciz, kafalarından yapıp güçbela kâğıda yazmak zorunda olan beyaz, sarı, kahverengi ve siyah çocuklar arasında onu sallıyordu. Sonra aniden, bazen çıkıp onlara katılmak --şıp!– kolay olurdu.

Neyin-ne-olduğunun keşfi çok önemli gözükebilirdi ama on birinci doğum günleri Sophy için ve Toni o kadar etkilenmiş gözükmese de belki onun için de sahiden kötü bir ayın başlangıcıydı. Tam doğum gününde olmuştu. Timothy's'den alınmış üzerinde çepeçevre on tane, bir tane de ortaya dikilmiş mum olan bir pastaları vardı. Baba bizzat ta makale odasından çaya katılmak için gelmişti ve ne kendisine ne de Sophy'nin aklına her zaman prensleri ve korsanları getiren şahin gibi yüzüne yakışmayacak bir biçimde şakacıydı. Baba onlara mutlu doğum günü kutlamalarından hemen sonra, mumları bile üflemeden önce söyledi. Onlara Winnie'yle evleneceklerini, böylece doğru düzgün bir anne dediği şeye sahip olacaklarını söyledi. Babanın konuşmaya son vermesinden sonraki yakıcı anda Sophy birçok şeyi anlamıştı. Kıyafetlerini teyzelerin odasında tutan ve babacığa ziyaretlerde bulunan Winnie'yle; soyunmak için doğruca oraya giden, yatağa giren ve Bayan Stanhope diye hitap edilen ve belki de (çünkü hikâyelerde böyle olmuştu), babacığın ikizleri, hiç kimsenin değil, kendi ikizlerini istemediği kadar isteyeceği bebekler doğuran Winnie arasındaki farkı anlamıştı. Ölümcül bir ıstırap anıydı – boyalı yüzüyle Winnie, sarı saçları, tuhaf konuşma tarzı ve kuaför gibi kokması. Sophy bunun olamayacağını, olmasına izin verilmemesi gerektiğini anla-

mıştı. Ne olursa olsun bu teselli etmemişti ve üflemek için ağzını büzemedi, ağzı daha da genişledi ve ağlamaya başladı. Ağlama bile hepten yanlıştı çünkü saf kederden başlamıştı ve ayrıca bunu Winnie'nin önünde, daha da kötüsü babacığın önünde sergiliyordu, babacığa ne kadar önemli olduğunun bilgisini bu şekilde vermesine öfke karışmıştı. Ayrıca biliyordu ki ağlaması bittiğinde bile gerçek orada olacaktı, devasa ve dayanılmaz. Winnie'nin konuştuğunu duydu.

"Sana bırakıyorum, ortak."

Kanka babacıktı. Gelip omzunun üzerinden bir şeyler söyledi, ona dokununca kıvrılarak uzaklaştı ve bir süre sessizlik oldu. Sonra baba feci bir sesle kükredi.

"Tanrım! Çocuklar!"

Babanın ahşap merdivenlerden gümbürtüyle inip garaja, oradan da aceleyle bahçe patikasından gittiğini duydu. Holdeki kapı öyle çarpılmıştı ki camın kırılmamış olması hayret vericiydi. Winnie peşinden gitti.

Durumu düzeltmeden bütün gözyaşlarından kurtulduktan sonra sedir yatağında oturdu ve kendi yatağındaki Toni'ye baktı. Toni yanaklarındaki hafif pembeliğin dışında her zamanki gibiydi – gözyaşı yoktu. Sadece laubali bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Sulugöz."

Sophy cevap veremeyecek kadar mutsuzdu. Derhal gidip babacığı terk etmek, onu ve ihanetini unutmaktan çok istediği bir şey yoktu. Yüzünü ovaladı ve yedekçi yoluna gitmeleri gerektiğini söyledi, çünkü Winnie oraya gitmemelerini söylemişti. Bu yetersiz görünse de ve bu berbat habere yeterli bir karşılık olmaktan uzak olsa da hemen gittiler. Bozuk kanal havuzundaki tekneye vardıklarında Winnie ve babacık biraz daha küçük ve uzak görünüyorlardı. Teknede biraz dolaştılar ve uzun zamandır orada kalmış birkaç ördek yumurtası keşfettiler. Yumurtaları gördüğünde her şey Sophy'nin zihninde berraklaştı. Winnie ve babacığa nasıl

eziyet edeceğini gördü, her ikisini de deli edip uzaklaştırana kadar, ikisi de Bay Goodchild'ın oğlu gibi akıl hastanesine götürülene kadar nasıl eziyet edip duracağını gördü.

Bundan sonra olaylar istenildiği biçimde gelişti. Birlikte, sanki tüm dünya iş birliği yapıyormuş gibi, bir çeşit "Elbette" tarzını benimsediler. Bunun anlamı, doğum günü pastasına dönüp krema kaplamasının bir kısmını yedikten sonra –bırakmanın bir anlamı yoktu– açmamaları söylenen deri bavulu açacak ve oradaki paslı anahtarları bulacak olmalarıydı. Anahtarlar genellikle kapalı tutulan her şeyi açtı. O gece, yatakta, dizleri yeni göğüslerinin önünde otururken Sophy, eski yumurtalardan birinin Winnie'ye göre olduğunu anladı. Karanlıkta Acayip olmak için tutkulu bir arzunun içini kapladığını fark etti – bunun için başka bir söz yoktu, Acayip ve güçlü. Kendinden korktu ve yatağına kıvrıldı ama karanlık tünel hâlâ oradaydı ve bu emniyetli ücra yerde ne yapacağını gördü.

Ertesi gün bunun ne kadar kolay olduğunu fark etti. Yalnızca yetişkinlerin bol miktarda sahip oldukları dikkat çekmeyecek alanları bulmanız ve oralardan geçmeniz gerekiyordu. Bunu çok çabuk yapabilirdiniz ve sizi kimse ne görür ne de duyardı. Bu yüzden babacığın yatağının yanındaki komodinin çekmecesinin kilidini çabucak açtı, yumurtayı içine kırdı ve çabucak dışarı çıktı. Anahtarı diğerleriyle birlikte, uzun yıllardır kullanılmamış olduğu belli olan ağır halkaya taktı ve bunun yapabileceği Acayip olmaya en yakın şey olduğunu hissetti ama çok da tatmin etmemişti. O gün okulda o kadar kafası meşguldü ki Bayan Hugeson bile fark etti ve canını sıkan ne diye sordu. Tabii ki hiçbir şeydi.

O gece ahırın çatı penceresinin altındaki yatağında acayip olma konusunda düşüncelere daldı. Acayiplik hakkında bir şeyleri bir araya getirmeye çalıştı ama beceremedi. Bu aritmetik değildi. Her şey yüzüyordu, özel tünel, yapılmak

istenen şeyler ve ah, her şeyden çok da yukarıda, yatak odasında Winnie ve babacığı incitmek için duyduğu o derin, şiddetli, acı veren ihtiyaç, arzu. Düşüncelere daldı, diledi, düşünmeye çalıştı ve tekrar düşüncelere daldı ve şimdi duyguları bu olay için, nasıl olması gerektiğini yakıcı bir varsayımla gördüğü için çılgınca acayip olmak istemesine yol açtı. Şimdi kendisinin bahçe patikasından çıktığını, cam kapıdan girdiğini, merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odası kapısından girip, babacığın yattığı ve Winnie'nin ona arkası dönük halde kıvrıldığı büyük yatağa süzüldüğünü gördü. Şimdi üzerinde lambanın yanında üç tane de kitap duran komodine gitti, kilitli ahşabın içine avcundaki yumurtayla elini soktu ve yumurtayı diğerinin yanına kırdı, öyle böğğ, öyle pis kokulu, öyle öff ve pöf ve iki pisliği orada bıraktı. Sonra dönüp aşağıya baktı ve başının karanlık tarafını uyuyan Winnie'ye yöneltti ve ona öyle bir kâbus verdi ki kadın yatakta sarsılıp çığlık attı; bu çığlık Sophy'yi uyandırır gibi oldu –gerçi hiç uyumadığı için uyandıramamıştı– ve kendi çığlığıyla kendi yatağındaydı ve bu acayiplikten ölümüne korkmuştu ve kendi çığlığının arkasından bağırdı: "Toni! Toni!" Ama Toni uyuyordu ve her nerede ise orada uzaktaydı, bu yüzden Sophy kıvrılmış, korkmuş ve titrer bir halde uzun süre yatmak zorunda kalmıştı. Doğrusu acayip olmaya devam etmenin fazla olacağını ve sonuç olarak yetişkinlerin kazanacağını hissetmeye başlamıştı, çünkü çok fazla acayiplik sizi hasta ederdi. Ama sonra Jim Amca lanet olası Sydney'den çıkagelmişti.

Başta herkes Jim Amca'yla eğleniyordu, hatta onun doğuştan komedyen olduğunu söyleyen babacık bile. Ama ters giden doğum gününün üzerinden bir hafta geçmemişti ki Sophy onun Winnie'yle ne kadar çok zaman geçirmeye başladığını fark etmişti; bütün bunları merak etti ve acayip davranarak Jim Amca'yı yaratmış olmaktan korktu. Ne de olsa durumu bir şekilde seyreltiyor dedi kendi kendine,

doğru kelimeden daha da iyisini bulmakla gurur duyarak, herkesin duygularını seyreltiyor ve onları – şey, seyreltilmiş yapıyordu.

Haziranın yedisinde, aşağı yukarı doğum gününden iki hafta sonra, Sophy kendisini on bir olarak düşünmeye şimdiden alışmış olduğu sırada, eski gül çalılığının arkasında çömelmiş, hiçbir şey yapmamakla meşgul olan karıncaları seyrediyordu ki Toni bahçe patikasından uçarak geldi ve tahta merdivenlerden kendi odalarına çıktı. Bu o kadar şaşırtıcı bir şeydi ki Sophy görmeye gitti. Toni açıklamak için vakit kaybetmedi.

"Gel."

Toni Sophy'nin bileğini yakaladı, ama o direndi.

"Ne?.."

"Sana ihtiyacım var!"

Sophy o kadar şaşırmıştı ki Toni'nin onu götürmesine izin verdi. Toni çabucak bahçe patikasından hole gitti. Makale odasının kapısının önünde durdu ve saçlarını açtı. Sophy'nin bileğini tutmaya devam ederek kapıyı açtı. Babacık oradaydı, satranç takımına bakıyordu. Dışarıda güneş parlıyor olmasına rağmen masa lambası açıktı ve satranç takımının üzerine indirilmişti.

"Ne istiyorsunuz?"

Sophy Toni'nin, hatırladığı kadarıyla ilk defa kıpkırmızı olduğunu gördü. Toni bir nefes verdi ve hafif, renksiz sesiyle konuştu.

"Jim Amca teyzelerin odasında Winnie'yle cinsel ilişkide bulunuyor."

Babacık çok yavaş ayağa kalktı.

"Ben... sen..."

Yünsü, dalayan, sıcak, rahatsız bir nevi sessizlik oldu. Baba hızla kapıya gitti, sonra holü geçti. Onu diğer merdivenlerde duydular.

"Winnie? Neredesin?"

İkizler, cam kapıdan bahçeye koştular, Toni şimdi beyazlaşmıştı, Sophy önden gidiyordu. Sophy tekrar neden olduğunu ya da neden heyecanlandığını, korktuğunu, ürktüğünü ve zafer kazanmış hissettiğini bilmeden ahırlara giden bütün yolu koştu. Toni'nin onunla gelmediğini fark ettiğinde odaya çıkmıştı bile. Gelmesi belki on dakika sürdü, ağır ağır ve her zamankinden daha da beyaz bir haldeydi.

"Ne oldu? Kızgın mı? Bunu yapıyorlar mıydı? Konferanslardaki gibi? Toni! Neden 'Sana ihtiyacım var,' dedin? Onları duydun mu? Onu duydun mu? Babacığı? Ne söyledi?"

Toni alnını avuçlarına dayamış, karnının üstüne yatmıştı.

"Hiçbir şey. Kapıyı kapattı ve tekrar aşağıya indi."

Bundan sonra, üç gün kadar bir ara oldu; ve sonra ikizler akşam üzeri okuldan döndüklerinde öfkeli bir yetişkin sırasının arasından geçtiler. Başlarının çok yukarısındaydı ve Sophy ondan uzaklaşıp bahçe patikasından yürüdü, biraz acayipliğin işlediğini umuyordu, ama asıl işe yarayan şeyin Toni'nin yaptığı gibi babayı bir sırdan haberdar etmek olup olmadığını kasvetli bir havada merak ediyordu. Hangisi olursa olsun, o, her şeyin olup bittiği gündü. Winnie ve Jim Amca tam o gece gittiler. Toni –uzaktan bakınca acayip olmakla ilgilenmiyor gibi duruyordu– yetişkinlere mümkün olduğunca yakın duruyor ve duyduklarını açıklamaya çalışmadan faydalı bir biçimde Sophy'ye aktarıyordu. Winnie'nin Jim Amca'yla gittiğini söyledi, çünkü o bir kazıcıydı ve Winnie lanet olası İngilizlerden bıkmıştı, babacık lanet olası çok yaşlı olduğu için zaten her şey baştan hataydı ve çocuklar da bir etmendi ve darılmaca yoktu. Sophy Winnie'den acayip olmanın sonucu olarak kurtulmadığına yarı üzülmüş yarı sevinmişti. Ama Jim Amca gerçek bir kayıptı. Toni Sophy'ye ikizinin planı ne kadar dikkatlice tasarlayıp yürüttüğünü gösterecek bir bilgi kırıntısı sızdırdı.

"Bir pasaportu vardı. Yabancıydı. Gerçek adı 'Winnie' değildi. 'Winsome'dı."

Bu ikizlere çok komik gelmişti ve epey bir süre birbirlerinden mutluluk duymuşlardı.

Winnie'den sonra başka teyze olmamıştı ve babacık düzenli olarak Londra'da bir kulüpte satranç yayınlarını yaparak vakit geçiriyordu. Evin müşavirlerin ve Bell'lerin oturmadığı kısmı için çok sayıda temizlikçi hanım gelip gitti. Bir de babacığın kuzeni sayılabilecek, arada bir gelip kalan bir akrabası vardı, kıyafetlerini elden geçirir ve onlara âdet günlerinden ve Tanrı'dan bahsederdi. Ama arkadaş olmaya ya da eziyet etmeye değmeyecek renksiz bir karakterdi.

Doğrusu, Winnie'nin uzaklaştırılmasından sonra zaman durmuştu. Sanki ikisi bir yokuşu tırmandıktan sonra kenarları gözükmeyen bir düzlüğe varmışlardı. Belki de Winnie ya da hatırlatacak başka bir teyze olmadığı için on ikinci doğum günlerinin babacık fark etmeden geçip gitmesinin nedeni kısmen buydu. İkizlerin ikisi de o yıl boyunca olağanüstü zekâya sahip olduklarından haberdar edilmişlerdi, ama bu yeni bir bilgi sayılmazdı, aslında bütün diğer çocukların niye bu kadar donuk göründüğünü açıklıyordu. Sophy için "olağanüstü zekâ" ifadesi zihninde yatan işe yaramaz bir süprüntüydü ve aslında sahip olmaya ya da yapmaya değecek herhangi bir şeyle ilişkili değildi. Toni'yi Sophy'nin tanıdığı biçimde tanımıyorsanız, görünüşe göre o da aynı durumdaydı. Belki de kendilerini bütün derslerde olmasa da bazı derslerde çabucak farklı sınıflarda bulmalarından belli oluyordu. Toni'nin bazen bir sorunu temelli giderecek doğaçtan şeyler söylemesinde kendini ince ince belli ediyordu. O zaman kelimelerin uzun bir düşünme sürecinin ardından geldiğini söyleyebilirdiniz; ama bunun için başka bir kanıt olmazdı.

Âdet günleri, geldiğinde, Sophy'nin canını yakıyor ve onu çileden çıkartıyordu. Toni onlara karşı kayıtsız görünü-

yordu, sanki hissetme işinin tamamen dışına çıkıp bedenini işine devam etmeye terk edebilirmiş ve kendisi uzak bir yerde olabilirmiş gibi. Sophy kendisinin de böyle uzun, dingin dönemleri olduğunu biliyordu; ama biliyordu ki düşünmüyor, derin düşüncelere dalıyorlardı. Âdet gördüğü zamanlardı ve –Winnie'den beri ilk defa– bütün acayip olma meselesi ve içinde barındırdıkları konusunda derin düşüncelere dalmaya başlaması canını yakıyordu. Ayrıca kendisini garip şeyler yaparken buldu. Bir sefer, Noel'e doğru, teyzelerin terk edilmiş odasına gitti ve sonra düşünmek zorunda kaldı – buraya niye geldim? Biraz daha derin düşüncelere daldı –üzerinde buruşmuş ve pas lekeli eski elektrikli battaniyenin olduğu, cerrahi bir gereç kadar çirkin görünen tek kişilik basit yatağın başucunda durarak– bunun *nedeni* üzerine derin düşüncelere daldı ve bir teyzenin ne olduğunu, teyzelerin ortak yanlarını keşfetmek için belli belirsiz bir istek duyduğuna karar verdi; sonra, pis bir heyecanın ürpertisi ve aynı zamanda tiksintisiyle babacığın onları yatağına çağırmasına hangi özelliklerinin neden olduğunu keşfetmek istediğini biliyordu. Bunu düşündüğü sırada, babasının makale odasından çıktığını ve daha fazla değilse de basamakları ikişer ikişer çıktığını, banyo kapısını çarptığını duydu – sonra su sesi ve bütün o şeyler duyuldu. Yatağının yanındaki ördek yumurtasını düşündü ve niye kimsenin bu konuda bir şey söylemediğini merak etti; ama o banyodayken bakmak için odasına girmenin imkânı yoktu. Orada tek kişilik yatağın başucunda durdu ve babasının aşağıya inmesini bekledi.

Makul ve mantıklı her teyze o odadan çıktığına memnun olmuştu herhalde. Yatağın yanında eski bir halı, bir sandalye, bir tuvalet masası ve büyük bir dolap vardı, başka bir şey yoktu. Parmak uçlarında pencerenin önüne gitti ve bahçe patikasından aşağıya ahırın çatı pencerelerine baktı. Tuvalet masasının üst çekmecesini açtı ve Winnie'nin küçük transistörlüsü orada köşede duruyordu. Sophy onu çıkardı ve Win-

nie korkusu olmadan rahatça inceledi. Radyoyu açtığında hafif bir zafer duygusu hissetti. Pili hâlâ bitmemişti böylece minyatür bir pop grubu minyatür bir müzik çalmaya başladı. Arkasında kapı açıldı.

Babacık kapıda duruyordu. Ona baktı ve Toni'nin cildinin neden o kadar beyaz olduğunu anladı. Aralarında uzun bir sessizlik oldu. İlk konuşan Sophy'ydi.

"Bu bende kalabilir mi?"

Adam kızın elindeki deri kılıflı küçük kutuya baktı. Başıyla onayladı, yutkundu, sonra geldiği gibi hızla merdivenlerden aşağıya indi. Zafer, zafer, zafer! Bu sanki Winnie'yi yakalamak, bir kafese kapatmak ve hiç bırakmamak gibiydi – Sophy dikkatlice kılıfı kokladı ve Winnie'nin kokusunun üzerine hiç sinmediğine karar verdi. Onu ahırlara götürdü. Sedir yatağına uzandı ve kutuya kapatılmış minik bir Winnie'yi düşündü. Bunu düşünmek aptalcaydı tabii ki, – ama bunu kendi kendine söylediğinde buna yakışacak bir de düşüncesi vardı; âdet görmek saçma! Saçma! Saçma! Bu bir ördek yumurtasını hak ediyor, kokuyu, pisliği.

Ondan sonra Sophy içinde Winnie olan transistörlünün bağımlısı oldu. Büyük ihtimalle bütün transistörlülerin içlerinde kendi sahiplerini barındırdıklarını düşündü, bu yüzden bu transistörlünün zaten bir kiracısı olması şanstı. Sık sık bazen hoparlörün kaplamasına kulağını dayayarak, bazen kulaklığı yuvasından çıkartıp kendi mahremiyeti içinde dinliyordu. Güleç yüzlü küçük kızla (tüm dünyanın küçük dostu) değil de, doğrudan kendi özel tünelinin ağzının içinde oturan Sophy-nesnesiyle yapılan iki konuşmayı bu şekilde duydu. Bir tanesi evrenin küçülmesinden bahsediyordu ve bunu hep bildiğini anladı; bunun apaçık ortada olduğunu, aptalların neden aptal olduklarını ve niye onların bu kadar çok sayıda olduklarını fazlasıyla açıklıyordu. Diğer konuşma, kartların renklerini istatistiksel olarak tespit edilenden daha büyük bir yüzdeyle tahmin edebilen bazı insanlarla

ilgiliydi. Sophy büyülenmiş bir halde, kendi deyimiyle bu saçmalık hakkında konuşan adamı dinledi. Adam bunda bir sihir olmadığını ve insanlar kartların istatistiksel olarak tahmin edebileceklerinden fazlasını tahmin edebilseler, feci şekilde, hem de ne feci şekilde, adamın gözlerinin yuvalarından uğrayacağını ve *istatistiklerin tekrar gözden geçirilmesinin gerekeceğini* söyledi. Bu, Sophy-yaratığının bile kıkırdamasına neden olmuştu, çünkü istediği zaman rakamlar arasında yüzebilirdi. Ördek yumurtasını ve küçük çocuk-Sophy'nin bu gözden ırak yerlerde yürüdüğünü hatırladı; hiçbir sonuç vermeyen ya da pek az veren sihir deneylerinde gözden kaçırdıkları şeyleri fark etti: Yalnızca bir parça kokan bok, kuralların çiğnenmesi, insanların kullanılması, yürekten dileme, keskinlik ve – ve ne? Tünelin öbür ucu, kesinlikle birleştiği öbür ucu.

Akşam bütün bunlar bir araya geldiğinde yataktan fırladı ve acayip olma arzusu ağızda bir tat, acayipliğe karşı bir açlık, susuzluk gibiydi. O zaman ona öyle gelmişti ki daha önce hiç yapılmamış bir şeyi yapmazsa, asla görmemesi gereken bir şeyi görmezse, sonsuza dek kaybolacak ve genç kızlığın tuhaflığına düşecekti. Bir şey onu zorladı, dürttü, ondan talepte bulundu. Paslı çatı penceresini açmaya çalıştı ve başardı, ufak bir aralık; sonra bir yeraltı mezarının kapısının menteşeleri gacırdıyormuş gibi bir aralık. Ama akşam ışığında bütün görebildiği ışıldayan kanaldı. Ama sonra yedekçi yolundan ayak sesleri duydu. Yanlamasına aralığa ittiği başına şiddet uyguladı ve evet, şimdi daha önce hiç, ah yaşamakta olan insanlar tarafından hiç bu açıdan görülmemiş bir şeyi görebiliyordu, yalnızca yedekçi yolunu ve kanalı değil, aynı zamanda yedekçi yolunun uzandığı Eski Köprü'yü, evet, Eski Köprü'nün daha da fazlasını ve evet, eski, pis bok-kokulu helayı, püf, püf; ve o Bay Goodchild'dan kitapları çalan yaşlı adam oradaydı, içeri giriyordu ve Sophy onu orada tuttu, bunu yaptı! Onun o pis yerde kalmasını

diledi, Winnie'nin transistörlü radyoda kalmasını istediği gibi, onu dışarı bırakmayacaktı, aklını oraya yöneltti, kaşlarını çatarak, dişlerini gıcırdatarak, her şeyi onun olduğu o pis mekâna odaklayarak, onun orada kalmasını sağladı; ve siyah şapkalı bir adam ciddi bir tavırla Eski Köprü'nün üzerinden taşraya doğru bisiklet sürüyordu, bir otobüs köprünün üzerinde ilerledi ve Sophy onu orada tuttu! Ama sürdüremedi. Siyah şapkalı adam taşraya doğru, otobüs Greenfield Anacaddesi'ne doğru yollarına devam ettiler. İçindeki akıl her şeye boş verdi, bu yüzden yaşlı adamı o pis yerde tutup tutamadığını anlayamadı. Buna karşın, çatı penceresinden ayrılırken onun orada kaldığını düşündü; onu orada tuttuğumdan emin olamıyorsam, orada tutmadığımdan da emin olamam. Sonra birdenbire, aklını serbest bıraktığından ve ay ışığı altındaki odanın ortasında yeniden pijamaları içindeki çocuk-Sophy'ye dönüşmesi nedeniyle, üzerine bir sihirbazın uzun silindir şapkası gibi bir korku çöktü ve etini dondurarak panik halinde çığlık atmasına neden oldu.

"Toni! Toni!"

Ama Toni derin bir uykudaydı ve dürtüldüğünde bile öylece kaldı.

On beşinci yıllarının belirli bir saatinde ya da hatta anında Sophy gün ışığına çıktığını hissetti. Sınıfta oturuyordu ve kendi yaşındaki tek kız Toni'ydi. Geri kalanı iri memeli, koca popolu büyük kızlardı ve cebir bir tutkalmış, onlar da yapışmışlar gibi inliyorlardı. Sophy arkasına yaslanmıştı çünkü bitirmişti. Toni arkasına yaslanmıştı çünkü bitirmekle kalmamış, buharlaşarak vücudunu yüzü yukarı dönük bir halde orada bırakmıştı. Tam o sırada oldu. Sophy, içinde hareket ettikleri bir boyut olduğunu bilmekle kalmamış *görmüştü* de; ve bunu gördüğü sırada başka bir şey daha gördü. Bu, Toni'nin kafası dumanlı Toni olması değildi, cadalozun *tekiydi* gerçi ve hep öyle kalacaktı, ama evet, güzeldi, güzel

bir genç kızdı –hayır, serbest bıraktığı duman grisi saçlarıyla, sıska olmayan ince vücuduyla, içi görünen yüzüyle– yalnızca güzel değildi. *Büyüleyiciydi.* Bunu böylesine açık bir şekilde görmek Sophy'ye aniden bir sızı verdi; sızıdan sonra bir öfke, onca insan arasında o cadaloz Toni...

Sınıftan çıkmak için izin istedi ve aceleyle gidip kirli aynada kendini inceledi. Evet. Toni'nin güzelliği gibi değildi ama idare ederdi. Esmerdi tabii ve içi görünmüyordu, şeffaf değildi ama muntazam, şirin, aman Tanrım, *sağlıklı*, açıkta, çekici, davetkâr, güçlü olabilecek ve evet bu bir fotoğrafın en iyi yanı olurdu; doğrusu yanınızda her zaman, şimdi adlandırılması zor o cadaloz şey ya da kimse olmasa yeteri kadar tatmin ediciydi – Böylece Sophy, her şeyi böyle aniden parlayan ve berraklaşan gün ışığında görerek pis aynadaki yansımasına bakakaldı. O akşam Fransızca fiiller ve Amerikan tarihinden sonra sedirine uzandı, Toni de kendisininkine. Sophy yeni transistörlüsünün sesini açınca bir an bangırdadı, belki de bir meydan okumaydı, hatta bir aşağılama ya da en azından sessiz ikizine yönelik kaba bir dürtme.

"Rica etsem, Sophy!"

"Senin için fark etmez, değil mi?"

Toni duruşunu değiştirerek hafifçe diz çöktü. Sophy yeni, gün ışığı gözleriyle o olanaksız kıvrımın değişip, dumanlı saçın altındaki alın çizgisinden aşağı aktığını; uzun boynun kıvrımının etrafından, omuza, belli belirsiz göğüsleri içine alarak, çepeçevre dolaşıp bir ayak başparmağının bir sandaleti itip çıkarttığı yerde sona erdiğini gördü.

"Aslına bakarsan eder."

"O zaman rahatsız olmaya devam edeceksin, sevgili, sevgili Toni."

"Ben artık Toni değilim. Antonia'yım."

Sophy bir kahkaha kopardı.

"Ben de Sophia."

"Nasıl istersen."

Tuhaf yaratık yine vücudunu orada sanki sahipsiz bırakıp uzaklara uçup gitti. Sophy radyoyla tavanı uçurmak istedi ama bu, bir anda geride bırakmış oldukları o çocukluğa ait bir hareket gibi geldi. Bunun yerine sırtüstü yattı ve büyük bir rutubet lekesi olan tavana gözlerini dikti. Farkına varmanın bir diğer şokuyla bu yeni gün ışığının başının arkasındaki karanlık yeri daha da inanılmaz yaptığını, daha da belirginleştirdiğini gördü; çünkü işte oradaydı!

"Başımın arkasında gözlerim var!"

Yerinden sıçrayarak oturdu, yüksek sesle söylediği kelimelerin farkında olarak, sonra diğer kızın başını çevirmesi ve uzun bir bakış.

"Ya?"

Bunun üzerine ikisi de bir şey söylemedi ve Toni arkasını döndü. Toni'nin biliyor olması mümkün değildi. Yine de Toni biliyordu.

Başımın arkasında gözlerim var. O yer hâlâ orada, daha geniş, Sophy denilen şey o gözlerden dışarı bakarak oturabilir, aslında adı olmayan o şey. Gün ışığına çıkmayı ya da bütün kuvvetin geldiği sonsuz derinliğin, uzaklığın, pusuya düşürülmüş ayrılığın bu mahrem bölümünde yatmayı seçebilir...

Ani bir heyecanla gözlerini kapadı. Bu yeni duyguyla eski bir duygu arasında hatasız görünen bir bağlantı kurdu; çürük yumurtayla ilgili olan, tutkuyla acayip olma arzusu, diğer tarafta olmaya, karanlığın olanaksızlıklarına ve onları gün ışığı dünyasının uysal normalliklerini bozmak üzere varlığa dönüştürmeye duyulan arzu. Öndeki gözlerini kapatınca sanki başının arkasındaki diğer gözler açılıyor, sonsuza kadar uzanan karanlığa, siyah ışık konisine dikiliyordu.

Bu düşüncelerden sıyrıldı ve gün ışığı gözlerini açtı. Diğer figür oradaydı, diğer sedirde kıvrılmış, çocuk ve kadın – kuşkusuz aynı zamanda ifade de; patlayan ve ufalanan anlam-

sız ışık noktacıklarından değil de, karanlığın ve küçülmenin ifadesi miydi?

O andan itibaren Sophy dünyanın ondan talep ettiği birçok şeyi yapmaya son verdi. Elinde bir cetvel buldu. "Gerekliliğe", "zorunluluğa", "isteğe" ve "ihtiyaca" bak. Eğer o anda tatlı-yüzlü, başının arkasında isteğe bağlı gözleri olan kız için o sırada uygun değilseler, onlara sihirli çubuğuyla dokunurdu ve yok olurlardı. Vay canına.

On beş yaşını biraz geçtiklerinde, öğretmenler Toni'nin üniversiteye gitmesi gerektiğini söylediler ama Toni bundan emin değildi ve modelliği tercih edebileceğini söyledi. Sophy kendisinin ne yapacağını bilmiyordu ama üniversiteye gitmeyi ya da her gün vücudunda başka birinin elbiselerini taşımayı anlamsız buluyordu. O sırada hâlâ işin dış dünyada yaşama noktasına geleceğine gerçekten inanmadığı bir durumdaydı ki Toni Londra'ya gitmiş ve epey bir süre uzak kalmıştı, bu da okulu ve babacığı kızdırmıştı. Mesele şuydu ki birkaç gün sonra, kızların kırılgan şeyler olduğu varsayıldığı için, Toni gerçek bir kayıp kişi olmuş ve televizyondaki gibi İnterpol tarafından listeye alınmıştı. Herhangi birinin bildiği bir sonraki şey onca yerin arasında Afganistan'da ortaya çıktığıydı ve başı beladaydı çünkü arabalarına bindiği insanlar uyuşturucu kaçakçısıydı. Bir süre Toni'nin yıllarca hapis yatması gerekebilir gibi gözüküyordu. Sophy Toni'nin cesaretine şaşırmış ve biraz da kıskanmıştı, sonra da eğitimine devam etmeye karar verdi. Şimdiye kadar Toni'nin bekâretinden kurtulduğundan emin olarak ilk yaptığı şey, stratejik olarak yerleştirdiği bir ayna vasıtasıyla kendisininkini incelemek oldu. Etkilenmemişti. Beceriksiz oldukları anlaşılan ve bedensel işlevleri garip olan birkaç çocuk denedi. Ama ona güzelliğinin şaşırtıcı gücünün erkeklere tahakküm edebileceğini öğrettiler. Greenfield'deki trafik durumunu inceledi ve Eski Köprü'nün yüz metre gerisinde posta kutusunun yanında en iyi yeri buldu. Orada bekledi,

bir kamyonu ve motosikletli bir adamı reddedip üçüncüyü seçti.

Adam bir otomobil değil küçük bir kamyonet kullanıyordu, esmer ve çekici bir adamdı ve Galler'e gittiğini söyledi. Sophy adamın onu posta kutusunun yanından almasına izin verdi, çünkü büyük ihtimalle adam doğru söylüyordu ve istediği buysa onu bir daha hiç görmemek daha kolay olurdu. Adam bir yan yoldan Greenfield'den on beş kilometre uzaklaştı, bir ormanın kenarında park etti, derin derin nefes alarak ona sarıldı. Ormana gitmelerini öneren Sophy'ydi ve orada adamın becerisinden şüphe olmadığını anladı. Adam onun canını tahmin ettiğinden daha fazla acıttı. İlişkinin kendine düşen kısmını tamamladığında çekildi, kendini sildi, fermuarını çekti ve kıza hem muzaffer hem de temkinli bir ifadeyle baktı.

"Gidip kimseye söylemeye kalkma. Anladın mı?"

Sophy biraz şaşırmıştı.

"Niye söyleyeyim ki?"

Adam ona temkinden çok zaferle baktı.

"Bakireydin. Neyse. Artık değilsin. Sana sahip oldum, görüyor musun?"

Sophy bu iş için getirdiği peçeteleri çıkardı ve uyluğundan sızan kanı sildi. Adam müthiş eğlenerek ortaya konuştu.

"Bir bakireye sahip oldum!"

Sophy külodunu yukarı çekti. Kot giymektense elbise giymişti, bu çok olağandışıydı ama başka bir öngörünün parçasıydı. Şimdi hayatından memnun olduğu açıkça görülen adama merakla baktı.

"Hepsi bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seks. Düzüşme."

"Tanrım. Ne bekliyordun?"

Sophy hiçbir şey söylemedi, gereği yoktu. Bunun üzerine erkeklerin garip yaradılışları hakkında bir ders almış oldu,

bu numune örnek alınarak erkekler hakkında karar verilebilirse. Girişiminin bu aracı ona nasıl bir riske girdiğini gösterdi, herhangi birisi tarafından alınabilir ve şu anda orada boğulmuş olarak yatıyor olabilirdi ve bir daha asla asla böyle bir şey yapmamalıydı. Adam kendi kızı olsaydı onu kemerle döverdi, Sophy birinin kendisine sahip olmasına izin vermişti üstelik daha on yedisindeydi, olabilirdi, olabilirdi...

O zamana kadar Sophy'nin sabrı tükenmişti.

"Daha on altı değilim."

"Tanrım! Ama dedin ki..."

"Ekime kadar olmayacağım."

"Tanrım..."

Bu bir hataydı. Bunu derhal anladı. Bu da başka bir dersti. Her zaman en basit gerçeğe tutunduğun gibi en basit yalana tutun. Adam kızmış ve korkmuştu. Ama sonra ölümcül sırlar hakkında atıp tutarken ve onu nasıl bulup da boğazını keseceğini anlatırken Sophy onun ne kadar yüzeysel ve aptal olduğunu anladı, asla açıklamamak, onu unutmaktan söz ederken, tek kelime ederse – *birinin* onu otomobiline aldığını söylerse. Sıkıldı ve söyleyiverdi.

"Ben seni aldım, şaşkın."

Adam ona doğru hamle etti, ama kız adam ona dokunmadan çekildi.

"Benim önümde durmadan önce yolladığım o kart. Üzerinde kamyonetinin plakası yazılıydı. Babama yolladım. Eğer onu almazsam..."

"Tanrım."

Adam yaprakların arasında tereddütlü bir adım attı.

"Sana inanmıyorum!"

Adamın plaka numarasını söyledi. Onu aldığı yere geri götürmesini söyledi ve adam küfür edince tekrar karttan bahsetti. Sonunda, tabii ki adam onu geri götürdü, çünkü Sophy'nin kendi kendine söylediği gibi, kendi iradesi adamınkinden daha kuvvetliydi. Bu fikri o kadar beğenmişti ki

son kararını bozup ona bir sürü şey söyledi. Bu adamı tekrar kızdırdı, ama kızı memnun etti. Bütün bu olayın en olağanüstü kısmı adamın kesinlikle içkili olmasıydı, kıza sahiden tatlı bir çocuk olduğunu söyledi, kendini böyle şeylerle harcamaması gerekirdi. Onu ertesi hafta aynı yerde beklerse düzenli bir şekilde buluşabilirlerdi. Bu kızın hoşuna giderdi. Biraz parası vardı...

Sophy bütün bunları arada sırada başını sallayarak ses çıkarmadan dinledi, ne de olsa adamın plan yapmasını sağlayan buydu. Ama ona adını söylemeyecek ya da adresini vermeyecekti.

"Öyleyse benim adımı öğrenmek istemiyor musun, ufaklık?"

"Aslına bakarsan, hayır."

" 'Aslına bakarsan hayır.' Hadi canım sen de. Günün birinde öldürülürsün. Sahiden."

"Beni posta kutusunun orada indir."

Adam arkasından seslenip ertesi hafta aynı saatte, aynı yerde olacağını söyledi, o da adamdan kurtulmak için gülümsedi ve kamyonet takip edemesin diye aklına gelen bütün ara sokaklardan ve geçitlerden giderek eve kadar uzun bir yol yürüdü. Hâlâ bu kadar az şey ifade etmesine olan şaşkınlığının etkisindeydi. İlk seferin gerekli ve tekrarlanmayacak acısını çıkartırsanız sıradan bir eylemdi. Hiçbir anlamı yoktu. Yanağınızın iç tarafını dilinizle hissetmekten biraz daha fazla his vardı – evet, biraz daha fazlası *vardı* ama çok değil.

Kimden bahsediyorlardıysa, kızın sonradan ağladığını da söylemişlerdi.

"Ben ağlamadım."

Bunun üzerine, vücudu uzun uzun titredi, kendi kendine, Sophy biraz bekledi ama başka bir şey olmadı. Tabii ki seks hakkındaki nutuklar her zaman biraz çiftlerin yakınlığından ve orgazma ulaşma konusundan da bahsederdi ki

bu bir kıza uzun süre olmayabilirdi – ama gerçekten çok sıradan bir eylemdi ve tek önemi oldukça inanılmaz ama mümkün olan sonucuydu. Nihayet yedekçi yolundan eve doğru giderken ona öyle gelmişti ki, yaygara kopardıkları bu şeyin çok da net olmayan bir biçimde doğru olan bir yanı vardı –bacaklar etrafına sarılmış halde birbirleriyle güreşme, geniş ekranda hırıltılar çıkartma, bütün o şiir, müzik ve resim, herkesin bunun muhteşem ve en basit bir şey olduğunda hemfikir olması, evet, neredeyse en basit şeydi ve daha da kötüsü, evet, bütün her şeyin nasıl olduğu göz önünde bulundurulduğunda çok da net olmayan bir biçimde doğru olan bir yanı vardı– aptalcaydı.

Babasının temizlikçisiyle okuldan erken geldiği konusunda kibarca anlaştı, elektrikli daktiloyu dinledi, sonra o öğleden sonra babanın okuldaki canlı yayın günü olduğunu hatırladı ve banyoya gidip filmlerdeki gibi temizlendi, kan ve meni pisliğinden biraz tiksindi ve –altdudağı, sıktığı dişlerinin arasında acırken derinlere ulaşarak– armut biçimindeki şeyi, saatli bombayı, sabit bir şekilde durması gerektiği yerde, karnının ön tarafında hissetti, bu kendinden ya da vücudundan beklenmeyecek bir şeydi. Saatli bombanın patlamasının mümkün olduğu fikri onu ürküterek acısa da acımasa da daha da derine girip yıkamasına neden oldu; ve diğer şekle geldi, rahmin karşısında ama arkada duran, yumuşak duvarın arkasında duran ama kolayca hissedilen şekle, helezoni bağırsağından aşağı inen kendi dışkısının yuvarlak biçimine ve söylemeden ama her heceyi hissederek sarsıldı – *Nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Nefret ediyorum!* Bu fiilin, biraz daha normal olduğu zamanlarda kendi kendine söylediği gibi doğrudan bir öznesi yoktu. Bu his katışıksızdı.

Ama yıkanıp temizlendikten sonra, âdet görüp düzeldikten sonra, bu aktif nefret, likit bir şey gibi bir şeylerin dibine çökmüştü ve yine bir genç kız olmuştu, öyle hissediyordu;

boşluğun sesini dinlemenin bilincinde bir genç kız, acayiplik kelimesi birkaç şekilde kullanıldığı için acayiplik ihtimalleri üzerine aklı karışmış, öğretmenlerin şüphe götürmez zekânızı kullanmanız için son bir gayret göstermeniz yolundaki önerilerine direnmenin bilincinde; ya da –ve aniden– giysilere, oğlanlara ve kimin kiminle çıktığına kıkırdayan ve evet o çok yakışıklı değil mi ve akılda kalan özlü sözler, akılda kalan müzikler, akılda kalan pop şarkıcıları ve akılda kalıcı olduğundan akılda kalanlar basit olabilir.

Bununla birlikte, Toni henüz geri gelmediği ve kendi mülayim yüzünü seyreder durumda olduğu için, kendi içinde olabildiğince basit olmasına rağmen bunun hiçbir şey ifade etmemesinden endişe duydu. Bütün tanıdığı insanları düşündü, hatta ölmüş büyükanneyi ve unutulmuş anneyi bile; onların biçimler olduğunu gördü ve bu onu endişelendirdi. Sahiden sevmediğiniz birisinin her şeyi olmaya zorlanmak, bu kendinle yaşama ve kendi başına yaşama işinden neredeyse daha iyiydi. Servetin ve entelektüelliğin bir fark yaratacağına dair karmaşık ve temelde cahilce beklentisiyle –ayrıca, şimdi on altısındaydı!– pahalı bir otomobil seçti, sonuçta içerideki adamın göründüğünden çok daha fazla yaşlı olduğunu anladı. Bu sefer ormanda yapılan alıştırmalar acı vermemişti ama uzun sürmüştü ve bunları anlamadı. Adam, ona çeşitli eylemlerde bulunması için şimdiye kadar görmediği miktarda para teklif etti, o da yaptı, bunları biraz mide bulandırıcı buldu ama kendi bedeninin içinden daha fazla mide bulandırıcı değil. Eve gittiğinde –Evet, Bayan Emlin, okul bugün erken bitiyor– düşündü; *Artık bir fahişeyim!* Banyodan sonra fahişe olmayı düşünerek sedirine uzandı, ama bunu yüksek sesle söylese de onu değiştirmiş gibi görünmüyordu, ona dokunuyormuş gibi görünmüyordu, hiç de öyle değildi. Sadece mavi beş sterlin tomarları gerçekti. Kendi kendine fahişe olmanın da bir şey ifade etmediğini düşündü. Şekerleme çalmak gibi bir şeydi, isterseniz yapabileceğiniz bir şeydi,

ama sıkıcıydı. Yaratık-Sophy'yi *Nefret ediyorum!* demeye bile kışkırtmıyordu.

Bundan sonra seksi keşfedilmiş, incelenmiş ve terk edilmiş fasa fiso bir şey olarak bir kenara koydu. Seks onun için oldukça olağandışı ya da oldukça olağandışı görünen, tabii ki çok özel hayaller eşliğinde, yatakta tembel tembel kendiyle oynamaktan başka bir şey değildi artık.

Antonia uçakla eve dönmüş ve makale odasında babacıkla arasında müthiş soğuk tartışmalar geçmişti. Ahırlarda az, çok az iletişimleri olmuştu ama Toni hayatı hakkında ayrıntılı bir şekilde hesap vermeye niyetli değildi. Sophy Toni'yle babacığın sorunu neden ya da nasıl çözdüklerini hiç bilmiyordu, ama çok geçmeden Toni Londra'da resmi ve onu her şeyden mahfuz tutacak bir yurtta kalmaya başlamıştı. Aktris olduğunu söylüyordu ve bunu denedi ama işin tuhaf gerçeği, zekâsına ve şeffaflığına rağmen iyi değildi. Üniversiteden başka pek bir seçeneği yok gibiydi, ama gitmeyeceğine dair yemin etmişti ve çılgınlar gibi emperyalizm hakkında konuşuyordu. Özgürlük ve adalet hakkında da. Oğlanlara ya da erkeklere, mesafeli güzelliğinin peşinde cirit atmalarına rağmen Sophy'den daha az ihtiyacı var gibiydi. Tekrar kaybolduğunda aslında kimse şaşırmamıştı. Küba'dan onlara küstah bir kart atmıştı.

Sophy hiçbir nitelik gerektirmeyen bir iş buldu. Bir seyahat acentesindeydi ve birkaç hafta sonra babacığa Londra'ya taşınacağını, ama ahırların kendine ait bölümünü saklamak istediğini söyledi.

Baba ona bariz bir hoşnutsuzlukla baktı.

"Tanrı aşkına, gidip birisiyle evlen."

"Sen evliliğin reklamını yapacak durumda değilsin, değil mi?"

"Sen de öyle."

Daha sonra bunu tekrar düşünüp anladığında, geri gidip yüzüne tüküreceği geldi. Ama belirtmek gerekir ki, veda en

azından, ondan ne kadar nefret ettiği konusundaki kavrayışını; hatta daha fazlasını –birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini– doğrulamaya hizmet etmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Runways Seyahat sıkıcıydı ama talepkâr değildi. Babacığa söylediklerine rağmen bir süre her gün oraya gidip geldi, sonra müdürün karısı onun için güzel ama pahalı bir oda buldu. Müdürün karısı küçük amatör bir tiyatro grubu için oyunlar sahneye koyuyordu ve Sophy'yi oynamaya ikna etti ama o da Toni'den daha iyi değildi. Birkaç kere oğlanlarla çıktı, ama onları sıkıcı seks meselesinde savuşturdu. Yapmaktan gerçekten hoşlandığı şey televizyonun önünde uzanıp programları, reklamları ya da hatta Açık Üniversite'yi kayıtsızca seyredip geçip gitmelerine izin vermekti. Bazen sinemaya giderdi, genellikle bir oğlanla, bir sefer de hemen yanında çalışan sırık gibi bir sarışın olan Mabel'la gitti, ama pek eğlenmedi. Bazen neden hiçbir şeyin önemi olmadığını ve neden eğer isterse hayatının ellerinden akıp gideceğini hissettiğini merak ederdi, ama çoğunlukla merak bile etmezdi. Tünelinin ağzındaki şey gülümseyen ve flört eden, hatta arada sırada içten gibi gözüken tatlı bir kız çıkartmıştı ortaya – "Evet, ne demek istediğini *anlıyorum*! Dünyayı mahvediyoruz!" Ama tünelin ağzındaki şey ses çıkarmadan şöyle diyordu – *sanki umurumda.*

Birisi babacık mı? bir temizlikçi kadın mı? – Toni'den gelen bir kart yollamıştı. Bu sefer resmin etrafındaki yazı Arapçaydı. Toni'nin bütün söylediği şuydu: "Sana ihtiyacım (son-

ra ihtiyacımın üzerini çizmişti) ihtiyacımız var!!" Başka bir şey yazmıyordu. Sophy kartı kiralık odasının şömine rafına koydu ve tamamen unuttu. On yedisindeydi ve birbirlerinin her şeyi olma numarasına kanacak değildi.

Can sıkacak derecede saygıdeğer bir kişi onun masasını ziyaret etmeye ve Sophy'nin gitmeye niyeti olmadığından şüphelendiği seyahatlerle uçuşlar hakkında sorular sormaya başladı. Üçüncü ziyaretinde Sophy'ye kendisiyle çıkmasını teklif etti ve Sophy bunu bıkkın bir biçimde yerine getirdi, ne de olsa on yedisinde ve güzel bir kızdan bu beklenirdi. Adamın adı Roland Garrett'dı, ilk iki buluşmadan sonra Sophy onunla çıkmaya başladı bir sefer sinemaya bir sefer de adam dans edemediği için dans etmedikleri bir diskoteğe gittiler – adam annesinin evinde bir oda tutması gerektiğini söyledi. Daha ucuz olurdu. Öyleydi. Sophy orayı neredeyse bedavaya tuttu. Roland'a niye bu kadar ucuz olduğunu sorduğunda o annesinin böyle olduğunu söyledi. Adam bir kızı koruyordu, hepsi buydu. Sophy'ye öyle gelmişti ki koruma Bayan Garrett'dan geliyordu ama bunu söylemedi. Bayan Garrett saçını kahverengiye boyayan, vücudunda iskeletinden fazla bir şey taşımayan bezgin bir duldu. Sophy'nin açık kapısının önünde, ağzının bir köşesinden sönmüş bir izmarit sarkar bir halde, kavuşturduğu sıska kollarıyla kapı sövesine dayanarak durdu.

"Herhalde böyle seksi olmakla başın beladadır tatlım, değil mi?"

Sophy iç çamaşırlarını katlayıp çekmeceye yerleştirmekteydi.

"Ne belası?"

Sonra, Sophy'nin bölmeye niyetlenmediği uzun bir sessizlik oldu. Onun yerine Bayan Garrett böldü.

"Roland çok istikrarlıdır, anlarsın ya. Gerçekten çok istikrarlıdır."

Bayan Garrett'ın kömürleşmiş gibi gözüken çok büyük göz çukurları vardı. Bunların içine gömülmüş gözleri fazla-

sıyla parlak gözüküyordu, kontrast teşkil edecek kadar berrak. Bir parmağını kaldırıp nazikçe göz çukuruna dokundu. Ayrıntı verdi.

"Devlet memurluğunda hayatım. Geleceği parlak."

Sophy odayı nasıl neredeyse bedavaya tuttuğunu anladı. Bayan Garrett onları bir araya getirmek için elinden geleni yapmıştı ve kısa bir süre sonra Sophy haptan kaynaklanan özgürlük sayesinde adamın dar yatağını paylaştı; ve adam sanki memuriyet işiymiş ya da banka işiymiş ya da bir görevmiş gibi doğru bir biçimde icraatta bulundu. Ama Sophy için her zamanki gibi fazla bir şey olmasa da adam eğleniyor gibiydi. Bayan Garrett kendisini nişanlı sayması için Sophy'nin başını şişirmeye başladı. Bu harikaydı. Sophy Roland'ın kendine bir kız bulamadığını ve bunu onun adına annesinin yaptığını anladı. Parlak geleceğiyle Roland'a bağlanmak onu ürperten ve güldüren bir fikirdi. Tabii ki içini ısıtan bir haz da vardı ve onun açısından, sözlere sığmayacak şeyleri adlandırmak gerekirse, kendi kendine dediği gibi, her ikisine karşı biraz haz da veren bir küçümseme içeriyordu. Roland'ın bir otomobili vardı ve değişik yerlere ve birahanelere göz atarlardı ve Sophy niye şu yeni şeyi, uçma sporunu, bilirsin, denemeyelim dedi. Roland asla böyle bir şey yapmana izin vermem, tehlikeli dedi. Sophy, tabii ki, seni kastediyorum dedi. Adam ona acemi şoför plakasıyla az çok otomobil sürmeyi öğretti; ve babasıyla tanışmak istedi. Sophy memnuniyetle onu Sprawson's'a götürdü ve tabii ki o gün Londra'da babalar günüydü. Böylece ahırlardan geçtiler. Roland sanki bir mimar ya da arkeologmuş gibi mekâna karşı gayriihtiyari bir ilgi sergiledi.

"Burası arabacılar, tavlacılar ve seyisler için olmalı. Görüyor musun? Bunu kanaldan önce yapmış olmalılar çünkü şimdi buradan araba çıkartamazsın. Bu yüzden ev bayır aşağı gidiyor."

"Bayır aşağı mı? Bizim ev mi?"

"Burada başka ahırlar da vardı herhalde..."

"Onlar yalnızca bir şeyler depolamak için ambarlar. Ben küçükken orada büyük bir nalbur vardı. Frankley's'di galiba."

"O kapının arkasında ne var?"

"Yedekçi yolu ve kanal. Ve Eski Köprü'yle kasabanın en pis helası."

Roland ona ciddiyetle baktı.

"Böyle şeyler söylememelisin."

"Affedersin, baba. Ama burada yaşıyorum – yaşıyordum biliyorsun. Ben ve kız kardeşim. Gel gör." Onu dar merdivenlerden yukarı götürdü.

"Baban burayı onarıp kır evi olarak kiraya verebilirdi."

"Burası bizim yerimiz. Benim ve Toni'nin."

"Tony?"

"Antonia. Kız kardeşim."

Adam etrafına bakındı.

"Ve burası sizindi."

"İkimize ait – ikimize aitti."

"Ait miydi?"

"Çok uzun zamandır eve gelmedi. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Resimleri asılı olan bütün bu yerler!"

"Kardeşimin dindar bir yanı vardı. İsa ve bütün o şeyler. Öyle komikti ki. Tanrım!"

"Ya sen?"

"Biz benzemeyiz."

"Yine de ikizsiniz."

"Nereden bildin?"

"Bana sen söyledin."

"Öyle mi?"

Roland masanın üzerindeki yığını karıştırıyordu.

"Bunlar ne? Kızlara özgü hazineler mi?"

"Erkeklerin hazineleri olmaz mı?"

"Bu türden değil."

"Bu bir oyuncak bebek değil. Bu eldiven kukla. Parmaklar buraya. Bunu çok yapardım. Bazen öyle hissederdim ki..."

"Ne hissederdin?"

"Önemli değil. Bunu seramikten yaptım. Dibini düz yapamadığım için sürekli sallanıyor. Yine de onu fırınladılar. Bana cesaret vermek için dedi Bayan Simpson. Başka hiç yapmadım. Çok sıkıcı. İçine bir şeyler koyup ortadan kaldırmaya yarıyor."

Roland yumuşak gümüş bıçağı içine katlanan inci saplı bir çakı aldı. Sophy onu elinden aldı ve ona göstermek için bıçağı açtığında hepsi topu topu on santimdi.

"Bu onurumu korumak için. Uygun boyutta."

"Ve nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Neyin nerede olduğunu?"

"Toni'nin. Kardeşinin."

"Siyaset. Siyaseti de İsa'yı ele aldığı gibi aldı."

"O dolapta ne var?"

"İskeletler. Aile iskeletleri."

Roland yine de dolap kapağını açtı, sanki Sophy ona açabileceğini söylemiş gibi; ve o anlamsız özgürlük Sophy'nin keyfini kaçırdı ve aklının bir köşesinde bir soru oluştu – o niye burada? Ona niye katlanıyorum? Ama o zamana kadar onun bütün eski elbiselerini, bale elbisesini bile ellemişti ve hepsi hâlâ hafifçe parfüm kokuyordu. Bir tutam fırfırı yakaladı ve aniden ona döndü.

"Sophy..."

"Ah şimdi değil..."

Buna rağmen kollarını onun etrafına doladı ve kendinden geçermiş gibi sesler çıkarmaya başladı. Sophy sessizce iç geçirdi ama kollarını onun boynuna doladı, çünkü bu işte razı gelmenin irade göstermekten daha az can sıkıcı olduğunu öğrenmişti. Uysallıkla bu sefer servis sırasının ne olacağı-

nı merak etti ve tabii ki Roland'ın ritüeli denebilecek mutat rutiniydi. Kızı döşeğe yatırmaya ve aynı anda, çok baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü kendinden geçiren şevke ara vermeden ikisinin de gereken kıyafetlerini çıkarmaya çalıştı. Adam nispeten genç ve güçlü olduğu, geniş, dik omuzları ve düz karnıyla bakmaya değecek birisi olduğu için Sophy uysal davranıyordu. İtaat eder durumda olduğu halde, bir yerlerde soru kendini dile getiriyordu –sanki gün ışığında bile, tünelin ağzında pusuya yattığı yerden mırıldanmak *buymuş* gibi– çok önemli olduğunu söyledikleri hayatla ilgili bir soru, hayatını yaşamalısın, bir tek hayatın var, vesaire – hayat, Antonia'nın İsa'sı ya da siyaset ya da atlar ya da bu homurdanma ve iç geçirmeler gibi anlamsız faaliyetler etrafında düzenlenirse çok sıradan olurdu. Böylece et, kıkırdak ve kemikle sıkıştırılmış bir durumda yattı. O şeyin yüzü yoktu, sol omzunda sallanan dağınık bir saçtan başka bir şey değildi. Arada sırada saç duruyor, bir iki saniyeliğine şaşkın bir yüze dönüşüyor ve tekrar sallanan saça dönüşüyordu.

"Her istediğini yapıyorum, değil mi?"

"O kadar basit değil..."

Adam aksine, daha azimli bir enerjiyle tekrar işe koyuldu. Böylece üzerinde adamın ağırlığıyla yatarken basit olmayanın ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ağırlık – hoştu. Hareket doğal ve – hoştu. Aynı şekilde, büyük otomobildeki yaşlı adamla deneyimlediği değişik derecelerdeki itaat bile bazı açılardan, mesela para açısından hoştu; bir çeşit gizlilik değil – bir başkaldırı alanına giriş gibiydi. Hakkında bu kadar çok konuşulan ve etrafında böyle bir –sosyal dans– organize edilen bu uzayan ve ritmik faaliyet? Parçalar bu kadar iyi oturduğuna göre tasarlanmış olması gereken bu –gülünç– mahremiyet? Ve Roland, sinir bozucu Roland ve birden çileden çıkaran Roland, sanki bir atletizm faaliyetiymiş, seyirci önünde yapılan dansın özel haliymiş gibi gittikçe

daha hızlanıyordu. Heyecan *vardı*, buna şüphe yoktu; ve Sophy aklında bu heyecanı, ki omzunun yanında sallanan başka bir başla kesinlikle daha ilginç, daha yoğun olabilirdi, tanımlamak için kelimeler bulmuştu.

Kelimeler o kadar hoşuna gitti ki yüksek sesle söyledi.

"Hafif, halka biçimli bir zevk."

"Ne?"

Adam kızın üzerine yığıldı, nefes nefese ve kızgın.

"Beni başından savmak mı istiyorsun –ben şey yaparken– üstelik senin için de!"

"Ama ben..."

"Tanrı aşkına, kızım..."

Sophy'nin içinde derin bir öfke kaynadı. Sağ eli, küçük bıçağın aşina biçimini hâlâ tutmakta olduğunu anladı. Onu şiddetle Roland'ın omzuna sapladı. Derinin direndiğini, sonra delindiğini ve bıçağın girdiği etten ayrı bir maddeymiş gibi çöktüğünü bariz şekilde hissetti, etsi bir andı – Roland inledi, sonra uzağa sıçradı ve odada eğilip ikiye katlanarak, bir eli omzunda, küfürler savurarak dolandı. Sophy hareket etmeden yattı, sedire yayılmıştı ve içinde derinin yırtılışını ve bıçağın kolaylıkla kayışını hissetti. Küçük şeyi gözlerinin önüne kaldırdı. Üzerinde ince, kırmızı bir leke vardı.

Benim değil. Onun.

Tuhaf bir şey olmaktaydı. Bıçaktan duyduğu his içinde genişliyor, onu dolduruyordu, bütün odayı dolduruyordu. His bir titremeye, sonra da vücudunun durdurulmaz bir biçimde kavislenmesine dönüştü. Sıktığı dişlerinin arasından haykırdı. Beklenmedik sinir ve adaleler hükmetmeye başladı ve onu art arda kasılmalarla ileri, bitirici yıkım çukuruna fırlattı ve içine düşürdü.

Sonra sonu gelmez bir süre boyunca Sophy yoktu. Hayır, *bu*. Salıverilme, var olma, kendi başınalığın imkânsızlığı dışında hiçbir şey yoktu.

"Hâlâ kanıyor!"

Sophy birden uyuşuk bir halde iç çekerek geri döndü. Gözlerini açtı. Adam şimdi yatağın yanında diz çökmüştü, eli hâlâ omzundaydı. Fısıldadı.

"Bayılacak gibi hissediyorum."

Sophy kıkırdadı sonra esnediğini fark etti.

"Ben de..."

Elini omzundan çekip avcuna baktı.

"Of. Of."

Sophy şimdi onun omzunu görebiliyordu. Yara çok küçük, hafif ve maviydi. Kan daha çok adamın avcunun baskısından çıkmıştı. O minicik delikle tezat bir şekilde o çok iriydi, öyle adaleli, öyle aptal, kare, erkek yüzü. Aşağılarken neredeyse şefkat hissetti.

"Birazcık yatağa uzan. Hayır. Toni'ninkine değil. Benimkine."

Yataktan kalktı ve oraya adam, eli yine omzunu tutarak yattı. Sophy giyindi ve bir süre eski koltukta, yüzünü değiştirmekten bahsettikleri ama tabii ki hiçbir zaman değiştirmedikleri koltukta oturdu. Bir koldan hâlâ dolgu maddesi geliyordu. Roland soluyup horlamaya başlamıştı ama hafifçe, sanki uykusunda kendinden geçmiş gibi. Sophy bu kadar değişen, böyle ışıldayan, böyle sakinleşen kendi vücudundaki büyük değişimi düşünmeye koyuldu. Orgazm. Seks derslerinde, hep konuştukları, hep yazdıkları, hakkında şarkılar söyledikleri bu şeye böyle diyorlardı. Ama kimse bir bıçağın ne kadar faydası olacağını söylememişti – sapkınca değil mi?

Birdenbire dünya yerine oturdu. Hepsi bir şeyin parçası mıydı – doğal bir sonucun? Genişleme mi? – Yıllar yıllar önce bir masada otururken keşfedilen bir aksiyomun genişlemesi. Hepsi basit olmanın bir parçasıydı. *Onların* filmleri, kitapları ve her şeyleriyle; *onların* iğrenç olaylar hakkındaki, bütün ülkeyi her seferinde haftalarca kendinden geçiren büyük gazete hikâyeleriyle – ah evet, elbette, hepsi Roland gibi öfkeli ve kızgın, belki de hepsi Roland gibi korkmuş –ama

hepsi okumaya, bakmaya son vermekten aciz, içeri kayan bıçağın duygusuyla ip, silah, acıyla devam ederek– okumaya, dinlemeye, bakmaya son vermekten aciz...

Çakıl taşı ya da bıçak ele. Basit eylemlerde bulunmak. Ya da basitliği, acayip olmanın mutlaklığına genişletmek, acayip olmak bir şey ifade etse de etmese de – ki sihir pislikle *kokuştuğunda* bir şey ifade ediyor olmalı...

Bütün aptal numaraların karşı tarafında olmak. Olmak.

Roland kaz sesine benzer bir ses çıkardı, sonra oturdu.

"Omzum!"

"Bir şey yok."

"Bir tane almam lazım, çabuk."

"Ne alman?"

"Anti-tet."

"Anti-ne?"

"Tetanos. Kazıklıhumma. Ah Tanrım. İğne. Ve..."

"Her şey bir yana!.."

Ama Roland söylediğini yaptı. Adam o kadar endişeli ve hiddetliydi ki Sophy ancak onun otomobilinde oturmayı becerebilmişti.

"Çocukken düştüğünde ne oluyordu?"

Ama adam otomobili sürmekle meşguldü. İri ve ihlal edilmiş olan bedenini hastaneye taşıdı, onun gelip gelmemesi umurunda değildi. Vücudun delindiği odadan çıktı –belki daha da bir uzman havasıyla– ve ölü gibi baygın yere serildi. Biraz toparlandığında, Sophy'yi sessizlik içinde annesinin evine götürdü ve tek bir kelime etmeden kendi odasına gitti.

Sophy isyan etti. Kendi başına dışarı çıktı, Pis Disco denilen diskoteğe gitti, bu adın bir şaka olması gerekiyordu ama sahiden pisti. Üzerine geçirdiği kot pantolon ve AL BENİ yazan svetşört bile karşılaştırıldığında şirin duruyordu. Gürültü hiç bitmiyordu ve oraya varalı ancak birkaç saniye olmuştu ki genç bir adam dans edenlerin arasından çıkmış ve onu çekip ayağa kaldırmıştı. Onun üzerinde düşünmeye bile

gerek olmadan her şey olduğu anlaşılıyordu, harika, yaratıcı ve ah öylesine güçlü; ve onları Sophy'nin kendisinin de harika olduğunu keşfettiği bir seviyeye çıkarttı. Kısa zamanda etraflarında bir boşluk oluştu ve onlar ikiliklerinde gittikçe daha çılgınlaştılar, sonu gelmez bir biçimde bir taşkınlıktan diğerine atladılar. Bütün salon tezahürata başladı, öyle ki müzik kadar çok el çırpma ve tezahürat da vardı, tempo hariç tabii ki, pistteki tempo. Tempo durduğunda nefes nefese durup birbirlerine baktılar. Sonra adam *görüşürüz* diye mırıldandı ve başka bir adamın daha olduğu masasına döndü ve hıyarın biri Sophy'yi yakalayıp dansa sürükledi. Adam onu bıraktığında Sophy genç adamı aramaya başladı ve eski dostlar gibi yarı yolda karşılaştıklarında adam ona (ilk kelimelerini!) seslendi: "Tek bir düşüncesi bile olmayan iki zihin." Güneş doğmuş falan gibi olmuştu. Bu sefer, ikisinin de sözünü etmeye gerek duymadıkları bir uzlaşmayla, ustalığı bir kenara bırakıp fısıldanan sorularını birbirlerine bağırdılar. Masada oturan diğer adama göz attı ama onu, Gerry'yi tanıyordu, ah evet, bu kendisinden daha garip değildi ve her şey bir anda oldu.

Adam bağırdı.

"Baban nasıl?"

"Babam mı?"

Bunu söylediğinde tempo durdu –öyle aniden durmuştu ki Gerry o kadar ani duramadı– böylece cevabı sessizliğe bağrıldı.

"Geçen gece birlikte olduğun herif – takım elbiseli yaşlı beyefendi!"

Kendi sesini duyduğunda iki elini kulaklarına götürdü ama sonra hemen çekti.

"Aman Tanrım! Senin gibi bir kız, vesaire? İşte – maymunun dediği gibi. Elle eldiven gibi birbirimize uyuyoruz."

"Hım?"

"Mükemmel."

"Şey, tabii ki."

"Söz mü?"

"Gerekli mi?"

"Yine de. Çantada keklik, anlarsın. Değil mi? Bu gece olmaz Josephine mi?"

"Ondan değil. Yalnızca..."

Bir çeşit gerekli hazırlık. Roland'ı başımdan atmak. Hepsini başımdan atmak.

"Yalnızca?"

"Bu gece değil. Ama söz veriyorum. Samimiyim. Yemin ederim. İşte."

Böylece oturdular ve adam ona adresini verdi, oturdular ve sonunda Gerry uyumak üzere olduğunu söyledi ve o seferlik ayrıldılar; ve ancak ayrıldıklarında Sophy buluşmak için bir tarih belirlemediklerini hatırladı. Siyahi bir adam onu eve kadar takip etti, bu yüzden zili çaldı çünkü kapı yalnızca kilitli değildi, aynı zamanda zincirlenmişti. Çok kısa bir duraklamadan sonra Bayan Garrett kilidi ve zinciri açarak onu içeri aldı ve karşı kaldırımda oyalanan siyahi adama baktı. Bundan sonra odasına kadar Sophy'nin arkasından gitti ve kapı aralığında durdu, bu sefer kapının sövesine dayanmadan dik durdu.

"Öğreniyorsun, değil mi?"

Sophy bir şey söylemeden güler bir yüzle kömürleşmiş çukurlarında öylesine berrak biçimde parlayan gözlere baktı. Bayan Garrett ince dudaklarını yaladı.

"Bu Roland'ın bir özelliği. Oğlanlar yaramazdır. Erkekler demek istiyorum. Ama sonra durulacaktır. Şimdilerde işlerin farklı olduğunu biliyorum..."

"Yorgunum. İyi geceler."

"Daha kötüsünü yapabilirdin. Çok daha kötüsünü. Durul biraz. Onun hakkında bir şey söylemem."

"Onun?"

"Zencinin."

Sophy kahkahaya boğuldu.

"O mu! Ama sonuçta – niye olmasın?"

"Tabii ki neden olmasın! Hiç duymamıştım..."

"Ve hem – ne yaptığımı *görebilmeyi* isterim."

"*Görebilmeyi* istersin!"

"Sadece şaka. Bakın. Yorgunum. Sahiden."

"Roland'la tartıştınız mı?"

"Hastaneye gitti."

"O asla! Niye? Pazar günü? O..."

Sophy çantasını karıştırdı. Küçük bıçağı bulup çıkardı. Gülmeye başladı ama fikrini değiştirdi.

"Yaralandı. Benim meyve bıçağımla. Bakın. Bu yüzden şey olmaya gitti, adı neydi. Tetanos."

"Yaralandı mı?"

"Kirli olabilir diye düşündü."

"O her zaman – ama öyle bir şeyle ne yapıyordu ki?"

Tabii ki meyve soyuyordu sözleri Sophy'nin zihninde oluştu ve dudaklarına ulaştı. Ama berrak bir şekilde parlayan gözlere bakınca birdenbire onları herhangi bir şeyden mahrum etmenin ne kadar kolay olduğunu gördü – herhangi bir kaydın girişinden. İçeri bakamıyorlardı. Buradaki bu Sophy bütünüyle emniyetteydi. Anne Garrett'ın yüzündeki o gözler projektörden başka bir şey değildi. Bütün gördükleri ışığın onlara verdikleriydi. Orada durup kendi gözlerinizin ışığı alıp geri yansıtmasına izin verebilirdiniz; ve arkadaki iki kişinin, ikisi de reflektörlerinin arkasında görünmeden yüzerken karşılaşmalarına gerek olmaz, bir şey vermelerine gerek olmazdı. Bir şey söylemelerine gerek olmazdı. Çok basit.

Ama sonra, hâlâ bakmaktayken, daha fazlasını gördü. Ani bir çelişkiyle, ya o ana kadar edindiği dünyaya ilişkin bilgisinden, ya da kadının duruşundaki ya da nefes alışındaki veyahut da yüzünün biçimindeki belli belirsiz değişikliklerden, Sophy bu ikiz projektörlerin amaçladığından daha fazlasını gördü. *Gitsen iyi edersin* sözlerinin Anne Garrett'ın

dudaklarına yaklaştığını ve başka düşüncelerle, başka sözlerle engellenerek orada asılı kaldığını gördü, *Roland ne derdi, kız idare eder ama ya kıza bağlandıysa...*

Sophy basitliği hatırlayarak bekledi. Hiçbir şey yapma. Bekle.

Anne Garrett kapıyı tam olarak çarpmamıştı ama öyle özenli bir gürültüsüzlükle kapatmıştı ki, bu da aynı ölçüde kızgınlık belirtisiydi. Bir iki dakika sonra, merdivenlerdeki hızlı adımları dinleyerek Sophy bir of çekti. Pencereye gitti, zenci hâlâ karşı kaldırımda durmuş gizemli bir havada eve bakıyordu; ama Sophy onu izlerken adam bir tarafa doğru göz attı ve köşeyi dönüp kaçtı. Sokakta bir polis arabası dolaşıyordu. Sophy bir süre camın önünde durdu, sonra yavaşça soyundu ve doluluğu düşündü, yoksunluğun kayboluşunu ve büyük bir kemerin düşüşü gibi olan baskıyı; ve bunun hakkını herhangi bir şekilde Roland'a vermek yerine isimsiz erkekliğe vermek daha kolaydı. Ama bir ismi olması gerekiyorsa, ona Gerry'nin ismini ver, Gerry'nin yüzünü. Bunun bir de yarını vardı.

Onuncu Bölüm

Bütün gün boyunca Sophy'ye, insanlara, Bangkok'a gitmeleri kaça mal olur, Aberdeen'den Margate'e nasıl gidilir, bir yerde aktarmayla Londra'dan Zürich'e nasıl gidilir ya da Avusturya'da nasıl araba kiralanır diye anlatmak zorunda kalmaktan daha aptalca bir şey olamaz gibi gelmişti – yalnızca aşırı derecede aptalca değil, gün ağır ağır ilerlerken gittikçe daha da sıkıcı gelmişti. İş bittiğinde aceleyle eve gitti ve diskonun açılma ihtimali olan bir zamana kadar saati seyretti ve çıkıp gitti. Arada sırada, sanki çok erken gitmekten ziyade geç kalacağından korkuyormuş gibi birkaç adım koşuyordu. Ama Gerry orada değildi. Ve Gerry orada değildi. Ve Gerry hâlâ orada değildi. Sonunda biraz dans etti ve bir heykelinkine benzer bir gülümsemeyle makine gibi oradan uzaklaştı. Bütün bunların dayanılmaz ve son derece, son derece olanaksız olduğunu da gördü; ve acayipliğin dışında –eski düşünceler nasıl da geri geliyordu!– bir adam onun olmasını istediğiniz yerde olmazsa, yapılacak tek bir şey vardı.

Ertesi sabah, işe gideceği yerde doğruca Gerry'nin ona verdiği adrese gitti. Gerry geç ve pasaklı bir halde uyanarak onu kapıda buldu. Gözleri yarı kapalı, beceriksizce onu içeri aldı. Sophy alışveriş torbalarındaki eşyalarıyla yanlamasına içeri sokuldu. Kendi dağınıklığı için özür dilemek dilinin

ucuna kadar gelmişti ama odayı görüp kokladıktan sonra vazgeçti.

"Pöf!"

Adam ister istemez utanmıştı.

"Karışıklığın kusuruna bakma. Tıraş da olmadım."

"Tıraş olma."

"Beni sakallı mı istiyorsun, sakalsız mı?"

Akşamdan kalmaydı. Otomatik bir libidoyla Sophy'ye doğru uzandı ama o torbalardan birini ona doğru salladı.

"Şimdi değil, Gerry. Kalmaya geldim."

"Tanrım. Tuvalete gitmem lazım. Ve tıraş olmam. Ah lanet. Biraz kahve yap, olur mu?"

Sophy lavabonun bulunduğu kirli köşede işe koyuldu. Bir gözünüzü kapatınca burası bir daire olarak kabul edilebilirdi –bunu çaydanlık için yer açarken düşündü– ve burnunuzu kapatabilseydiniz. Zaten erkeklerin kokulara karşı o kadar da hassas olmadıkları söylenirdi.

Gerry kendisi şaşılacak kadar iyi temizlenmişti. Tıraş olduğu kadar iyi bir şekilde giyindiğinde Sophy sandalyeye, Gerry yapılmamış olan yatağa oturdu ve kahve kupalarının üzerinden birbirlerine baktılar. Kendisinden yeteri kadar uzundu ama ince yapılıydı ve bedeni pek sıkı değildi, başı ve yüzü gün ışığında – şey, tatlı yanlış olurdu, yakışıklı da denemezdi, neyse, ne fark ederdi? Ritim – ve sanki projektörlerin yanından geçip içeri bakarak Sophy'nin başının içindeki dünyayı görüyormuş gibi – bir çeşit melodisiz ıslığa, bir melodinin taslağına başladı ve bir parmağı kahve kupasının kenarına vuruyordu – ritim onun için her şeydi, nedeni buydu...

"Gerry, işten çıktım."

"Kovuldun mu?"

"Ayrıldım. Çok sıkıcı."

Taslak halindeki ıslık durdu, yerini bir melodi olmayı başaran bir sürpriz ıslığı aldı. Üst katta kısa bir tartışma

alevlendi, birkaç gümbürtü duyuldu sonra görece bir sessizlik.

"Çekici bir mahalle. Bir dakika bekle."

Gerry kahvesini bıraktı, bir kasetçalar çıkardı ve açtı. Hava titredi. Rahatlayarak ritme ayak uydurdu, başını sallıyordu, gözleri henüz kapalıydı, olgun dudakları büzülüyordu; kendisinin de kullanmadığı o üç harfli kelimeden sakınacak dudaklar, yani bu ördeklerdeki gibi çiftlerin tekeşliliği olamazdı, değil mi?

"Hangi kuşla beraberdin, öyleyse."

"Kuş değil, hayatım. Bir tanıdıkla."

Gözleri birden açıldı, kocaman, koyu renk ve Sophy'ye gülümsediğinde göz çevresi kırış kırış oldu. Hangi kız o gülümsemeyi kaçırırdı, o gözleri, o öne doğru düşen perçemiyle koyu renk saçları?..

"Evet?"

"Oldukça dumanlı bir geceydi."

"Hepsi bu mu?"

"Bir subay ve beyefendinin sözü."

"Öyleyse *bu*..."

"Bu. Rütbemi görmek ister misin? Bir kere aldın mı başka bir ülkede görev yapmayı reddetsen bile sende kalır. Teğmen. Kuzey İrlanda'da vurulduğunu hayal et. Pöh!"

"Sana ateş mi edildi? Sahiden mi?"

"Şey. Orada kalmış olsaydım edilmiş olabilirdi."

"Seni üniformalı görmek isterdim."

Adam onu yatağa çekti ve sarıldı. Sophy de ona sarıldı ve öptü. Adamın hareketleri daha samimi olmaya başladı.

"Şimdi değil, Gerry. Çok erken. Sonra hiçbir şey yapamam."

"Sonra yapacak hiçbir şey yok. Disko açılana kadar."

Yine de elini kızın üzerinden çekti.

"Bak, tatlım. Sosyal sigortaya başvurman gerekir. Senin için arada bir çıkarttıkları broşürlerden baktım."

Sophy ona o ilk birkaç saniyeden beri paylaştıkları şeyin farkındalığıyla muhabbetle baktı; birbirlerini neyseler o olarak tümüyle kabullenme; ya da her biri diğerini ne sanıyorsa o olarak.

"Birlikte yaşadığımızı belli etmesek iyi olur."

"Ya. Öyleyse birlikte yaşıyoruz, öyle mi?"

"Saf kazanç, matematiksel olarak."

"Ve her zaman ek iş olarak biraz kazanabilirsin."

"Hım?"

"Penceredeki kırmızı lamba."

"Çok iş gibi. Ben – şey. Ya sen?"

"Riskli Pazar. Tanıdığın yaşlı zengin hanımlar var mı?"

"Hayır."

"Bir zamanlar çoklardı. Dün gece bundan bahsediyorduk. Şimdilerde hep yoksul yaşlı hanımlar. Genç subaylara haksızlık. Hayır, tatlım. Bu sosyal sigorta ya da puf puf."

"Puf?"

"Paralı asker. Hanımefendilerinin kuvvetlerinde bir Subay ve Beyefendi olduğunu kanıtlayabilirsen sen en azından yüzbaşı olursun. Bir sürü para."

"Bu senin için çok iyi..."

"Ya, öyle mi, Tanrım? Yaralanırsan ya da esir düşersen o kadar da hoş olmaz. O zamanlar yaralanmıyor ya da esir düşmüyordun. Zenciler kimin kim olduğunu iyi seziyorlardı. Şimdi o zavallı piçler gibi vuruluyorsun. Hem sonra, beklentilerim var, bir çeşit – hayır. Sana söylemeyeceğim, tatlım, tombiş geveze."

Sophy onu kollarından yakalayıp sarstı.

"Sır yok!"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Benim senin sosyal sigortana ihtiyacım olduğu kadar senin de benimkine var."

Sophy çöktü, onun göğsüne yaslanıp kıkırdamaya başladı. Kelimeler ağzından döküldü. "Tanrıya şükür, artık numara yapmama gerek yok!"

Bir iki gün, İş ve İşçi Bulma Kurumu nedeniyle ve Gerry'nin dairesini iki kişinin yaşayabileceği hale getirmeye çalışmaktan, bir süre ondan uzak kaldı ve bu zamanı onu düşünerek geçirdi. Hayır tabii ki, kullanmadılar, o üç harfli kelimeyi kullanmamak gerekir, o muhteşem olanı, yine de gençseniz ve kendi kendinize bu kadar çok şeyin anlamsız olduğunu söyledinizse, arada sırada mevcut duruma bir göz atıp kendi kendinize – bu mudur? – demekten kendinizi alamazsınız. Bu ikizin, bu keşfedilen ikizin öfkelendirebildiği ama yine de tuhaf bir şekilde rahatsız etmediği gerçeğini incelersiniz. Bir komikliğin ikisini de etkilediği ve birbirlerine doğru düşerek sarıldıkları, kıkırdadıkları ve hiçbir şey söyleme ihtiyaçları olmadığı anlar oluyordu –o kocaman gözlerin etrafında gülümseme olduğu ya da alnına düşen bir tutam saçın midede bir tatlılık yarattığı anlar da oluyordu– ah, o çok tatlıydı!

Orada, arkasında işsizlerin yüzü olmayan hizmetkârının bulunduğu bölmenin önünde ayakta dururken, ruhu yüksek sesle, "Çok tatlısın!" deyiverdi, yüz şaşkın bir gülümsemeyle parladı ve sonra kıpkırmızı oldu. Doldurulmuş formu uzatırken, üstelik diye düşündü, üstelik çalışamadığı için çalışmadığını biliyorum, içinde yok. Bir çocuk nasıl çalışabilir? Tümüyle bana ve vücuduma sahip olduğuna göre, oyun küplerini ya da oyuncak treni haberi olmasa da bekliyor...

Dördüncü gece Gerry ona arkadaşı Bill'den bahsetti.

"Tuhaf bir tip. Aslında ona ateş edilmişti. Komutanını vurdular, bunun üzerine ateş açtı ve onlardan altı tanesini hakladı."

"Gerçekten insanları vurdu mu?"

"Böylece ondan kurtuldular! Bir düşün! Askerler niye var zannediyorlar?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"En fazla bu kadar olduğunu söyledi. Vurucukahraman. Mantıklı görünüyor, değil mi? Bütün o milyonlar – yapmak doğal olmasaydı yapılmazdı. Tanrı aşkına. Tanrım. Anla!"

"Ah sen – evet, evet!"

"Lanet olası bütün bunlar aptalca."

"Şu arkadaşın Bill..."

"Biraz kalın kafalıdır, unutma. Ama zaten erlerin düşünmeleri işine gelmez, değil mi? Başka rütbelerde olur bence. Sonunda Chelsea'de asker oldu. Sonra onu kovdular!"

"Ama *niye*?"

"Sana söylemedim mi? Bundan zevk alıyordu, anlarsın işte. Öldürmeyi seviyor. Doğal bir adam. Ona bunu yapmamasının gerekmediğini söylemişler, böyle demişti. Herhalde lanet olası gözlerimden yaşlar akması gerektiğini düşünüyorlardı, dedi. Küfürbazlığının kusuruna bakma."

"Jim Amca'ya benziyor. Avustralyalı mıydı?"

"Sapına kadar Britanyalı."

"Onunla tanışmak eğlenceli olur."

"Tanışacaksın. Benim gibi yakışıklı bir çocuk değil ama tatlım, kimin köpeciği olduğunu unutma."

"Isırırım."

Öyle de yaptı.

Bill'le bir pub'da buluştular. Biraz parası vardı, yalnızca üçüne yetecek kadar ve paranın kaynağı konusunda açık değildi. Gerry'den çok daha büyüktü ama ona büyük saygı gösteriyordu, hatta bir iki sefer "efendim" diye hitap etmişti, bu da Sophy'yi gülümsetmişti. Fiziksel olarak Gerry'ye benziyordu, ama alnı daha dar, çenesi daha büyüktü.

"Gerry bana senden söz etti."

Bill hareketsiz oturuyordu. Gerry lafa daldı.

"Hiçbir şey umurunda değil ahbap. Bitti..."

"Tabii ki umursamıyor, umursuyor musun, Bill?"

"Hakikaten kız iyi mi, efendim, Gerry?"

"Nasıl bir şey, Bill?"

"Ne nasıl bir şey Bayan, Sophy?"

"İnsanları öldürmek."

Uzun bir sessizlik oldu. Gerry aniden ürperdi ve içkisini hiç ara vermeden uzun uzun içti. Bill soğuk bir ifadeyle Sophy'yi inceledi.

"Bize cephane veriyorlar."

"Onlara sen mermi derdin hayatım. Gerçek mermiler."

"Yani – zemin hazırlanıyor muydu? Her şey ayarlanmış mıydı, böylece bunu yaptığında, atmaya hazır bir taş bulmak gibi miydi – bir çeşit?"

"Bize talimat veriliyordu."

Şimdi bir süre sessiz kalma sırası Sophy'nindi. Neyi öğrenmek istiyorum? Çakıl taşlarını öğrenmek istiyorum ve transistörlüdeki hışırtıyı ve çöküşü, çöküşü, sonsuz çöküşü!

"Söyledikleri her şeyden bıktım. Hayat gerçekte olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmaktan. Öğrenmek – öğrenmek istiyorum!"

"Öğrenecek bir şey yok, tatlım. Olan şu. Yatak ve yiyecek."

"Doğru efendim, Gerry. Gerçeklere bakmalısınız."

"O zaman ne olur?"

"Bill. Sanırım birini hakladığında demek istiyor."

Sonra daha da sessizliğe gömüldüler. Sophy Bill'e bakarken yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini gördü. Adamın bakışlarının yönü değişti. Kızın vücudundan aşağı indi, tekrar gözleriyle karşılaşana kadar geri geldi. Sonra uzaklara baktı. Sophy neler olduğunu etinde hafif bir karıncalanmayla anlamıştı. Sözleri kafasının içinden söyledi. *Benden hoşlanıyor!* Ah benden ne kadar da hoşlanıyor!

Bill Gerry'ye bakıyordu.

"Aşüfteler de aynı."

Bill ağzının kenarında farkındalığının hafif bir tebessümüyle tekrar Sophy'ye baktı.

"Sıkıştırdın gördün mü? Şıp! Ve düşüverir."

"Herkes düşer, tatlım. Bunda bir şey yok. Düşmeyen bir Tanrı."

"Acıyor mu? Uzun sürüyor mu? Var mı – çok var mı..."

Daha kesin bir kavrayışla gülümsemesi genişledi.

"Temiz bir atış değilse hayır, anladın mı? Biri kıvranıyordu. Bir tane daha salladım. Ve son."

"Bu oldukça teknik bir mesele, Sophy tatlım. Güzel kafanı bu işlerle yorma. Bizim gibi olağanüstü erkek canavarlara bırak. Düşünmek senin işin değil."

Bill, sanki birbirlerini anlıyorlarmış gibi, kızın yüzüne karşı başını sallıyor ve sırıtıyordu. Ah benden ne kadar da hoşlanıyor; ve kendi kendine söylendi, bir yalı kazığıyla olmaz, dedikleri gibi, hiç işin olmaz, seni aptal hayvan!

Sophy başka tarafa baktı.

Kısa bir süre sonra iki adamın yalnızca içki içmek için buluşmadıkları ortaya çıktı. Bir miktar imalı konuşmadan sonra durdular ve Bill yine ona bakıyordu. Gerry hafifçe Sophy'nin omzuna vurdu.

"Balım. Gidip küçük burnu pudralayalım mı?"

"Kendininkini pudrala, tatlım!"

"Hım," dedi Bill, elinden gelen en iyi kız sesi taklidiyle. "Kendininkini pudrala. Affedersiniz bayan. Sophy demek istedim."

Ama Sophy her şeye rağmen gitti çünkü pek bir şey fark etmezdi ve sonradan ortaya çıkacak bir sırrın kokusunu almıştı.

Ertesi gün Gerry bir randevusu olduğunu söyledi, çok heyecanlıydı ve biraz titriyordu. Sophy onun hap kullandığını o zaman anladı, tırnağın altına saklanabilecek ya da iki tahtanın arasındaki bir çatlakta kaybolabilecek kadar küçük siyah şeyler. O gece çok geç geldi. Bembeyaz ve bitap bir haldeydi; Sophy bununla ilgili bir şaka yaptı, bir kuşla, *sıkı bir* kuşla birlikte olmuş olmalı dedi. Ama Gerry gerçek ya da maket bir tabancayı tekrar çekmeceye koyduğunda bütün

bunların ne demek olduğunu anlamıştı. Onunla sevişmişti ve adamın başı onun çıplak göğsünde tek kişilik yataklarında yatıyorlardı. Yine de ertesi gün tekrar Gerry oldu ve bir tomar para çıkardı, belli ki kızın tabancayı gördüğünü unutmuştu ki parayı köpek yarışlarında kazandığını söyledi. Böylece her şey ortaya çıktı. O ve Bill arada bir iş yapıyorlardı. Bir iki gün kafaları iyi oldu. Bir sefer Bill ve şimdiki kız arkadaşına rastladılar. Tuhaf biriydi Daisy, punk'tı, on beş punto topuklar, ucuz bir pantolon ceket takım, ölü gibi bir yüz, ölü kara göz makyajı, bir tarafı yapıştırılmış, diğer tarafta dimdik yukarı çıkan tınaz gibi saman saçlar. Sophy'ye bir buluşma yeterli geldi, ama anlaşıldı ki kızın Gerry'nin siyah haplarıyla bir ilgisi vardı.

Gerry Sophy'yi başka bir partiye götürdü, Daisy ve Bill yoktu ama çok tuhaf tipler vardı. Bu parti birkaç odası olan gerçek bir dairedeydi. Çok fazla müzik, sohbet ve içki vardı ve Gerry, Bill'in yüzü buraya uymaz dediği için yalnızca ikisi gitmişlerdi. İrtibatta olduğu adam yüzünden hanım hanımcık ve düzgün olmasını istedi ama garip bir şekilde işler kötüye gitti. Gürültü bir şekilde parti gürlemesine dönüşürken bazı insanlar üzerinde mürekkep lekesi olan bir kâğıt parçasıyla saçma bir oyun oynamaya başladılar. Onun nelere benzediğini söylemeniz gerekiyordu ve cevapların bazıları müthiş açık saçık ve espriliydi. Ama sıra Sophy'ye geldiğinde kâğıdın ortasındaki siyah şekle baktı ve hiçbir şey olmadı. Sonra hiçbir ara olmadan kendini koltukta yatar vaziyette tavanı seyreder buldu, parti gürlemesi yoktu ve insanlar etrafında dikilmiş ona bakıyorlardı. Bir dirseğinin üzerinde kalktı ve partiyi veren kadını dairenin açık kapısının önünde, kapının dışındaki birisiyle konuşurken gördü.

"Bir şey yok sevgili Lois, hiçbir şey yok."

"Peki o art arda feci çığlıklar!"

Gerry sıcaktan bayıldığını söyleyerek onu oradan götürdü, Sophy'nin olup biteni ve neden boğazının ağrıdığını

anlaması bir iki gününü aldı. Ama o gece, partiden ayrıldıktan sonra Gerry biraz sükûnete ihtiyaçları olduğunu söyledi. Böylece ertesi akşam, bir pub'da sakin bir şekilde içkilerini içerek ve yukarıda köşeye asılmış televizyonu seyrederek oturdular. Gerçekten de Sophy içindeki karanlığı çözmeye çalışırken buranın fazla sakin olduğunu düşündü ve gitmeyi teklif etti. Ama Gerry kalmak istedi. Dikkatle ve gülümseyerek kutuyu seyrediyordu.

"Tanrım!"

"Ne oluyor?"

"Fido! Eski arkadaşım Fido!"

Salon atletizmiydi. Enerji ve adalelerle şişmiş genç bir adam halkalarda performansını sergiliyordu. Sophy'ye salondaki diğer genç yarışmacılardan biri gibi gelmişti; ama belki de adamın yüzünde inatçı bir adanmışlık ifadesi olduğu içindi.

"Fido! Benimle birlikteydi..."

"İdi?"

"Şimdi öğretmen. Beden Eğitimi. Havalı bir okulda. Wandicott."

"Wandicott'u bilirim. Bilirdim. Bizim tarafta, Greenfield'in öte yanında."

"Ah harika bir gösteri, Fido! Muhteşem adam! Aman Tanrım, kızarmış piliç gibi terliyor."

"Bunu niye yapıyorlar?"

"Kız arkadaşlarına gösteriş olsun diye. Ödüller kazanmak için. Terfi etmek için. Sağlık, servet, şan – gösteri bitti."

Sophy Gerry ve Bill'i yardım etmesine izin vermeleri için ikna etti. Daisy gelmedi, gelmek istemedi, ona göre değildi. Üç dükkâna gittiler ve iki yüz sterlinden biraz fazlasıyla çıktılar. Risk Sophy'ye ürkütücü geldi ve onları Pakilerin dükkânlarını denemeye ikna etti. İş bir süreliğine kesinlikle doyurucuydu. Pakiler Gerry sahte tabancasını onlara doğ-

rulttuğunda büzülüyorlardı. Sophy, Bill'in onlara bir sorun çıkarsa örgütün dükkânı bombalayacağını söylemesini sağlayarak tekniklerini geliştirdi. Pakilerin, sanki şekerleme ya da tütsüymüş gibi paraları tomarla torbaya koyduklarını görmek eğlenceliydi. Ondan kolay kolay vazgeçemiyorlardı.

Sophy biraz hesap kitap yaptı, denklemin bir tarafına riski, diğer tarafına parayı koydu. Yatakta Gerry'yle konuştu.

"İşe yaramaz, biliyorsun."

Gerry kulağına doğru esnedi.

"Ne yaramaz?"

"Kasa soymak."

"Ulu bilge! Dindar mı oldun?"

"Yakalanma riski çok fazla."

"Yüzde bir."

"Ve yüz dükkân soyarsan?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yani – para kimde? Gerçek para demek istiyorum. Seni hayata başlatan şey, seni özgür bırakan, istediğin yere gitmeni, istediğin şeyi yapmanı..."

"Bankalar değil miniğim. Fazlasını öğrendiler. Gelişmiş teknoloji."

"Araplarda."

Gerry'nin kahkahadan sarsıldığını hissetti.

"İstila henüz gerçekleşmedi. Üç hizmete de ihtiyacımız var. İyi geceler, güzelim."

Sophy dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı ve aklındakinin aşırı rezilliği karşısında kıkırdadı.

"Çocuklarını okula nereye gönderiyorlar?"

Bu sefer sessizlik daha da uzundu. Sonunda Gerry sessizliği bozdu.

"Lanet olası Tanrı aşkına. Bill olsa şöyle derdi. Tanrım!"

"Wandicott Okulu, Gerry. Arkadaşının olduğu yer. Çok sağlamlar. Prensler takımı."

"Tanrım. Sen – sen hakikaten..."

"Arkadaşın – adı neydi – Fido mu? Gerry – bir çocuk kaçırıp saklayabilir ve bir milyon isteyebiliriz – bir milyar ve öderlerdi, ödemek zorunda kalırlardı – ya öderlerdi ya da biz – Gerry hemen şimdi öp beni evet hisset beni, elimizde pazarlık edeceğimiz bir prens olurdu ve eğer, güzel, devam et, saklanır, bağlanır, ağzı tıkanırsa ve eğer of eğer ah hiçbir şey hiçbir şey hiçbir şey devam et devam et devam et devam et ah ah ah..."

Yan yana yattıkları başka bir sefer daha olmuştu, Sophy kolunu karanlıkta malıvolmuş ve perişan görünen Gerry'nin göğsüne uzatmıştı. Düzenli nefes almaya başladığında Sophy onu dürtmüştü – sıkı dürtmüştü.

"Şaka söylemiyor, rol yapmıyordum. Öylesine söylenmiş bir fikir değildi. Sahi söylüyorum. Dükkânlarla vakit öldürmek işe yaramaz! Süt şişeleri de çalıyor olabilirdik!"

"Bu kadarı fazla."

"Bizim için fazla değil, Gerry. Bana ancak yeter. Dükkânlara devam edersek yakalanacağız çünkü küçük. Ama bu – Büyük bir şeye ihtiyacımız var, öyle büyük bir şey olmalı ki kimse karşı koymaya kalkışmamalı..."

"Bu kadarı çok fazla. Ve ben uyumak istiyorum."

"Ben konuşmak istiyorum. Dükkânlara devam etmeyeceğim. Bu tatsız. Beni istiyorsan, sen – Ömür boyu zengin olabiliriz!"

"Asla."

"Bak Gerry. En azından okulun neye benzediğini görmeye gidebiliriz. Arkadaşın Fido'yla buluşuruz. Belki onu da işe dahil ederiz. İşlerin nasıl olduğunu görmeye gidebiliriz..."

"Olacak iş değil."

"Oraya gider, ne yapılabileceğine bakarız."

"Hayır gitmeyeceğiz."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sefer Sophy sessizliği bozmaya niyetli değildi. Gerry tekrar düzenli nefes almaya başladığında kendi kendine sessizce konuştu.

Ah evet gideceğiz tatlım. Görürsün!

On Birinci Bölüm

Otomobili ağaçlarla kaplı yolun çıplak tepelerin doruklarına çıktığı yerde bıraktılar. Yukarı yürüdüklerinde oradaki eski yolun tepeye kadar terk edilmiş ve rüzgârlı olduğunu gördüler. Bulutlar ve parlak güneş filmlerdeki çekimler gibi, geniş yeşilliğin ve çivit mavisi ufkun üzerinde birbirini izliyordu. Bulutlardan başka kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Koyunlar bile hareketsizliği tercih ediyor gibiydi. İki kilometre ötelerinde tepeler küt bir doruğa doğru yükseliyordu. Bundan sonra yol tepeden devam ediyordu, tümsek tümsek kırsal bölgenin uzak bir köşesine doğru ilerliyordu. Sophy kısa bir süre sonra durdu.

"Bir dakika bekle."

Gerry sırıtarak ona döndü. Çok renkliydi ve saçı alnına düşüyordu. Sophy nefesini toparladığında başı dönerek Gerry'nin daha önce hiç bu kadar güzel olmadığını düşündü.

"Pek yürüyüşe yatkın değilsin değil mi, sevgilim?"

"Senin bacakların daha uzun."

"Bazıları bunu eğlenceli buluyor."

"Ben değil. Neden böyle düşündüklerini anlamıyorum."

"Doğanın güzellikleri. Sen de doğanın bir güzelliğisin, bu yüzden..."

Sophy onun kolundan sıyrıldı.

"Bir iş yapıyoruz! Aklını ona veremiyor musun?"

Yan yana yola devam ettiler, kırları gezen bir çift. Gerry yukarıdaki beton yapıyı gösterdi.

"Bu nirengi için kaide."

"Biliyorum."

Gerry ona şaşkınlıkla baktı. Haritayı açtı.

"Bunu levhaya yayıp etrafa bakacağız."

"Neden?"

"Sırf keyif olsun diye. Bunu herkes yapıyor."

"Neden?"

"Doğrusu ben oldukça keyif *alıyorum*. Beni o 'İleri asker!' falana götürüyor."

"Etrafta neye bakacağız?"

"Altı ülke belirleyeceğiz."

"Yapabilir miyiz?"

"Her zaman yapılır. Ülke belirlemek Büyük Britanya geleneği. Boş ver, eski hikâye, zorlamayacağım. Havada bir şey fark ediyor musun?"

"Fark etmeli miyim?"

"Ama bunun hakkında kitaplar dolusu şey yazmışlar!" Beton sütunun yanında durmuş, saçı ve harita dalgalanırken Gerry şarkı söylemeye başladı: "Bana sevdiğim hayatı ver, su yanımdan akıp geçsin..."

Sophy yüreğinin derinliklerinde saf bir öfke fırtınasıyla sarsıldı.

"Tanrı aşkına Gerry! Bilmiyor musun kim..." Kendine hâkim oldu ve hızla devam etti: "Gerginim. Göremiyor musun? Üzgün olmanın nasıl bir şey olduğunu – bilmiyorsun."

"Tamam. Bak, Sophy. Bu iş yürümez, öyle değil mi?"

"Sen söyledin. Kabul ettin."

"Bir ön araştırmayı."

Sütunun üzerinden birbirlerine baktılar. Sophy'ye öyle geldi ki bir şey, belki de hava, Gerry'ye başka yerleri ve başka insanları hatırlatıyordu. Katıydı ve geri çekiliyordu, sanki – kaçacakmış gibi.

Kamyonetteki adam. *Benim irademe onunkinden kuvvetli.*

"Gerry tatlım. Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Ama daha şimdiden bu iş için üç günümüzü harcadık. Onun yolun sağını kullandığını biliyoruz ve orada tesadüfen karşılaşacağız. Temas kuracağız, hepsi bu. Sonra tartışırız."

Gerry dalgalanan saçının altından hâlâ ona bakıyordu.

"Her şeyin bir sırası var."

Sütunun diğer tarafına geçti ve Gerry'nin kolunu sıktı.

"Tamam o zaman, harita okuyucu. Neredeymiş?"

"Yolun sağ tarafı buradan aşağıya gidiyor – noktalı çizgileri görüyor musun? Orada aşağıda dün vadinin öbür tarafından gördüğün şey var. O oğlanları bu noktalı çizgiden bize doğru getirecek, sonra soluna dönüp tekrar geri gelecek. Sağlıklı kır koşusu."

"Tamam gibi. Haydi."

Yolun sağı, hiç aralıksız vadinin dibindeki ağaç kümelerine kadar kesintisiz olarak uzanıyor gibi gözüken tel örgünün yanından iniyordu. Sophy bir yığın gri çatının olduğu yeri işaret etti.

"İşte bu."

"Ağaçların olduğu diğer taraf dün bulunduğumuz yer."

"İşte oradalar!"

"Tanrım evet. Tam vaktinde. İşte o da orada. Bir kilometre öteden tanırım. Neyse. Bir kilometre ötede ya da oldukça yakın. Yüksek adımlarını görüyor musun? Haydi."

Oğlanlar parlak kurşun damları olan çukurdan yukarı doğru geliyorlardı. İnip kalkan kırmızı nesnelerden oluşmuş bir ip gibiydiler, bir çeşit kırmızı spor kıyafetleri giymiş küçük çocuklar ve onların peşinde bir aşağı bir yukarı zıplayan daha büyük bir kırmızı benek. Bütün ip koşar adım tepeden yukarı çıkıyordu ve arkasındaki kırmızı benek, kırmızı eşofmanlı, dizlerini abartarak yukarı kaldıran ve arada sırada önündeki oğlanlara seslenen sırım gibi genç bir adama dönüştü. Gerry'yle Sophy durdular ve oğlanlar

onlara bakıp sırıtarak yanlarından geçtiler. Genç adam da durdu ve baktı.

"Gerry!"

"Fido – seni televizyonda gördük!"

Adı Fido olan genç adam çocukları durduran bir böğürtü çıkarttı. Onunla Gerry birbirlerinin sırtlarına vurdular, kaburgalarını yumrukladılar ve şakalaştılar. Fido takdim edildi. Fido Teğmen Masterman'di, ya da bir zamanlar öyleydi ve Fido, Bow Wow ya da Doggie olarak, ama en çok da Fido olarak adlandırıldığını derhal belirtti.

"Oğlanlar bile," dedi muzafferane. "Hepsi bana Fido diyor."

Fido orta boylu olmasına rağmen mükemmel bir şekilde gelişmişti. Başı, yüzünden daha küçüktü ve yüz hatları hava koşullarına maruz kalmıştı. Sophy, Gerry söylediği için Fido'nun göğsünün halter kaldırmaktan genişlemiş olduğunu, bacaklarının tramplen çalışmaktan ve dengesinin ulaşabildiği her kayanın üzerinde tüyler ürperten marifetler sergilemekten geliştiğini biliyordu. Saçları koyu renk ve kıvırcık, alnı dardı ve algılanması zor bir tutum içindeydi.

"Fido kesinlikle milli bir atlet," dedi Gerry, Sophy'nin kötü niyet olarak teşhis ettiği bir tavırla. "Koparmasına inanamazsın."

"Koparma mı?"

"Halter kaldırma. Ne kadar biliyor musun?"

"Eminim ki çok fazladır," diye bağırdı Sophy, Fido'ya doğru eğilerek. "Bu kadar ağırlık kaldırabilmek harika bir şey olmalı!"

Fido aynı fikirdeydi, evet oldukça harikaydı. Sophy ona doğru biraz parfüm yaydı ve bütün ışınlarını ona doğrulttu. Gözbebekleri karşılıklı olarak genişledi. Fido'nun gözleri oldukça küçüktü ve genişleme onları büyüttü. Oğlanlara oldukları yerde kalmalarını ve biraz zıplamalarını söyledi. Gerry okulun adını haritada gördüklerini ve Fido'yu tele-

vizyonda gördükleri için gelip onu arayabileceklerini düşündüklerini söyledi – işte buradaydı!

"Isınmaya devam edin, beyler," diye bağırdı Fido. "Az sonra gideceğiz."

"Onlara ilham kaynağı olmalısınız, Bay Masterman."

"Fido, lütfen. Bir ıslık çalsan gelirim."

Fido dans etti, biraz havayı yumrukladı, sonra fışkırmayı andıran bir kahkaha attı, aslında daha çok havlamaya benziyordu. Konuşmaya devam ederek Sophy'nin istediği zaman onu çağırmak için ıslık çalabileceğini ve bundan memnuniyet duyacağını söyledi.

Gerry araya girdi.

"İşin nasıl gidiyor bari, Fido?"

"Öğretmenlik mi? Şey, gördüğünüz gibi bu sayede formumu koruyorum. Bu tür şeyleri çok yaparım. Tabii ki doğru dürüst bir koşu antrenmanı gibi değil. Küçük adamların bu işe gerçekten sarılmalarını sağlayamıyorsun. Bu yüzden çoğu gün ağırlık kaldırıyorum. Ayrıca..." İhtiyatla etrafına bakındı, çıplak tepeleri inceledi, koyunlar ve çocuklardan başka bir şey yoktu. "Onlara göz kulak olmam lazım anlarsın."

Sophy titrek bir sesle konuştu.

"Ah Fido! Hiçliğin bir ucuna takılıp kalmışsın..."

Fido Sophy'ye doğru eğildi, kolunu yakalamak için elini uzattı ama vazgeçti.

"Hah işte. Oradaki ufaklığı görüyor musunuz? Hayır – baktığınızı anlamasın. Belli etmeyin, benim gibi. Göz ucuyla."

Sophy baktı. Küçük oğlanlar yalnızca küçük oğlanlardı; yalnızca üç tanesinin siyahi, iki tanesinin kahverengi olması dışında hepsi buydu. Çoğu alelade beyazımsıydı.

"Zenciyi yumruklayan mı?"

"Dikkat et! O *asil*!"

"Ama Fido, ne kadar heyecan verici!"

"Ebeveynleri sahiden hoş insanlar, Sophy. Tabii buraya çok sık birlikte gelmiyorlar. Ama annesi benimle gerçekten konuştu, anlarsın işte. Dedi ki: 'Onu geliştirip güçlendirin Bay Masterman.' Fevkalade bir isim hafızası var. Karıkoca ikisinin de var. Adam halter kaldırmayı hevesli bir ilgiyle izliyor, biliyor musunuz. Dedi ki: 'Tahmininize göre koparmada sınırınız ne olacak?' Size söyleyeyim, bunlar var olduğu müddetçe..."

Gerry hafifçe Fido'nun omzuna vurdu ve onu özel ilgisinden uzaklaştırdı.

"Senin beden eğitiminin yanı sıra bir görevin daha mı var?"

"Ben söylemiyorum, değil mi? Küçük adamlar bilmiyorlar, anlarsınız. Ama öyle bir yük ki – çünkü, Tanrım, ufaklık, küçük ekselansları güçleniyordu – ve şu küçük kahverengi çocuğu ele alalım mesela – o bir petrol şeyhinin oğlu. Ona prens demek gerekiyor, tabii ki aynı şey olmamasına rağmen. Daha çok geyik kovalarken şans yüzüne gülen toprak sahibi gibi bir şey. Babası bu ülkeyi satın alabilir."

"Öyledir herhalde," dedi Gerry, kendinden beklenmeyen bir duyguyla. "Başka kimse almazdı."

"Yani babası gerçekten zengin mi demek istiyorsun, Fido?"

"Milyarlar. Neyse. Gluteus maximus kasımızın soğumaması lazım. Sophy, siz ikiniz – saat dört sularında biraz boş vaktim var. Köyde çay? Çörek? Ev yapımı bir şeyler?"

Gerry cevap vermeye fırsat bulamadan Sophy kabul etti.

"Harika, Fido!"

"The Copper Kettle o zaman. Yarım saat sonra. Görüşürüz."

"Orada olacağız."

Fido Sophy'ye genişlemiş gözbebeğiyle son bir kez baktı ve sıçrayarak yoldan yukarı çıktı. Etraftaki küçük oğlanları takip etti ve ineklere eziyet eden köpekler gibi gürültüler

çıkarttı. Küçük oğlanlar mööleyerek ve kahkahalar koparatarak karşılık verdiler. Fido belli ki seviliyordu. Sophy arkasından baktı.

"Sahiden vakitlerini halter kaldırarak mı geçiriyorlar?"

"Tanrı aşkına, onları televizyonda gördün!"

"Öyle."

"Tatlım, modern çağ pek ilgini çekmiyor."

Sophy Gerry'yle aralarındaki bütün benzerliğe rağmen onun gözbebeklerinin trafiğinden rahatsız olduğunu görerek memnun oldu ve neşelendi.

"Aptal olma Gerry. Daha iyisi olamazdı."

"Ne hödük olduğunu unutmuşum. Tanrım."

"Bizim giriş yolumuz."

"Senin, demek istiyorsun."

"Kabul etmiştin."

"Nasıl bir işe giriştiğimizi yeni yeni anlamaya başlıyorum. Ne dediğini duydun. Yarışmaları burada yapacaklar, tüm yarışmaları! Belki şimdiden banda alınmışızdır."

"Buna inanmam." Gerry'ye yaklaştı. "Görünmez olmaktan haberin yok, değil mi?"

"Ben bir askerim. Saklanmak istediğim zaman arada bul."

"Sadece saklanmak değil. Şu son üç gündür biliyorum. *Biz görünmeziz.* Hayır, sihirle falan değil –gerçi belki– ama her neyse; sihirle değil; sadece öyle olduğu için. O burada olduğu ve sen onu tanıdığın için. Ben – onu idare edebildiğim için – Bazen tesadüfler olur; ama bazen bir şeylerin düzeni – kasıtlıdır. Bunu biliyorum."

"Ama ben bilmiyorum."

"Ben seyahat acentesindeyken tablolara falan, tarihlere, rakamlara çok bakardım. Onları anlıyorum. Gerçekten *anlıyorum*, anlıyor musun, babamın satrancını falan anladığı gibi. Sadece bu tür bilgiyi kelimelere dökmeye alışık değilim. Belki de zaten olmaz. Dinle. Şu rakamlar. Ben ilk gittiğim-

de orada olan kız. Şey. Aptal bir sarışındı. Çarpıcıydı da. Müdür onları nasıl seçeceğini biliyordu. İş konusunda çok iyi değildi, ama adamın ne umurundaydı? Görsen gözlerin yerinden uğrardı, hayatım. Ama o, o aptaldı. Biliyor musun? Bir şilinin onda birini hesaplamak için tablolara baktığını gördüm!"

"Tam olması gerektiği gibi. Bir sürü adamı çok mutlu etmiştir."

"Mesele şu. Bir tarih yazmıştı, şöyleydi, yetmiş yedinci senenin yedinci ayının yedinci günü; yani yedi, nokta, yedi, nokta, yedi, yedi diye gidiyordu. Neyse. Alice yazdı, pörtlek iri mavi gözlerle baktı ve aptal kahkahasını attı – müdürün kuş cıvıltısı dediğini – adam karaktersizin tekiydi, her şeye karışıyordu ve kız şöyle dedi: 'Büyük bir tesadüf değil mi?'"

Gerry dönüp tel örgünün yanından yürümeye başladı.

"Demek öyleydi."

"Ama..."

Sophy arkasından koştu, kolunu yakalayıp çekerek onu kendine doğru döndürdü.

"Görmüyor musun hayatım, tatlım – öyle değildi! Bir tesadüf bir şeylerin karışıklığından çıkar, yığından, karanlıktan ve nasıl olduğunu anlamazsın – Ama bu dört yedi – onların geldiğini görebiliyordun ve onlara hoşça kal deyip elini sallayabilirdin! Bu sistemdi – ama tesadüfler – tesadüflerden fazlası..."

"Gerçekten, Sophy, neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Her şey çöküyor. Çözülüyor. Biz yalnızca – düğümüz. Her şey yalnızca bir düğüm ve yavaş yavaş kendi dışına, giderek daha basitleşen bir şeye doğru kayıyor – ve biz buna yardım edebiliriz. Bir parçası olabiliriz."

"Sen ya dindarlaştın ya da çıldırdın."

"İyi olmak yalnızca başka bir düğüm. Ne umurunda? Her halükârda olacak olan çözülmeyle devam et ve yolda

istediğini al. Karanlığın istediğini, bırak ağırlık düşsün, ayağını frenden çek..."

Zihninde bir hakikat belirdi. *Basitliğe giden yol öfkeden geçiyordu.* Ama Gerry'nin anlamayacağını biliyordu.

"Seksin çöküşü gibi."

"Seks, seks, seks gibisi yoktur! Sonsuza dek seks!"

"Ah evet, evet! Ama senin kastettiğin biçimde değil – her şeyin kastettiği biçimde; uzun, çok uzun çırpınmalar, düğümün çözülmesi, kalp atışı, zamanın ve mekânın sürekli olarak hiçliğe doğru çözülmesi..."

Ve Sophy oradaydı; yanında transistörlü olmaksızın oradaydı ve o tıslamanın, hışırtının ve gürlemenin ortasında, ışıksız boşlukların tam oluşmamış kakofonisinin ortasında kendisini ya da birisini duyabiliyordu.

"Sürekli, dalga dalga kavis çizerek yayılan, çöken, çöken, çöken..."

Okulun kurşun çatıları tekrar görüş açılarına girdi, sonra Sophy Gerry'nin endişeli yüzüne sabit gözlerle bakınca kayboldu.

"Sophy! Sophy! Beni duyuyor musun?"

İçinde barındığı bu muazzam vücudun öne arkaya hareket ediyor olması ve şimdi bir kızın vücudu olarak bilinen bir şekle dönüşmesi, bir adamın ellerinin onu omuzlarından sarsması bu yüzdendi.

"Sophy!"

Onu zar zor hareket eden dudaklarla cevapladı.

"Bir dakika bekler misin? Şeyle konuşuyordum – şeyden – birisi..."

Adamın elleri durdu ama hâlâ onu tutuyordu.

"Sakin ol o zaman. Daha iyi misin?"

"Bir şeyim yok." Kelimeler ağzından dökülürken ne kadar komik olduklarını fark etti ve kıkırdamaya başladı. "Hiçbir şeyim yok!"

"Bir içkiye ihtiyacımız var. Tanrım, şey gibiydi – ne gibi olduğunu bilmiyorum!"

"Çok akıllısın, hayatım!"

Gerry onun yüzüne yakından dikkatle bakıyordu.

"Hiç uygun bulmamıştım, yaşlı ruh. Lanet olası çok acayipti, söyleyeyim sana."

Bununla birlikte, aydınlık bir gün, güneş, esinti, tepeler, belirli bir tarih ve yer vardı.

"Ona ne demiştin?"

"Bir an feci korktum."

"'Acayip' dedin."

Her şey birlikte aktı. Kız güçle doldu.

"Buranın etrafında bekçiler olduğundan ve kayıtlardan bahsettin. Ama biz özel bir zamandayız. Geliyorlar, görüyorsun. Bizi göremediklerinden değil. Görmediklerinden. Çünkü ben küçükken – Bu düğümün çözülüşü, kayarak ve süzülerek kendini ayırışı. Basit olmalısın. Esas mesele bu."

"Senin tuhaf biri olduğunu anlamaya başlıyorum. Devam etmemiz gerektiğinden emin değilim. Bazı şeyler var ki..."

"Devam edeceğiz. Göreceksin."

"Hayır dersem olmaz. Kumanda bende."

"Elbette, tatlım."

"Bir şeylerin – mümkün olduğu noktaya kadar giderim. İmkânsıza ulaştığımızda dururuz. Anladın mı?"

Sophy ona özellikle ışıltılı bir biçimde gülümsedi ve Gerry bu gülümseyişi korumacı bir tavırla öptü. Kızın elini tuttu ve sessizlik içinde dikenli çitten aşağı yürüdüler. Yürüyüşe çıkmış sevgililer.

The Copper Kettle sahte on sekizinci yüzyıl mobilyaları ve koşum süsleri haricinde boştu. Burada oturdular, ahmak bir kız tarafından kayıtsızca fark edildiler ve Fido'yu beklediler. Nefes nefese geldi. Gerry önce eğlenceli bir kıskançlığın kıvılcımlarını saçarak abartılı davrandı; Sophy sonra

bunun rolden öte bir şey olduğunu gördü. Fido biraz sonra havlamaya başladı. Yanında birkaç fotoğraf getirmişti. Bir tanesinde platformda madalya alırken görülüyordu. Sophy şaşırarak görmüştü ki yarışmayı kazanmamış, ancak üçüncü gelmişti. Kızın faaliyetlerine gösterdiği yoğun ilgiden cesaret alarak göğüs cebinden bir tomar fotoğraf çıkarıp ona gösterdi. İşte Fido, tekmil parıldayan adaleleri ve kas gücüyle halter kaldırırken. İşte Fido kaya tırmanışı yaparken havada asılı kalmış, korkunç bir uçurumun tepesinde sırıtırken. İşte Fido tramplende, havada tepetakla dururken çekilmiş. Sophy kışkırtıcı biçimde bütün bu aktivitelerin öneminden şüphe duyduğunu itiraf ettiğinde, Fido onu anlamadı bile. Tehlikeli olduğunu mu söylemek istiyordu? Bir kız tabii ki böyle hissedebilirdi...

Sophy ondan feyzaldı.

"Ah ama fazlasıyla tehlikeli *olmalı*!"

Fido derin derin düşündü.

"Kaya tırmanışı yapmıştım."

İhmal edilen Gerry oturduğu yerden kötü sözler söyledi.

"Başının üstüne düştüğün tırmanış değil miydi?"

Fido yaralarının tam listesiyle karşılık verdi. Sophy kıkırdamasını saklamak umuduyla araya girdi.

"Ah ama bu adil değil! Neden şey yapamıyoruz?.."

Gerry gerçekten nahoş bir kahkaha attı.

"Sen! Tanrım!"

Ama Fido daha şimdiden kadınların da katılımına uygun spor alanlarından bahsetmeye başlamıştı.

"Ve kroket," dedi Gerry. "Kroketi unutma."

Fido unutamayacağını söyledi; ve Sophy'ye genişlemiş gözbebeklerinden muzaffer bir bakış fırlattı. Çaylarını içtikten sonra onlarla birlikte, onları Gerry'nin otomobiline götürecek olan otobüse kadar yürüdü. Tekrar gelmeleri için ondan ısrarlı bir davet aldılar; ve buradaki tek yanlış tamamen Gerry'ye hitaben söylenmiş olmasıydı.

Sophy vedalaşarak Fido'yu öptü, bunun üzerine Fido tekrar havladı Sophy kokusunu ona yöneltti. Sonunda otomobilde yalnız kaldıklarında, Gerry yarı kızgınlık, yarı hayranlıkla ona baktı.

"Yarı yarıya pantolonunun içindeydin. Tanrım!"

"İşe yarayabilir. Hatta bize katılabilir."

"Uçma, hayatım. Ölümcül olabilirsin ama mucize yaratamazsın."

"Neden olmasın?"

"Tarihten çıkma bir şey olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

"Tarih falan bilmiyorum."

Gerry hiddetle motora hız verdi.

"Gerek yok. Orospunun içgüdüleri."

Gerry bunun üzerine sessiz kaldı ve Sophy onun bakış açısını düşündü. Özellikle erkekçe olduğunu anladı. Gerry işte oradaydı – erkekleri kullanarak ikisini de elinde tutabileceğini sakin sakin öne sürebiliyordu ve bunu söylerken ciddiydi, Sophy bundan emindi – Sophy'nin gülünç Fido'ya yaklaşımı canını sıkmıştı. Bu konu üzerine düşünüp taşınınca Sophy bunun bütün erkeklerin görmeye olan ihtiyaçlarından kaynaklandığını anladı. Olası müşterilerin yüzleri yoktu. Halbuki Gerry Fido'yu tanıyordu.

İki gün sonra Fido'dan davetini tekrarlayan bir mektup aldılar. Gerry bunu görmezden gelme eğilimindeydi, akıllarını kaçırmış olmalıydılar. Sophy düşünmesi gerektiğini söylediğinde, Gerry'nin bunu "Hiçbir şey yapmak istemiyorum," olarak kabul ettiğini anladı. Gerry onu okşadı, ilaç içti ve Bill'le birlikte bir iş ayarlamak için dışarı çıktı. Sophy bir telefon kulübesinden Fido'yu aradı. Gerry'yle birlikte gelmemeleri gerektiğini düşündüğünü söyledi. Fido'nun ısrarla sorması üzerine birlikte rahat olmadıklarını ve Gerry'nin, şey, huysuz değil, ama düşünceli olduğunu itiraf etti. Bu şekilde eski bir dostluğu bitirme fikrine dayanamazdı. Hayır! Kendi adına, hiçbir şey bundan daha çok hoşuna gitmezdi. Aslında...

Bu gerçeği kabullenmeyi reddetti. Ama Fido'nun aklına gelen parlak bir fikir üzerine nasıl havladığını kilometrelerce telin öbür ucundan duydu. Fido onu Güney Londra'da halter kaldırmasını seyredebileceği bir karşılaşmaya davet etti ve sonra durumu tartışabilirlerdi.

Fido'nun kendi klasmanını kazandığı halter yarışması o kadar komiğine gitti ki işin bu yönü her yere sinen kokunun telafisiydi adeta. Daha sonra Fido, nefes nefese, onu son derece çekici bulduğunu ifade etti. Sophy giriş iznini bekledi ve bu veliler gününde okula gelmek için bir davetti. Açık bir teklif bekleyen Sophy bunu halter kaldırmak kadar komik buldu.

"Ben veli değilim."

Fido bunun, kendisinin velilerin küçük adamlarını ne kadar çevik bir hale getirdiğini gördükleri gün olduğunu açıkladı. Sophy onu ikna etmesine izni verdi ve asıl teklif geldiğinde bunun ahlaki olabileceğinden şüphelenmeye başladı. Evli – bir halterciyle! Fido besbelli Gerry gözden ırak olursa gönülden de ırak olur diye düşünüyordu. Sophy, Fido bir tür bencil masumiyetle hayatını önüne sererken dinledi – büyükannesinin parasını, vurguladığı o asillere kadar uzanan sülaleyi, gitmeyi kabul ederse, Sophy'yi günün birinde onlarla ya da onlardan biriyle tanıştırabileceğini ima edişini.

"Dikkat et," dedi. "Herhangi bir söz vermiyorum. Ancak bana buyurulursa seni tanıştırabilirim."

Böylece Sophy pamuklu bir elbise ve hasır bir şapkayla dikkat çekici bir şekilde dikkat çekmekten uzak bir halde veli toplantısına gitti. Ortalıkta hiç asil yoktu ve bu durum Fido'yu kasvete boğmuştu, yalnızca Lord Mountstephen ve Fordingbridge Markisi'nin birkaç sözü hafifletmişti bu kasveti. Sophy onun bekâr odasını inceledi ve sıra sıra fotoğraflar dışında spor salonunun ek binasına benzediğini gördü. Şimdi anlamıştı ki Fido'yu onlarla birlikte işin içine sokma

fikri anlamsızdı. Bunu yanlış bulacağından değil. Bunu, kayalara tırmanma konusunda geçerli olmayacak bir biçimde tehlikeli bulurdu. Hiç işi olmazdı. Kız arkadaşı ya da karısı için de bir gelecek olmazdı. Fido'nun arkadaşlık ve seks teklifi, yarışmalar arasında kaçınılmaz olanla sınırlı olurdu. Seks bedenin hızlı bir kullanımı olurdu, ölçü kaçırılmadığı sürece sağlıklı bir şey. Fido'nun bir kadın için bunun dışındaki tek faydası, onu fiziksel mükemmeliyetinin seyircisi kılmasıydı. Erkeklerin en erkeksi olanıydı – kalçaları ne kadar da dardı ve poposunun yuvarlaklığı nasıl da arkasında sıkı duruyordu! Omuzları ne kadar geniş ve cildi ne kadar parlaktı! – Bir kadının ya da güzel bir oğlanın bütün narsisizmine sahipti. Teninin güzelliğinden Sophy'nin kendi teninin güzelliğinden aldığı hazdan fazlasını alıyordu. Sophy bütün bunları biliyordu, adam ona sarıldığında bile ve okulun davul-fifre bandosu pencerenin önünde, oyun sahalarında gürültü çıkardığında ve yazlık giysiler içindeki aileler çeşitli sergiler arasında dolaşırlarken bile. Bununla birlikte, dar, bekâr yatağında ona sahip olmasına izin verdi ve eylem ona direnmek kadar sıkıcı değildi. Ama Fido'nun onun için bir sürprizi daha vardı, işi bittiğinde nişanlandıklarını ilan etmek. Londra'ya dönüş yolunda, bu değerli çocukların, bir kez onları çevreleyen tuhaf kulübe girdiğinizde, bu kadar kolayca incelenmeye müsait olmaları ona inanılmaz geldi. Ve kendi kendine düşündü –basit– ben içerdeyim!

Daisy'nin adamı hapisten çıktı, bu yüzden Bill'in derhal taşınması gerekti. Onlara bunu anlatmaya geldi ve üçü Gerry'nin ev dedikleri dağınık, temizlenmemiş odasında bir savaş meclisi kurdular. Son iş fiyaskoyla sonuçlanmıştı – tehlike çok, para az. İki adam sırf küçük, masum bir fantezi uğruna Sophy'yi dinleme eğilimindeydiler. Ama okulu tarif etmeye ve güzergâhlar önermeye başladığında, Gerry sanki Sophy de bizzat çocukmuş gibi sırtını sıvazlamaya başladı.

"Sophy, dediğim gibi, inanamayacağın dalgametreleri olacak. Mesela. Bir yolda yürüyorsun. Sen geçip gittikten yarım saat sonra, dalgametreli bir helikopter yürüdüğün yerde bıraktığın azıcık ısıyla bile seni takip edebilir. Bir ormana saklansan bile, seni vücudunun o tatlı ısısından tespit edebilirler. Ekranda bir yangın gibi görünürsün."

"Haklı, görüyor musun? Dikkatli olmalısın."

"Bir bankayı tokatlamayı planlayalım, yaşlı ruh. Bu ölümle kumar oynamak, ama *absolument** delilik değil."

"Ama bu yeni, görmüyor musunuz? Ve kim takar dalgametreleri? Bir kere ele geçirdiğimizde – Fido bana planları gösterdi. İstediğimiz her şeyi bulabilirim. *Her şeyi*. Bu – güçtür. Müdürün karısıyla tanıştırdı beni. Görüyorsunuz, babamın korkakça üzerine kafa yorduğu, Mohikanların sonuncusu ve bütün o şeyler – ailesinin sonuncusu, yani Bill, boş verin. Ve sonuç olarak demek istiyorum ki – satranç!"

"Hiçbiri sana her şeyi anlatmaz bayan. Her zaman bir şey vardır. Adamın haberi bile yoktur."

"Ben daha iyi ifade edemezdim, ahbap. Koruma ateşi. Açıkta olduğunu düşün, sonra puf! Her şey biter. Ayrıca – yanlış lig."

"Bak Gerry. Bu yeni. Bu yüzden işleyecek. Biz –ben ve 'Toinette, kız kardeşim Toni– bunları test ettik. İnsanların zekâlarını abartıyorsun. O kadar zeki değiller, biliyorsun. Genellikle ya testi geçemiyorlar ya da zekâ seviyeleri yüz civarında oluyor. Biz testleri hiç uğraşmadan yaptık. Neyse, benim içerde olmamın ne büyük bir kazanç olduğunu biliyorum. Daha fazla insana, daha fazla bilgiye ihtiyacımız olacak – ben sağlarım. Silahlara ihtiyacımız olacak, patlayıcılara belki, kendimizi ya da onu saklayacak emniyetli yerlere ihtiyacımız olacak. Burası mı? Belki – ve ahırlar ya da eski mavna. Bir dolap var, eski bir tuvalet..."

---

* (Fr.) Kesin olarak, tamamen. (ç.n.)

"Çıkmak için emniyetli bir yola ihtiyacımız olurdu – Tanrım!"

"Lanet olsun bana, affedersin Bayan."

Sophy transistörlüye uzandı. Bu Winnie'nin o eski aleti değildi. Bu avcuna gayet güzel oturuyordu. Açtı ve başka bir hayattan sesler odayı doldurdu.

Evet. Siyah. Sana doğru geliyor. Tamam.

Gerry güldü.

"O şeyle ulaşabileceğin bir kanal kullanacaklarını sanmıyorsun herhalde?"

Saçma değil, diye düşündü Sophy. Neden saçmalamadığımdan bu kadar eminim? Kolunun altında basık sesler aralıklarla konuşuyorlardı. *Evet, öyle diyorsan. Hayır, siyah olduğunu söyledim.* Belki de polis değillerdi. Belki de – ne? Bir radyonun içinde ve orada dışarıda, dünyanın da dahil olduğu sonsuz boşlukta duyulur gizemler ve karmaşa vardı, sonsuz karmaşa. Düğmeyi çevirdi, sesleri bozarak, müziklerden, bir konuşmadan, bir sınavdan, bir kahkaha tufanından, bazı yabancı dillerden, önce yüksek, sonra kısık sesle geçti. Düğmeyi geri çevirdi ve bütün istasyonların orta noktasını buldu; ve görünüşe bakılırsa her zaman lağım ve yemek kokan temizlenmemiş odada ve yapılmamış bir yatağın etrafında planlı ya da plansız olmak için –sanki bütün dünya odaya bir eklentiden başka bir şey değilmiş gibi, pencereden gelen ışık da cansız ve donuk gözüküyordu– yıldızlar arasından, galaksiler arasından derhal karanlığın sesi geldi, çözülmekte olan ve gevşeyen büyük yumağın yavan sesi; ve Sophy bütün bu şeyin neden basit, son gevşemenin küçük bir parçası olacağını anladı.

Çöküş. Karanlık.

Hışırtının yanından hafif bir ses geldi. *Plakayı göremiyorum. Siyah olduğunu söyledim.*

Sophy'nin bedenini ve içini bir mutluluk ve haz dalgası kapladı.

"Basit olacak."

"Kim demiş?"

"Düşün."

Bu iradenin zaferiydi. İki adam sanki üzerlerine bir el değmiş gibi açıkça inanmadıkları bir operasyon üzerine tartışmaya başlamışlardı. Problemleri ayırıp çözülmemiş bir halde bir kenara koymaya başladılar. Sophy bildiği haliyle okulu ve oradaki insanları düşünüyordu. Sophy karşılıklı ortaya attıkları etkisiz ve gelişigüzel önerilere karşı kayıtsızlaştı. Birbirlerine söylediklerinin tonu haricinde hiçbir şey duymuyordu, imtiyazlı ve değerli insanların bulunduğu bir merkezi kuşatan çelik bir duvarı eşelemekten dolayı kendilerini nasıl hissettiklerini anlıyordu. Sonunda tamamen durdular. Bill sonunda gitti. Gerry çekmeceden sakladığı viskiyi çıkardı. Soyunurlarken azar azar içtiler ve sonra seviştiler, Sophy dalgındı.

"Aklın işinde değil."

"Fark ettin mi Gerry, bu iş üzerinden birbirimizi nasıl da daha fazla anladığımızı?"

"Hayır, etmedim."

"Neyse. Daha yakınız."

Sonra bir an geldi Gerry sarsıldı, nefesi kesildi, tutundu ve inledi ve Sophy bunun bitmesini bekledi. Cana yakın bir tavırla onun sırtını sıvazladı ve saçlarını okşadı.

Gerry onun omzunda homurdandı.

"Bir-yatakta-iki-kişiden daha yakın olunamaz."

"'Anla' dedim."

"Anlıyor muyuz?"

"Eh. Ben seni anlıyorum."

Gerry mırladı.

"Bana benden bahset, doktor."

"Niye yapayım ki?"

"Şu gördüğüm tekrarlanan kâbus, doktor –size Sigmund diyebilir miyim?– iğrenç bir orospu hakkında..."

"Acaba. Senin rüya görmediğinden eminim, Gerry. Sen para hayalleri kurarsın, seni tatlı adam. Yığınla para."

"Vay canına. Komşuları memnun etmek için seni dövmeliyim. Ama bu arada unutma, komuta bende."

"Sende mi?"

"Tanrı aşkına balım! Uyku zamanı."

"Hayır."

"Doyumsuz."

"O değil, okul. Şu sorular..."

"Çıkmaz sokak."

Sophy bir süre hiçbir şey söylemedi, Gerry'nin ne kolay vazgeçtiğini ve nasıl zorlanması gerektiğini düşünüyordu.

"Tekrar gideceğim."

Gerry sırtüstü döndü, gerindi, esnedi.

"Sophy, bebeğim. Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Fido'ya mı? Tanrım, o çok sıkıcı! Üçümüz konuştuktan sonra şimdi neler öğrenmem gerektiğini daha iyi biliyorum. Hepsi bu."

"Kimin köpeciği olduğunu unutma."

"Hav hav aman Tanrım. Yine de – beni yatağa atacak olsa bu tamamen sıkıcı olurdu. Evlilik öncesi seks."

Gerry yan yan bakıp gülümsedi, çocuksu ve kazanmış bir edayla.

"Eğer kesinlikle gerekliyse. Ama lütfen, lütfen tatlı şey, zevk alma."

Sophy biraz gücendi.

"Nişanlım öyle değildir. Antrenmanda. Fark etmez Gerry, sanırım en azından kıskanmış gibi yapabilirsin!"

"Hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Söyle ona, bize bir oğlan satarsa beni de alabilir, o görkemli erkeksi şey. Koparmasını geliştirdi mi?"

"Nelere katlandığımdan haberin yok. Müdürün karısı evlenir evlenmez aile kurmamız gerektiğini düşünüyor. He-

mencecik çocuk yapılmasından yana. Daha çok paraya ihtiyacım olacak."

"Paramız yok. Biliyorsun."

"Rolüme göre giyinmem gerekir. Phyllis pantolonlardan pek hoşlanmıyor."

"Phyllis?"

"Phyllis Appleby. Müdürün karısı. İnek."

"Bunların hepsi saçmalık. İyi geceler."

*

"Fido? Tanrı seni kutsasın sevgilim, seni duymak ne güzel! Ah, harika! Küçük adamlarla dışarıda olmandan korktum. Evet, cumartesi günü olacağını biliyorum ama ah tatlım, harika, harika bir haber! Ajansta yeniden düzenleme yapıldı ve biliyor musun bu bana fazladan üç gün kazandırdı – evet ücretli! Hemen sana geliyorum!"

"Ah bu mükemmel, Sophy, mükemmel! Hav hav!"

"Vuf vuf!"

"Harika olacak! Bu arada tabii ki biliyorsun, çalışacağım ve idman yapacağım."

"Biliyorum hayatım. Bence sen müthişsin. Ne yapıyorsun? Affedersin, seni duyamıyorum, hatlardan – ne yapıyorsun? Ne geliştiriyorsun? Deltoidlerini mi geliştiriyorsun? Ah harika sevgilim, onlar nerede? Yardım edebilir miyim?"

Ahizenin içinde minik bir ses deltoidlerden bahsetmeye başladı. Sophy ahizeyi kendinden uzaklaştırdı ve ona nefretle baktı. Minik ses konuşmaya devam etti. Sophy bekledi, korkunç, iki renkli yüzü olan bir adamın geçişini boş boş seyretti. Minik ses ona seslendi...

"Sophy! Sophy? Orada mısın?"

"Affedersin sevgilim. Daha bozukluk arıyordum. Beni gördüğüne sevinecek misin?"

"Elbette! Bayan Appleby seni soruyordu. Dinle. Sana okulda bir oda bulmaya çalışacağım."

"Ah harika. O zaman biz..."

"İdman! İdman, hayatım!"

"Ayarlayabilir misin? Müdireye sor. Senden hoşlandığından eminim."

"Ah hadi ordan, Sophy, benimle dalga geçiyorsun!"

"Eh, kıskanıyorum hayatım. Onun için erken geliyorum, sana göz kulak olmaya fırsatım var madem."

"Buna ihtiyacın yok. Ben Gerry gibi değilim."

"Hayır. Doğru."

"Onu görmedin mi?"

"Aman Tanrım hayır! Seni bir kız kaparsa..."

"Ve ben bir kızı kaparsam – hav! Hav!"

"Vuf! Vuf!"

(Tanrım.)

"Her zamanki otobüs mü?"

"Her zamanki otobüs."

"Sophy sevgilim, gitmeliyim..."

"Bu öğleden sonra görüşürüz öyleyse. Telefon hattından sana kocaman bir öpücük yolluyorum."

"Ben de sana."

"Sevgilim!"

Ahizeyi yerine koydu, ona ve arkasındaki minik Fido figürüne bakarak bir an durdu, heykel gibi tiplerden hoşlanıyorsanız fiziksel olarak çekiciydi. Dışarıdaki kızın sesiyle konuştu.

"Iyk!"

Böylece otobüse bindi ve otobüs Eski Köprü'nün üstünden geçip Chipwick boyunca, sonra tepelerin etrafından bir sonraki vadiye ve Fido'nun karşılamayı başardığı Wandicott köyüne gitti. Sophy öfkeyi başarılı ya da başarısız bir şekilde aklından çıkarttı. Yine de rol yapması gerekiyordu ve kendi rolünü bütünüyle yaşayamıyordu. Son beş gün bilfiil tatsız olamayacak kadar dolu geçmiş olmasına rağmen içinde sürekli bir neşe vardı (yüreğimde bir şarkı), elinde bu okul hakkında keşfedilecek şeylerin listesi olduğu, bazılarına yu-

vada oturan bir kuş kadar dikkatle yaklaşılması gerekmesine rağmen aklında birer birer yanlarına işaret koyabildiği içindi. Fido'nun otuz gram daha aklı olsaydı ya da kendi anatomisinin ihtişamıyla biraz daha az meşgul olsaydı, kızın kimin neyle ilgilendiğini öğrenmekteki ısrarını sorgulayabilirdi. Küçük oğlanlar da Sophy'nin hoşuna gidiyordu, caziptiler hatta yenebilirlerdi. Ona "Bayan" ya da "Sophy" diye hitap etmiyorlardı. En büyüğünden en küçüğüne ciddi bir tavırla ona "Bayan Stanhope" diyorlardı. Ona kapıları açıyor, düşürdüğü şeyleri topluyorlardı. Bir oğlana bir şey sorduğunda "Nereden bileyim?" demiyor, "Sizin için araştırayım, Bayan Stanhope," diyor ve bunu yapmak için koşup gidiyordu. Çok garipti. Fido çalışırken Sophy bu yenebilir küçük oğlanları seyretmekten keyif alıyordu, öyle uysal ve tatlıydılar ki. Bu son derece değerli nesnelerden birini seyrederken içinden konuştuğunu fark etti. *Tatlı kuzucuk! Seni yiyebilirim!*

Fido'ya gelince, onun idmanda olması rahatlatıcıydı. Ama bir sefer seviştiler. Kurumakta olan karaağaçların altında otururken Sophy'nin yanına geldi ve küçük oğlanların kriket oynamalarını seyretti.

"Işıklar söndükten sonra benim odama gel Sophy. Kapıyı açık bırakacağım."

"Ama sen antrenmandasın sevgilim!"

"Arada sırada bünye için iyidir. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Şey. Nişanlıyız falan."

"Sevgilim!"

"Sevgilim! Ah iyi oyun Bellingham!"

"Ne yaptı?"

"Ama dediğim gibi ışıklar sönene kadar bekle."

"Ya nöbetçi müdür?"

"Yaşlı Rutherford mu?"

"Kontrollerini yaparken ona rastlamak ve kötü bir kadın olarak mimlenmek istemem."

Fido kurnazca baktı.

"Senin tuvalete gittiğini sanır."

"Peki o zaman, Fido, neden sen benim odama gelmiyorsun?"

"Beni sepetlersin."

"Ne! Böyle bir günde ve çağda mı? Tanrı aşkına Fido, zannediyorlar ki – yani bak şu yüzüğe! Biz nişanlıyız! Yetmişlerdeyiz!"

Fido alışılmadık keskinlikte bir kavrayış sergiledi.

"Hayır değiliz, Sophy. Ah hayır. Burada değil."

"Şey. Benim kadar ikna edici bir şekilde tuvalete gidebilirsin."

"Benim kadar iyi biliyorsun ki tuvalet senin odanın olduğu tarafta değil."

Sophy tedirgin oldu, ama boyun eğdi ve güzel kafasında unutulmamak üzere saklanan bu değerli bilgi için makul bir bedel olduğunu düşünerek onun odasına gitmeye razı oldu ve o gece gitti. Hiç böylesine kayıtsız hissetmemişti, şehvet ve duygudan böylesine uzak hissetmemişti. Bir kütük gibi yattı; ve bu Fido açısından sanki demirci kooperatifi kadar kabul edilebilir gibiydi. Kendini hoşnut ve Sophy'ye göre tatmin ettikten sonra, Sophy bir nebze bile sevgi belirtisi gösteremiyordu. Oranın gerektirdiği gibi fısıltıyla konuştu.

"Bitti mi?"

Müdürün karısının onun için bulduğu odaya geri gelip tek başına olmak sahiden rahatlatıcıydı. Ertesi gün, sanki seks onları birleştirmek yerine birbirlerinden uzaklaştıran bir şeymiş gibi birbirlerine minik birer öpücük bile vermeden ayrıldılar.

"Hoşça kal, Sophy."

"Hoşça kal, Fido. Deltoidlerini geliştir."

Bu sefer doğruca eve gitti. Gerry oradaydı, barda onu akşam üzerine dek uzayıp giden iç karartıcı saatlere götüren bir scanstan sonra dönmüştü. Başını yastıktan kaldırdı ve

Sophy dört plastik alışveriş torbasını yatağın üstüne fırlattığında ona uykulu bir halde baktı.

"Tanrı aşkına!"

"Tanrım, Gerry, berbat görünüyorsun!"

"Tuvalete gitmem lazım. Biraz şey..."

"Kahve yapar mısın?"

Hazır kahveydi ve Gerry tuvaletten çıkana kadar hazır olmuştu. İki elini saçının arasından geçirdi ve bir zamanlar şöminenin olduğu yerdeki rafın üzerine dayalı duran aynaya baktı.

"Tanrım."

"Neden bu pis yeri bırakıp gitmiyoruz? Daha iyi bir daireye geçelim. Jamaika'da yaşamak zorunda değiliz."

Gerry yatağın ucuna yığıldı, kahveyi aldı ve bütün dikkatini ona verdi. Hemen, bir eli eğdiği başını desteklerken diğer eliyle boş kupayı kıza uzattı.

"Daha. Ve ilaçlar. Katlanmış kâğıt, sol üst."

"Bunlar..."

"Başımı ağrıtıyorsun. Sus, olur mu, oyun arkadaşım?"

Bu sefer Sophy kendisi için de kahve getirdi ve yatakta onun yanına oturdu.

"Sanıyorum bu Phyllis."

"Hım? Phyllis?"

"Bayan Appleby. Müdürün karısı."

"Bununla ne alakası var?"

Sophy kendi kendine gülümsedi.

"Bana eğitim veriyor. İlk teftişi mükemmelen geçtim. Okul müdürünün karısı. Şimdi de – hiç inanmayacaksın. Kadınlar, özellikle de etraflarında küçük oğlanlar olanlar, bedenlerine çok dikkat etmeliler."

"Tecavüz mü?"

"Hayır, seni iğrenç şey!"

"O kelimeyi biliyorum. Küçük oğlanlarla konuşmuşsun."

"Dinledim. Kişisel hijyen, hayatım. Kadının üstünde durduğu konu bu."

"Senin koktuğunu düşünüyor. Pis vücut kokusu derlerdi."

"Parfüm. Bundan bahsediyor. 'Ben çok az kullanıyorum, Sophy tatlım.'"

Sophy yatakta sırtüstü yattı ve tavana doğru güldü. Gerry sırıttı ve sanki kahve ya da haplar ya da ikisi birden iyi gelmiş gibi doğruldu.

"Her hâlükârda ne demek istediğini biliyorum."

"Ben kötü mü kokuyorum?"

Gerry dalgın bir şekilde uzandı ve Sophy'nin yakındaki göğsünü ovmaya başladı.

"Bırak Gerry. Günün yanlış bir zamanı."

"Fido'nun müthiş cinsel dürtüsünden bitap düşmüşsün. Sana kaç kere sahip oldu?"

"Bana hiç sahip olmadı."

Gerry kupasını yere koydu, Sophy'ninkini aldı, yere koydu, sonra kısmen onun üzerine yatacak şekilde döndü. Konuşurken onun gözlerinin içine gülümsedi.

"Ne yalancısın, yaşlı ruh."

"İş oraya gelecekse, tatlı şey, küçük kızın mecburen yokken kaç kere kırıştırdın?"

"Bir kere bile kırıştırmadım, Tanrı şahidimdir, mırıl."

Sonra birbirlerine güldüler, ikizler. Gerry eğildi ve başını yüzü aşağıda, onunkinin yanına koydu. Yüzünü saçına sürttü, mırıldadı ve nefesi Sophy'nin kulağını gıdıkladı.

Orada yattı, hafif hafif nefes alarak, Fido'dan daha hafif. Sophy altta kalan bir lülesini serbest bıraktı ve o da mırıldandı.

"Bu soruların hepsinin cevabını buldum."

"Goldfinger senden memnun kalırdı. Devam ediyorsun, değil mi?"

"Bill de akşamdan kalma mı olacak?"

"O hiç akşamdan kalma olmaz. Tanrı ona karşı iyi davranıyor. Niye?"

"Tanrım! Bir savaş meclisi daha!"

Gerry merakla başını sallayarak ona baktı.

"Bazen düşünüyorum da senin... hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Böylece bir kez daha üçü o kasvetli odada buluştular ve iki adam etrafta dolaşıp durdular. Sophy kendisi öneride bulunmadı, sadece hazırlık hakkında sordukları soruları yanıtladı. Ama onların gerçek dünyadan sıyrılıp hayallere daldıklarını gittikçe daha açık bir şekilde görmeye başladı. Bir süre onlara uydu, sonra sıkılıp kendisi için fanteziler yaratmaya başladı; kafasının içinde resimler, ne için olduklarını bildiği olanaksız hayaller. Bir helikopterleri olacak, bir kanca indirip siyah, kahverengi ya da beyaz, kelimenin tam anlamıyla ekselanslarından birini kapacaktı. Gizli bir tünel kazdılar. Kurşunlar derilerinden sekerek ve adamların elleri insanüstü etlerinden kayarak yollarına devam edebilmek için kendilerine sağlam vücutlar ve dayanılmaz bir kuvvet edindiler. Ya da mutlak güce sahip oldu ve her istediğini istediği şekilde değiştirebiliyordu, böylece oğlan yatağından çekip çıkarılarak sessiz havanın içinden o yere götürülebilirdi – hangi yere? Uyanmanın verdiği titremeyle oranın neresi olduğunu ve nerede olduğunu gördü; ve sanki aklı değil de o yer düşünmüş gibi, fikir de birlikte geldi.

İki adam sessizdiler, ona bakıyorlardı. Konuştuğunu hatırlayamadı ama uykulu bir halde bir ona bir diğerine gülümsedi. Onların bütün bu işin imkânsız olduğunun anlaşılması üzerine ne kadar rahatladıklarını görebiliyordu. Sophy konuştuğunda sözleri de gülümsemesi kadar nazikti.

"Evet. Ama büyük bir patlama ve bir yangın olsaydı gece ne yaparlardı?"

Sessizlik uzun süre devam etti. Sonunda Gerry, dikkatle kontrol altına aldığı bir sesle konuştu.

"Bundan haberimiz yok. Neyin yanacağını bilmiyoruz. Çocukların nereye gidebileceğini bilmiyoruz. Hiçbir şeyden haberimiz yok. Bu konudan haberimiz yok. Sadece bize söylediklerin."

"Haklı, bayan. Sophy."

"Neyse. Geri gideceğim. Ne kadar gerekiyorsa o kadar sık gideceğim. Bu işe başladık ve biz..."

Bill birdenbire ayağa kalktı.

"İyi o zaman. Döndüğünde görüşürüz. Vay be."

Diğer ikisi o gidene kadar beklediler.

"Neşelen, Gerry! Para hayalleri kur!"

"Aman Tanrım, aman Tanrım. Bill korkak mı? Tatlı biberim, sadece çok ama çok dikkatli ol!"

"Mesele şu ki oraya dönmek için iyi bir bahanem yok."

"İhtiras."

"Runways'de çalışıyor olmam gerekiyor, aptal."

"Seni işten attıklarını söyle."

"İmajımı zedeleyeyim."

"Sen işi bıraktın. Toparla kendini."

"Ama aceleyle Fido'ya gidemem..."

"Panik halinde git ve seni hamile bıraktığını söyle."

"Beni hamile bıraktığını mı?"

"Gebe. Hamile."

Duraklama.

"Sana söylediğim gibi mareşal, onunla oynaşmadım."

"Ona, onu baba yaptığımı söyle."

Sonra gülmeler ve kıkırdamalarla birbirlerinin üzerinden yuvarlandılar ve bu aniden sekse dönüştü, faal, yaralı, deneysel, şehvetli, uzun, yavaş ve açgözlü. Uyumsuz orgazmları onları hayal kırıklığına uğratınca buruşuk çarşaflara ve kirli pencerelerden gelen gri ışığa gömülen Sophy rujunu düzeltmeye bile kalkışmadan bir çeşit kabullenmeye kapılarak yattı.

"Bir gün, Gerry, en pis yaşlı adam sen olacaksın."

"Pis yaşlı kadın kendinsin."

Gri ışık bir akıntı halinde Sophy'nin içini doldurdu.

"Hayır. Ben değilim."

"Niye sen değil?"

"Bana sorma. Zaten anlamazsın."

Gerry ansızın oturdu.

"Biz medyum muyuz? Kendine gel. Seni ne için tutuyorum?"

"Bütün bu sefahatin içinde mi?"

"Senin hakkında bir tek şey söyleyeyim, meleğim. Sen liboş değilsin."

Bu Sophy'yi güldürdü.

"Seni seviyorum ikizim. Gerçekten seviyorum! Sanırım sen tek kişisin, uğruna..."

"Evet evet?"

"Boş ver. Dediğim gibi, gideceğim. Yüzüğümü orada unutmuş olabilirim. Çok değerli hayatım ve ayrıca sadece parası değil, duygusal değeri – ah Fido sevgilim feci bir şey yaptım beni affedebilecek misin? Hayır Gerry değil – ama sevgilim bizim yüzüğümüzü kaybettim! Tabii ki ağlıyordum! Ah sevgilim en azından iki buçuk sterline mal olmuştur – böyle bir parayı bir daha nereden buluruz? Biliyorsun, Gerry bir – en aşağılık ne var?"

"Sadaka konusunda oldukça pintisin."

"Bugünlerde seni pataklayacağım."

"Harika."

"Bu lanet yüzüğü benim için saklar mısın? Hayır – düşündüm de okulda bir yerlerde bulsam, değil mi? Daha inandırıcı olur."

"Fido'nun yastığının altına bakmayı unutma."

"Sen *en*..."

Kavranamayacak kadar büyük karışıklıklardan, itiraf edilmemiş olduğu halde yalan olduğu bilinen yalanlardan, tahminlerden, karmaşalardan ve ahlaksızlıktan çıkıp müş-

terek bir kahkahayla sarsılarak birbirlerinin kollarına atıldılar.

Böylece yüzüğünü tekrar Wandicott House'a götürdü ve bir şok geçirdi. Birincisi Fido yüzüğün kaybolduğunu öğrendiğinde elbette çok kızmıştı ve değerini söyledi. İki buçuk sterlinden bir hayli fazlaydı ve bu paranın bir kısmı hâlâ ödenmemişti. Bir başka şey de, tatlı Bayan Stanhope'un nişan yüzüğünü kaybettiği haberi okulda yayılmış ve okulu durma noktasına getirmişti. Bütün okul yeniden örgütlenmişti. Adını bilmediği öğretmenler önderler olarak ortaya çıktılar. Oğlanlara gelince!.. Ama tabii ki bu operasyon, her ne kadar amacına hizmet etme açısından ideal olsa da, bir dereceye kadar utanç vermişti. Müdür Dr. Appleby, yapılacak ilk şeyin Bayan Stanhope'un daha önceki kalışında her anının her hareketinin saptanması olacağını herkese belletti; ve Phyllis Appleby her ne kadar tecrübeli rahatlığıyla onun görüşlerini o kadar aptalca olmayan ve mümkün olduğunca anlamlı bir yöne döndürmeye çalıştıysa da, kocası sonuç getirecek bir adım atmamıştı. Bu yüzden Bayan Stanhope'un fotoğraflarına bakmak için nişanlısının odasını ziyaret etmiş olduğu haberi cızırtılı bir ağırbaşlılıkla karşılanmıştı. Sophy ağlamayı becermişti ve bu büyük bir başarıyla sonuçlanmıştı. Phyllis Fido'ya ne kadar şanslı bir adam olduğunu, bir yüzüğün yalnızca bir yüzük olduğunu ve bir genç kızın sahiden *ihtiyaç duyduğu* şeyin nişanlısı tarafından herhangi bir nesneden on bin kere daha değerli olduğu konusunda temin edilmesi olduğunu söyledi. Müdür Fido'yu azarlama noktasına kadar gelmişti.

"Kitabı Mukaddes ne der biliyorsunuz, Masterman. 'Erdemli kadının değeri mücevherlerden çok üstündür.'"*

"Opaldi."

"Ah, neyse. Batıl inançlarımız yok, değil mi?"

---

* Süleyman'ın Özdeyişleri, Eski Ahit, *Kutsal Kitap,* Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2003. (ç.n.)

Sophy'nin ya da ayak işleri yapan adamın –bu kısmı pek net değildi– yüzüğü kuruyan karaağaçların altında bulması büyük bir rahatlama sağlamıştı. Ayak işlerine bakan adam bulmuş olmalıydı çünkü Sophy'nin ona coşkuyla teşekkür ettiği duyulmuş ve berbat yüzüne rağmen ona tatlılıkla gülümsediği görülmüştü. Ama Fido'ya adamı ödüllendirmesi gerektiğini söylediğinde Fido'nun adamı daha önce ne gördüğü ne de duyduğu anlaşılmıştı. Bundan sonraki tek sahici ayak bağı, Phyllis'in otomobiline atlayıp birlikte gezmeye gitmelerinde ısrar etmesi olmuştu. Ah okuma dersini boş ver! Küçük adamların "bağdaştırma" kelimesini nasıl yazacaklarını söylemeye gerek olmasaydı bunu kendi de yapabilirdi. Şimdi siz iki genç gidip biraz baş başa kalın. Fido surat asma! Ve kabalık etme! Kızlar senin askerlerin gibi değildir, bilirsin! İhtiyaçları vardır – Sophy, onu götür ve kulaklarını çek. Gidin manastırı görün, batı cephesi tek kelimeyle harikadır!

Böylece otomobile binip gittiler. Fido huysuz ve başa çıkılamaz bir haldeydi ama yavaş yavaş buzları çözüldü, yatıştı, sonra birazcık kızışıp şehvetle doldu. Sophy ona katlanacağı son sefer olacağını bilmenin mutluluğuyla bugünün uygun olmadığını açıkladı. Kızlar hakkında bilgisi vardı, değil mi? Belli ki vardı; ama pek de başka bir şey bilmiyordu; ve bu bilgi onu yine huysuzlaştırdı.

Ondan bıkan Sophy'yi aniden afakanlar bastı. Hatta bu Gerry'ye, Bill'e, Roland'a ve bütün erkek dünyasına sıçradı. Kendi kendine bu gece eve dönmeyeceğim diye düşündü. Pub'a telefon eder Gerry'ye mesajımı iletmeleri isterim ve ahırlarda uyurum, canı cehenneme. Daha büyük bir şeye ihtiyacım var, benim – ihtiyacım var...

Saygı mı? Hayran olmak mı? Korku mu? İhtiyaç mı?

Gerry'ye onu Greenfield Anacaddesi'nde bırakmasını söyledi ve ona çok sinirlenmiş olduğu için dış görünümüne bakıldığında kız Sprawson's'a doğru hızlı hızlı giderken

daha da parlıyordu. Plastik torbalarını kaygısızca sallayarak çamaşırhaneyi, Çin yemeği paket servisini, Timothy Krishna'yı, Portwell Cenaze Hizmetleri'ni, Subadar Singh'in Erkek Kıyafetleri'ni geçti. On sekizinci yüzyıl tarzıyla hâlâ mükemmel olan ön kapıya geldiğinde Bayan Goodchild'ı neşeyle selamladı. Yanlamasına dirseğiyle açıp kapıdan hole girdi ve diğer yöne giden bir müşavir kâtibi onun bir müşteri olduğunu umdu ama olmadığından kuşkulandı; merdivenlerden müşavir ofisinin üzerindeki odasına çıkmakta olan Edwin Bell düşündü –bu havalı girişi tanıyorum– Sophy, sevgili Sophy döndü!

Sophy makale odasının dışında durup dinledi ama hiçbir şey duyamadı, böylece telefonu kullanmak üzere doğruca içeri girdi.

"Baba!"

Adam küçük bir öpücüğü kabul etti ama kızın kolu masayı süpürdüğünde bağırdı.

"Yaptığına dikkat et! Lanet olsun siz kızlar böyle aşırı sakar olmak zorunda mısınız? Senin şeyde olman gerekirdi –diğeri nerede– Antonia?"

"Ben nerden bileyim? Kimse bilmiyor."

"Ah elbette. Neyse. İkiniz de uçak paralarını ödeyeceğimi sanmayın. Para meselesiyse gayet iyi biliyor olmalısınız ki..."

"Para meselesi değil baba. Sadece seni görmeye geldim. Nihayetinde kızınım. Unuttun mu?"

"Telefonu kullanmak istiyorsun."

Duraklama.

"Daha sonra belki. Bu şey ne?"

Adam dağılan parçalara baktı ve onları yeniden küçük makinenin üzerine yerleştirmeye başladı.

"Buna bilgisayar diyorlar ama aslında değil. Daha çok benim hesap makinesi diyeceğim bir şey. Birkaç değişken üzerinden çalışıyor ve sonra..."

"Düşünebiliyor mu?"

"Sana okulda hiçbir şey öğretmediler mi? İşte! Bir hamleyi nasıl yaptığına bak. Bu şey geri zekâlı. Beyazla eşleştirip sekiz hamle yaptırmayı başardım. Ve buna birkaç yüz sterlin ödemen gerekiyor!"

"Ne gereği var?"

"Bu şeyi değerlendirmem gerekiyor. Yaptıklarından onu nasıl imal ettiklerini çıkartmaya çalışmak biraz ilginç geliyor. Beni şifre kırdığım günlere götürüyor."

Sophy gitmek üzere torbalarını topladı ve babasının kitaplardaki babalar gibi nasıl arkasına yaslanıp bilinçli bir gayretle biraz ilgi göstermeye kendini hazırladığını görmekten memnun olmuştu.

"Neyse. İşler nasıl, ha, Sophy?"

"Ajans çok ama çok sıkıcıydı."

"Ajans? Ah evet!"

"Başka bir şey bulmayı düşünüyorum."

Adam parmak uçlarını birleştirmiş, bacaklarını masanın altına uzatmış, yandan ona bakıyordu. Gülümsedi ve yüzü aydınlandı, komplo kurar gibi bir havaya büründü –büründü– ve Sophy birdenbire nasıl bir rahatlıkla teyzeleri sahanlığın karşısındaki yatak odasından birbiri ardına çıkıp gelmeye ikna ettiğini anladı.

"Bir erkek arkadaşın var mı?"

"Şey. *Sence*?"

"Ben, demek istiyorum ki, sen – daimi biri var mı?"

"Herifin tekiyle yatıyor muyum mu demek istiyorsun?"

Adam sessizce tavana doğru güldü.

"Beni şaşırtmıyorsun, biliyorsun. Biz de yatardık. Ama bu ismi vermezdik ve bunun hakkında böyle çok konuşmazdık."

"Annemden sonraki bütün o teyzeler – gittiler. Toni kâhyalarla çekip gittiğinde annemi arıyordu, değil mi?"

"Bu benim de aklımdan geçti."

Tünelin ağzındaki bilinç konuştu ama dışarıdaki kızın sesini kullandı.

Hafifçe.

"Umarım seninle oyuncaklarının arasına girmemişimdir."

"Oyuncaklar mı? Oyuncak nedir? Oyuncakları nasıl tanımlarsın?"

"Annem de satranç sevmiyordu sanırım."

Adam huzursuzlandı. Fazla hareket etmeden kasıtlı bir durağanlıkla sesi bir ton daha yüksek çıktı ve bir gerginlik seziliyordu.

"İstiyorsan telefonu kullanabilirsin. Ben giderim. Özel sanırım. Ama asla annen hakkında konuşmak istemiyorum. Bunu anla."

"Bunu *anlıyorum*!"

Adam ona haykırdı.

"Nah anlıyorsun! Ne biliyorsunuz, ikiniz de? Bu, bu romantik saçmalıklar, bu, bu..."

"Devam et. Kullan kelimeyi."

"Kokmuş pekmez gibi. Yutuyor, boğuyor, bağlıyor, esir ediyor – *bu*..." Ve kâğıt süprüntüleri ve oyunlarıyla dolu masanın üzerini süpürür gibi bir hareket yaptı – "bu hayat. Bir ara, bir adamın dediği, bir mola, hatta ıslaklığın, sütün kokusundaki temizlik, çocuk bezleri, cıyaklamalar..."

Adam durdu; sonra normal, soğuk sesiyle devam etti.

"Hasmane gözükmek istemiyorum. Ama..."

"Ama oyuncaklarınla meşgulsün."

"Aynen."

"Pek sağlıklı değiliz, değil mi?"

"Bu iyi bir kelime."

"Sen, annem, Toni, ben – insanların eskiden oldukları gibi değiliz. Bu, bütün çöküşün bir parçası."

"Entropi."

"Bizi nefret edecek kadar bile umursamıyorsun, değil mi?"

Adam ona baktı ve huzursuzca kıpırdandı.

"Defol, ha, Sophy. Haydi git."

Sophy orada, masayla kapının ortasında, eşya dolu plastik alışveriş torbalarının arasında durdu. Adamın somurtuşuna baktı, bir yana ayrılmış eski moda saç stiline, yakasına ve kravatına, kırlaşmış favorilerine, tıraşlı yüzündeki çizgilere, her şeye rağmen öylesine erkeksi olan kartal gibi yüzüne. Birdenbire anladı. Böyleydi, hep böyleydi, onu ilelebet kaybettiği doğum gününde, dikdörtgen zamanında ve minik kızın yukarı bakıp *kur yaptığı*, evet birkaç dakikalığına kur yaptığı zamanda, o yarım saat; şimdi bile öyleydi, Gerry gibi değil ya da Fido gibi ya da Bill gibi ya da, ya da – ama *seni düşlüyorum*'un yanında bir deredeki tek bir hava kabarcığı kadar önemsiz kaldığı, bir hiç, bir şaka olduğu, yıldızların ötesinde köklenen büyük bir tutkuyla...

Sophy'nin ağzı gizleme çabasıyla konuştu, kısmen muzır kız çocuğu, alakadar evlat, kısmen bu son büyük öfke kırıntısından kaçan biri olarak.

"Ama bak baba, tek başına yaşamaya devam edemezsin. Yaşlanacaksın. İhtiyaçların olacak, yani seksin önemsiz olduğunu söyleyebilirsin, ama bu konuda ne yapacaksın, demek istiyorum ki..."

Sonra, karşısına geçip, gözlerini yüzünden, haşin, erkeksi ağızdan, kartal gagasından, kesinlikle tuğladan yapılmış olsa bile içini görebilecek gözlerden ayıramadan – *derken*, iki eli iki yanında sallanan torbalarla kapana kısılmış halde, mükemmel, aptal vücudu idareyi ele aldı ve adamın önünde, sutyensiz göğüsleri kabardı; onların savunmasız, hassas, kontrol dışı, esir eden uçları sertleşti, çıkıntı yaptı ve bağırılmış kadar bariz bir işaretle bluzunun kumaşını kaldırdı. Adamın gözlerinin odağını kendi gözlerinden ayırıp aşağıya indirdiğini, kızaran yüzünü ve boğazını geçip doğruca aleni işarete baktığını gördü. Ağzı açıldı, kapandı, açıldı.

"Ne yapıyorsun..."

Kulaklarında atan nabzının derinliklerinde duyduğu bu sözler üzerine onun gözlerinin kendi gözlerine yükseldiğini gördü. Adamın yanakları da kızarmıştı. Elleri geri çekilmiş, döner koltuğunun kollarını yakalamıştı. Daha yakında olan omzu sanki aralarına girermiş gibi kamburlaşmıştı ve adam omzunun üzerinden ona bakıyordu. Sonra, sanki özgürlüğünü, cesaretini, söylenmemesi gerektiği düşünülebilecek herhangi bir şeyi söyleme gücünü göstermek istercesine doğruca onun yüzüne karşı konuştu. Hatta omzundan bile saklanacak bir şey olmadığını göstermek için koltuğunu biraz döndürdü. Sözleri yumruk gibi iniyordu; onları uzaklaştırıyor, onları mahvediyor, kızı oyuncak odasından, makale odasından, insanlardan öylesine korunaklı olan odadan savurarak dışarı atıyordu.

"Ne mi yapıyorum?" Sonra tıslayan bir tür nefretle – "Bilmek mi istiyorsun? Sahiden mi? Mastürbasyon."

İşte oradaydılar, adam koltuğunda büzülmüş, elleri arasında; kız kapının yanında, torbaları arasında kapana kısılmış bir halde. Adam büyük bir dikkatle, sanki kendisi bir mankenmiş, yeniden düzenlediği bir kuklaymış gibi, pozisyonunu değiştirdi, başı satranç tahtasına bakmak üzere aşağıya doğru döndü, vücudu dönerek ileriye doğru hareket etti, elleri birbiri ardına koltuğun kollarından kalktı; kendi çalışmalarına, kendi işine, kendi mesleğine, kendi her şeyine, kendine gömülmüş bir adam görüntüsü. Bir adam ne için varsa.

Sophy orada durdu; bir seferliğine tünelin ağzındaki varlık kendini hissettirememişti. Dışarıdaki kız çok fazlaydı. Yüzünün şiştiğini hissetti ve gözlerinin altıyla arkasında su birikiyordu.

Yutkundu, pencereye, sonra tekrar adamın kayıtsız profiline baktı.

"Hepimiz yapmıyor muyuz?"

Adam cevap vermeden olduğu yerde kaldı, satranç tahtasına bakıyordu. Sağ eline bir tükenmezkalem aldı ve hazır tuttu ama herhangi bir şey için değil. El ve tükenmezkalem hafifçe titreyerek orada kaldı. Sophy kendisini kurşunla dolmuş gibi hissetti, beklenmedik ve anlaşılmaz bir acıyla dolu; ve odayı dolduran bu duygu fırtınası fiziksel bir şey gibiydi, duvarlar onu kesinlikle bir küp biçiminde sınırlandırmıştı, anlaşılmazdı, anlaşılan tek bir şey vardı, adamın ikisi arasında açtığı büyük yarık, var olmayan bir şeyin arasında, ah hayır, asla var olamayacak bir şeyin arasında ve kopuşun olduğu yerde, hoşça kal ve uğurlar olsun, acımasız ve hor gören irade eylemi.

"Neyse..."

Sophy'nin ayakları zemine yapışmış, zemine saplanmış gibiydi. Ayaklarını sendelemesine neden olacak bir çabayla söktü ve kısmen her iki elindeki ağırlık yüzünden az da olsa savruldu ve aptalca bir iş olarak kapıyı ardına kadar açıp sonra bir ayakla arkasından kapatmaya girişti. Kapı titrek elli sessiz figürün üzerine kapandı ve kız aceleyle holden geçip bir şekilde cam kapıyı açtı, sonra diğer kapı gibi arkasından tek ayakla kapattı, merdivenlerden neredeyse düşerek kelebek çalılarının altındaki asfalt boyunca aceleyle ilerledi; kendi yığınları arasında boğulmuş biberiye, nane ve dağınık güllerden oluşan hengâmeyi geçti.

Dar merdivenlerden çatı pencerelerinin olduğu eski odaya çıktı ve sedirinin soğuk rahatlığına yığıldı. Sonra ağlamaya ve her şeye karşı hiddetlenmeye başladı. Bu hiddetin ortasında içinde derinlerden bir yerden her şeyin sırrının öfke olduğu hakkında konuşulmamış bir cümle duydu; bu yüzden ılık gözyaşlarının arasında hiddeti ve çözülmeyle birbirini tamamlayan öfkeye karşı nefreti aradı ve işte tam zihninin karşısında duruyordu ve öylece ona baktı. Bir kız vardı (ah elinde çürük yumurta olan değil), kız çocuğu vücuduyla, kokusu ve göğüsleriyle bahçenin patikasından yu-

karı, gülerek yeniden hole, kapıya gitti, ardına kadar açtı ve sahip olduğu şeyi orada gülerek adama sundu; ve şimdi gerçek, cismani kızın vücudu merdivenlerden sendeleyerek indi, hayalet kızın arkasından patikadan yürüdü, merdivenlerden çıkıp cam kapıyı açtı; elektrikli daktilo yazıp duruyor, makale odasında maymunoyununu anlatıyordu ve kız, yapamadı, *yapamadı*, vücudu yapmayacaktı, *yapmayacaktı* ve gözyaşları içinde oradan uzaklaştı, havasız sedirine döndü ve öfkeyle tükenmiş ve başlı başına bir şey olan nefretle içi kaynayarak orada yattı, ağzında ve karnında acılık vardı, acılıktan da beterdi, asit yakıyormuş gibiydi.

Sonunda ne düşünce ne duygular olmadan, ne yorum yapan ne de eleştiren, yalnızca çıplak ve duygusuz bir "Ben buyum"dan ya da belki "Bu böyle"den ibaret olan bir duyarlılıkla yattı. Sonra içerdeki isimsiz şey yine oradaydı, ebediyetten ebediyete kadar oturan şey dışarıyı seyrediyordu. Şimdi, tünelin ağzında sonsuz bir süre dışarıyı seyretti ve o siyah köşenin de farkındaydı, arkasında genişleyerek uzanılabileceği kadar uzanan yerin. O şey öfkeyle tükenmişliğini inceledi, not etti; öfkelenmek için başka olayların olacağının da farkındaydı; hatta bir kelime bile söyledi (ama sessizce).

Hemen.

Sophy sedirin, mekânın, vücudunun, sıradanlığının farkına vardı. Yatak örtüsünde bir kırışıklığın sağ yanağına çaprazlamasına bastırmış ve bunu normalden daha etkili yapmış olduğunu hissetti, çünkü yanağın eti, öfke, nefret ve utançtan kan bürüdüğü için her zamankinden yumuşaktı. Oturdu ve ayaklarını sedirden sallandırdı. Aynaya gitti ve işte oradaydı, yüzündeki, gözyaşlarının kızarttığı göz çevrelerini daha kızartan buruşukluğun izi.

Kırmızı yün iplikle dikilmiş.

Bunu kim söylemişti? Bir teyze mi? Toni mi? Anne mi? O mu?

Kendi kendine büyük bir hararetle konuşmaya başlamıştı.

"Bu iş asla olmaz, yaşlı ruh! Hasarı gidermeliyiz, değil mi? Bir kızın ilk görevi kendini bir lolipop, bir fıstık gibi hazırlamasıdır, yoksa sevgili nişanlımız ya da sevgili erkek arkadaşımız ne düşünür? Ah bizim sevgili..."

Birisi usul usul ahşap merdivenlerden çıkıyordu. Ayaklarından neredeyse hiç ses çıkmıyordu sadece ahşaplar ağırlıktan gıcırdıyordu. Bir başın ortaya çıktığını gördü, bir yüzün, omuzların. Koyu renk saçlı bir baştı ve kendisininki gibi kıvırcıktı. Altındaki gözler narin yüzün ortasında koyu renkti. Bir eşarp, Greenfield için fazla şık olan pantolon ceket takımı açığa çıkaran önü açık uzun yağmurluk; uzun, yüksek ökçeli çizmelerin içine sokulmuş pantolon. Kız merdivenlerden tamamen çıktı ve ifadesiz bir biçimde ona bakarak durdu. Sophy de ona baktı. İkisi de hiçbir şey söylemediler.

Sophy çantasını karıştırdı, rujuyla aynasını çıkardı, yüzünü düzeltmeye koyuldu. Bu epey bir vakit aldı. Halinden memnun olduğunda her şeyi çantasına geri koydu ve ellerinin tozunu silkeledi. Sohbet edercesine konuştu.

"Ben kendiminkini bu kadar kolayca bir peruğun altına sokamadım. Kontak lensler de. Yoksa kestin mi?"

"Hayır."

"Filistin. Küba. Sonra – nereden geldiğini biliyorum."

Makyajla hatları yeniden çizilmiş bir yüzün ardından gelen zayıf, uzak bir ses.

"Belli."

"Sıra İngiltere'de, öyle mi? Üstün, göz kamaştırıcı piçler!"

"Durumu değerlendiriyoruz. Araştırıyoruz."

Bunu örneklemek istercesine Toni odada dolaşmaya başladı, bir zamanlar fotoğrafların olduğu duvardaki yerlere baktı. Sophy aniden vücudunun derinliklerinde uyanıp kaynayan, bastırılamayacak bir neşe duydu.

"Onu gördün mü?"

Toni başını salladı. Hâlâ sıvaya yapışık kalmış bir fotoğraf parçasını aldı. Neşe kaynamaya devam etti.

" 'Sana ihtiyacımız var' demiştin. Eee?"

"Eee?"

"Erkeklerin var. Paran. Olmalı."

Toni ayaklarını oynatmadan çok yavaşça çökerek sedirin ucuna oturdu. Bekledi. Sophy çatı penceresinden dışarı eski evin kör pencerelerine baktı.

"Erişimim var. Ve bir projem. Bilgi birikimim. Pazarlanabilir."

Şimdi Sophy kendi sırası geldiğinde yavaşça sedire oturdu ve gizemli kontakt lenslere yüzünü döndü.

"Sevgili, sevgili Antonia. Yeniden! Birbirimizin her şeyi olacağız."

Üçüncü Kısım

BİR BİRDİR

On İkinci Bölüm

Sprawson's'ın hemen yanındaki Goodchild'ların dükkânında Sim Goodchild arkada oturmuş, İlk Şeyler hakkında düşünmeye çalışıyordu. Raflarına göz atan kimse yoktu, bu yüzden düşünmek kolay olmalıydı. Ama kendi kendine dediği gibi, her dakika uğuldayarak Londra havaalanına inen jetler ve anakaradan gelen Eski Köprü'yü yıkmak için ellerinden geleni yapan devasa kamyonlar yüzünden herhangi bir şey düşünmek imkânsızdı. Ayrıca biliyordu ki İlk Şeyleri düşünmesinin ilk bir iki dakikası içinde (bazen buna geri dönüş derdi), büyük ihtimalle kendini çok şişman olduğu, hem de dazlak kadar kel olduğu ve çenesinin sol köşesinde, o sabah gıdısını tıraş etme işlemi sırasında edindiği bir kesik olduğu gerçeği üzerine derin düşüncelere dalmış bulacağını biliyordu. Kendi kendine tabii ki çalışabilirsin dedi. Biraz düzenlemeler yapabilir ve şiştikten sonra topallamak gibi yeniden etiketleme işiyle oyalanabilirdi. Kel, yaşlı ve nefes nefese olduğu için kasabanın bütün gürültüsünün arasında ancak bu tür düşünceler mümkün olabiliyordu. Ayrıca bir işadamı olarak geniş anlamda yapabilecekleriniz üzerine kafa yorabilirdiniz. Petrol hisseleri iyiydi ve ömürleri boyu yeterdi. Peynir ve tereyağını sağlıyordu; ama reçeli değil. Dükkânda da reçel satılmıyordu. Ne yapmalı? Pakileri nasıl getirmeli? Ya Siyahları? Antikacı kitapçı mesleğinin muh-

teşem ve emsalsiz başarısı beyaz kalabalığını televizyonun önünden kaldırıp tekrar eski kitapları okumak için buraya nasıl çekerdi? İnsanları güzel bir şekilde ciltlenmiş bir kitabın esas güzelliği, tatlılığı, hatta insaniyetine nasıl ikna etmeliydi? Evet. Bütün bu gürültü patırtı arasında bunlar üstüne düşünebilirdiniz ama İlk Şeyler üzerine değil.

Her günkü düşüncelere dalmalarının arasında kendini içten gelen bir baskıyla ayakta dikilmiş bulmaya alışık olduğu anlardan biriydi. Baskı kendi noksanlıklarının hatırlanmasıydı ve o ayağa kalkıyordu çünkü kalkmazsa hatıralar zaman ve yer işgal ederdi, bu da dayanılmaz olurdu. Teoloji'ye, Okültizm'e, Metafizik'e, Baskılara ve *Beyefendinin Dergisi*'ne baktı – ve bir ışık yandı! kaçınmak için ayakta durduğu olay aniden bilincinde belirdi.

Bir ay kadar önce, açık artırma.

"*250 sterlin, 250 sterlin.* Yok mu artıran? Son kez *250 sterlin*..."

Bu, Midland Kitapları'ndan Rupert Hazing'in ona boyun eğdiği zaman olmuştu.

"Benim devreye gireceğim nokta burası."

"Ne? Bir yıl kayıplara karıştıktan sonra mı?"

Rupert'ın ağzı açık kalmıştı. Mezatçıya göz atmış, sonra tekrar Sim'e bakmıştı. Bu kadarı yeterdi. Rupert tereddüt ederken kitaplar Oxford'dan Thornton's'ın üzerinde kalmıştı.

Bu tam anlamıyla lakaytlıktı, işe yardımcı olmamış, Rupert'a engel olmuştu. Eğlence olsun diye. Derinlerdeki şeytani şey kendini oyalıyordu. Her şeyi düzeltebilecek uzun onarım yolculuğuna da çıkamazdınız, *Beyefendinin Dergisi*'nin bütün sayılarını *250 sterline* Rupert Hazing'e veremezdiniz, kendisine olsun olsun en fazla yüzde on kalırdı – bunu yapamazdınız, çünkü mecazı değiştirmek gerekirse, lakaytlığın bu son parçası yalnızca istifin üzerindeki tek bir parçaydı. İstif, kocaman bir çöp yığınıydı, pislikten, kirli paçavralar-

dan oluşuyordu, dağ gibiydi – insanın ne yaptığı fark etmezdi, istif çok büyüktü. Neden en tepedeki son pislik parçası seçilsindi ki?

Sim bu noktaya geldiğinde hep yaptığı gibi gözlerini kırpıştırıp silkelendi ve istiften çıkıp dükkânın değişen gün ışığına çıktı. Bu, bir yanda Romanlar, Şiirler, Edebi Eleştiriler; diğer yanda Kitabı Mukaddesler, Dua Kitapları, El Sanatları ve Hobi kitapları arasında yürürken sabahlarının cesur ve alaycı anıydı. Kendisine, atalarına ve şimdi önlenemez biçimde kötüye giden canım aile işletmesine alayla dudak büktüğü andı. Hatta bugünlerde yıllar önce büyük vitrin camının bir kenarında düzenlediği çocuk kitaplarına bile dudak bükmeye alışmıştı. Bunu ilk yaptığında alışverişten gelen Ruth bir şey söylememişti. Ama sonra masasına çayını getirdiğinde dükkâna şöyle bir göz gezdirmişti.

"Görüyorum ki imajımızı değiştiriyorsun."

Sim inkâr etmişti ama tabii ki doğruydu. Stanhope'un küçük kızlarının el ele sokaktan geldiklerini görmüştü ve apansızın dükkândaki en ufak bir toz tanesinin bile kurşundan olduğunu, kendisinin kurşundan yapıldığını ve hayatın (kaçırdığı hayatın) o iki çocuk gibi parlak ve masum olduğunu hissetmişti. Gizli bir tutkuyla çocuk kitapları almaya başlamıştı, yenilerden alıyor ve onları vitrinin sol tarafına yerleştiriyordu. Aileler bazen Noel'de bir kitap alırlardı, daha seyrek olarak aralarda doğum günleri için belki ama ciroya katkısı hissedilmiyordu.

Sim bazen babasının da oradaki teşhirinin gizli ve karanlık bir nedeninin olup olmadığını merak ederdi. Akılcı babası kristal bir küreyi, *I Ching* çubukları ve tam takım Tarot kartlarıyla birlikte yerleştirmişti. Sim kendi nedenlerini gayet iyi biliyordu. Çocuk kitaplarını kendi çocuklarının yerini alacak Stanhope ikizleri için bir yem olarak kullanıyordu – Margaret, evliydi ama Kanada'daydı ve Steven tedavisi imkânsız bir halde o koğuştaydı, annesi ve babası

tamamen iletişimsiz bir zaman geçirmek üzere her hafta ziyaretine gidiyordu. Zeki küçük kızlar hakikaten gelmişlerdi, boyları kapı koluna ancak yetişecek kadardı ama genellikle ayrıcalıkla ilintili olan serinkanlı bir özgüvene sahiptiler. Kedi yavrularının burunlarıyla verecekleri ciddi bir dikkatle kitapları incelemişlerdi. Kitapları açmışlar ve sayfalarını bir bir çevirmişlerdi, elbette sadece kendilerinin değil, başkalarının da okuyamayacağı kadar hızlı çevirmişlerdi. Yine de okuyor gibi görünüyorlardı: Açık renk olan –Toni– bir yetişkin kitabını almak üzere bir çocuk kitabını bırakmıştı; sonra diğeri, koyu renk bukleleri küçük başının her yanında sallanarak bir resme kıkırdamıştı...

Ruth için acı olmalıydı ama yine de anlıyordu. Onları pasta ve limonata ikram etmek için oturma odasına almıştı, ama onlar bir daha gelmemişlerdi. Bundan sonra, kızlar önce bakıcıyla sonra da kendi başlarına okula giderlerken Sim kapıda dururdu. Tam olarak ne zaman orada durması gerektiğini biliyordu, düşünceli bir halde ona krallar gibi bağışlanan minik hediyesini alıyordu.

"Günaydın Bay Goodchild."

"Ve Stanhope Bayanlarına iyi sabahlar!"

Böylece güzelleşerek büyüdüler. Wordsworth kadar romantikti.

Ruth alışverişe gitmek üzere oturma odasından çıktı.

"Dün Edwin'i gördüm. Sana söylemeyi unuttum. Seni görmeye gelecek."

Bell, Sprawson's'ın bir semtinde oturuyordu; bir daireleri vardı. Bir zamanlar Sim Bell'lere, ikizlere bu kadar yakın oturdukları için gıpta etmişti. Ama bu geçmişte kalmıştı. Kızlar çok eskiden küçük kızlardı –on yıl önce, o kadar da eski sayılmaz– ve çocuk kitaplarının oldukça ilerisindeydiler.

Ruth onun düşüncelerini okumuş gibi başıyla vitrinin sol tarafını işaret etti.

"Başka bir şey denemelisin."

"Bir önerin var mı?"

"Evle ilgili şeyler. BBC Yayınları. Dikiş."

"Düşüneceğim."

Ruth yabancı kostümler arasından Anacadde'den yukarı çıktı. Sim çocuk kitapları konusunu kabul ederek, ama onları değiştirmeyeceğini bilerek başını salladı ve başını sallamaya devam etti. Onların kurşun tozlarını alacaklardı. İnatçı bir şey demişlerdi. Aniden masasında yığılı kitaplara doğru döndü; Langport Grange'den ayrılıp fiyatlandırılacak olan kitaplara – iş, iş, iş!

Bu keyif aldığı bir işti – babasının işine devam etmesini sağlayan bir iş. Müzayede bir denemeydi, çünkü o bir korkaktı ve kolunu kaptırmaya niyeti yoktu. Ama sonrasında sınıflandırmak – neredeyse altın aramak gibiydi. Koleksiyonu izliyordunuz, gözünüz uyarıcı ışıltıyı kaptığında; ve korkunç fiyat artırma süresinden sonra – Winstanley'in *Boyalı Cam İncelemesine Giriş*'in mükemmel durumdaki ilk edisyonu *oradaydı*!

Neyse. Bir sefer olmuştu.

Sim masasına oturdu ama kapı ardına kadar açıldı, zil çıngırdadı ve gelen Edwin'di, kabanı ve sarkan sarı atkısının içinde gerçeküstü görünüyordu ya da öyle olabilirdi – Bell hâlâ otuzların bir üniversite öğrencisi gibi giyiniyordu ve dönemin mükemmel bir örneği olmak için bir tek bol Oxford pantolonu eksikti.

"Sim! Sim!"

Bir rüzgâr fırtınası, bir çeşit Edward Thomas'la George Borrow rüzgârının fundalıkta karşılaşması gibi, müthiş bir Tabiat, ama yine de görgülü, kültürlü ve manen *samimi*.

"Sim! Sevgili Sim! Şu karşılaştığım adam!"

Edwin Bell dükkânda hızla yürüyerek bir hanımefendinin eyere yan oturması gibi masanın köşesine oturdu. Taşıdığı ders kitabını ve *Bhagavad Gita*'nın bir kopyasını güm

diye masaya koydu. Sim sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlüğünü çıkardı ve ışığa karşı bulanık görünen sabırsız yüze karşı gözlerini kırpıştırdı.

"Ne oldu, Edwin?"

"O adam – Ecce homo* – bu dine karşı feci bir saygısızlık değilse ve Sim gerçekten öyle olmadığını düşündüğümü biliyor musun? Etkileyici en inanılmaz yaratık –ben, biliyor musun, ben– heyecanlıyım!"

"Ne zaman değilsin ki?"

"Nihayet! Gerçekten hissediyorum ki – bu bir sabrın sonu selamet olayı. Bunca yıl sonra – ne diyeceğini biliyorum..."

"Bir şey demeyecektim!"

"Kuğularımın her zaman kaz olduğunu söyleyecektin. Pekâlâ. Öylelerdi. Rahatça kabul ediyorum."

"Teozofi, Bilimcilik, Mahatma..."

Edwin biraz yatıştı.

"Edwina buna çok benzer bir imada bulundu."

Edwin ve Edwina Bell'in evlilikleri kâinatın başında planlanmış olmalıydı. Adlarının rastlantısının dışında da bu planın aşikâr olduğunun işaretleri vardı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki onları çok iyi tanımayan birisine, birbirleriyle karşılaştırınca travesti gibi görünebilirlerdi. Üstelik, Edwin'in sesi bir erkek için ince, Edwina'nınki de bir kadın için kalındı. Sim onlarla ilk zamanlarda yaptığı bir telefon konuşmasını hatırladıkça hâlâ irkiliyordu. İnce bir ses cevaplamıştı ve Sim "Merhaba Edwina!" demişti. Ses karşılık vermişti: "Ama Sim, Edwin ben!" Sonra başka bir sefer kalın bir sesle cevaplandığında "Merhaba Edwin!" demiş, "Ama Sim, Edwina ben!" cevabını duymuştu. Anacadde'de Sprawson's'dan ya da evlerinden Sprawson's'a yürürlerken, çok benzer önü açık paltolarından çok benzer atkılar uçuşurdu. Edwina'nın saçı Edwin'inkinden biraz

* (Lat.) İşte insan. (ç.n.)

daha kısaydı ve biraz daha fazla göğsü vardı. Bu yararlı bir ayırımdı.

"Sanırım Edwina her zaman senden daha mantıklı oldu."

"Şimdi Sim, bunu söylüyorsun çünkü insanlar söyleyecek başka bir şey düşünemediklerinde insanın karısı hakkında böyle söylerler. Ben buna Küçük Kadın Sendromu diyorum."

Telefon çaldı.

"Evet? Evet, var. Bir dakika bekleyin lütfen. İyi durumda. Yedi sterlin on sent, ne yazık ki – yani yedi buçuk demek istedim. Bizde adresiniz var mı? Tamam. Evet, yapacağım." Telefonu kapattı, masa ajandasına not aldı, tekrar arkasına yaslandı ve Edwin'e baktı.

"Peki? Aklındakini söyle!"

Edwin başının arkasındaki saçı aynen Edwina'nınkine benzer bir hareketle düzeltti. Birlikte büyümüşler.

"Dediğim gibi bu adam. Siyah kıyafetli Adam."

"Bunu daha önce duymuştum. Siyah kıyafetli Adam. Beyaz kıyafetli Kadın."

Edwin ani ve muzafferane bir kahkaha attı.

"Ama öyle değil, Sim, öyle değil! Bundan daha fazla yanılamazsın! Bak, yaptığın şey *kitabi* olmak!"

"Nihayetinde kitapçıyım."

"Ama sana söylemedim..."

Edwin yanlamasına masanın üzerine eğilmişti, gözleri coşkudan pırıl pırıl, ağzı açıktı, kısa burnu merak, tutku ve beklentiyle uzamıştı. Sim bitkin, ama yine de güler yüzlü bir yakınlıkla başını salladı.

"Edwina'ya güven Edwin. Senden daha fazla göğsü var Aman Tanrım bunu niye söyledim, yani demek istiyorum ki..."

Bir kez daha, bütün o insanlarla olan bütün o durumlarda olduğu gibi, bunun da geri dönüşü yoktu. Bell'lerin seks hayatları hakkında söylentiler vardı, söylentileri herkes bilir

ama kimse bir şey söylemezdi – şimdi elbette Bell'in yanakları ışığa karşı pembeleşiyordu, daha doğrusu kızarıyordu, heyecanındaki neşe kızgınlığa mı dönüşmüştü? Sim ayağa fırladı ve masaya bir yumruk indirdi.

"Ah lanet olsun lanet lanet! Bunu neden yapıyorum Edwin? Tanrı aşkına bunu neden yapmak zorundayım?"

Bell nihayet başka tarafa doğru dönmüştü.

"Biliyorsun bir zamanlar neredeyse suç duyurusunda bulunacaktık, ramak kalmıştı?"

"Evet. Biliyordum. Biliyorum. Söylediler."

" 'Onlar' kim?"

Sim belli belirsiz bir hareket yaptı.

"İnsanlar. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Tabii ki bilirim, Sim. Tabii ki bilirim."

Sonra Sim bir süre sessiz kaldı, söyleyecek hiçbir şeyi olmadığından değil, çok şeyi olduğundan. Aklına gelen her şeyin çift anlamı vardı ya da yanlış anlaşılması muhtemeldi.

Sonunda başını kaldırdı.

"İki yaşlı adam. Bunu unutmamak lazım. Birkaç yılımız kaldı. İçimize dönmüşüz, aptallaşmışız belki de, yaratılışta olduğumuzdan – olduğumdan daha fazla, bu mümkünse. Ama bundan daha fazla bir anlama gelemez, *gelemez* değil mi? Sıkıcı bir şekilde önemsiz şeylerle böylesine meşgul olmak – şunu, bunu yaparım ama diğer yandan bu ve şu var, gazeteleri okudun mu, televizyonda ne vardı, Steven nasıl, bunları sana posta dahil seksen beş sente veririm ve asla, asla derin olan bir şeyin içine dalmamak – altmış yedi yaşındayım. Sen – kaçtın? Altmış üç. Orada dışarıda Pakiler var ve Siyahlar, Çinliler, Beyazlar, punk'lar ve serseriler..."

Niye bu kadar uzattığını merak ederek kendini dizginledi. Edwin masanın köşesinde kıpırdandı, ayağa kalktı ve Metafiziklere doğru uzaklara baktı.

"Geçen gün bütün bir ders boyunca fermuarım açık kalmış."

Sim dudaklarını kapalı tuttu ama bir iki sefer içi kabardı. Edwin fark etmemiş gibiydi. Kitap sıralarının arasından uzaklara, daha da uzaklara bakıyordu.

"Edwin. Bana şu adamdan bahsediyordun."

"Ah evet!"

"Bir Fransisken keşişi? Bir Mahatma? İlk Dalai Lama'nın Galler'de bir Potala inşa etmek isteyen bir reenkarnasyonu?"

"Dalga geçiyorsun."

"Affedersin."

"Her halükârda Dalai Lama değildi. Sadece Lamaydı."

"Affedersin. Affedersin."

"Dalai Lama hâlâ hayatta, bu yüzden o olamazdı."

"Oh Tanrım."

"Ama bu – daha sonra anladım ben – ağlamıyordum çünkü kelimenin ima ettikleri biraz çocukça, biraz bebek gibi – ama gözyaşı döktüm. Üzüntüden değil. Sevinçten."

"Azıcık da üzüntüden."

"Artık değil."

"Adı ne? Bana tutunacak bir ad lazım."

"O zaman dışarıda kaldın, sevgili dostum, aynen dışarıda kaldın. İşin özü bu. İsim yok. Sil gitsin. Adları görmezden gel. Dilin bizim için yaptığı ve bizim dil için yaptığımız karmaşayı, hengâmeyi, kargaşayı, rezil, vahşi karışıklıkları düşün – ah, ben konuşmaya başladığıma göre karıştır!"

"Dili ortadan kaldırmak istiyor ve iki insana yaklaştı, varoluşları için her şeyden çok dile inanan sana ve senin yolunla bana! Bak şu kitaplara!"

"Görüyorum."

"Sınıflarını düşün."

"Pekâlâ!"

"Görmüyor musun? Bir sefer seni endişelendirenin günahtan çok *faux pas** olduğunu söylemiştin. Tam o noktada

* Gaf. (ç.n.)

büyük bir fedakârlıkta bulunmaya davet edildin ki bu bizim dünyamızı onların – onun – başının üzerine kaldırır – kayda geçmiş kelimeden kasıtlı olarak başka tarafa yönelme; basılmış, radyoda yayınlanmış, televizyonda söylenmiş, teybe alınmış, öğrenilmiş kelimeden..."

"Hayır, hayır."

"Aman Tanrım, Sim, sen benden büyüksün! Ne kadar zamanın kaldı? Ne kadar oyalanabilirsin? Sana söyleyeyim..." Ve Edwin o kadar geniş bir hareket yaptı ki kabanı açıldı – "işte bu kadar!"

"Tuhaf olan şey şu, biliyorsun ki ne kadar çok ya da ne kadar az zamanım olduğu umurumda değil. Ah evet. Ölmek istemiyorum. Ama o zaman ölmeyeceğim, öyle mi? Her halükârda azıcık bir şansla bile olsa, bugün değil. Bir gün gelecek ve ben bundan hoşlanmayacağım. Büyük ihtimalle. Ama bugün değil. Bugün sonsuzluk ve önemsizlik."

"Şansını denemez misin?"

Sim içini çekti.

"Felsefe Derneği'nin dirileceğini seziyorum."

"Hiçbir zaman ölmemişti."

"Devamını öyleyse. Ne kelime düşkünüyüz!"

"Transandantalizm..."

Bu kelime Sim üzerinde çekilmiş bir tetik etkisi yaptı. Öylece dinlemeyi bıraktı. Büyük çark elbette ve fizikçilerin ortaya çıkarmakta olduğuyla özdeş olduğu iddia edilen Hindu evreni; skandalar ve atavarlar, galaksilerin yavaşlayışı, görünüş ve illüzyon – ve her zaman, Edwin'in Huxley'nin nispeten az başarılı romanlarından birindeki bir karakter gibi gittikçe daha fazla konuşması! Sim bu noktada sessizce kendi özel cümlesini prova etmeye başlamıştı. Her şey mantıklı. Aynı şekilde her şey mantıksız. Gözle görünmeyen herhangi bir şeye inandığım kadar bütün bunlara da inanırım; genişleyen evrene inandığım gibi, yani Hastings savaşına inandığım gibi, İsa'nın yaşamına inandığım gibi – İçimde hiçbir şeye

dokunmayan cinsten bir inanç. Bir çeşit ikinci sınıf inanç. Beni ben yapan inançlarım; çok sayıda ve önemsizler.

Sonra bir kez daha Edwin'i duyabildi, başını kaldırıp ona baktı ve onaylayarak başını salladı, *ne demek istediğini anlıyorum, evet, dinliyordum* anlamına gelen tipik küçük bir sahtekârlık. Edwin'in hâlâ konuşuyor olması onu Varolmanın vahşi gerçeğine olan geleneksel şaşkınlığına ve ikinci sınıf bir inanç olarak değil de sahiden inandığı, derinden inandığı tek şeyin, adamın dediği gibi, kendisi olduğu yolundaki vahşi gerçeğine karşı duyduğu geleneksel şaşkınlığına savurdu, çünkü farkındalığı hissettiğini düşündüğünü hissettiğini düşündüğünü hissetti, sonu gelmez bir biçimde...

Yine başını sallamakta olduğunu fark etti. Edwin konuşmaya devam ediyordu.

"Peki söyle bana. Arayan birisi olduğumu nereden anladı? Neremde yazıyor? Kast işareti gibi alnımda mı yazıyor? Yanaklarımda kabile kesikleri mi var? Teknik ayrıntıları, kehaneti, altıncı hissi, duygu ötesi algıyı, bütün kristal kürede okumayı, görmeyi, Tanrı vergisini bir kenara koy – biliyordu! Ve biz yürürken fark ettim ki – işte bu noktada, o konuştuğundan değil ama..."

Edwin durakladı ve neredeyse onun kadar açık bir siması olan bir kişinin bakabileceği kadar sinsice baktı.

"Buna inanmayacaksın, Sim. O konuşmadı. Ben konuştum."

"Tabii ki!"

"Hayır, hayır, benim adıma değil! Onun adına! Bir şekilde onun için kelimeler buluyordum – hiç dilim sürçmeden..."

"Hiç dilinin sürçtüğü olmadı. İkimizde de annemin ortaya asılmış iki ucu sallanan dil dediğinden var..."

"İşte öyle! İşte öyle! O bir uçta, ben diğer uçta. Sonra – çakıl patikadan henüz kesmedikleri karaağaçlara doğru yürürken – yağmur çiseler ve rüzgâr ara sıra eserken..."

Edwin durdu. Masadan kalktı. Ellerini ceplerinin derinliklerine daldırdı. Kaban çekilmiş perdeler gibi önünü kapattı.

"...Kelimelerden fazlasını söyledim."

"Şarkı söylemişsindir belki."

"*Evet*," dedi Edwin, bir şaka belirtisi göstermeden. "Aynen öyle! Yani kelimelerin anlatabileceğinden fazlasını yaşadım; onu orada ve o zaman yaşadım." Küçük siyahi bir oğlan yüzünü vitrin camına yapıştırdı, dükkânın anlaşılmaz olan içine baktı ve kaçtı. Sim tekrar Edwin'e baktı.

"Hep senin iddialarını kabul etmek durumunda kalıyorum. Bir tür sosyal nezaketle engellendiğimi anlayamıyor musun Edwin? Bütün bunlar hakkında gerçekten ne düşündüğümü asla senin yüzüne karşı söyleyemedim."

"Benimle gelmeni istiyorum. Parka."

"Bir buluşma mı ayarladın?"

"O orada olacak."

Sim kelini sıvazladı ve rahatsızlık duyarak titredi.

"Dükkânı istediğim zaman bırakamam. Bunu biliyorsun. Ve Ruth alışverişe çıktı. O gelmeden..."

Dükkânın zili çıngırdadı ve tabii ki gelen Ruth'du. Edwin muzafferane Sim'e baktı.

"Gördün mü?"

Sim şimdi sahiden rahatsız olmuştu.

"Bu önemsiz!"

"Her şey bir araya geliyor. Günaydın, Ruth."

"Edwin."

"Durum düzelmeye devam ediyor mu, hayatım?"

"Oradan buradan birer peni. Endişelenecek bir şey yok."

"Dükkânı bırakamayacağımı izah ediyordum."

"Ah ama bırakabilirsin. Soğuk bir öğle yemeği. Memnuniyetle otururum."

"Ve yine görüyor musun, sevgili Sim? Önemsiz tabii ki!"

İçerleyen Sim inat etti.

"Gelmek istemiyorum!"

"Edwin'le git hayatım. Sana iyi gelir. Temiz hava."

"İyi gelmez, biliyorsun. Hiç iyi gelmiyor."

"Haydi kalk."

"Anlamıyorum niye – bak Ruth, Graham'lar gelirse onlara Gibbon'ın tam serisi olmadığını söylersin. *Miscellaneous*'un bir sayısı eksik. Ama iyi durumda tam seri *Decline and Fall* var.

"O ilk baskı."

"*Decline* için fiyatta anlaştık. Geri kalanı için yeniden pazarlık etmek gerekir."

"Bunu unutmam."

Sim paltosunu, atkısını, yün eldivenlerini, delikli şapkasını aldı. Yan yana Anacadde'den yukarı yürüdüler.

Halkevinin kulesinde çan saat on biri vurdu. Edwin orayı başıyla işaret etti.

"Onunla orada karşılaştım."

Sim cevap vermedi, sessizce, henüz mezarlığındaki bütün mezar taşlarının taşınmamış olduğu halkevini geçtiler. Harold Krishna, Chung ve Dethany Giyim, Bartolozzi Kuru Temizleme, Mamma Mia Çin Paket Servis. Sundha Singh'in Bakkal Dükkânı'nın kapısında Singh biraderlerden biri gözleri parlayarak beyaz bir polisle konuşuyordu.

Tapınak ve yeni cami. Liberal kulüp tamir için kapalıydı, cephesinin bütün müsait yerlerinde grafitiler vardı. Ön cephede. Piç Frunt'a ölüm. Fugglestone ayakkabı tamiri.

Edwin pardösüsünün parlak kıyafetinin yalnızca bir kısmını kapattığı Sih bir kadının etrafından dolandı. Sim onu otobüs bekleyen beyaz erkek ve kadınlar arasından on metre kadar takip etti. Edwin başını çevirerek konuştu.

"Ben geldiğimde farklıydı, değil mi, savaştan sonra? Londra üzerimize üzerimize gelmiyordu. Green* hâlâ köy yeşiliydi..."

---

* İngilizcede yeşil anlamına gelir. (ç.n.)

"Bir gözünü yumarsan öyleydi. Ponsonby papazdı. Bu senin adamla orada karşılaştın demiştin."

"Genç Steven'ın ahşap heykelini görmek istiyordum. Biraz öteye gidecek – çok değil; ama bu orayı halkevi olarak kullanmanın sonucu – ayrıca bilmem kimin böcek fotoğrafları sergisi de vardı – kimden bahsettiğimi biliyorsun. Büyüleyici. Ah, evet. Küçük Tiyatro Grubu Sartre'ın o şeyinin provasını yapıyordu – bilirsin – *Gizli Oturum** – kuzey kanadında..."

"Kuzey sahında demek istiyorsun, kutsal varlıkları sakladıkları yer."

"Şimdi Sim! Seni ihtiyar mıymıntı! Sen cemaatten bile değildin! Unutma biz çok-ırklıyız ve zaten bütün dinler birdir."

"Bunu bir camide söylemeyi dene."

"Neler duyuyorum? Yoksa Cephe seni etkilemeye mi başladı?"

"Ayıp ediyorsun. Bu adam..."

"Onunla tam şeyde karşılaştım – hayır değildi. Vaftiz kurnası öbür taraftaydı. Ama batı penceresinin altında durmuş, yerdeki eski kitabelerden birine bakıyordu."

"Yazıtlar."

"Ben kitapları öğretiyorum, biliyorsun. Hayatımı da onlar sayesinde kazanıyorum. Nihayetinde okul kazanıyor. Dün onunla karşılaştıktan sonra, Shakespeare'in tarihi eserlerinden bahsederken birdenbire – Tanrım, *bu* yüzden kendi şeylerini bastırmakla uğraşmadı! Biliyordu, anlıyorsun. Neyse, bilirdi, bilmez miydi?"

" 'Venüs ve Adonis.' 'Lucrece'in İğfali.' 'Soneler', sana."

"Genç bir adam. Harf öldüren. Bunu kim söylemiş?"

"*Yazılı olarak buldun.*"

"Bazen ikimiz de sessiz kalıyorduk. Yani çok sessiz demek istiyorum. Bu sessizliklerden biri sırasında bir şey keşfettim. Anlarsın, sessizlik bu korkunç jetlerin geçişiyle bölünüyor-

---

* *Huis Clos*. (ç.n.)

du; ve biliyordum ki *eğer* içinde mutlak sessizlik olan bir yer bulabilsek ya da o bulabilse – onun için halkevindeydi, sanıyorum. Sessizlik arıyordu – hayal kırıklığına uğramıştı tabii ki. Bu yüzden ancak bazı zamanlarda konuşuyorduk. Daha doğrusu ben. Çok konuştuğum hiç dikkatini çekti mi, neredeyse aşırı, sırf laf olsun diye? Şey, ben fark etmemiştim. O zamanlar."

"Kendinden bahsediyorsun. Ondan değil."

"Mesele de bu! Bazı zamanlar ben – şey, *Ursprache* konuştum."

"Almanca mı?"

"Yapma – Tanrım, ne kadar şanslıydılar, şu Latince konuşan eski filozoflar ve ilahiyatçılar! Ama unuttum. Değillerdi. Bir çeşit baskıydı – insanın uzaklaşacağı. Sim. Ben ruhun masum dilini konuştum. Cennetin dilini."

Edwin cüretkâr bir biçimde ve kızararak yandan bakıyordu. Sim kendi yüzünün de ısındığını hissetti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Neyse..."

"Anlamıyorsun. Ve mahcup oldun. Ben de anlamıyorum ve ben de mahcup oldum..."

Edwin yine kaban ceplerine soktuğu yumruklarıyla edep yerlerini kapattı. Azimle anlattı. "Bu o değil, değil mi? Feci kötü bir durum, değil mi? Biraz metodist, değil mi? Arka sokak meseleleri, değil mi? Sırf dillerle konuşmak, hepsi bu. Şimdi o an gitti ve ben tekrar yaşayamıyorum. Yalnızca hatırlayabiliyorum, ama bellek dediğin nedir ki? İşe yaramaz bir yığın! Bir yere yazıp ceketimin yakasının altına falan dikmeliyim. Şimdi ikimiz de kötü bir söz söylerken yakalanan yaramaz okul kızları gibi kızarıyoruz. Battı balık yan gider. Sana uyar, Sim. Bunu bilim olarak gör, daha iyi hissettirir. Bu anıyı tam olarak şöyle tarif edeyim – yedi kelime söyledim. Küçük bir cümle söyledim ve onu önümde ışık saçan ve kutsal bir biçim olarak gördüm. Ah, unuttum, bilimsel olacaktık, değil mi? Işık saçan olur. Kutsal mı? Tamam o za-

man – *etkisi* genel olarak dini söyleyişte 'Kutsal' kelimesiyle ilişkilendirilirdi. Neyse. Işık bu dünyaya ait değildi. Şimdi gül."

"Gülmüyorum."

Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler, Edwin'in başı korunma ve kuşku nedeniyle yana dönüktü. Omzuyla küçük bir Avrasyalıya çarptı ve kendi özel meclislerinin herhangi birinden her zaman daha gerçek gibi durmuş olan sosyal bir Edwin'e dönüştü.

"Çok özür dilerim – affedilemez bir sarsaklık – emin misiniz – ah gerçekten benim hatamdı! Canınız yanmadı umarım? Çok teşekkür ederim, çok çok teşekkür ederim! İyi günler. Evet. İyi günler!"

Sonra aniden düğmesi kapatıldı ve savunmacı Edwin tekrar Sim'e baktı.

"Hayır. Güldüğünü sanmıyorum. Teşekkür ederim."

"Kelimeler neydi?"

Sim şaşkınlıkla, olumlu bir kızarıklık akıntısının Edwin'in boynundan yüzüne, alnına çıktığını ve gür ama kırlaşmış saçının altında kaybolduğunu gördü. Edwin bir kez yutkundu ve düğümlenmiş atkının altından çıkıntılı gırtlak kemiğinin inip çıktığını görmek mümkündü. Sıkılgan bir havada öksürdü.

"Hatırlayamıyorum."

"Sen..."

"Geriye kalan tek şey yediliğin anısıyla o biçimin anısı, kesin olmasa da, ama şimdi kristalleşti – renksiz, şimdi heyhat..."

"Bir Annie Besant taklidi yaptın."

"Ama kesinlikle öyle! Fark aynen *bu*! Yaptım, daha doğrusu yapıldı –Kazlarımız– görüşlerinin faydalı olabileceğini düşündüklerimiz, felsefelerinin, dinlerinin, kanunlarının aradığımız şeyler olabileceğini düşündüklerimiz; ve yarın öbür gün ya da bir yıl sonra bir çeşit aydınlanmayla ortaya

ne çıkabileceğini – aradaki fark şu ki, bu oydu! Yarın oydu, öbür sene oydu! Açıklamama gerek yok, Sim, herhangi bir şey aramıyorum – onu buldum, orada, parkta, yanına oturdum. Onu bana verdi."

"Anlıyorum."

"Biraz moralim bozuktu, sen – Neşemi kaçırdığında. Evet, moralim bozulmuştu."

"Benim hatam, affedersin. Nezaketsiz davrandım."

"Her şey olması gerektiği gibi bir araya geliyor. Kelimenin basılmış halindense yazılmış halini saklayan ve taşıyan bir adama itiraz edeceğini sanmam – bu yüzden, onu kendisi kopyaladığı müddetçe..."

"Ciddi misin?"

"Kendin yazar ve kendine saklardın – biliyorsun Sim, şimdi hatırladım. Bu bir araya gelmek. Kitabımı benden aldı."

"Ne kitabı?"

"Karton kapaklı bir kitap. Önemli bir şey değil. Aldı ve umumi tuvalete gitti ve tabii ki döndüğünde – şey, geri vermedi."

"Unutmuşsun. Yedi kelimeyi unuttuğun gibi."

"Gerçi yaptığı bir şey vardı. Bir kibrit kutusu ve bir taş aldı. Sonra dikkatlice kibrit kutusunu üzerinde taşla bankın kolunda dengeledi."

"Ne dedi?"

"Konuşmak için tasarlanmış bir ağzı yok. Aman Tanrım, ben ne diyorum? Tam olarak böyle! Konuşmak için tasarlanmamış!"

"Kibritle taşa ne oldu?"

"Bilmiyorum. Belki hâlâ oradalardır. Belki düşmüşlerdir. Bakmadım."

"Biz deliyiz. İkimiz de."

"Konuşabiliyor tabii ki çünkü 'Evet,' dedi. 'Evet,' dediğinden neredeyse eminim. Demiş olmalı. Başka şeyler söy-

lediği de kalmış aklımda. Evet, 'Gizlilik'le ilgili epey bir şey söyledi."

"Ne gizliliği Tanrı aşkına?"

"Sana söylemedim mi? Bu da diğer şey. Türetilmiş kelime yok. Hiçbir şey için kalıcı bir ad yok. Ve kimse bilmemeli."

Sim kaldırımda durdu, Edwin de durmak zorunda kaldı ve ona doğru döndü.

"Bak Edwin, bu şimdiden hayali bir saçmalık haline geldi! Bu masonlukla ilgili bir şey, yakın çevreyle ilgili, komplocu bir şey – anlamıyor musun? O kendisi anlamıyor mu? Çıkıp Anacadde'de ya da Pazaryeri'nde konuşabilirsin; çıkıp bağırabilirsin, bir megafon kullanabilirsin ve kimsenin, ama hiç kimsenin umurunda olmaz! Jetler hâlâ geçmeye, trafik akmaya devam eder; alışveriş yapanlar, aynasızlar, sürekli kıkırdayan yeniyetme aptal kızlar ve hiçbiri, hiç kimse farkına bile varmaz. Süpermarkette beş peni aşağısına diye reklam yapıyorsun sanırlar. Kendi önemsizliğimizle lanetlendik, olan bu – gizlilik? Ömrümde böyle saçmalık duymadım!"

"Her şeye rağmen, görüyorsun ki seni parkın kapısına kadar getirdim."

"Bitirelim şu işi."

Birlikte kapının birkaç metre içinde durdular, bu arada Edwin topuğunun üzerinde dönüp etrafa baktı. Orada burada gruplar halinde çocuklar oynuyorlardı. Görevli umumi tuvaletten sadece birkaç metre uzakta durmuş, çocuklar içeri dışarı koşturup birbirlerini oraya götürürlerken suratsız bir şekilde izliyordu.

Edwin büyük bir irkilmeyle arkalarındaki adamı fark etti. Sim de döndüğünde kendini doğrudan adamın yüzüne bakar buldu. Görünüşünün dramatik bir yanı vardı, sanki bir rol oynamak üzereymiş gibiydi. Geniş kenarlı siyah bir şapka ve uzun siyah bir palto giymişti, Edwin'in ellerinin paltosunun cebinde olduğu gibi onun elleri de kendi paltosunun cebindeydi. Sim adamın kendisiyle tam aynı boy-

da olduğunu fark etti ve bu yüzden göz göze gelmişlerdi. Adamın yüzü garipti. Sağ tarafı bir Avrupalının yüzünün olacağından daha esmerdi, yine de Hindu ya da Pakistanlı diyecek kadar koyu değildi ve kesinlikle Zenci değildi, çünkü yüz hatları oldukça beyaz ırka aitti, Edwin'in kendisininki kadar. Ama yüzünün sol tarafı bir bilmeceydi. Sanki –diye düşündü Sim bir an– tuttuğu bir el aynası, o gri, puslu günden soluk bir ışık yansıtarak o tarafın rengini bir iki ton koyultmuş gibiydi. O tarafta göz sağ taraftakinden küçüktü ve Sim anlamıştı ki bu daha açık olan renk bir yansıma değil, farklı bir deriydi. Adama yıllar önce yüzünün sol tarafının büyük bir kısmını kaplayan bir deri nakli yapılmıştı ve Edwin'in konuşmaya uygun bir ağzı yok demesinin nedeni belki de buydu, çünkü deri ağzın o tarafını, gözü, belki görmeye uygun bir göz olmayan gözü neredeyse kapalı tuttuğu gibi kapalı tutuyordu. Kapkara bir perçem çepeçevre siyah şapkanın altından sarkıyordu ve sol tarafta daha uzun olan siyah saçın arasından dut rengi bir şey çıkıyordu. Sim midesinde ani bir kasılmayla bu şeyin bir kulak olduğunu anladı, ya da ondan kalanlar – saçla tam olarak saklanamamış ve derhal görüntüsünün deri nakline neden olan olayla aynı zamanda gerçekleştiğini akla getiren bir kulak. Onca görüntü arasında böyle bir deformasyon görmeyi beklemiyordu. Bakmaya çekindi. Sosyal yaklaşımının ilk hareketi olarak ağız açılmıştı ve açık kaldı ama bir şey söylemedi. Gerekmiyordu çünkü yanında Edwin'in şevkle ve öğretmenin parodisi olan, genellikle de arkasından taklidi yapılan anırmasıyla, özellikle yüksek bir sesle konuştuğunu duyabiliyordu. Ama Sim Edwin'in söylediklerine hiç dikkat etmedi. Bakışları adamın bir buçuk gözüyle konuşmaya uygun olmayan yarım ağzına ve deri çekiliyormuş gibi kasılmasının olağanüstü ıstırabına takılmıştı. Adamın ayrıca dış hatları belirlenmiş gibiydi –ama bu psikolojinin bir garipliği olmalıydı– onu arkasındaki fonun merkezine koyuyordu.

Sim'in gözleri sabitlenmişti, kelimelerin içinden yükseldiğini hissetti, boğazına girdiğini, kendi arzusu dışında kendilerini ortaya döktüğünü, anımsanmış ve doğru.

"Bütün bunların saçmalık olduğunu düşünme eğilimindeyim."

Adamın sağ gözü daha da açılır gibi oldu; gözünden ani bir ışık parıltısı çıkmış gibi bir etki yaratmıştı. Hiddet. Hiddet ve keder. Edwin cevap verdi.

"Tabii ki beklediğin şey bu değil! Çelişki şu ki, eğer birazcık düşünseydin Goodchild, beklediğin şey olmayacağını bilebilirdin!"

Fazlasıyla homurdanan bir jet üzerlerine doğru gittikçe daha fazla uğuldadı. Aynı anda Anacadde sanki eklemli büyük kamyonlar tarafından istila edilmişti. Sim bir elini kulağına götürdü, gürültüyü kesme umudundan daha çok protesto anlamında. Yana doğru baktı. Edwin hâlâ konuşuyordu, kısa burnu havaya kalkmış, yanakları kızarmıştı. Altüst eden, ezen tehditkâr bir ilahi gibi duyuluyordu.

Sim ancak kendisinin ne dediğini anlayabiliyordu, çünkü söylediği şey kendi düşüncesiydi.

"Kendimizi nasıl bir şeyin içine sokuyoruz?"

Sonra jet geçip gitmişti ve dev kamyonlar gıcırdayarak uzaklaştılar, sağa dönüp asfaltın bağlantı yoluna yöneldiler. Dönüp adama baktı ve sarsıcı bir sürprizle gitmiş olduğunu gördü. Aklı birçoğu saçma olan karmakarışık tahminlerle doldu; sonra onu gördü, on metre ötede elleri uzun paltosunun ceplerinde, hızla uzaklaşıyordu. Edwin takip ediyordu.

Öylece gittiler, üçü birlikte, çakıllı yoldan tek sıra halinde. Keder ve hiddet. İkisi öyle karışmıştı ki yerleşik tek bir özellik haline gelmişlerdi, bir güç haline. Kelimeler yine vücudunda yollarını bulmuş, bir şişedeki baloncuklar gibi boğazına çıkmışlardı; ama adamın yüzü ileride gizli olduğu için onları içeride tutmayı başardı.

Bir çeşit din adamı beklerdim.

Sanki aynı fikir akıllarına gelmiş gibi Edwin adımlarını yavaşlatıp onun yanına geldi.

"Herhangi bir kişinin bekleyeceği şey olmadığını biliyorum. Nasılsın?"

Yine isteksizce ve temkinli olarak...

"Ben – meraklandım."

Çocukların oynadıkları bir bölgeye yaklaşıyorlardı. Salıncaklar, bir tahterevalli, küçük metalik bir atlıkarınca, bir kaydırak vardı. Parkın ortasına yaklaştıkça sokak gürültüleri –ve tam o sırada bir tren gürleyerek, tangırdayarak geçiyordu– kenardaki ağaçlar sanki görüntüye engel oldukları gibi sesi de gerçekten boğuyormuş gibi boğuklaşmıştı. Sadece her iki ya da üç dakikada bir jetler uğulduyordu.

"İşte! Gördün mü!"

Edwin yana uzandı ve Sim'in bileğini yakaladı. Durdurulmuşlardı ve ileriye bakıyorlardı.

"Neyi gördüm mü?"

"O topu!"

Adam hızını düşürmemişti ve önlerinde gidiyordu. Edwin tekrar Sim'in bileğini çekiştirdi.

"Fark etmiş olmalısın!"

"Neyi, çünkü..."

Edwin sanki özellikle kalın kafalı bir öğrenciyle konuşur gibi açıklamaya başladı.

"Oğlanın tekmelediği topu. Çakılların üstünden ve ayaklarının içinden geçti."

"Saçmalık. Ayaklarının arasından geçti."

"Söylüyorum sana. İçinden geçti!"

"Görsel yanılsama. Ben de gördüm, biliyorsun. Arasından geçti! Yaşının insanı ol, Edwin. Yakında adamı havaya da yükseltirsin."

"Bak, *gördüm* diyorum!"

"Ben de. Ve öyle olmadı."

"Oldu."

Sim kahkahaya boğuldu ve bir an sonra Edwin de gülümsedi.

"Affedersin. Ama – bak. Açıkça..."

"Olmadı. Çünkü olsaydı – görüyorsun Edwin, mucize önemsiz olurdu. Önemsizden de beter. Top çarpıp sekseydi ne fark ederdi? Ya da doğrusu, ki eminim, ayaklarının arasından fevkalade düzgün ama yine de olası bir yol bulduysa?"

"Benden kendi gözlerimin şahitliğinden şüphe etmemi istiyorsun."

"Tanrı aşkına! Hiç sihirbaz görmedin mi? Alışılmadık, olağandışı biri ve beni mahcup ediyor, seni de ama ışığın bir oyununun ya da küçücük bir tesadüfün doğal düzene uyumsuzluk olarak, tercih edersen mucize olarak yutturulmasına izin vermem."

"Ne kelime kullanmak gerektiğini bilmiyorum. Başka bir boyuttu, o kadar."

"Bilimsel süsleme."

"Hayatı, anlattığı kadarıyla – bu birkaç dakikalık bir mesele – şey, saatler de olabilir – bu tür fenomenlerle dolu."

"Niye kontrollerin yapıldığı bir laboratuvarda değil?"

"Çünkü yapacağı daha önemli bir şey var!"

"Hakikatten daha mı önemli?"

"Evet. Öyle istiyorsan!"

"Eee sonra?"

"Ben nereden bileyim?"

Ama adam çakıl yolun kenarına yerleştirilmiş bir bankın yanında durdu. Sim ve Edwin de banka birkaç metre kala durdular ve Sim bir iki dakikalığına kendisini gerçekten aptal hissetti. Çünkü şimdi adamı açık bir biçimde başka bir adammış gibi değil de, insani ilişkilerin mümkün olmadığı, davranışları ya da tüyleri ya da postu ilgi çeken nadir bir hayvan ya da kuşmuş gibi takip ediyorlardı. Aptalcaydı, adam eninde sonunda, vücudunun üstünde, bir tarafı yıllar

önce şiddetli bir hasar almış ve kusurlu olarak düzeltilmiş bir başı olan; ve hayatın kendisine yaptıklarından haklı olarak canı sıkılan –Sim bütün bunları kendi kendine artan bir rahatlık ve artan bir eğlenmeyle söylüyordu– simsiyah giymiş beyaz bir adamdan başka bir şey değildi.

Edwin konuşmayı bırakmış adamın baktığı yere bakmaktaydı. Etrafta oynayan çocuklar vardı, çoğunluğu oğlan çocuklarından oluşuyordu ama grupların kenarlarında birkaç kız çocuğu da vardı. Bir de adam vardı. Zayıf, yaşlı bir adamdı, Sim benden yaşlı gösteriyor diye düşündü, parktaki en yaşlı adam, bu çocuksu sabahta, zayıf, oldukça kamburlaşmış yaşlı adam, beyaz dağınık saçları ve eskiden kalma gri kırçıllı takım elbisesiyle, çocuklardan çok ama çok daha yaşlı, iyi, fazlasıyla iyi olan takım elbisesiyle, beyefendilerin beyefendi olduğu ve yelek kullanıldığı günlerde diktirdikleri türden bir takım elbiseyle; ayrıca kahverengi, kenarları elastik çizmelerle, ama bu çocuksu sabahta palto yoktu, hevesli ve oldukça aptal bir yüzle – yaşlı adam çocuklarla top oynuyordu. Büyük, rengârenk bir toptu. Yaşlı herif ya da belki de yaşlı beyefendi ya da yalnızca yaşlı adam hareketliydi, enerjikti ve topu bir oğlana attı, geri aldı, sonra başka bir oğlana attı ve geri aldı ve her seferinde –o ve çocuklar– zayıf yüzünde hevesli ve ışıldayan bir gülümsemeyle tuvaletlere doğru yolunu buluyordu.

Bu gördüğüm de ne?

Sim topuğunun üzerinde döndü. Park görevlisi hiçbir yerde gözükmüyordu. Nihayetinde birçok çocuk grubu vardı ve bir adam her yerde birden olamazdı. Edwin öfkeli gözüküyordu.

Yaşlı adam yılların çok da fazla azaltmadığı bir çeviklikle parlak çizmeleriyle topa sert bir biçimde vurdu, ince dudaklarıyla güldü ve kıkırdadı. Top oğlana çarptı, bütün oğlanlara çarptı. Top uçtu, zıpladı ve sanki yaşlı adamın tasarladığı gibi geldi, zıpladı, zıpladı ve siyahlar içindeki adam ellerini

havaya kaldırdı, top ellerinin arasındaydı. Yaşlı adam kıkırdayarak ve elini sallayarak topun geri gelmesini bekledi ve siyahlar içindeki adam da bekledi, çocuklar da. Sonra yaşlı adam uzun adımlarla, kedi kadar enerjik bir koşuyla yoldan geldi, ama yavaşlamaya başladı ve gülümsemekten vazgeçti, hatta soluması bile durdu, azıcık eğildi, çok azıcık ve hepsini sırayla inceledi. Hiç kimse bir şey söylemedi ve çocuklar beklediler.

Yaşlı adam başını eğdi ve yay gibi beyaz kaşlarının altından yukarı doğru, adama baktı. Temiz bir yaşlı adamdı, kıyafeti eskimiş olsa da olağanüstü temizdi. Sesi fazlasıyla eğitimliydi.

"Benim topum, sanırım beyler."

Yine kimse bir şey söylemedi. Yaşlı adam yine aptal, hevesli kıkırdamasıyla güldü.

"Virginibus puerisque!"*

Siyahlar içindeki adam topu göğsünde tuttu ve üzerinden yaşlı adama baktı. Sim yüzünün yalnızca zarar görmemiş olan tarafını, zarar görmemiş olan gözünü ve kulağını görebiliyordu. Hatları düzgündü, hatta çekiciydi.

Yaşlı adam tekrar konuştu.

"Eğer siz beyler İçişleri Bakanlığı'ndansanız, sizi temin ederim ki o top benim topumdur ve arkamdaki küçük adamlar zarar görmemişlerdir. Bunu açıkça belirttiğime göre elinizde aleyhime hiçbir şey yok. O yüzden lütfen topumu verin ve gidin."

Sim konuştu.

"Sizi tanıyorum! Yıllar önce – dükkânımda! Çocuk kitapları..."

Yaşlı adam bakakaldı.

"Ah, eski tanıdıkların karşılaşması, öyle mi? Dükkânınız? Söylememe izin verin bayım, her şeyin ücretini veriyoruz, bugünlerde ne krediye izin veriliyor ne de kredi açılıyor.

---

* (Lat.) Kızlar ve oğlanlar için. (ç.n.)

Ödedim! Ah elbette ödedim! Onun için değilse de hayat için. Anlamıyorsunuz, değil mi? Bay Bell'e sorun. Sizi getiren o. Ama ben ödedim, onun için hiçbiriniz beni sıkıştırmaya kalkmayın. Verin o topu bana! Onu satın aldım!"

Siyahlar içindeki adama bir şey oluyordu. Yavaş bir kasılma gibi bir şeydi ve göğsündeki topu salladı. Ağzı açıldı.

"Bay Pedigree."

Yaşlı adam irkildi. Erimiş yüze baktı, sanki sol taraftaki beyaz derinin altını görebilirmiş gibi başını bir yana eğerek göz gezdirdi, çekilmiş ağzından hâlâ biraz gizlenmiş olan o taraftaki kulağına kadar her yerini inceledi. Bakış bir parlamaya dönüştü.

"Ben de seni tanıyorum Matty Woodrave! *Sen* – yıllar önce, gelmeyen ve yüzü tutmayan seni, zalimliği ve nefreti de – Ah seni tanıyorum! Ver bana o topu! Hiçbir şeyim yok – hepsi senin suçundu!"

Yine kasılma ama bu sefer keder ve hiddet onu duyulur kılmıştı...

"Biliyorum."

"Duydunuz onu! Görgü şahitlerimsiniz beyler, sizi bundan sorumlu tutuyorum. Görüyor musunuz? Bir ömür heba oldu, öylesine, öylesine güzel olabilecek bir hayat..."

"Hayır."

Kelime, sanki konuşma yapmaya alışık olmayan bir yerden geliyormuş gibi alçak sesle ve gıcırdayarak çıkmıştı. Yaşlı adam hırladı.

"Topumu istiyorum, topumu istiyorum!"

Ama topu siyahlara bürünmüş göğsünde sıkıca tutan karşısındaki adamın tavrı reddetme biçimindeydi. Yaşlı adam tekrar hırladı. Etrafına bakındı ve canı yanmış gibi bağırdı; çünkü çocuklar koşarak uzaklaşmışlar ve parkın dört bir yanına dağılmış oynayan diğer gruplara karışmışlardı. Yaşlı adam çimenliğin boş alanına koştu.

"Tommy! Phil! Andy!"

Siyahlar içindeki adam Sim'e döndü ve topun üzerinden ona baktı. Büyük bir ciddiyetle topu iki eliyle uzattı ve Sim aynı ciddiyetle alması gerektiğini anladı. Hatta topu iki elinin arasına alırken biraz eğildi bile. Siyah kıyafetli adam döndü ve yaşlı adamın arkasından yürüdü. Onu takip etmek için ilk adımı attıklarını biliyormuş gibi, arkasına bakmadan bir tarafından bir uyarı hareketi yaptı. Beni takip etmeyin.

Çimenliğin öbür yanından onu tuvaletin arkasında kaybolana kadar seyrettiler. Sim Edwin'e döndü.

"Bütün bunlar neydi?"

"Bir kısmı her halükârda bariz. Yaşlı adam. Adı Pedigree."

"Söyledim, söylemedim mi? Dükkândan malzeme aşırırdı. Çocuk kitapları."

"Dava açtın mı?"

"Uyardım. Onu anlıyordum. Kitapları yem olarak istiyordu, şu taa eski, eski..."

"Haydi, Tanrı'nın inayeti adına."

"Sofuluk etme. Sen asla çocuklara ilişmek istemedin, ben de."

"Epeydir orada."

"Herkes gibi bir peni harcıyor."

"Yaşlı adamla başı dertte değilse."

"Bu çok aşağılık bir iş. Onu bir daha görmeyeceğimizi umalım."

"Kimi?"

"İhtiyar herifi – adı ne demiştin – Pettifer mıydı?"

"Pedigree."

"Pedigree, öyleyse. İğrenç."

"Belki baksam iyi olacak..."

"Neye?"

"Başı dertte olabilir."

Edwin aceleyle çimin üzerinden tuvaletlere doğru gitti. Sim bekledi, sadece aptal değil, tiksinmiş de hissediyordu,

sanki top bulaşıcıymış gibi. Onunla ne yapacağını düşündü; temiz yaşlı adamı ve iğrenç açlığını hatırlayınca içten içe irkildi. Stanhope'un küçük kızlarını düşünerek zihnini gerçekten temiz ve tatlı olan şeylere yöneltti. Ne kadar kibardılar ve ne kadar terbiyeliydiler! Onların büyümesini izlemek ne büyük bir keyifti; ne kadar muhteşem bir *gelişkinliğe* erişmiş olsalar da çocukluğun sihirli zarafetini asla aşamazlardı, sizi ağlatabilecek güzelliği –ve tabii ki sonuçta olmaları gerektiği gibi olmadılar, ama bu onların olduğu kadar Stanhope'un da hatasıydı ve Sophy ne kadar tatlı ve ne kadar cana yakındı– günaydın Bay Goodchild, Bayan Goodchild nasıl? Evet öyle, değil mi? Şüphesiz, Stanhope ikizleri Greenfield'de ışık gibi parlıyorlardı!

Edwin geri geliyordu.

"Yok olmuş. Kayıplara karışmış."

"Gitmiş demek istiyorsun. Abartma. Defnelerin arasında yola çıkan bir kapı var."

"İkisi de yok olmuşlar."

"Bu topla ne yapacağım ben?"

"En iyisi saklaman olur herhalde. Onu tekrar göreceğiz."

"Gitme vakti."

Birlikte çakıllı yoldan geri yürümeye başladılar, elli metre gitmemişlerdi ki Edwin durdurdu.

"Buralarda."

"Ne?"

"Hatırlamıyor musun? Gördüğüm."

"Ve benim görmediğim."

Ama Edwin dinlemiyordu. Çenesi düşmüştü.

"Sim! Şimdi anlıyorum. Ah evet, her şey bir araya geliyor! Tümüyle anlamaya bir adım daha yaklaştım – ne olduğunu anlamasam da – nasıl çalıştığını, ne yapmakta olduğunu – Etrafından ya da içinden geçen o top – Geçmesi için o bıraktı. Yanlış top olduğunu biliyordu."

On Üçüncü Bölüm

Ruth hayaller görüyordu. Bu onun için fazlasıyla sıra dışıydı çünkü bütünüyle ayakları yere basan bir kadındı; ama şimdi üşütmüş, ateşi çıkmıştı ve yatakta yatıyordu. Arada sırada dükkânla Kız ilgileniyordu, Sim hem o hem de dükkân gözünün önünde olmazsa hep sinirli olmasına rağmen sık sık yukarı sıcak içecekler götürüp Ruth'u içmeye ikna etmek zorunda kalıyordu. Bunu her yaptığında, hayalperestlik yüzünden bir süre orada kalmak zorunda kalıyordu. Ruth çocukların bir nesil önce doğdukları çift kişilik yatakta yan yatıyordu. Gözleri kapalı oluyor ve yüzü terden parlıyordu. Arada sırada mırıldanıyordu.

"Ne dedin, tatlım?"

Mırıldanma.

"Sana biraz daha sıcak içecek getirdim. Oturup içmek istemez misin?"

Ruth sarsıcı bir berraklıkla konuştu.

"Hareket etti. Onu gördüm."

Neredeyse fiziksel denebilecek bir acı Sim'in yüreğini dağladı.

"İyi. Sevindim. Otur da iç şunu."

"Kız bir bıçak kullandı."

"Ruth! Otur!"

Ruth'un gözleri titreyerek açıldı ve Sim gözlerinin kendi

yüzüne odaklandığını gördü. Sonra Ruth odaya göz gezdirdi ve tavana, alçalan bir jetin sesinin geldiği yere baktı, jet o kadar yüksek bir ses çıkartıyordu ki gözünün önündeymiş gibiydi. Ellerini yatağa koydu ve kendini yukarı çekti.

"Daha iyi misin?"

Ruth yatakta ürperdi ve omuzlarına bir şal aldı. Yudum yudum içti, sonra Sim'e bakmadan bardağı uzattı.

"Şimdi, eskiden dedikleri gibi havale geçiriyorsun, daha iyi olacaksın. Tekrar ateşine bakayım mı?"

Ruth başını salladı.

"Bir anlamı yok. Zaten biliyoruz. Gürültü çok fazla. Kuzey ne taraf?"

"Niye?"

"Bilmek istiyorum. Bilmeliyim."

"Hâlâ kendinde değilsin, değil mi?"

"Bilmek istiyorum!"

"Şey..."

Sim dışarıdaki yolu düşündü, Anacadde'yi, Eski Köprü'yü. Kanalın dolaştığı yerleri, demiryolunu, otoyolu ve yükseklerdeki her şeyi kavuran jet rotasını gözünün önüne getirdi.

"Biraz zor. Güneş nerede olurdu?"

"Dönüp duruyor ve bu gürültü!"

"Biliyorum."

Ruth tekrar yattı ve gözlerini kapadı.

"Uyumaya çalış hayatım."

"Hayır! Değil. Değil."

Dışarıda sokakta birisi korna çalıyordu. Sim pencereden aşağıya baktı. Dev bir kamyon Eski Köprü'ye çıkmaya çalışıyordu ve arkasında biriken arabalar sabırsızdı.

"Biraz sonra sakinleşir."

"Dükkânla ilgilen."

"Sandra orada."

"Bir şeye ihtiyacım olursa yere vururum."

"Seni öpmesem daha iyi olur."

Sim işaretparmağını dudaklarına götürdü, sonra da Ruth'un alnına uzattı. Ruth gülümsedi.

"Git."

Sim sürünerek alt kata indi, oturma odasından geçip dükkâna girdi. Sandra yüzünde hiçbir ifade belirtisi olmadan büyük vitrine bakarak masada oturuyordu. Hareket eden tek şey, sakızın kalıcı bir parçasıymış gibi bir şeyi çiğneyen altçenesiydi. Saman sarısı saçları ve kaş kalemiyle özensizce gizlenmiş saman sarısı kaşları vardı. Oldukça şişmandı, pörtleyen bir kot pantolon giyiyordu ve Sim ondan hoşlanmıyordu. Ruth onu geliri fazla olmayan iş için müracaat eden yalnızca üç kişi arasından seçmişti, modern ölçülere göre aptaldı ve zekâya hiç ihtiyacı yoktu. Sim Ruth'un neden en az çekici olanını seçtiğini biliyordu ya da müracaat edenler arasında en az çekici olanını ve Sim kabul etmişti, üzülerek.

"Koltuğumu alabilir miyim, Sandra, lütfen?"

İğneleme onun üzerinde boşa gitmişti.

"Bence hava hoş."

Sandra ayağa kalktı. Sim oturdu ve Sandra'nın yüksekteki raflara uzanmak için kullandığı merdivene gittiğini ve koca poposunu üstüne yerleştirdiğini gördü. Sim ona vahşice gözünü dikti.

"Ayakta dursan, Sandra, daha iyi olmaz mı? İnsanlar bunu bekliyor, anlarsın."

"Hiç insan yok, hiç de olmadı. Ve olmayacak, şimdi değil, öğlen olmak üzere. Hiç kimse gelmedi, telefon bile gelmedi."

Bütün bunlar doğruydu. Satış gülünç hale gelmişti. Nadir kitaplar olmasaydı...

Sim bir an büyük bir aşağılık duygusu hissetti. Sandra'nın kendi yeriyle bir süpermarket ya da şekerci dükkânı arasındaki farkı anlamasını beklemenin faydası yoktu. O fark

hakkında kendine ait fikirleri vardı ve süpermarket lehineydi. Süpermarkette hayat vardı, adamlar, sohbet, muhabbet, gürültü ve her şeyin üzerinde fon müziği vardı. Burada yalnızca raflarında sadakatle bekleyen suskun kitaplar vardı, sözleri asırlar boyunca, matbaada basılan ilk kitaplardan karton kapaklara kadar hiç değişmemişti. Bu o kadar bariz bir şeydi ki Sim sıklıkla kendisinin buna şaşırma kapasitesine şaşırırdı; ve bu noktadan genel bir şaşkınlık durumuna geçerdi, bunun anlaşılmaz bir şekilde adamın birinin dediği gibi bilgeliğin başlangıcı olduğunu hissederdi. Tek sorun şuydu ki şaşkınlık tekrarlamış ama bilgelik takip etmemişti. Şaşkın yaşadım; şaşkın öleceğim.

Herhalde Sandra ağır olduğunu hissediyordu. Sim ona baktı ve koca poposunun merdivenden nasıl taştığını gördü. Hem sonra âdet döneminde olabilirdi. Sim ayağa kalktı.

"Tamam Sandra. Biraz benim koltuğumda oturabilirsin. Telefon çalana kadar."

Sandra poposunu merdivenden kaldırdı ve yürüdü. Sim onun uyluklarının nasıl da sürttüğünü gördü. Sandalyeye çöktü, hâlâ bir inek gibi geviş getiriyordu.

"Saolun."

"İstersen bir kitap oku."

Kız gözlerini Sim'e çevirdi, kırpmadan.

"Ne için?"

"Okuyabiliyorsundur herhalde?.."

"Tabii. Karınız sormuştu. Bunu biliyor olmalısınız."

Gittikçe beter oluyor. Ondan kurtulmalıyız. Bir Paki alsak, bir erkek, o çalışırdı. Gerçi göz kulak olmak lazım.

Bunu aklından *geçirme*! Irk ilişkileri.

Ne olursa olsun üşüşüyorlar. Dünyanın en iyi niyetiyle diyorum ki, üşüşüyorlar. Onlar düşündüğüm gibi değil, hissettiğim gibiler. Tanrı'ya şükür ne hissettiğimi kimse bilmiyor.

Ama bir ziyaretçileri olacaktı, belki bir müşteri. Şimdi kapıdaydı – çınk! Bu Stanhope'du, gele gele o gelmişti. Sim

aceleyle kapıya doğru yürüdü, elleri uygun tarzda, kendi kişisel rol yapışıyla birbirini yıkıyordu.

"Günaydın Bay Stanhope! Sizi görmek ne zevk. Nasılsınız? İyisinizdir umarım?"

Stanhope her zamanki tutumuyla her şeyi bir kenara bırakıp doğruca konuya girdi, teknik bir konuya.

"Sim. Réti. *Satranç Oyunu.* Bin dokuz yüz otuz altı baskısı. Ne kadar olduğunu söyler misin?"

Sim başını salladı.

"Kusura bakmayın, Bay Stanhope, ama bizde yok."

"Sattın mı? Ne zaman?"

"Korkarım hiç olmamıştı."

"Ah evet vardı."

"İstediğiniz şeyi..."

"Akıllı bir kitapçı stokunu bilir."

Sim gülerek başını salladı.

"Beni faka bastıramazsınız, Bay Stanhope. Unutmayın ki ben babamın zamanından beri buradayım."

Stanhope hızla merdivenin tepesine çıktı.

"İşte oradasın, kötü durumda."

"Aman Tanrım."

"Görmüş olduğumu biliyordum. Burada yıllardır da durmuyor. Ne kadar?"

Sim kitabı aldı, üzerindeki tozu üfledi, sonra arka kapağına baktı. Hızlıca hesapladı.

"Üç sterlin on peni. Üç buçuk demek istedim tabii ki."

Stanhope homurdanarak cebine davrandı. Sim, karşı koyamadan, sesinin, açıkça kendi iradesi dışında çıktığını duydu.

"Dün Bayan Stanhope'u gördüm. Dükkânın önünden..."

"Kimi – benimkilerden birini mi? Sophy olmalı, avare küçük orospu."

"Ama çok etkileyici – ikisi de çok etkileyici..."

"Büyü artık. Bu jenerasyon etkileyici değil, hiçbir şeyi değil. İşte."

"Teşekkür ederim, bayım. Bize her zaman keyif verdiler, masumiyet, güzellik, terbiye..."

Stanhope kıkırdayarak güldü.

"Masumiyet mi? Bir sefer beni zehirlemeye çalıştılar ya da neredeyse. Yatağın yanındaki çekmeceye pis bir şeyler bırakmışlar. Evin yedek anahtarlarını bulmuş olmalılar ve sonra *komplo kurmuşlar* – kaltaklar! Bu berbat küçük yaratıkları nerede bulduklarını merak ediyorum."

"Eşek şakası. Ama bize karşı her zaman kibardılar..."

"Belki o zaman karşılaşırsınız, sen ve Bell, toplantılarınızda."

"Onlarla karşılaşmak mı?"

"Sakin bir yer *arıyorsun*, değil mi?"

"Edwin bir şeyden bahsetti."

"İyi öyleyse."

Stanhope onu selamladı, Sandra'ya şöyle bir baktı ve gitti, çınk! Tavandan yüksek bir vurma sesi geldi. Sim aceleyle üst kata çıktı ve balgam çıkartırken Ruth'u tuttu. Ruth biraz düzeldiğinde kiminle konuştuğunu sordu.

"Stanhope. Bir satranç kitabı. Neyse ki stokta varmış."

Ruth'un başı bir yandan bir yana döndü.

"Rüya. Kötü rüya."

"Sadece bir rüya. Bir sonraki güzel olacak."

Ruth tekrar uykuya daldı ve rahat nefes alıyordu. Sim parmak uçlarında dükkâna indi. Sandra hâlâ oturuyordu. Sonra dükkânın zili yine çınkladı. Bu Edwin'di. Sim hişt sesleri çıkardı ve sonra geri kalanını dramatik bir şekilde fısıldadı.

"Ruth hasta. Yukarıda uyuyor..."

Edwin'in gürültüden neredeyse sessizliğe gerilemesi de bir o kadar dramatikti.

"Nesi var, sevgili Sim?"

"Sadece üşütmüş, düzeliyor. Ama bilirsin, bizim yaşımızda – benim kadar yaşlı olduğundan değil tabii ki; ama yine de..."

"Biliyorum. Aynı gruptayız. Dinle, haberlerim var."

"Bir toplantı mı?"

"Sadece biz varız, korkarım. Yine de korkmuyorum, gerçekten. Bir sürü insan çağrıldı, vesaire."

"Stanhope'un evinde."

"Sana söyledi mi?"

"Şimdi buradaydı. Bir uğradı."

Sim Stanhope'un uğramış olmasından hafifçe gurur duymuştu. Ne de olsa Stanhope köşe yazıları, yayınları ve satranç gösterileriyle ünlü birisiydi. Satranç haberlerinin gri kuşağından çıktığından ve Bobby Fischer sahne ışıkları altına girdiğinden beri Sim Stanhope'a isteksizce saygı duymaya başlamıştı.

"İtiraz etmediğine sevindim."

"Kim? Ben mi? Stanhope'a itiraz etmek mi?"

"Her zaman ona karşı tavrının biraz, ne diyelim, hoşgörüsüz olduğunu düşünmüşümdür."

Sim ciddi bir tavırla düşündü.

"Bu doğru, sanırım. Ne de olsa, bütün hayatımı burada geçirdim, onun gibi. Biz eski Greenfield'lileriz. Görüyorsun, birazcık bir skandal oldu ve sanırım ben dar görüşlüyüm. Karısı onu terk ettiğinde. Kadınlar, bilirsin. Ruth üzerinde durmuyor. Diğer yandan, ikiz kızları – büyümelerini seyretmek hepimize keyif verdi. Onlar gibi *cazibeleri* nasıl ihmal edebilir, nasıl ihmal edebildi – onların gelişigüzel büyümelerine göz yumdu..."

"Cazibelerini tekrar yaşayabileceksin, ikinci elden de olsa."

"Muhtemelen olmaz!"

"Ah, hayır. Bunu beklemezdin, değil mi? Ama onun evini kullanabileceğimizi söylüyor."

"Bir oda mı?"

"Bahçenin dibindeki ahırlar. Oraya hiç gittin mi?"

"Hayır, hayır."

"Orada yaşıyorlardı, aşağı yukarı. Stanhope'dan uzaklaşmaktan memnun olmuşlardır, bana sorarsan. Ve o da onlardan. Orayı devraldılar. Bilmiyor muydun?"

"Ne özelliği var anlamıyorum."

"Orayı biliyorum. Nihayetinde, bahçenin üst ucunda yaşıyorum. Bilmem gerekir, sence de öyle değil mi? Buraya ilk geldiğimizde kızlar bizi oraya çaya davet etmişlerdi. Bir çeşit oyuncak bebeklerin çay partisi gibiydi. Öyle ciddilerdi ki! Toni'nin sorduğu sorular!"

"Anlamıyorum..."

"Seni örümcek kafalı!"

Sim homurdandı.

"O kadar sapa bir yer ki. Neden halkevini kullanmıyorsunuz anlamıyorum. Sonuç olarak daha çok üye toplayabiliriz."

"Oranın özelliğinden."

"Kadınsı mı?"

Edwin şaşırarak ona baktı. Sim kızarmaya başladığını hissederek açıklamaya girişti.

"Kızımın üniversitede olduğu zamanı hatırlıyorum, bir sefer yaşadığı yurda gitmiştim –tepeden aşağı kız doluydu– Tanrım, parfümün ne kadar insanın içine işleyeceğini tahmin edemezsin! Düşündüm ki, burası birkaç – Neyse. Anlıyorsun."

"Hiç de öyle bir şey değil. Asla öyle değil."

"Affedersin."

"Özür dileme."

"Bu özellik."

Edwin ortadaki kitaplıkların birinin etrafında bir tur attı. Geri geldi, kendini toparladı, yüzü ışıldadı. Kollarını kocaman açtı.

"Hmmm!"

"Halinden memnun görünüyorsun."

"Sim. Halkevine hiç gittin mi?"

"Şeyden beri gitmedim."

"Sorun değil, tabii ki. Sadece şu, onunla orada karşılaştım..."

"Ben etkilenmedim – senin kadar etkilenmedim, yarın kadar bile. Bunu anlasan iyi edersin, Edwin. Hiç şüphem yok ki özellikle senin için..."

"Sadece dinle. Şimdi."

"Dinliyorum. Devam et."

"Hayır, hayır! Beni değil. Sadece dinle."

Sim dinleyerek etrafına bakındı. Trafik orta karar bir ses çıkartıyordu ama alışılmadık bir şey değildi. Sonra halkevinden saatin sesi duyuldu ve Sim bu sesin devamıymış gibi, Eski Köprü'nün üzerinden ilerlerleyen itfaiye arabasının alarm zilinin tınlayışını duydu. Bir jet kilometrelerce vızıldadı. Edwin konuşmak üzere ağzını açtı, sonra bir parmağını havaya kaldırarak kapattı.

Sim onu duymaktan çok ayaklarıyla hissetti – sanki bir tren kanaldan sallanarak geçiyormuş ve faydalı uzunluğunu tarlalardan geçirip iç kısımlara doğru taşıyormuş gibi durmadan devam eden hafif titreşimi.

Tavandan vurma sesi geldi.

"Bir dakika. Döneceğim."

Ruth tuvalete gittiğinde onun kapının dışında beklemesini istedi. Fenalaşabileceğini düşünmüştü. Sim onu beklerken tavan arası merdivenlerine oturdu. Küçük pencereden adamların Frankley's'in saçma sapan stokunu barındıran karmakarışık damlarını şimdiden açtıklarını gördü. Hiç gerek olmamasına rağmen kırıcılar, döven top ve zincirleriyle gelmişlerdi. Bu eski yere bir yüklenmeleriyle yıkıldı. Daha fazla gürültü.

Dükkâna geri geldiğinde Edwin'in masanın ucuna yerleşmiş, Sandra'yla konuştuğunu gördü. Bu görüntü karşısında içerledi.

"Şimdi gidebilirsin, Sandra. Biliyorum, erken. Ama ben kapatırım."

Sandra, hâlâ geviş getirerek masanın arkasındaki çengelden geniş hırkasını aldı.

"Hoşça kalın."

Sim onun dükkândan çıkışını izledi. Edwin güldü.

"Bir şey yapmıyorduk, Sim. Onun ilgisini çekemedim."

"Sen!.."

"Neden olmasın? Bütün ruhlar aynı değerdedir."

"Ah, evet. İnanırım."

Elbette inanıyorum. Hepimiz eşitiz. Buna inanıyorum. Bu üç aşağı beş yukarı dördüncü sınıf bir inanç.

"Bana delice bir fikir anlatacaktın."

"Eskiden kiliseleri kutsal kuyuların yanına yaparlarmış. Bazen üzerlerine. İhtiyaçları vardı, suya, topraktan yukarı kovayla çektiğin bir şeydi, toprak veriyordu sana. Sular idaresinin saygılarıyla borulardan değil. Yabani, kaynayan, ham bir şeydi."

"Böcekler."

"Kutsaldı çünkü insanlar ona tapıyorlardı. O sonsuz yardımseverliğin bunu bize sağlayacağını düşünmüyor musun?"

"Sonsuz yardımseverlik seçicidir."

"Su kutsallıktır. Kutsallıktı."

"Bugün inançlı tarafımdan kalkmadım."

"Ve şimdi; o zamanlar suyun olduğu gibi, keşmekeşliğimizin içinde öylesine tuhaf, beklenmedik ve gerekli bir şey ki. Sessizlik. Değerli, ham sessizlik."

"Çifte cila. Teknolojide bunun cevabı var."

"Vahşi kutsallığı bir kafese kapatıp vakur bir şekilde bir borunun içinden ilettiği gibi. Hayır. Benim kastettiğim rastgele sessizlik, şanslı sessizlik, ya da alın yazısı."

"Oraya şimdi gittin mi, şu son birkaç günde?"

"Stanhope orayı teklif eder etmez. Tabii ki. Merdivenlerin yukarısında odaların açıldığı salhanlık gibi bir yer var. Çatı pencerelerinden bir tarafta durgun, bakir kanala, diğer tarafta bahçenin çimenliğine bakıyorsun. Sessizlik orada yaşıyor, Sim. Bunu biliyorum. Sessizlik orada ve bizi bekliyor, onu bekliyor. O daha bunun farkında değil. Bunu ben onun adına keşfettim. Sessizliğin kutsallığı bizi bekliyor."

"Olamaz."

"Nasıl böyle oluyor merak ediyorum. Bütün kasabanın orada yapılanması nedeniyle kesinlikle bir çöküş duygusu var ve böyle olunca merdivenlerin dibinde, sanki bir çeşit mezarlığa kapatılmış ve toprağın derinliklerinde gün ışığını neredeyse bir kâse gibi tutan özel bir yer ve sanki her şeyi iki eliyle tutan biri –artık nefes almaya ihtiyacı olmayan biri– varmış gibi bir sessizlik."

"Bu masumiyetti. Dedin ki – oyuncak bebeklerin çay partisi gibiydi. Bu üzücü."

"Nesi üzücü?"

"Büyüdüler, biliyorsun. Bak, Edwin. Binanın bir özelliği var, sesi uzaklara yansıtıyor..."

"Jetleri bile mi?"

"Neden olmasın! Yüzeyler bir şekilde bunu yapıyor. Mantıklı bir açıklaması vardır."

"Masumiyet olduğunu söyledin."

"Yaşlı kalbime dokundu."

"Bunu bir kenara bırak..."

"Kızlar arkalarında hiç iz bırakmışlar mı?"

"Orası hâlâ mobilyalı, aşağı yukarı, bunu demek istiyorsan."

"İlginç. Sence ilgilenirler miydi? Kızlar, yani."

"Evde değiller."

Sim Sophy'yi dükkânın önünden geçerken gördüğünü söyleme noktasına gelmişti ki vazgeçti. Ne zaman onlar hakkında bir şeyler söylense Edwin'in yüzünde hemen bir

merak ifadesi uyanırdı – sanki bir adamın tahayyülünden başka hiçbir yerde var olmayan neredeyse önemsiz olaylar, tuhaf, duygusal, hoş ve dokunaklı bağlantılar özel değilmiş de tespit edilmek, bir kitap gibi okunmak, hayır, Sim Goodchild'ın hayat boyu budalalığının bir parçası olan bir çizgi roman gibi okunmak üzere açıkta değillermiş gibi.

Yaşlı olduğu için kendini yaşlı ve dünyaya olduğu kadar kendine karşı da hırçın hissediyordu, her zamanki gizliliğini ihlal ederek çizgi romanın küçük bir bölümünü açığa vurdu.

"Bir zamanlar onlara âşıktım."

İşte – açığa çıkmıştı ve kör ediciydi.

"Demek istiyorum ki – düşündüğün gibi değil. Çok sevimliydiler ve sevilesiydiler. Bilmiyorum – hâlâ öyleler – kumral olan, Sophy öyle, ya da onu son gördüğümde öyleydi. Tabii ki açık renk olanı –Toni– gitti."

"Seni yaşlı romantik."

"Babalık içgüdüsü. Ve Stanhope –onları hiç umursamıyor, biliyor musun, bundan eminim; ve sonra şu kadınlarla– gerçi bu epey zaman önceydi. İnsan onların ihmal edildiklerini hissediyordu. Senin hiç öyle düşüneceğine ihtimal..."

"Düşünmüyorum. Ah, hayır..."

"Onu değil..."

"Evet."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Kesinlikle."

"Elbette benim çocuğum –bizim çocuklarımız– çok daha büyüklerdi."

"Evet. Anlıyorum."

"Bu yüzden böyle güzel iki küçük kızın neredeyse kapımızın önünde yaşıyor olması doğaldı."

"Tabii ki."

Uzun bir sessizlik oldu. Sessizliği Edwin bozdu.

"Senin için uygunsa yarın akşam için düşündüm. Onun boş akşamı."

"Eğer Ruth yeteri kadar düzelirse."

"Gelecek mi?"

"Yalnız bırakacak kadar düzelirse demek istedim. Ya Edwina?"

"Ah, hayır. Hayır. Kesinlikle. Edwina'yı bilirsin. Onunla karşılaştı. Bir iki dakikalığına. O o kadar, o kadar..."

"Hassas. Biliyorum. Bir sosyal görevli olarak işine nasıl tahammül ediyor anlamıyorum. Kim bilir neler görüyordur."

"Bu bir sınav. Ama ayırt ediyor. Sonradan açıkça söyledi. O bir hasta olsaydı, farklı olurdu. Anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum."

"Kendi boş zamanında farklı."

"Evet."

"Tabii ki bir aciliyet olsaydı."

"Anladım."

"Yani korkarım sadece üçümüz olacağız. Fazla değil, değil mi, insan eski günleri hatırlayınca."

"Belki Edwina gelip Ruth'la oturur."

"Biliyorsun mikroplarla derdi var. Bir aslan kadar cesurdur gerçekten, ama mikroplara karşı bu şeyi var. Virüsler değil. Sadece mikroplar."

"Evet, öyle sanırım. Mikroplar virüslerden daha pis. Mikropların da virüsleri vardır belki de, ne dersin?"

"Bu şeyi var işte."

"Kendi başına bir komite değil. Kadınlar genellikle olmazlar. Sen tek başına bir komite misin Edwin? Ben öyleyim."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Ah Tanrım. Değişik inanç ölçütleri. Komite üye sayısını inanç ölçütlerinin sayısıyla çarp..."

"Hâlâ anlamıyorum, Sim."

"Bölmeler. Benden biri bölmelere inanır. Mesela Frankley's duvarın öbür tarafında olmasına rağmen – ya da orası

yıkılana kadar öyle olacak – duvar gerçek olarak kalacak ve başka türlüymüş gibi davranmanın faydası yok. Ama benim üyelerimden başka bir tanesi – şey, nasıl söylesem?"

"Belki bir bölmeyi deler."

"Senin adamın mı? Bırak yapsın gerçekten, hemen ve tereddüt etmeden. Biliyorum..."

Aklın nasıl da yatağından kalktığını, ilerlediğini, merdivenlerden indiğini, kapılardan geçip yoldan iki küçük kızın ışığıyla parlak ve gülpembe ahırlara giden yolda ilerlediğini bilirim. Ama uyuyorlardı ve imgeleri saçma dansı, o aptal Arap şeyini yapıyor olsa da uyur vaziyette kalmışlardı.

"Biliyor musun ne?"

"Fark etmez. Bir komite üyesi."

Hepsi, ispatladığı hayal gücünden ibaret.

"Bölmeler, benim oylarımın çoğunluğu bölmeler kalsın diyor."

Bir birdir ve tek başınadır, ebediyen de öyle kalacaktır.

Edwin saatine göz attı.

"Acele etmeliyim. Temasa geçtiğinde sana saati haber vereceğim."

"Benim için en uygunu akşamın geç saatleri."

"Bütün komite için. Hangisinin küçük kızlara karşı bir şeyi vardı?"

"Duygusal yaşlı şey. Zahmet edip geleceğinden emin değilim."

Edwin'i kapıya ve sokağa kadar geçirdi ve aceleyle gidişine karşılık nazik bir hareket yaptı.

Duygusal yaşlı şey?

Sim içini çekti. Duygusal yaşlı şey değil, asi bir üye.

Saat sekizde Ruth iyi bir kitapla arkasına dayanmışken, Sim midesi balık filetosu, hazır patates ve konserve bezelyeyle şişmiş bir halde dükkândan çıktı, arkasından kapıyı kilitledi ve Sprawson's'a doğru birkaç adım attı. Güpegündüzdü

ama buna rağmen binanın sağ tarafında Stanhope'un penceresinde ışık vardı. Kasaba sakindi ve mavi yaz akşamını yalnızca Keg of Ale'deki bir müzik kutusu bozuyordu. Sim kendi kendine ahırların öne sürülen sessizliğinin sahiden gerekli olmadığını düşündü. Küçük toplantılarını –gerçi toplantı üç kişi için söylenecek kelime değildi– sokakta bile yapabilirlerdi; ama bunu düşündüğü sırada bir helikopter, kıvılcımlar saçarak ilerleyen kırmızı bir ışık eski kanal boyunca uçtu ve bir tren, yaraya tuz basmak istermiş gibi viyadüğün üzerinden gümbürdedi. İki araç da geçtiğinde kulakları, yeni keskinleştiği için belki de, Stanhope'un hâlâ kitabı ya da yayını ya da makalesi üzerinde çalışmakta olduğu ışıklı pencereden hafif bir daktilo tıkırtısı algıladı. Sim iki basamağı çıktı, camlı kapıya gelerek açtı. Burası aşina bir yerdi – müşavirler ve Bell'ler solda, Stanhope'un kapısı sağdaydı ve kısa holün sonundaki kapı bahçeye inen merdivenlere açılıyordu. Sim için saçmalık derecesinde romantik bir mekândı. Romantizmi ve saçmalığı hissetmiş ve farkına varmıştı. İki küçük kızla herhangi bir ilişkisi olmamıştı, hiç olamazdı ve bunu bekleyemezdi. Hepsi tümüyle hayaldi. Dükkâna nadiren, çok nadiren yapılan ziyaretler...

Soldaki merdivenlerden takırtılar geldi. Gürültülü bir biçimde Edwin belirdi, bu devrin zevkine göre giyinmiş olan bu adam uzun kolunu Sim'in omzuna attı ve sıkıca kavradı.

"Sim, sevgili dostum, işte buradasın!"

Bu öyle aptalca bir karşılama gibi geldi ki Sim elinden geldiğince hızlı bir şekilde kendini kurtardı.

"O nerede?"

"Bekliyorum. Nerede olduğunu biliyor. Ya da öyle sanıyorum. Gidelim mi?"

Edwin geniş, abartılı genişlikte adımlarla koridorun sonuna yürüdü, bahçe merdivenlerinin tepesindeki kapıyı açtı.

"Önden buyur, sevgili dostum."

Bitkiler, çalılar ve çiçekli, nispeten küçük ağaçlar doğruca gül rengi kiremitli ve eski çatı pencereli ahırlara giden yolun üzerine sarkıyordu. Sim bir an için bunca yıldır bu kadar yakınında olup da haberdar olmadığı bir şeyin gerçekliğinden şüphe duydu. Bundan söz etmek üzere ağzını açtı ama tekrar kapattı.

Merdivenlerden indiğiniz her basamağın –altı basamak vardı– son derece belirgin bir özelliği vardı. Uyuşma ve sarmalanma gibiydi. Costa Brava'da yüzmüş ve dalmış olan Sim bu etkiyi hemen suyun altına girmeye benzetti; ama suya girer gibi değil, yukarıdan aşağıya ani geçiş, dümdüz bir yüzeyin, bir sınırın kırılması gibiydi. Burada sınır aynı şekilde kesindi, ama o kadar belirgin değildi. Aşağıya indiğinizde Greenfield'in akşam gürültüsünün dışına çıkıyordunuz ve adım adım – uyuşma doğru kelime değildi, sarmalanmak da öyle. Doğru bir kelime yoktu. Bu bakımsız, sahipsiz ve terk edilmiş dikdörtgen bahçe, her şeye rağmen bir şeyin havuzu gibiydi, insan ancak bunun sükûnet havuzu olduğunu söyleyebilirdi. Rayiha. Sim bu etki kendini göze ve kulağa da gösterir diye etrafına baktı ama hiçbir şey yoktu – yalnızca çok büyümüş meyve ağaçları, isyankâr gül fidanları, papatyalar, ısırgan otları, biberiye, acıbakla, ağı ağacı ve yüksükotları. Yukarıya, berrak havaya baktı ve orada, şaşırtacak kadar yüksekten bir jet aşağıya geliyordu, inişinin gürültüsü gelip geçti, sanki bir planör kadar zarif ve masumdu. Tekrar etrafına baktı, kelebek çalısı, orman asması, yavşanotu – ve bahçenin kokuları yeni bir şey gibi burun deliklerini kapladı.

Edwin'in eli omzundaydı.

"Haydi gidelim."

"Bütün bunun bizim küçük arsalarımızdan ne kadar daha tercih edilir bir yer olduğunu düşünüyordum. Çiçeklerin varlığını unutmuşum."

"Greenfield kırsal bir kasaba!"

"İnsanın nereye baktığına bağlı. Ve sessizlik!"

Bahçeden aşağı inen yolun sonunda bir avluya geldiler, güneşten korunaklıydı. Bir zamanlar giriş çift kapıyla kapatılmıştı ama bunlar çıkartılmıştı. Şimdi kalan tek kapı karşı taraftaki yedekçi yoluna çıkan küçük kapıydı. Sol taraflarındaki merdivenler yukarıya çıkıyordu.

"Yukarıda."

Sim Edwin'in peşinden yukarıya çıktı, sonra durup etrafına baktı. Buraya ev demek abartılı olurdu. Ancak dar bir sedir, eski bir kanepe, küçük bir masa ve sandalyelere yetecek kadar yer vardı. İki dolap ve iki tarafında minicik yatak odalarına giden açık girişler vardı. Kanala ve eve bakan çatı pencereleri vardı.

Sim hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Odanın sefil küçüklüğü değildi, ne de tek kalas kalınlığındaki döşemenin ya da duvarların ucuz kaplamasıydı. Hurdası çıkmış ikinci el mobilyalar değildi, ne de döşeme dolgusu dışarı sarkan koltuk ya da lekeli masaydı. Oranın havasıydı, kokusu. Birisi, büyük olasılıkla Sophy yakın bir zamanda oradaydı ve ucuz ve keskin parfümün kokusu, sanki eski bayatlığın, yiyeceğin, daha çok –hayır ne ihtiras ne de terleme– ama ter dökmenin kokusunu örtmek üzere havada asılı duruyordu. Bir duvarda yaldız kaplamayla çevrelenmiş bir ayna asılıydı, altındaki rafta şişeler, kullanılmış rujlar, teneke kutular, spreyler ve pudra duruyordu. Çatı penceresinin altında, alçak bir dolabın üzerinde eğilmiş ve sırıtan kocaman bir oyuncak bebek duruyordu. Ortadaki masanın üzerinde bir ıvır zıvır yığını vardı – külotlu çoraplar, bir eldiven kukla, yıkanması gereken bir pantolon, bir kadın dergisi ve bir transistörlü radyo kulaklığı. Ama masanın üzerindeki kadife örtü fena halde saçaklanmıştı, duvarda resimler ve fotoğrafların bir zamanlar asılmış olduğu ve tutkal izi bıraktığı lekelerin aralarına porselen çiçekler ve birtakım renkli malzemelerden süsler asılmıştı – bazılarından gülbezekler yapılmıştı. Tozluydu.

Sim'in içinde yirmi yılın yanılsamaları baloncuklar gibi kayboldu. Kendi kendine, evet, tabii ki, evet, onlarla ilgilenilmedi ve büyümek zorundalardı, evet, ne sanıyordum? dedi. Ve anneleri yoktu – zavallı şeyler, zavallı şeyler! Tabii ki...

Edwin eşyaları masadan özenle kaldırmaktaydı. Onları çatı penceresinin altındaki dolabın üzerine koydu. Dolabın yanında bir abajur vardı. Abajurun şapkası pembeydi ve masa örtüsü gibi saçaklanmıştı.

"Sence pencereyi açabilir miyiz?"

Sim onu neredeyse duymadı bile. Sadece kederi olarak adlandırılabilecek olan şeyi inceliyordu. Sonunda çatı penceresine dönerek onu inceledi. Onu yıllardır kimse açmamıştı, ama birisi çerçevesini boyamaya başlamış sonra vazgeçmişti. Odanın diğer ucundaki çatı penceresinin altındaki dolabın kapağı gibiydi. Birisi onu pembeye boyamaya başlamış ve yine vazgeçmişti. Sim sanki uykulu bir halde eve bakan çatı penceresinden dışarıyı gözledi.

Yanında Edwin konuştu.

"Sessizliği *hisset*!"

Sim şaşkınlıkla ona baktı.

"Şeyi hissedemiyor musun, şeyi..."

"Neyi, Sim?"

Kederi. Bu keder olmalı. Keder. İhmal.

"Hiç."

Sonra bahçenin öbür ucunda merdivenlerin tepesindeki cam kapının açıldığını gördü. Dışarı çıkan adamlar vardı. Hemen Edwin'e döndü.

"Ah, hayır!"

"Bundan haberin var mıydı?"

"Tabii ki oranın burası olduğunu biliyordum. Burası bizim oyuncak bebek çay partimizi yaptığımız yer."

"Bana söyleyebilirdin. Emin ol, Edwin, bilseydim gelmezdim. Lanet olsun ya – biz onu dükkânı soyarken yaka-

ladık! Neredeydi bilmiyor musun? Hapisteydi ve nedenini biliyorsun. Lanet olsun sana!"

"Wildwave."

Ses merdivenlerde aniden yaklaştı.

"Bu kimsenin sahiden inandığı bir şey değil. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Bu bir çeşit tuzak mı?"

"Bak Edwin..."

Siyah şapka ve harap yüz sahanlık seviyesinin üzerine çıktı. Arkasından onu parktaki yaşlı adamın kır saçları ve sıska yüzünün şoku takip etti. Yaşlı adam merdivenlerde kıvranır gibi bir burulmayla durdu.

"Ah, hayır! Bunu yapma Matty! Nedir bu, Gizli Oğlancılar? Üçü ıslah edildi, sıra dördüncüde mi?"

Matty denilen adam onu yakasından yakaladı.

"Bay Pedigree..."

"Her zamanki kadar aptalsın, Matty! Bırak beni, duyuyor musun?"

Gülünçtü. Tuhaf ve sevimsiz iki adam merdivenlerde güreşiyorlardı sanki. Edwin yukarıda zıplayıp duruyordu.

"Beyler! Beyler!"

Sim bunun dışında kalmayı ve sükûneti hunharca talan edilmiş o kirli binadan uzaklaşmayı derinden diledi. Ama merdivenler bloke olmuştu. Yaşlı adam kaçma çabalarıyla yorgun düşmüş bir halde aynı anda hem soluk almaya hem konuşmaya çabalıyordu.

"Sen – benim durumum hakkında konuşuyorsun – güzel bir durum bu – kimse bilmiyor. Sen psikiyatr mısın? Islah edilmek *istemiyorum*, bunu biliyorlar – iyi günler sana..." Ve saçma bir sosyal doğruculuk çabasıyla, yukarıdaki Sim ve Edwin'e selam veriyor ve aynı zamanda kendini kurtarıp uzaklaşmaya çalışıyordu, – "size çok güzel bir gün dilerim..."

"Edwin, Tanrı aşkına gidelim buradan! Hepsi hata, rezalet ve aşağılayıcı!"

"Beni suçlayacak bir şeyiniz yok –hiçbirinizin– bırak beni, Matty, polis çağırırım..." Ve siyah şapkalı adam onu bırakmıştı, ellerini indirmişti. Merdivende durdular, su altındaki bir yamaçta denize girenler gibi kısmi olarak görünüyorlardı. Pedigree'nin yüzü Windgrove'un omuz hizasındaydı. Kendisinden otuz santim yukarıdaki kulağı gördü. Tiksinerek sarsıldı.

"Seni iğrenç, iğrenç yaratık!"

Matty'nin yüzünün sağ tarafına yavaşça ve karşı konulmaz bir biçimde kan hücum etti. Öylece durdu, hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey söylemeden. Yaşlı adam aceleyle uzaklaştı. Avlunun taşlarında ayak seslerini duydular; patikada, irileşmiş çiçek tarhlarının arasında belirdiğini gördüler. Telaş içinde gidiyordu. Patikanın yarı yolunda döndü, hâlâ hareket ediyordu ve bir melodramdaki hainin bütün zehriyle omzunun altından çatı pencerelerine baktı. Sim dudaklarının hareket ettiğini gördü; ama o ilginç sarmalama –mekâna yapılan bu saygısızlıktan sonra sihirli özelliği bir gizemden bir engele dönüştüğü için– söylediği kelimeleri boğmuştu. Sonra merdivenlerden çıktı, koridordan geçti ve sokağa çıktı.

Edwin konuştu.

"Bizim polis olduğumuzu zannetmiş olmalı."

Windrove'un yüzü yeniden beyaz ve kahverengiye dönüşmüştü. Siyah şapkası bir tarafa doğru itilmişti ve kulak fazlasıyla gözüküyordu. Sim'in neye baktığını biliyormuş gibi, saçını düzeltmek için şapkasını çıkardı. Şimdi şapkanın nedeni daha açıktı. Dikkatlice saçını aşağı doğru indirdi sonra da aşağıda tutması için siyah şapkayı yerleştirdi.

Bir gerçeğin bu ifşası, sanki onu gören için hoşgörülebilir bir hale getirmekte yol katetmişti. Windgraff –Matty mi, demişti yaşlı adam?– Matty, sakatlığını, deformasyonunu açığa çıkarttığında, özrü denilebilir, artık ürkütücü bir ca-

navar olmaktan çıkmış, yalnızca başka bir adam olmuştu. Sim karar verdiğini fark etmeden, kendini küçük bir sosyal değişime ortaklık eder buldu. Elini uzattı.

"Ben Sim Goodchild. Memnun oldum."

Windgrove ele sıkılması gereken değil de, incelenmesi gereken bir nesneymiş gibi baktı. Sonra eli tuttu, ters çevirdi ve avucun içine baktı. Sim bundan biraz telaşlanmıştı ve kendisi de herhangi bir şekilde kirlenmiş mi diye ya da ilginç mi ya da bezenmiş mi diye avucuna baktı – ve kelimeler farkındalığından geçene kadar avcunun okunduğunu anladı, böylece rahatladı ve şimdi eğlenerek orada durdu. Kendi avucuna baktı, soluk, pürüzlü, hacmi sanki büyük bir özenle bütün kaplama malzemelerinin ender ya da en azından pahalı olanlarıyla kaplıymış gibi – ve sonra zamanın dönüşünü durduran kendi elinin farkındalığının içine düştü. Avuç zarif bir biçimde güzeldi, ışıktan yapılmıştı. Değerliydi, kesin olarak ve sanatın ötesinde bir zarafetle değerli olarak tescil edilmiş ve mutlak sağlıkla başka bir yerde yere inmişti.

Bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir kasılmayla Sim kendi avucunun devasa dünyasını seyretti ve kutsal olduğunu gördü.

Küçük oda geri geldi, tuhaf ama artık ürkütücü olmayan yaratık hâlâ önüne bakıyordu, Edwin masanın yanında sandalye diziyordu.

Doğruydu. Sükûnetin yeri sihirliydi. Ve pis.

Windrave elini bıraktı, o da bütün güzelliği ve ifşaatıyla elini geri aldı. Edwin konuştu. Kelimelerin üzerinde birazcık toz, hafif bir kıskançlık sezmek mümkündü.

"Ona uzun bir ömür mü vaat ettin?"

"Yapma, Edwin. Hiç öyle bir şey değil..."

Windrove masanın öbür ucuna gitti ve orası derhal masanın başı haline geldi. Edwin onun sağına oturdu. Sim sol tarafında bir sandalyeye geçti, masanın üç tarafı ve boş olan Pedigree'nin olmadığı taraf.

Windgrove gözlerini kapadı.

Sim odadan bağımsız olarak etrafa göz gezdirdi. Orada burada süslemeleri tutan raptiyeler vardı. Oldukça kötü bir ayna. Çatı penceresinin yanındaki sıra sıra saçaklar sarkan sedir –orada oturan süslü oyuncak bebek dolabın uzak köşesine dayanmış ve bir minder yardımıyla oraya yerleştirilmiş– o midilli resimleri ve belki de pop şarkıcısı ve şimdi anonim olan genç bir adamın fotoğrafı...

Adam ellerini avuçları yukarı gelecek şekilde masaya yerleştirdi. Sim Edwin'in aşağıya bakıp, sağ eli kendi sol eline alıp, sağ elini uzattığını gördü. Bu fikir üzerine bir an utandı, ama uzanıp Edwin'in elini tuttu ve sağ elini Windrow'un sol elinin üzerine koydu. Dokunduğu sert ve elastiki bir maddeydi, evren falan değildi ama ılıktı, şaşılacak derecede ılıktı, sıcaktı.

Ani bir içsel kahkahayla sarsıldı. Felsefe Derneği, bütün o tutanakları, genel başkanı, komitesi, salonlar ve toplantı salonları tutmalarıyla, seçkin misafirleriyle buraya mı gelecekti –iki yaşlı adam el ele, bir– neyle?

Bundan bir süre sonraydı ki – belki bir dakika, belki on, belki yarım saat, Sim burnunu kaşımak istedi. Kabalaşıp ellerini kaldırsam mı diye düşündü, böylece küçük çemberi kırmış olacaktı, ama yapmamaya karar verdi. Zaten küçük bir fedakârlıktı; ve şimdi, insan kendini kaşınma arzusundan kopardığı anda diğerlerinin ne kadar uzakta olduğunu anlıyordu, kilometrelerce uzakta gibiydiler ve böylece çember küçük değil devasaydı, taş bir çemberden büyüktü, ülke kadar, ülke kadardı – uçsuz bucaksız.

Sim tekrar burnunu kaşımak istediğini fark etti. Bu kadar farklı ölçekleri olması kaygı uyandırıcıydı, biri santimler diğeri aşağı yukarı evrensel – burunla *boğuşulmalıydı*! Burnun ucunun bir parça solunda bir kaşıntıydı, vücudundaki bütün derinin sinirlerinin duygudaşlık ederek kaşınmasına neden olmak üzere şeytanca ayarlanmış bir kaşıntıydı.

Azimle mücadele etti, sağ elinin nasıl sıkıca tutulduğunu hissediyordu –şimdi de sol eli, sıkılıyordu, kim kimi sıkıyordu– böylece bu çabayla nefesi büyük solumalar halinde çıkmaya başladı. Bunun ıstırabıyla yüzü çarpıldı ve ellerini çekmeye çabaladı, ama sıkıca tutuluyorlardı. Bütün yapabildiği burnunun etrafını tekrar tekrar buruşturmak oldu, saçma bir şekilde burnunun ucuna yanaklarıyla, dudaklarıyla, diliyle, ne olursa onunla ulaşmaya çalıştı – sonra, ilham geldi ve eğilerek burnunu ellerinin arasındaki ahşap yüzeye sürttü. Rahatlama hemen hemen elinin avucu kadar muhteşemdi. Burnu ahşabın üzerinde öylece yattı ve nefesinin düzelmesini bekledi.

Edwin başının üzerinden konuştu. Ya da Edwin değildi ve konuşma değildi. Müzikti. Şarkıydı. Tek bir notaydı, altındandı, ışıyordu, hiçbir şarkıcının olmadığı kadar. Elbette notayı devam ettirecek, salt bir insan nefesi yoktu, aynı Sim'in avucunun gözü önünde yayıldığı gibi yayıldı, genişledi, deneyimin ötesinde silsileler halinde yayılarak kıymetlendi ya da zaten kıymetliydi, kendini acıya çevirdi ve acının ötesine, acıyı ve zevki alarak onları yok etti, var olarak, vücut bularak. Ardından gelecek olanın vaadiyle bir süre durdu. Başladı, devam etti, dindi. Bir kelimeydi. O başlangıç, o patlamaya hazır ve yaşamsal olan durum değişikliği bir ünsüz harfti ve ondan büyüyen altın krallığının ebediyete kadar devam edeceği bir ünlü harfti; ve bitişteki yarı ünlü bir son değildi, çünkü bir son yoktu, olamazdı, yalnızca bir yeniden düzenleme olabilirdi, ruhlar dünyasının kendini yeniden saklayabilmesi için, usulca, ayrılan bir sevgili kadar gönülsüz, her zaman seveceğinin ve çağrılırsa her zaman geri geleceğinin tarifsiz vaadiyle usulca gözden kaybolarak.

Siyahlar içindeki adam Sim'in elini bıraktığında bütün eller yeniden ellere dönüştü. Sim bunu gördü, çünkü yüzünü ahşaptan kaldırdığında ellerini yüzünün önünde birleştirmişti; ve sağ avucu birazcık terliydi, ama hiçbir şekilde kirli

değildi ve diğerleri gibi yalnızca bir avuçtu. Arkasına yaslandı ve Edwin'in bir kâğıt mendille yüzünü sildiğini gördü. Aynı anda dönüp Windrove'a baktılar. Oturuyordu, elleri masanın üzerinde açıktı, başı öne eğik, çenesi göğsündeydi. Siyah şapkanın kenarı yüzünü gizliyordu.

Şapkanın kenarından masanın üzerine berrak bir su damlası damladı. Matty başını kaldırdı; ama Sim yüzünün harap tarafında bir ifade göremedi.

Edwin konuştu.

"Teşekkür ederim – binlerce kez teşekkür ederim! Tanrı sizi kutsasın."

Matty Edwin'e dikkatle baktı ve sonra Sim'e ve Sim yüzünün kahverengi tarafında gerçekten okunacak bir ifade olduğunu gördü. Bitkinlik. Windrove ayağa kalktı ve konuşmadan merdivenlere doğru gitti, derken inmeye başladı. Edwin ayağa fırladı.

"Windgrove! Ne zaman? Ama bakın..."

Çabucak merdivenlere gidip aşağıya indi. Sim onun avludan gelen hızlı hızlı konuşmasını belli belirsiz duydu.

"Bir daha ne zaman buluşabiliriz?"

"Emin misiniz? Burada mı?"

"Pedigree'yi getirecek misiniz?"

"Bakın, siz, umm, paranız tamam mı?"

Hemen sonra yedekçi yoluna açılan kapının mandalının klik sesi duyuldu. Edwin merdivenlerden çıktı.

Sim isteksizce ayağa kalktı, etrafına, resimlere ve bir zamanlar resimlerin asılı olduğu yerlere, oyuncak bebeğe, üzerinde Gollywog bebeğinin asılı olduğu dolaba baktı. Oradan yan yana ayrıldılar, merdivenlerde nazik ve ısrarlı biçimde birbirlerine yol verdiler, sonra yine bahçedeki patikada, merdivenlerden yukarı, koridor boyunca yan yana ilerleyip –Stanhope'un çalışma odasında daktilo hâlâ tıkırdıyordu– sokağa çıktılar. Edwin durdu ve birbirlerine doğru döndüler.

Edwin içten bir duyguyla konuştu.

"Siz harika bir ekipsiniz!"

"Kim?"

"Sen ve o – okült anlamda."

"Ben ve – o?"

"Harika bir ekip! Bilmekte ne kadar haklıydım!"

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen o transa girdiğinde – yüzüne yansıyan ruhsal mücadeleyi görebiliyordum. Sonra aştın, oracıkta, gözümün önünde!"

"Öyle olmadı!"

"Sim! Sim! Siz ikiniz bir oyuncakmışım gibi benimle oynadınız!"

"Bak Edwin..."

"Bir şey olduğunu *biliyorsun*, Sim, mütevazı olma, bu sahte bir alçakgönüllülük..."

"Tabii ki bir şey oldu ama..."

"Bir engeli kırdık, bir bölmeyi kırdık. Yapmadık mı?"

Sim hararetle inkâr etmek üzereydi ki hatırlamaya başladı. Bir şey olduğuna şüphe yoktu ve büyük ihtimalle üçüne ihtiyaç vardı.

"Belki de yaptık."

On Dördüncü Bölüm

12/6/78

Sevgili dostum Bay Pedigree Sprawson's'daki ahırlardaki merdivenlere kadar geldi ama kalmadı, ona zarar vereceğimizden korkuyor ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. O gitti ve ben Foundlings'de hâlâ öğretmenlik yapan Bay Bell ve kitapçıdan Bay Goodchild'la kaldım. Onlar bir şeyler bekliyorlardı, belki kelimeler. Kötü ruhlara karşı kendimizi korumak için kendimizden bir daire yaptık, çünkü ahırlarda çok vardı, yeşil, mor ve siyah. Onları elimden geldiğince uzak tuttum. İki beyefendinin arkasında durup onları tırmaladılar. Ben yanlarında değilken bu iki beyefendi nasıl yaşıyorlar diye soruyorum kendi kendime. Bay Bell bana para teklif etti, bu komikti. Ama her yönden kişiliğiyle kuşatılmış zavallı Bay Pedigree için çocuk gibi ağladım, iğrenç bir şey görmek iğrenç. Onu ancak oğlanın koruyuculuğundan vakit ayırabildiğimde koruyabilirim. Bay Pedigree için endişe duyuyor olmasaydım oğlanı himaye ederek mutlu bir hayat yaşayabilirdim. Hayatım boyunca kölesi olurum ve yıllar boyu mutluluk için can atarım ancak Bay Pedigree'yi ve kendi manevi yüzümü iyileştirebilirsem.

13/6/78

Büyük ve feci şeyler çok yakın. Bu nedenle görebilen insanlara bir şeyler göstermenin yolunun sadece bana ve Hezekiel'e* verildiğini sanıyordum (kibritlerde, dikenlerde, kırık çömlek parçalarında ve kötü bir kadınla evlenmede vs. olduğu gibi). Söylemek istediğimi anlatamıyorum.

Nişan yüzüğünü kaybetmişti, beden eğitimi hocası Bay Masterman'le nişanlı, bana söylendiğine göre hoca meşhurmuş. Gittiği her yerde yüzüğü aramıştık. Oğlanlara karaağaçların altına bakmalarını söyledim ve kendim de oraya yakın yerlere baktım. Oğlanlar gittikten sonra o geldi ve karaağaçların altına bakıp bakmadığımı sordu, ben oğlanların aradığını söyledim, aradım demek yalan olurdu ama ben konuşma fırsatı bulamadan neyse ben bakarım dedi ve gitti. O çok güzel ve güler yüzlü ve ben aptal bedenimi yaptığı şey için ceza olsun diye elimden geldiği kadar sert çimdikledim ve yüzüğü aramaya devam ettim. Ama yukarı baktığımda (bunun için bir çimdik daha atmam gerektiğini hatırlamalıyım, o sırada aklıma gelmedi) kaybettiğini söylediği yüzüğü yere attığını ve sonra bulmuş numarası yaptığını gördüm kollarını iki yana açtı ve bingo diye bağırdı. Sol elinin parmağına takılı yüzüğü uzatıp gülerek bana geldi. Hiçbir şey söyleyemedim ve donakaldım. Ona nerede olabileceğini söylediğimi herkese söylememi söyledi – aslında Bay M'ye kendi bulduğumu söylemem gerektiğini söyledi. Bu akşam ne yapacağımı bilmiyorum. Birisinin benden istediklerini kötü olmadığı müddetçe yapmaya ant içtiğim için benden istediğinin kötü olup olmadığını bilmiyorum. Yüzük gibi kayıp bir haldeyim. Şimdi kendime bu işaretin ne anlama geldiğini soruyorum. Yalan söylemek bir işaret olabilir

---

* Yahudiliğin kurucusu Musa sayılmakla beraber, bu din birçok peygamber tarafından oluşturulmuştur. Hezekiel bunların en büyüklerindendir. İÖ altıncı yüzyılda yaşamıştır. Kitabı, Eski Ahit'in en önemli bölümü sayılır. Sonradan doğrulanan kehanetleriyle ünlüdür. (ç.n.)

mi diye soruyorum kendime. Gülümsedi ve yalan söyledi. Söyleyerek değil yaparak yalan söyledi. Söylediği doğruydu ama doğru değildi. Yüzüğü bulmamıştı ama bulmuştu. Bilmiyorum.

14/6/78

Bütün gün yüzüğü ve ne anlama geldiğini düşünmekten sersemlemiş haldeydim. Feci bir kadın ama neden işareti bana verdi? Bu zorlu bir iş. Mücevherinin kaybolup kaybolmaması umurunda değil anlamına gelir. Bölümümü okuduktan ve eğer uygun olursa kendimi bir adak olarak sunduktan sonra yattım. Ondan sonra gördüğümün bir hayal mi, yoksa rüya mı olduğunu bilmiyorum. Eğer rüya idiyse insanların gördüğünü söyledikleri alelade bir rüya değildi çünkü kim böyle bir şeye her gece katlanabilirdi diye soruyorum kendi kendime, Kitabı Mukaddes'teki gibi bir rüya olabilirdi. Firavun sıkıntıdaydı herhalde, yoksa bulmak için adamlarını yollamazdı. Alelade bir rüya değildi. Ya da belki bir görüntüydü ve ben gerçekten oradaydım. Kıyametteki kadındı. Acı veren renkler içinde feci bir görkemle geldi, Bayan Stanhope hakkında kötü düşüncelerim yüzünden bana eziyet etmeye izni vardı. Yine de onun hakkında düşünmem tamamen benim kabahatim değildi, mücevher konusunda öyle tuhaf davranışı onun işaretleri ve onları nasıl göstereceğini bildiğini anlamam bütün günümü aldı. Ama mesele şu ki Kıyametteki kadın Bayan Stanhope'un yüzüne bürünmüştü, gülüyordu ve kendimi büyük bir acıyla kirletmeme neden oldu; bunu uyandığımda fark ettim, korktum ve şaşkındım çünkü Kuzey Bölgesi'ndeki Harry Bummer'dan beri kendimi kirletemeyeceğimi zannediyordum ve o zaman *ne korkmuş ne de utanmış* olurdum.

Sonra bugün (ama rüya değil), 15/6/78 gününde bütün gün çalışırken utanmaya çalıştım ama beceremedim. Başkaları gibi günah işleyebileceğimi keşfetmek. Söylemek is-

tediğimi anlatamıyorum. Kuşları dinledim gülüyorlar mı ve yalıçapkınları gibi alay mı ediyorlar diye, ama yapmıyorlardı. Öyleyse o bir ışık meleği olarak kılık mı değiştirmişti, yoksa iyi bir ruh muydu? Şimdi göğü görebiliyorum. Yani ona bakabiliyorum ve ta yukarı kadar hafifçe renklenmiş. Oğlanlar geldi, ama kısa bir süre için. Onlara sevinç yaratacak şeyleri anlatmaya çalıştım şükretmeler falan olsun diye. Ama yapamadım. Bu siyah beyazdan renkliye geçmek gibi. Uzun çayırın ve benim karşımızdaki bir ağacın üzerinde birazcık güneş vardı. Oğlanlar müzik değerlendirmesine gittiler. Duyabiliyordum ama çok azıcık. Böylece *işimi bıraktım* ve peşlerinden gidip müzik odası penceresinin yakınındaki garajın önünde durdum. Gramofonda müzik çaldılar, sesi yüksek çıkıyordu ve ben onu artık ağaçları, göğü ve melek gibi oğlanları görebildiğim kadar duyabiliyordum, Beethoven'in bir senfonisini çalan büyük bir orkestraydı ve ben müzik bölümü penceresinin önünde çakılların üzerinde ilk defa dans ettim. Bayan Appleby beni görüp geldi ve ben durdum. Gülen bir baş meleğe benziyordu ve ben durdum. Bana bağırdı, harika değil mi bu, Yedinci müzikten hoşlandığını bilmiyordum, ben de gülerek bağırdım, ben de bilmiyordum. Gülen bir baş meleğe benziyordu, bu yüzden ne yaparsam yapayım ağzım bağırdı. Ben bir erkeğim, bir oğlum olabilirdi. Ne olağanüstü bir söz sen iyi misin dedi. O zaman sessizlik yeminimi hatırladım ve çok küçük gözüküyordu ama oğlanlarla konuşarak fazla ileri gitmiştim, bu yüzden onu bir rahip gibi sağ elimle kutsadım. Şaşırmış göründü ve çabucak uzaklaştı. Bütün bunlar Bay Pierce'in inanılır gibi değil dediği şeydi.

Bunu yazdığımdan beri, yani kitap kelimesiyle beri kelimesi arasında bana büyük bir şey gösterildi. Ruhlar değildi ve ne bir hayal ne de rüyaydı, bir açıklıktı. Takdiri ilahinin bir kısmını gördüm. Umarım oğlan günün birinde bunları okur. Anlıyorum ki benim bunları yazmamı sağlayan şey

onun gelecek yıllar içinde onları okuyacak olması, gerçi zamanında deli olmadığımı gösterecek kanıt olsun diye aptalca bir düşüncem vardı (17/5/65). Hakikat şu ki kitap ile Beri arasında anlayışımın gözü açıldı. Kutsal ruh tarafından doğruca dünyaya solunmayan şey ne işe yarar ki aşağıya inip insan doğasının içinden geçmesi gerekir. Onları gördüm; küçük, pörsük; kimisinin yüzü benimki gibiydi, kimisi sakattı, kimisi kırık. Her birinin arkasında güneşin doğuşu gibi bir ruh vardı. Bu sevincin ötesinde dansın ötesinde bir manzaraydı. Sonra bir ses bana teli aşındırıp kopartanın müzik olduğunu söyledi.

17/6/78

Dün gece bölümümü okuduktan sonra olan harikulade şeyi anlatmaya ne kadar zaman gerekiyorsa vermeliyim. Elimden geldiğince çabuk yazacağım çünkü birazdan bisikletle Greenfield'e gidip Bay Bell, Bay Goodchild ve Bay Pedigree'yi görmeliyim, bu sefer benimle gelmeyi kabul edeceğini düşünüyorum. Dün gece yapılacak işler olduğunu düşündüm; ve bedenimin sıcaklığını bir şekilde ruhlara uzattım ve beni nazikçe huzurlarına aldılar. Büyüklerden kırmızı kıyafeti ve tacı olanla mavi kıyafetli ve süslü taçlı olanı beni bekliyorlardı ve nazikçe selamladılar. Benimle ilgilendikleri için onlara teşekkür ettim ve arkadaşlıklarının devam etmesini dilediğimi söyledim. Onlara içimdeki, artık tabii ki küçük bir şey olduğunu görebildiğim dürtünün kökünü yok ettikleri yıllar için özellikle teşekkür ettim. Bunu söylediğimde öyle mükemmel bir biçimde aydınlandılar ki gözlerim kamaştı. Gösterdiler: İnsanoğlunun kızlarına nasıl baktığını ve onları güzel bulduğunu gördük. Onlara Bayan Stanhope'u ve yüzüğünü düşürmesini sordum ve ne anlama geldiğini anlayamadığımı itiraf ettim. Sonra gösterdiler: Bütün bunlar bizden gizli. Uzun yıllar önce huzurumuza çağırdık ama gelmedi.

Koşum odasının önünde durmuş göğe bakıyordum ama, şimdi yatak odama geldim ve yatağın kenarına oturdum. Bundan sonra olanları yazmak çok zor canım, canım oğlum, tuhaflığı ve büyüklüğünden dolayı. Büyükler beni derhal kendilerine çektiler. Gösterdiler: Artık sorularını cevapladık, bilgine ilaveler yapacağız ve dolup taşacak. Göklere çıkan çığlık seni aşağı indirdi. Artık himaye ettiğin çocuğun varlığının arkasında duracak büyük bir ruh var. Bunun için varsın. Sen yakılarak sunulan bir adak olacaksın. Şimdi seni bir arkadaşımızla tanıştıracağız ve seninle birlikte yiyip içeceğiz.

Onlara artık alışmış olduğum, ruhani adımı bildiğim ve aslında beni çağırdıklarında diken diken olmadığım halde, bu haber tabiri caizse göğün aşağı katmanlarında olmak gibiydi ve o zamanki gibi (17/5/65) tepeden tırnağa buz kesmeme neden oldu ve bedenimdeki bütün kıllar her biri başka bir yumrunun üstünde havaya kalktı. Ama içimden tüm sıcaklık çıkıp gittiğinde arkadaşlarının aralarında durduğunu gördüm. Bembeyaz giyinmişti ve başının etrafında güneşin çemberi vardı. Kırmızı ve mavi büyükler taçlarını çıkartıp yere fırlattılar, ben de kendiminkini çıkartıp yere fırlattım. Beyazlı ruhun karşısında huşu içindeydim ama büyüklerden kırmızı olanı gösterdi: Himaye ettiğin çocuğun arkasında duracak olan ruhani varlık bu. O çocuk dünyaya ruhani dili getirecek ve uluslar uluslara bunu anlatacak. Bunu duyduğumda başım önlerinde eğildi, insanlık adına öyle sevinmiştim ki gözyaşları gözlerimden masaya aktı. Sonra, gözlerim hâlâ aşağıya bakarken onları küçük masamda ağırladım, görünen o ki yer vardı. Sonra büyüklerden mavi olanı gösterdi: Bugün bütün göklerde sevinç var, çünkü bu buluşmanın bir benzeri İbrahim'in zamanından beri yapılmamıştı. Sonra onlara ruhani yiyecekler ve içecekler sundum; kabul ettiler. Bu bittikten sonra fedakârlık yapmak için büyük bir arzu duydum ve ne yapmam gerektiğini ve onların şimdi ne istediklerini sordum. Kırmızı ruh gösterdi: Hiçbir şey istemi-

yoruz, artık bizden biri olduğuna göre tek istediğimiz yalnızca seninle birlikte dolaşmak ve seninle birlikte sevinmek. Ve artık sen de büyüklerden biri olduğuna göre o bilgeliği seninle paylaşacağız, sahip olmak zorunda olduğun vücudun içinde olsan bile. Bunu büyük kitabı göstererek değil öyle harika bir açılışla yaptılar ki anlatabilecek olsam bile bu caiz olmazdı.

Bütün bu süre içinde başının etrafında güneş çemberi olan beyaz ruh masada karşımda oturdu ve onu ilk defa görebildikten sonra gözlerimi bir daha yüzüne kaldırmaya cesaret edemedim. Sonra açılışın görkeminden dolayı ve onun onların ve benim arkadaşımız olduğunu söylemelerinden dolayı gözlerimi yüzüne kaldırdım ve ağzından kılıç çıkıp büyük bir acıyla kalbime saplandı ve sonra öğrendim ki bayılmış ve öne doğru masanın üzerine düşmüşüm. Tekrar kendime geldiğimde beni uzaklaştırmışlardı ve

Kilisenin kulesinde köyün saati vurdu. Matty küçük masasından kalktı. Çalışma kitabını kapattı ve çekmeceli dolaba kaldırdı. Aceleyle koşum odasına indi ve bisikletini duvara dayandığı yerden aldı. Tıslayarak bir nefes çekti. Arka lastik patlaktı. Aleti ters çevirdi ve selesiyle didonlarının üzerine oturttu. Aceleyle musluğa gitti, bir kovayı suyla doldurdu ve iç lastiği çıkartmaya başladı, deliğin nerede olduğunu bulmak için suya batırdı.

On Beşinci Bölüm

Ruth gülümseyerek başını salladı. Sim büyükbabasından bilinçaltı aldığı bir hareketle ellerini iki yana açtı.

"Ama gelmeni istiyorum! *Keşke* gelseydin! Daha önce hiç benimle birlikte kendini aptal yerine koymaya itiraz etmemiştin!"

Ruth bir şey söylemeden gülümsemeye devam etti. Sim eliyle kelini sıvazladı.

"Sen her zaman Stanhope'u beğenmişsindir..."

"Saçma!"

"Şey – kadınlar beğenir..."

"Ben o 'kadınlar'dan değilim."

"Ama gelmeni hakikaten istiyorum. Akşam çok geç bir saatte mi?"

Yine sessizlik.

"Pedigree yüzünden mi?"

"Sen git, hayatım. İyi eğlenceler."

"Pek de..."

"Neyse. Başarılı bir toplantı dilerim."

"Edwina geliyor."

"Öyle mi dedi?"

"Edwin soracak."

"Orada olursa sevgilerimi ilet."

İlk toplantının üzerinden bir hafta geçmişti ve yeniden tuhaf adamın serbest öğleden sonrasıydı. Sim ne kadar rek-

lam yapsa da bir sonuç elde edememişti – üç geri çevirme ve bir "belki gelirim", bu da açıkça niyet olmadığını gösteriyordu. Sim acınacak bir halde, belki *Greenfield Advertiser*'ına doğum ve ölümlerin arasına sokulmak üzere Felsefe Derneği'nin vefat ilanını göndermeye değer diye düşündü. Sprawson's'ın koridoruna vardığında hâlâ duyurunun metnini tasarlamaktaydı. Edwin merdivenlerinin alt basamağında duruyordu.

"Ruth nerede?"

"Edwina nerede?"

Sonra bir sessizlik daha oldu. Sessizliği Sim bozdu.

"Pedigree."

"Biliyorum."

"Pedigree yüzünden. Onun yüzünden gelmiyorlar. Ruth bile."

"Ah, evet. Evet. Edwina başka her şartta gelirdi, biliyorsun."

"Ruth da öyle."

"Gerçekten son derece liberal bir insan, biliyorsun. Ancak Pedigree..."

"Ruth tanıdığım en hayırsever insandır. Gerçek anlamda hayır, Yunanların kullandığı anlamda."

"Elbette. Pusetteki bebekler meselesiydi biliyorsun. Genç annelere yapılan zulüm. Kasti psikolojik işkence. Son derece etkilenmişti. Bir seferinde, cürmü meşhut halinde yakalasam kendi ellerimle iğdiş ederdim dedi."

"Cürmü meşhut dememiştir!"

"Bir çocuğa saldırdığında dedi. İçinde bir bebekle bir puseti götürmek saldırı olarak yorumlanabilir."

"Şey demek istediğini zannettim..."

"Ah, hayır. Bunu konu etmezdi, değil mi? Yani oldukça ve son derece deneyimli ama bazı şeyler var ki..."

"İğdiş etmekten bahsettiğini hatırlıyorum, Ruth aynı fikirdeydi. İçtenlikle."

Edwin saatine göz attı.

"Biraz geç kaldılar. Biz gidelim mi?"

"Önden buyur."

Merdivenlerden usulca inip yürüdüler, neredeyse parmak uçlarında, bahçe patikasından aşağıya ve ahırların altındaki avluya. Edwin merdivenlerin altındaki ışığı yaktı; ve yukarılarındaki odada ani bir sıçrama hareketi oldu. Sim zaten üst kata çıktıklarında Pedigree'yi görmeyi bekliyordu, ama oradaki Sophy'ydi, oturmakta olduğu sedirin yanında ayağa kalkmış bakıyordu, Sim rengi atmış ve gergin bir biçimde düşünmeye başladı. Ama Edwin derhal harekete geçti.

"Sophy, hayatım, seni görmek ne güzel! Nasılsın? Karanlıkta mı oturuyorsun? Ah çok özür dilerim – aman Tanrım! Baban, anlarsın, bize dedi ki burada..."

Kız elini başının arkasındaki buklelere götürdü, sonra tekrar indirdi. Sophy'nin üzerinde önünde AL BENİ yazan beyaz svetşört vardı ve gerçekten altında hiçbir şey yok diye düşündü Sim, herhangi başka bir şey yok, bu yüzden...

"Biz gideriz, Sophy hayatım. Baban bir yanlışlık yapmış olmalı. Bize odayı kullanabileceğimizi söyledi, bir toplantı için – ne aptalca! Yani kulağa aptalca geliyor tabii ki sen istemezsin..."

Sonra üçü de sessiz ve ayaktalardı. Çıplak tek ampul her bir burnun altına siyah bir gölge düşürdü. Sophy bile korkunç gözüküyordu, devasa, siyah göz çukurları ve burnunun altında ışığın yarattığı Hitlervari bıyıkla. Svetşört, kot, tokyo; ve elbette bir çeşit bere? Arkada buklelerin gizlediği örgü bir bere.

Bakışlarını onlardan alışveriş torbalarına çevirdi, plastiktiler, sedirin ucunda birbirlerinin üzerine yaslanıyorlardı. Yine saçına dokundu, dudaklarını yaladı ve sonra tekrar Edwin'e baktı.

"Toplantı mı? Bir toplantıdan bahsettiniz..."

"Aptalca bir yanlışlık. Baban, hayatım. Sim, sence bize şaka mı yapıyordu? 'Bizi işletiyordu' derdin herhal-

de, Sophy, son aldığım bilgiye göre. Ama eve kalmak üzere döndün, tabii ki. Koridora gidip diğerlerini yakalayalım."

"Ah, hayır! Hayır! Babam bir yanlışlık yapmadı. Tam gidiyordum, görüyorsunuz. Işıkları söndürmüştüm. Burayı kullanabilirsiniz, istediğiniz gibi. Bakın – bir dakika..."

Odanın içinde hızla dolaştı, çatı penceresinin altında bir masa lambasını yaktı, pembe ve saçaklanmış abajur şapkalı bir lambayı. Tek çıplak ampulü gevşetti ve yüzündeki iğrenç gölgeler silindi ve bunun yerini gülpembe ve yukarı doğru çıkan bir parıltı aldı; Sophy ikisine birden parıldadı.

"İşte! Tanrım! O feci tavan ışığı! Toni buna öyle derdi – Sizi gördüğüme sevindim! Sizin toplantılarınızdan biri olacak, değil mi? Kendinizi evinizde addedin."

"Alışveriş çantalarını almıyor musun?"

"Şunları mı? Ah, hayır! Her şeyi bırakıyorum! Ah evet elbette! Hiçbir fikriniz yok. Bu gece hiçbir dükkân istemiyorum. Çok sıkıcı. Sizin için ortalığı toplayayım..."

Sim şaşkın bir halde onun gülpembe pırıltısı içindeki yüzüne baktı ve gülümsemenin her şeyini lambaya borçlu olduğuna inanamadı. Sophy çok heyecanlıydı –ve orada, sanki floresanlıymış gibi gözünde bir ışık çaktı– ve kesinlikle bir niyetle doluymuş, dopdoluymuş gibiydi. Ve Sim'in aklı derhal olağan, iç karartıcı sonuca zıpladı. Seks tabii ki. Bir randevu. Kesintiye uğramış. Gerçekten nazikçe, anlayışla yapılması gereken şey...

Ama Edwin konuşuyordu.

"*Au revoir* öyleyse Sophy, hayatım. Seni arada bir görelim, olur mu? Ya da senden haber alalım."

"Ah evet. Aman Tanrım."

Omuz çantasını alıp asmıştı; yanlarından geçiyordu.

"Bayan Bell'e beni hatırlatın, olur mu? Ve Bayan Goodchild'a?"

Bir gülümseme pırıltısı ve sonra kız merdivenlerden aşağı inmişti, gülpembe parıltı geride kalmıştı, ıssalı ve boştu.

Yedekçi yoluna çıkan kapının açıldığını, sonra kapandığını duydular. Sim boğazını temizledi, masanın yanındaki sandalyelerden birine çöktü ve etrafına bakındı.

"Sanırım buna Kerhane Pembesi diyorlar."

"Duymamıştım. Hayır."

Edwin de oturdu. Bir süre sessizce oturdular. Sim diğer çatı penceresinin altında duran karton kutuyu inceledi. Görebildiği kadarıyla konserve kutularıyla doluydu. İçinde bir kangal ip vardı.

Bunu Edwin de görmüştü.

"Kampa gitmiş olmalı. Umarım biz..."

"Tabii ki hayır. Genç bir erkek arkadaşı var, anlarsın. Aslında..."

"Edwina onu iki genç adamla görmüştü. Farklı zamanlarda demek istiyorum."

"Ben birini gördüm. Onun için yaşlıca diye düşündüm."

"Edwina adamın evli gibi bir hali olduğunu söyledi. Diğerinin daha genç olduğunu söyledi, çok daha uygun biri dedi. Yani Edwina dünyada skandal yayacak son kişidir, ama burnumun dibinde olanları fark etmemek elimde değil dedi."

"Hüzünlü. Bana kendimi hüzünlü hissettiriyor."

"Ne ahlaklı bir ihtiyarsın, Sim! Ahlakçı."

"Beni hüzünlendiriyor çünkü genç değilim ve iki genç adamla birlikte değilim. Şey. İki genç kadınla."

Sonra yine sessizlik oldu. Sim, Edwin'e göz atarak kadınsı lambanın ona nasıl bir zarafet ve sahip olmadığı gülümseyen bir ağız sağladığını gördü. Belki bana da. İşte buradayız, hüzünlü ve yüzümüze boyanmış gülümsemelerle bekliyoruz – bekliyoruz, bekliyoruz, bekliyoruz. Adamın dediği gibi.

"Çok geç kaldılar."

Edwin dalgın bir halde konuştu.

"Bugünlerde buna 'mercimeği fırına vermek' diyorlar."

Edwin hemen Sim'e baktı ve belki parıltının altında biraz daha fazla yoğunluk vardı.

"Yani insan böyle şeyleri duyuyor. Oğlanlar, anlarsın, sonra insan okuyor..."

" 'Yatağa atmak'. Bu Amerikanca mı?"

"İnanılmaz, değil mi, duydukların? Televizyonda bile!"

Yine sessizlik. Sonra...

"Edwin – bir sandalyeye daha ihtiyacımız olacak. Dört kişiyiz."

"Geçen sefer dört sandalye vardı. Nerde?"

Edwin ayağa kalkıp odayı aradı, dikkatlice köşelere baktı sanki dördüncü sandalye eksilmemiş de daha az görünür olmuş, yakından bakarsan görünürmüş gibi.

"Bu onların oyuncak dolabıydı. Hatırlıyorum Edwina'yla çaya geldiğimizde bütün oyuncak bebekleri göstermişlerdi –isimleri sıra dışıydı, hikâyeleri de öyle– biliyorsun Sim, bu kızlarda bir deha var. Yaratıcılık. Sadece zekâ demek istemiyorum. Gerçek, seviyeli yaratıcılık. Merak ediyorum oyuncak bebekleri..."

Uzanıp dolabın kapısını açtı.

"Ne tuhaf!"

"Oyuncak bebekleri dolapta saklamanın nesi tuhaf?"

"Değil. Ama..."

Dördüncü sandalye dışarıya dönük bir şekilde dolabın ortasına yerleştirilmişti. Sandalyeye tutturulmuş ipler vardı, arkasına ve bacaklarına. Her ipin ucu çözülmeyecek şekilde dikkatlice düğümlenmişti.

"Neyse!"

Edwin kapıyı tekrar kapadı, geri geldi masayı tuttu.

"Bana yardım et, Sim, lütfen. Dördüncü adam için sediri kullanmamız gerekecek. Gerçi pek de, pek de seans benzeri bir şey olmayacak, değil mi? Bu beni ta oyuncak bebek çay partisine geri götürdü. Sana ondan bahsetmiştim, değil mi?"

"Evet."

"Ama sandalyeyle, iplerle falan ne yaptığını Tanrı bilir."

"Edwin."

"Evet?"

"Dikkatli dinle. Diğerleri gelmeden. Bir şeye tesadüf ettik, görüyorsun. O sandalyeyi görmeye hakkımız yoktu."

"Ne zararı var..."

"Dinle. Bu seks. Anlamıyor musun? Esaret. Seks oyunları, özel ve ve utandırıcı."

"Aman Tanrım!"

"Diğerleri gelmeden. En azından bunu yapabilirim – yapabiliriz. Biz, sen ve ben asla asla ve asla belli etmemeliyiz, hiçbir şekilde – Biz ışığı yaktığımızda ne kadar irkildiğini unutma, sonra kim olduğumuzu görünce – orada karanlıktaydı, birini bekliyordu ya da birisi için hazırlıklar yapıyordu – şimdi gitmiş *Ah Tanrım yalvarırım Tanrım o dolabı açmak akıllarından geçmesin* diye düşünüyordur..."

"Aman Tanrım!"

"Bu yüzden asla..."

"Ah katiyen – Edwina hariç tabii ki!"

"Demek istediğim neticede –Tanrı aşkına– demek istiyorum ki. Neticede, hepimiz, demek istiyorum ki."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum."

Sonra gülpembe odada uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Sim hiç toplantıyı düşünmüyordu, seansı da, bunu böyle isimlendirmek daha uygun olurdu. Şartların sezgisel anlayışa nasıl da benzediğini düşünüyordu, birçok kişi buna sahip olduğunu iddia eder ve birçokları da bunun mümkün olabileceğini reddederdi. Burada, bu gülpembe ışıkta dolap kapalıyken, birkaç yapay lif büklümü sanki yazılı olarak vermiş gibi sırrı ifşa etmişti; böylece iki adam, esrarengiz bir algıyla değil, hayal gücünün sıcaklığıyla sahip olmaları hedeflenmemiş ve sahip olmamaları gereken bir bilgiye ulaşmışlardı. Sophy için fazla yaşlı olan adam ve kerhane ışığı – Aklı bütün bunların açıklamasına daldı, büyüleyici ve keskin, öyle acımasız bir hayaldi ki rayihası ve kötü kokusu karşısında nefesini tuttu...

"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

"Evet. Hepimizin."

Yine sessizlik. Sonunda Edwin konuştu, neredeyse çekingen bir tavırla.

"Çok çok geciktiler."

"Pedigree o olmadan gelmez."

"O Pedigree olmadan gelmez."

"Ne yapsak? Okula telefon mu edelim?"

"Onu bulamadık. İçimde her an gelebilirmiş gibi bir duygu var."

"Çok kötü. Bize söylebilirlerdi, eğer..."

"Söz verdik."

"Bir saat daha bekleyelim, mesela. Sonra gidelim."

Edwin aşağıya uzanıp ayakkabılarını çıkardı. Sedire çıkıp ayak ayak üzerine attı. Kollarını bedenine yakın tutarak önkollarını uzattı, avuçlarını yukarı döndürdü. Gözlerini kapadı ve epeyce derin nefesler alıp verdi.

Sim oturup kendi kendine düşündü. Her şey bu yerden dolayıydı, sadece buydu ve başka bir nedeni yoktu, bu sık sık hayal edilen, sonra sessizliğiyle ama aynı zamanda tozu, kiri ve kokusuyla bulunan yerdi; ve şimdi kerhane görüntüsünün eklendiği anlaşılıyordu, pembe ışıklar ve saçaklanmış kadınsılık – ve sonunda, masasındaki kaçamak kitaptan çıkmış gibi sapkın sandalye.

Her şeyi biliyorum diye düşündü, acı sona kadar her şeyi.

Yine de nihayetinde belli bir hüzünlü tatmin de vardı, hatta bu eski hayalin ölümüyle birlikte tuzlu şehvetin titrekliği bile. Büyümek, muhteşem çocukluklarının ışığını kaybetmek durumundalardı. Herkes gibi ıstırap çekmek zorundalardı; ve bu, kuşkusuz o anda *iyi vakit geçirmenin* ya da *onunla birlikte olmanın* ya da *seks yapmanın, esaretin* içinde yer alıyordu. Cennet bizi çocukluğumuzda sarmalar.

Edwin aniden horladı. Sim ona baktığında başını yukarı kaldırdığını gördü. Edwin meditasyon yaparak kendini

uyutmuş ve kendisini kendi horultusuyla uyandırmıştı. Bu her şeyi basitleştirmişti de. Edwin'in horultusuyla kendine geldiğinde, ezici bir beyhudelik duygusu hissetti. İkisinin de rol aldığı, yalnızca Pedigree'yi kendi cehenneminden kurtarmak için planlanmış derin, anlamlı ruhani bir oyun, bir düzen, bir olay örgüsü hayal etmeye çalıştı; sonra kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı, bütün bu mesele Sim'le ilgiliydi, yaşlanmakta olan kitapçıyla, başkasıyla değil.

Sonuç olarak her şey yolundaydı, sıradandı yalnızca. Hiçbir şey olmayacaktı. Bütün o birinci sınıf, ikinci sınıf, üçüncü sınıf vesaire inanç yığınları arasında, gündelik ilgisizliğin ve bilgisizliğinin boş duvarının ötesine kadar yaşama meselesi gibi olağandı.

Saat dokuz.

"Artık gelmez, Edwin. Hadi gidelim."

Matthew Septimus Windrove'un gelmemek için çok sağlam bir nedeni vardı. Lastiği yavaş ve metodik bir şekilde tamir etmişti. Sonra onun için alışılmadık bir şekilde zaman ve enerji tasarrufu sayılan bir şekilde lastiği hava pompasıyla birkaç saniyede şişirebilmek için bisikleti omzuna alıp garaja götürdü. Ama ona izah etmek için Bay French'i bulamadı. Garaj kapılarını açık buldu, bu da garipti; ve içerden geçip garajın arka tarafına gitti, Bay French'in neden ışıkları yakmadığını merak etmişti. Arkada garajdan dışarı açılan ofis kapısına giderken bir adam gizlice bir arabanın arkasından dolanıp ağır bir İngiliz anahtarıyla sert bir şekilde başının arkasına vurdu. Matty düştüğünü bile hissetmedi. Adam onu bir çuval gibi ofise sürükledi ve masanın altına itti. Sonra işine döndü, bu da kitapçıya bitişik olan garaj duvarının önüne ağır bir kutu yerleştirmekti. Çok geçmeden bomba patladı. Duvarı yıktı, kitapçının üzerindeki su deposunu aşağı indirdi ve yakındaki benzin tankının üst kısmını kırdı. Su yanmakta olan tanka doldu ve söndürmek yerine dibe

batarak benzini yukarı itti. Yangın alarmları çalarken yanan benzin bir alev akıntısı halinde yayıldı.

Okul tarafından bilinmeyen birtakım insanlar oraya doğru koşuyordu. Sophy'nin fikri mükemmelen işlemişti. Yangın tatbikatı bombalarla baş edebilmek için yapılmıyordu. Kaos vardı. Ateş etmeye benzer sıra dışı seslere kimse inanamamıştı. Kaosun ortasında asker kıyafetli tuhaf bir adam okuldan dışarı bir yük taşımayı başarmıştı. Bu yük bir battaniyeye sarılıydı, bir ucundan küçük ayaklar çıkıyor ve tekmeliyordu. Bu adam çakılların üzerinde sendeledi ama elinden geldiğince hızlı bir şekilde ağaçların karanlığına doğru koştu. Ama alevlenen akıntı onu kıvrılarak koşmaya zorlamıştı ve bunu yaparken alevin içinde tuhaf bir şey oldu. Sanki kendini bir alev biçimine sokmuş, garaj kapılarından dışarı fırlamış ve dönüp durmuştu. Sanki kasıtlı olarak adama ve yüküne ulaşmayı hedefliyordu. Olduğu yerde döndü ve ondan gelen tek ses yanmanın sesiydi. Adama o kadar yaklaşmıştı ve o öyle canavar gibiydi ki adam elinden bohçayı düşürdü ve oğlan içinden fırlayıp kaçtı, bağırarak diğerlerinin sıralandığı yere doğru koştu. Asker kıyafetli adam çılgınca alev-canavarına vurmaya çalıştı; sonra koştu, bağırarak ağaçların örtüsünün altına doğru koştu. Alev-canavarı hopladı ve döndü. Bir süre sonra aşağıya düştü ve bir süre daha geçtikten sonra hareketsiz kaldı.

Sophy ahırlardan çıktıktan sonra aceleyle yedekçi yolundan Eski Köprü'ye, sonra oradan yukarı Anacadde'ye çıktı. Bir telefon kulübesine koşup bir numara çevirdi ama telefon uzun süre çalmaya devam etti. Dışarı çıktı. Eski Köprü'ye ve yedekçi yolundan geriye koştu, ama ahır binalarının çatı pencerelerinde hâlâ gülpembe ışık gözükmekteydi. Bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. Bir süre kendini kaybetmiş gibiydi, yeşil kapıya doğru birkaç adım gidiyor, geri geliyor,

sonra suya doğru gidiyor, geri çekiliyordu. Tekrar Eski Köprü'ye doğru koştu, döndü ve durdu, yumrukları sıkılmış ve omuzlarının hizasına kalkmıştı. Bu süre içinde, köprünün üzerindeki sokak lambalarının ışığında yüzü beyaz ve çirkindi. Sonra yedekçi yolunda koşmaya başladı, kasabadan ve ışıktan uzağa. Ahırı geçti, bir zamanlar Frankley's olan çatı hattını, sonra yaşlılar evinin uzun duvarını geçti. Hafif adımlarla ama artık nefes nefese ve yedekçi yolunun çamurunda bir kere kayarak yola devam etti.

Kafasının içinde bir ses konuştu.

Başladıysa krizdelerdir. Umarım başlamamıştır. Küçük oğlanların ışıkları söndü. Küçük adamların. Ertesi günün bir posterinin görüntüsü bir an zihninde belirdi. OĞLAN İÇİN BİR MİLYAR. Ama hayır, hayır. Benim bizim bulunabileceğimiz şu anda bulunmamız olanaksız.

Artık büyü. Neyse. Yaşından da büyük ol.

Çalılıkta yüksek bir vurma sesi vardı ve ödünü koparttı. Bir şey zıplıyor ve sağa sola savruluyordu, sonra cırladı ve Sophy onun kapana kısılmış bir tavşan olduğunu anladı, yedekçi yoluyla ormanın arasında bir hendekteydi. Onu neyin yakaladığını bilmeden ve bilmeyi umursamadan sağa sola savruluyor, kendini öldürüyordu, özgür olmak ya da belki ölü olmak için. Hırsı geceyi, kapanın beklediği yerde, zamanın içinde bir andan diğerine makul bir ilerlemenin grotesk ve tiksindirici karikatürü andıran süreciyle lekelemişti. Sophy aceleyle yanından geçti, aceleyle devam etti, derisinde, atılgan hızının ısısıyla hiç olmazsa bir dakikalığına başarıyla rekabet eden bir ürperme oldu.

Her şey alevlenmişti.

Bu, çocukların oynadığı yerdeydi. Lastik bot hâlâ orada bağlı. Bu tekrar gelecekler demektir, yarın belki. Bunu unutmamalıyım. Bir kız nasıldır vs. Ve bir kadın. Aile hayatı. Baba nerede? Makale odasında. Anne nerede? Tanrı'ya gitti ya da Yeni Zelanda'da. Neyse bunlar çok benzer şeyler evla-

dım, değil mi? Bu kilit, bu köprü ve bu da eski mavna. Onlar çıplak tepeler, hepsi bir parıltının altında.

O yukarı çıkan, üzerinde ağaçlar olan çukurdaki yol. Kimse oradan aşağı inmez, otomobille değil, o gelmez. Elinde bir paketle gelmez. Kanaldaki su bir otomobili örter miydi? Bunu araştırmamız gerekirdi. Çukurdaki yoldan yürümüş olsaydım, ya da yanından, vadiyi ve okulun üzerindeki yamacı görebilirdim. Bu akıllıca olmazdı. Olduğum yerde kalıp insanları uzaklaştırmam daha akıllıca olur. Burada kalmak akıllıca olur.

Sola döndü ve çukurdaki yola girdi. Ağaçların altındaki olukta yürümek yedekçi yolunda yürümekten daha yavaş bir işti; ve havadaki birtakım şeyler sanki onu yakalıyor ve omuzlarına takılıyordu, bu yüzden elinden geldiği kadar acele etti. Bulanık ay her yerde ve eski yolu istila eden ağaçların dallarıyla gövdeleri arasında benekler oluşturuyor, tepelerin yamaçları uçuşuyor ve parlıyordu, bunları iki renkli bulutlar ve kayan ay ışığı oluşturuyordu.

Sonra durdu ve bekledi.

Yön meselesiydi. Okulun tam üzerinden göğe doğru çıkan düz bir çizginin *orada* olmadığına kendinizi ikna etmeye çalışabilirdiniz ve o rastlantının oraya uzanabileceğine –sırık sarışının düşünebileceği türden gerçek bir rastlantı olarak– oraya, tamamıyla birbirinden bağımsız iki alev olarak, biri küçük, kontrol altına alınabilir, diğeri...

Gül rengi bir lekeydi, tepelerin üzerinden kısmen görünüyordu. Fena bir şey, doğrudan bir şey yoktu, sadece bir iki gül yaprağı; ve şimdi açılarak ve yayılarak başka bir bulutun köşesini kaplıyordu, gül rengi daha açık ve daha parlak bir tondaydı. İtfaiye arabası çağrıldığında okulun olduğu vadiye gelmesinin on beş dakika sürdüğünü söylediler. Telefon telleri kesik. Ama gökteki bu ışığın haber verilmesi gerekir; ve bütün diğer okullar arasında en çok bunun ulaşamadıkları, kesemedikleri bir iletişim biçimi vardır...

O oğlanı buraya getirecek, onu yedekçi yolundan ahırlara taşımak için kanala getirecek – eski mavnayı kullanabilirdik, önündeki dolabı, o eski helayı...

Işık çıplak tepelerin üzerinden aydınlandı. Sophy aniden onun kendi yangını olduğunu anladı, kendi yaptığı bir şey, bir duyuru, dünyanın gözünde bir beceri – bir başkaldırı, bir zafer! Bu duygu içinde fırtınalar yarattı, kahkaha, şiddet, ihlal karşısında vahşi bir haz. Çıplak tepelerin diğer tarafında titreyen ışık sanki gevşeten bir şeymiş gibiydi, bütün dünya zayıflamış, bir mumun tepesi gibi eriyordu. Son başkaldırının ne olduğunu ve buna muktedir olduğunu o zaman anladı. Görüntü etrafını dolanırken gözlerini kapattı. Eski mavnanın olduğu uçtan diğer uca o uzun geçitte nasıl süründüğünü gördü. Gözlerini kapatıp tutunduğu ağaç gövdesinin ellerinin arasındaki, vücuduna değen sert kabuğunu artık hissetmiyordu. Bunun yerine dizlerinin altındaki döşemenin pürüzlü tahtalarını hissediyor, altındaki suyun çırpıntısını duyuyor, ellerindeki sırılsıklam ıslaklığı duyuyordu. Her nasılsa Gerry'nin komando bıçağı elindeydi. Dolaptan bir tavşanın vuruşu gibi bir ses geliyordu, tam öndeki o tuvaletten. Sonra tavşan hareket etmeye bile korkuyormuş gibi vurma sesi durdu. Belki bu yavaş, ıslak yaklaşmayı dinliyordu.

"Tamam! Tamam! Geliyorum!"

Vurma yeniden başladı, bir kız sesi, tabii ki, doğal olarak. Konuşarak kapıya seslendi.

"Bir dakika bekle, açacağım."

Kapı kolayca açıldı, sonuna kadar. İçeride ilk gördüğü şey küçük yuvarlak bir pencerenin elipsiydi, tekne penceresi. Ama ayrıca teknenin orta çizgisinde küçük beyaz bir dikdörtgen vardı, hela taşının tam üzerindeydi, klozetin ya da her neyse. Bu dikdörtgen şiddetle bir yandan bir yana hareket ediyordu ve Sophy çiş kokusu alıyordu. Oğlan oradaydı, elleri arkasında bağlıydı, ayakları ve dizleri bağlıydı. Bağlı

olarak tuvaletin üzerinde, dolapta olacağı gibi oturuyordu, ipler iki tarafından onu teknenin duvarlarına bağlanıştı ve ağzıyla yanaklarının üzerinde kocaman bir parça yapışkan plaster vardı. Oğlan elinden geldiği kadar şiddetli sallanıyor ve burnundan bir inleme sesi geliyordu. O kokan helanın üzerinde oturan yaratıktan son derece iğrendi, öyle iğrençti ki, öğğ ve öff, bütün acayipliğin bir parçası gibiydi, buradan her şeyin bir harabe olduğunu görebiliyordunuz ve

Benim tercihim.

Bir tabanca getirmeliydim, bilmiyorum, bıçak daha iyi – alı evet çok daha iyi!

Oğlan artık hareket etmiyor, yassı taşın üstünde onu bekliyordu. Sophy sol eliyle kazağını yokladı ve oğlan kıpırdamadı; ama gömleğinin önünü dışarı çektiğinde yeniden mücadele etmeye başladı. Ama ipler çok güzel bağlanmıştı, Gerry süper bir iş çıkartmıştı, harikaydı, oğlanın çoraplı ayağıyla ancak sınırlı bir tekme atabilmesi hoştu, üzerinde pijamaları olması gerekmez miydi, pis küçük yaratık iş çeviriyor olmalıydı, Sophy eliyle oğlanın çıplak beliyle karnını yokladı, illa bahsetmen gerekiyorsa göbek deliği denir hayatım, kâğıt gibi ince kaburgaları hissetti ve sol ortada bir atış, atış, vuruş, vuruş. Pantolonunun önünü açtı ve oğlan burnundan hımlarken onun minik ıslak kamışını elinde tuttu. Bıçağın ucunu derisine dayadı ve doğru yeri bulduğunu anlayınca biraz itti ve bıçak battı. Oğlan kıvrandı, kapatıltığı yerde çırpındı ve Sophy ya da birisi biraz korkmuştu, dalıp gitmişti ve huzursuzdu. Daha da batırdı ve atan şeye dokunduğunu hissetti ya da onun tarafından tekrar tekrar dokunulduğunu, bu sırada vücut kasılmalara boğuluyordu ve burundan yüksek bir hım sesi çıktı. Çılgınca bütün gücüyle batırdı; içerdeki atan şey bıçağı yakaladı ve elindeki bıçağın sapı atmaya başladı ve kara bir güneş vardı. Her yerde sıvı ve güçlü kasılmalar vardı, onları rahatlatmak için bıçağı çekti ama kasılmalar durdu. Oğlan orada, bağlarının için-

de yalnızca oturdu, beyaz plaster parçası burnundan gelen koyu renk sıvıyla ortadan ikiye bölünmüştü.

Kız başını bir ağaç gövdesine çarptıran feci bir irkilmeyle kendine geldi. Bir gürleme ve böcek zımbırtılarının büyük zırıltısı vardı ve kırmızı, çılgın bir ışık tepelerin kenarlarında girdaplanarak dönüyordu. Yukarıdan geçti, sonra ufuk çizgisinin üzerinden yukarı döndü, yangının olduğu yere indi. Kız sahte cinayetin ihtirasıyla zangırdıyordu ve ağaç kaplı yoldan geriye, eski mavnaya doğru yürümeye başladı, dizleri titriyordu. Kanalın üzerinde bir köprüye geldi – ve otomobil geliyordu, farları yanmıyordu, engebeli yolda inip kalkıyordu. Koşamadı, otomobili bekledi. Otomobil durdu, geriye gitti, döndü ve gitmeye hazırdı. Sonra Sophy kıkırdayarak ve tökezleyerek otomobile gitti, Gerry'ye ahırlardaki yaşlı adamlardan bahsedecek ve tekneyi kullanmaları gerektiğini açıklayacaktı ama şoför koltuğundaki Bill'di.

"Bill? Nerede o? Oğlan nerede?"

"Oğlan falan yok. Onu yakalamıştım ama yanan bir herif üzerime geldi – Sophy, her şey ters gitti. Gitmemiz gerek!"

Sophy durdu, adamın bir tarafı soluk, gökteki bir bulutun yandığı tarafı parlayan yüzüne baktı.

"Bayan! Sophy – haydi, lanet olası! Birkaç dakikamız var..."

"Gerry!"

"O iyi –onlar erkek arkadaşını rehin olarak aldılar– hadi..."

"Onlar?"

Onu peruksuz gördüğünden beri biliyordum. Bir şekilde biliyordum ama inanmak istemedim. İhanet. Bir baskın yaptıklarını sanıyorlar.

İçinde kopan hiddet zaferi ve şiddeti bastırdı, ona cesaret vererek adama, onlara bağırmasını sağladı, küfür etti ve tükürdü; sonra elleri ve dizleri üzerine çöküp oğlanın olmadığı, herkes tarafından kullanılmış ve kandırılmış olan Sophy'den başka kimsenin olmadığı çimenlere doğru çığlıklar attı.

"Sophy!"

"Kaybol seni aptal hayvan! Ah bok!"

"Son defa..."

"Bas git!"

Nihayet çığlık atmaya son verdiğinde ve yanaklarını nasıl yırttığını, ellerinde nasıl saçlar olduğunu ve nasıl artık başka hiçbir şey olmadığını anlamaya başladı, ne o, ne onlar, ne kendisi, yalnızca tepelerin üstünde sönmekte olan bir yangınla kara bir gece, gözyaşları yanaklarından yağmur gibi indi ve kanı yıkadı.

Hemen dizlerinin üzerine kalktı ve sanki o oradaymış gibi konuştu.

"Görüyorsun, *faydası yok*! Bütün bu yıllar boyunca, hiç kimse – Kızın harika olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Erkekler ilk başta hep böyle düşünürler. Ama orada bir şey yok, Gerry, hiçbir şey yok. Birazcık et ve kemik, başka bir şey yok, buluşacak kimse, birlikte gidecek kimse, birlikte olacak, paylaşacak hiç kimse yok. Yalnızca fikirler. Hayaletler. Fikirler ve boşluk, mükemmel terörist."

Hantal hareketlerle kalktı ve oğlanın olmadığı, hiç kimsenin olmadığı eski mavnaya baktı. Çantasını omzuna astı ve yüzüne ne kadar zarar verdiğini merak etti. Tekneye ve yangına arkasını döndü ve artık karanlıktan başka hiçbir şeyin görünür olmadığı yedekçi yolundan dikkatle yürümeye başladı.

"Söylerim. Kullanıldım. Beni suçlayacak bir şeyleri yok. Sandalyeden ipleri sökerim. Kampa gideceğimizi söylemişti, Tanrım. Ne aptallık ettim Tanrım özür dilerim gözyaşlarımı tutamıyorum. Sanırım nişanlım da bu işin içinde Tanrım o kadar samimiydi ki, şeyle, şeyle – eminim ki babamın bununla bir ilgisi yoktur, Tanrım. Bizim ahırlardan çıkmamızı istedi, Tanrım, orayı başka bir şey için kullanmak istediğini söyledi. Hayır Tanrım, bu Rusya'da bir satranç toplantısına gittikten sonraydı. Hayır Tanrım hiç söylemedi."

On Altıncı Bölüm

Binanın arka tarafından salıvcrilirken Sim güneş gözlüğünü öylesine alışkın olduğu hareketlerle yerleştirmişti ki otomatik hayatının bir parçasıymış gibi duruyordu. Soruşturmanın sürdüğü haftalar boyunca edindiği üç gözlükten biriydi. Yürüyüşü de otomatikti, gösterişle ilerliyordu. Acele etmenin ölümcül olduğunu –neredeyse kelimenin tam anlamıyla ölümcül olduğunu– öğrenmişti. Bu şekilde dikkat çekebilir ve *işte onlardan biri* ya da *bugün şahitlik eden adam bu* ya da hatta *bu Goodchild!* bağırtılarının yükselmesine neden olabilirdi. Sanki adı onlara özellikle çekici geliyordu.

Azametli adımlarla yolun kenarından yürüyüp Fleet Sokağı'na saptı, böylece henüz içeri girmeyi başaramamış olanların oluşturduğu kuyruğu atlattı. Geçen bir polis tarafından incelendi ve güneş gözlüğünün alacakaranlığında bile adamın kendisine eğlenerek ve küçümsemeyle baktığını düşündü.

Bir fincan çay içsem iyi olacak.

Soruşturmadan ne kadar uzaklaşırsanız tanınma şansınızın daha az olacağını düşünmüş olabilir misiniz? Hiç de öyle değil! Televizyon her yeri aynı yapıyor. Şahitlik eden adam işte bu – Kaçış yok. Asıl yıkım, kamu önünde gerçek suçlanma, iyi ya da kötü olmak değildi; bunların her ikisi de bir haysiyet barındırıyordu; ama aptal olmak ve aptal olduğunun fark edilmesiydi...

Sonunda gidebildiğimizde bizi temize çıkartmış olacaklar. O zamana kadar herkese teşhir olacağız. Ya sonra?

Otobüsteki kadın – *işte onlardan biri! Ahırlardaki adamlardan biri değil misin?* Ve sonra tükürük, beceriksizce tükürme, kötü nişanlanmış, eflatun kırçıllı paltosunun kolunda asılı kalan tükürük – Biz hiçbir şey yapmadık! Yaptığımız bir çeşit duaydı!

Bir dükkânın önünde kalabalık birikmişti. Kendisine rağmen, bu yer ve zamanda, her zaman olduğu gibi ilgisini çektiği için durdu ve arkada bekledi. Sağa sola kayarak, onların aynı fotoğraflarını gösteren en azından on beş televizyon ekranını kesik kesik görmeyi başardı; sonra daha küçük bir televizyon gördü, yukarıda köşedeydi, bu yüzden sağa sola kaymaktan vazgeçti.

Gördüğü akşamüzeri özetleriydi. Bölünmüş bir ekrandı, Sayın Yargıç Mallory ve iki yardımcısı alt üçte birini işgal ediyordu, üzerinde tüten okul vardı, doğrusu şimdi çok meşhur olan bir filmdi. Okulu bozulmamış ve saygın halinde olduğu günlerde hiç görmemiş olmasına rağmen, yine de kraliyet ailelerinden ya da prensliklerden ya da çokuluslu birçok çocuğun atladığı ya da atıldıkları birçok pencereyi tespit edebiliyordu. Üstteki fotoğraf değişti. Şimdi Londra havaalanına dönülüyordu – Toni oradaydı, saçları baş döndürücüydü, onun suç ortağı genç, eski bir subay vardı (yaralı olan); orada, yakınında ve tabancasının yanlış tarafında, diğer kız kardeşle nişanlanmış olan halterci duruyordu – o da bunun bir parçası mıydı? İnanılmazdı – kim neydi ve kimdi? Uçak kalkıyordu – resim tekrar değişti ve yüreğinde hafiflemiş bir acıyla sırada ne olduğunu gördü. Gizli dinleme cihazı küçük bir odada aşağıdaki bir masanın etrafında oturan üç adama bakıyordu. Birisi kıvranıyordu ve aniden başını masanın üzerine indirdi. El ele tutuşmuşlardı. Karşıdaki adam başını kaldırdı ve ağzını açtı.

Film kesildi, tekrar soruşturmaya döndü, herkes gülüyordu; yargıç, hukukçular, basın ve işlevlerini hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı ve belki de orada burada, duvarların önlerinde duran silahlı askerlere destek olarak gelen özel ajanlar olan o tuhaf insanlar. Bir kesilme daha oldu, tekrar üç adamın filmi bu sefer yavaş çekimdeydi, kendi kafası sarsılarak öne eğiliyordu, Edwin'in ağzı açıktı – ve bu sefer dükkânın önünde duranlar soruşturmadaki adamlar gibi gülüyorlardı.

"Öyle olmadı!"

Neyse ki kimse fark etmedi. Aceleyle uzaklaştı, Sayın Yargıç Mallory'nin bu feci olaydaki kaba komediden bir sahne olarak tarif ettiği kendi kanıtını bir daha görmeye (çok popüler bir film olmuştu) tahammülü yoktu...

"Transta olmadığınızı mı söylüyorsunuz Bay Goodchild?"

"Hayır Tanrım. Ellerim tutulmuştu ve burnumu kaşımaya çalışıyordum."

Sonra kahkahalar durmaksızın devam etti – ah, dakikalarca devam etmiş olmalı.

Buna kendim de inanmazdım. İnanmazdım –bizim– masum olduğumuza.

Kadının sokakta konuştuğunu duydum, hep yaptıkları gibi diğer kadın başını sallarken bir taraftan konuşuyordu, *ateş olmayan yerden duman çıkmaz*, ben *bunu bilirim*. Sonra ikisi birden sustu çünkü beni görmüşlerdi.

Metro gürültülü ve işten çıkış saati trafiğinde kalabalıktı. Bir kayışa asıldı, başını eğik tutuyor, göbeği araya girmese ayaklarını göreceği yere bakıyordu. Aptalı tanıyacak kimse olmadan orada asılı durmak neredeyse huzurluydu.

İstasyondan yürüdü, yerküreden çıkıp sokağa geldiğinde bir kez daha korunmasız olduğunu hissetti. Hepimizin bununla bir ilgisi tabii ki vardı! Oradaydık, değil miydik?

Bir muhasebeciye benzeyen ama gizli servisten, ya da her ne diyorlarsa oradan olan adam, dinleme cihazını yerleştiren adam bir yıla yakındır kız kardeşinin peşinde olduklarını söyledi. Kim kimi kullandı?

Benim bununla bir ilgim yoktu. Yine de suçluyum. Benim verimsiz şehvetim havayı pıhtılaştırdı ve gerçek dünyanın seslerini boğdu.

Ben deliyim.

Anacadde'den dümdüz yürüdü, ıstıraplı ve gergindi. Biliyordu ki yüzlerinin alt kısmı kumaşla örtülü kahverengi tenli kadınlar bile –ama onun durumunda, geçerken bulaşmasın diye daha da yukarı kaldırıyorlardı– kahverengi tenli kadınlar bile yan yan parıldayarak bakıyorlardı.

İşte gidiyor.

Sandra bile bakmıştı. Şişman ve sakar bir halde geldi, ama heyecanla parıldıyordu ve capcanlıydı – "Annem gelmemi istemiyor ama dedim ki Bay Goodchild beni istediği sürece..."

Ne kadar uzak olsa da terörle ilişkide olmak isteyen Sandra.

Yanında hızlı ayak sesleri duyuldu ve bu onun hızını yavaşlattı. Yana doğru bir göz attı, bu Edwin'di, başı dikti ve yumrukları paltosunun ceplerinde bir araya gelmişti. Biraz zikzak çizerek yürüdü ve Sim'in omzunu sıvazladı. Sonra yan yana yürüdüler. İnsanlar onlara yol verdi. Sim kamyonetini bıraktığı park yerine döndü. Edwin Sprawson's'a gideceği yerde birkaç adım daha onunla gitti. Sim yan kapıyı açtı ve Edwin bir şey söylemeden arkasından gitti.

Dükkânın arkasındaki küçük oturma odasında loş bir ışık vardı. Sim perdeleri açsam mı diye düşündü ama açmamaya karar verdi.

Edwin fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu.

"Ruth iyi mi?"

" 'İyi' nedir ki?"

"Edwina kız kardeşiyle beraber. Stanhope'un nerede olduğunu duydun mu?"

"Kulübünde kaldığını söylüyorlar. Bilmiyorum."

"Bir gazete Sophy'yi bulmuş."

"'Adam kalbimi fethetti diyor teröristin ikizi.'"

"Taşınıyorsun sanırım."

"Alışveriş merkezindeki adamlara satıyorum."

"Fiyat iyi mi?"

"Ah, hayır. Orayı yıkacaklar ve arsayı ulaşım için kullanacaklar. Büyük firma."

"Kitaplar?"

"Müzayede. Para kazandırabilir. Şimdilik meşhuruz. Hadi gel!"

"Biz masumuz. O böyle dedi. 'Şimdi belirtmeliyim ki bu iki beyefendinin talihsiz bir tesadüfün kurbanları olduklarını düşünüyorum.' "

"Biz masum değiliz. Suçludan da beteriz. Komiğiz. Senin tuğla bir duvarın ötesini görebileceğini sanmak gibi bir hataya düştük."

"İstifa etmem isteniyor. Bu haksızlık."

Sim güldü.

"Kızıma gitmek isterim, buradan çekip gitmek."

"Kanada'ya mı?"

"Sürgüne."

"Sanıyorum, Sim, bütün bu olay hakkında bir kitap yazacağım."

"Boş vaktin olacak."

"Bütün bu korkunç olayla ilgisi olan herkesi bulup sorguya çekeceğim ve gerçeği ortaya çıkartacağım."

"O haklıydı, biliyorsun. Tarih *zırvalık*. Tarih insanların bir hiç hakkında yazdıkları bir hiçtir."

"Akasha kayıtları..."

"En azından bir daha bu tür bir geri zekâlılık yapma hatasına düşmem. Hiç kimse ne olduğunu *asla* bilmeyecek.

Çok fazla şey var, çok fazla insan, kendi ağırlığı altında paramparça olan, yayılan olaylar dizisi. O tatlı yaratıklar – her şeyleri var – dünyada olabilecek her şeyleri, gençlik, güzellik, zekâ – yoksa uğruna yaşanacak hiçbir şey yok mu? Özgürlük ve adalet için haykırmak! Ne özgürlüğü? Ne adaleti? Ah Tanrım!"

"Güzelliklerinin bununla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Onlar için bir servet döküldü ve onlar sırtlarını döndüler. Yalnızca onlar için değil, hepimiz için bir servet."

"Dinle!"

"Ne oldu?"

Edwin parmağını kaldırdı. Bir gürültü vardı, birisi dükkânın kapısını kurcalıyordu. Sim ayağa fırladı ve aceleyle ön tarafa gitti. Bay Pedigree arkasından kapıyı kapatmaktaydı.

"Açık değiliz. Sana iyi günler."

Pedigree pek de savunmacı görünmüyordu.

"Kapı neden açıktı öyleyse?"

"Olmamalıydı."

"Ama açıktı."

"Çık lütfen."

"Ağırlığını koyacak durumda değilsin Goodchild. Ah bunun bir duruşma değil, yalnızca bir soruşturma olduğunu biliyorum. Ama biliyoruz, değil mi? Benim küçük mülküm senin elinde."

Edwin Sim'i iterek öne çıktı.

"Sen bir muhbirsin değil mi? Bunu yaptın, yapmadın mı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bu yüzden kalmadın..."

"Refakatimden hoşlanmadığım için gittim."

"Aygıtı açmak için gittin!"

"Edwin, fark eder mi? O gizli servisteki adam..."

"Gerçeği öğreneceğimi söyledim!"

"Neyse. Topumu istiyorum. İşte orada, masanın üzerinde. Onun için para ödedim. Matty sahiden dürüsttü, biliyorsunuz."

"Bir dakika, Sim. Onu neden istediğini biliyoruz, değil mi? Yine hapse mi gitmek istiyorsun?"

"Hepimiz hapse girebiliriz, değil mi? Kızları bu işe ikna eden çok akıllı iki teröristle konuşmakta olmadığımı nereden bileyim? Evet tabii ki öyleydi – diğeri kadar kötüydü! Hâkim sizin masum olduğunuzu söyledi, ama biz, büyük Britanya Kamuouyu, biz –kendimi onlardan biri addetmem ne tuhaf!– biz biliyoruz, değil mi?"

"Hayır Sim – bana bırak. Pedigree, sen pis yaşlı bir herifsin ve seni ortadan kaldırmak gerekir. Al ve git!"

Bay Pedigree bir tür hafif kişneme sesi çıkardı.

"Tuvaletlerin ve parkların etrafında dolaşmayı *sevdiğimi* sanıyorsunuz, onlarsız yapamadığımı – istemiyorum, yapmaya mecburum! Mecburum! Öylesine, bu bile değil, sırf şefkat için; bundan da fazla, bir dokunuş için – Neyin diğer insanlardan farklı olmamı sağladığını anlamam altmış yılımı aldı. Bir ritmim var. Belki hatırlarsınız, yoksa hatırlamak için fazla mı gençsiniz, Tanrı'nın bütün çocuklarının ritmi olduğunun söylendiği zamanları. Benimki bir dalga hareketi. Böyle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi? Hapse girmek *istediğimi* mi zannediyorsunuz? Ama sık sık zamanın geldiğini, sessizce yaklaştığını hissediyorum. Nasıl umutsuzca yapmak istememenin ama yine de yapacağınızı bilmenin, ah evet yapacağınızı bilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz! Çözümü, o korkunç doruğu, felaketin yavaş yavaş geldiğini hissetmeyi – bunu bilmenin – kendi kendine, belki cuma günü, 'Yapmayacağım, yapmayacağım, yapmayacağım...' demenin ve hep dehşetli bir şaşkınlıkla cumartesi günü yapacağını, ah evet yapacağını, onların fermuarlarını kurcalayacağını bilmenin..."

"Tanrı aşkına!"

"Daha da kötüsü; uzun yıllar önce bir doktor, saplantı, korku ve bunama nedeniyle sonunda ne hale geleceğimi söyledi diye – bir çocuğu sessiz tutmak için – bunamanın eşiğinde gibi mi duruyorum?"

"Teslim ol. Hastaneye git."

"Ama bunu gençken yaptılar. Bir çocuğu kaçırmaya heveslendiler – kimin öldüğünü umursamadan – bir düşünün, o genç adamlar, önünde yaşanacak bütün bir hayat olan o güzel kız! Hayır, ben en kötünün yanına bile yaklaşamam, beyler, bütün o bombalamalar, kaçırmalar, uçak ve araç kaçırmalar, hepsi ulvi gayeler için – ne demişti? Ne olduğumuzu biliyoruz ama ne olacağımızı bilemeyiz. Çok sevdiğim bir karakter, beyler. Neyse, nezaketiniz ve misafirperverliğiniz için teşekkür etmeyeceğim. İçeride karşılaşmayacağımız için üzgünüm – tabii ki daha fazla kanıt bulmazlarsa."

İki adam onu, paltosunu sırtına alıp kocaman renkli topu göğsünde tutarken ve tuhaf bir biçimde enerjik, sendeleyen adımlarla yürüyerek yan kapıdan çıkarken sessizce izlediler. Bir iki dakika sonra panoyla kaplı vitrinin aralıklarında gölge yapmış ve gitmişti.

Sim bitkin bir halde masaya oturdu.

"Bu bana oluyor olamaz."

"Oluyor."

"Esas zorluk bunun bir sonu olmamasında. Burada oturuyorum. Bizim o masanın etrafında oturduğumuz filmi göstermekten günün birinde vazgeçerler mi?"

"Vazgeçmek zorundalar, eninde sonunda."

"Yayındayken seyretmeden durabiliyor musun?"

"Hayır. Aslına bakarsan hayır. Yapmam lazım, senin gibi. Hayır, Pedigree gibi demiyorum. Ama her haber saatinde, her özel haberde, her radyo programında..."

Sim ayağa kalktı ve oturma odasına gitti. Bir erkek sesi yükseldi ve ekran bir parlaklıkla titreşti. Edwin kapı aralığında duruyordu. Diğer kanalda bütün bunları tekrar ya-

yınlıyorlardı. Okulun çekimi göründü, parçalanmış ve isle kararmış kanadı göstermek amacıyla yavaşça dönüyordu. Sonra, sonu gelmez bir şekilde Toni, Gerry, Mansfield ve Kurtz'un rehinelerini uçağa sürdükleri gösterildi; ve yine başlangıç olarak, gün ilerlemeden önce, yeni Haberler, orada Toni vardı, Afrika'da, yayın yapıyordu, güzel ve mesafeli, o gümüşi sesle özgürlük ve adalet hakkında uzun bir arya...

Sim ona küfür etti.

"Bu deli! İnsanlar neden bunu söylemiyorlar? Deli ve kötü!"

"O insan değil, Sim. Sonunda bununla yüzleşmemiz gerek. Hiçbirimiz insan değiliz."

"Hepimiz deliyiz, bütün lanet olası ırk. Bölmelerin nüfuz edilebilirliği konusunda yanılsamalar, aldatmacalar ve karmaşa içindeyiz, hepimiz deliyiz ve hücre hapsindeyiz."

"*Bildiğimizi* zannediyoruz."

"Bilmek mi? Bu atom bombasından da beter, her zaman öyleydi."

Sessizce bakıp dinlediler; sonra aynı anda bağırdılar.

"Günlük mü? Matty'nin günlüğü mü? Ne günlüğü?"

"...Sayın Yargıç Mallory'ye verildi. Biraz ışık tutabilir..."

Sim hemen televizyonu kapattı. İki adam birbirlerine bakıp gülümsediler. Matty'den haber alacaklardı – bu neredeyse onunla toplantı yapmak gibi bir şeydi. Sim bir şekilde ve bilemediği bir nedenle Matty'nin günlüğü fikriyle yüreklenmişti – o an için neredeyse mutlu olmuştu. Neyin peşinde olduğunu anlamadan kendini dikkatle avucuna bakarken buldu.

Bay Pedigree, üzerinde eski siyah beyaz kırçıllı takımıyla parka giderken bir koluna paltosunu almıştı ve topu iki elinin arasında taşıyordu. Birazcık nefes nefeseydi ve bu duruma içerlemiş gibiydi çünkü bunu birkaç gün önce Bay

Goodchild ve Bay Bell'le yaptığı konuşmaya bağlıyordu – kendi iradesiyle yaşından bahsettiği konuşmaya. Yaş, o zaman, pusuya yattığı yerden fırlayıp şimdi onunla birlikte gidiyordu, bu yüzden saplantısının grafiğine ayak uydurmada her zamankinden daha fazla güçlük çekiyordu. Grafik hâlâ oradaydı, öyleydi ve kimse bunu inkâr edemezdi, yoksa nasıl olup da kendinizi bu sonbaharda, günlerin hâlâ ılık olduğu ama akşamların birden serinlediği bu vakitte – yoksa nasıl olup da hâlâ kendinizi oraya doğru gidiyor bulurdunuz; sadece bir saat önce söylenen o umarsız sözlere rağmen, sadece o zaman değil, şimdi de ayaklarınızı size rağmen ilerliyor bulurdunuz – hayır, hayır, hayır, bir daha olmaz, Ah Tanrım! Ve ayaklar yine de (böyle yapacaklarını bildiğiniz gibi) sizi uzun tepeye, sabahın oğullarının koşup oynadığı cennetvari, tehlikeli, lanetli parka götürdü – ve şimdi, ileride demir kapılar henüz açıkken, soluksuzluğu artık o kadar da önemli değildi; ve *gerçek*, kesin *gerçek* hâlâ ortadayken, o geceyi karakolda bir hücrede geçireceği ortadayken, katillere karşı bile hissetmedikleri o özel aşağılamayla bunalmışken – "hayır, hayır, hayır, Ah Tanrım!"ı desteklemesi için bel bağlamaya çalıştığı kesin *gerçek*, o cevapsız ayet, *gerçek* önemini yitirmeye başlamıştı ve insanın gerçekten gizleyemeyeceği bir sezgiyle titreyerek örtülmüştü, yaşın getirdiği soluksuzluğu desteklemeye eğimli, ihtiyarlığın değil ama yine de yaşın ya da o yaşın eşiğinde ya da dediği gibi: Τηλίκου ὡσπερ ἐγών...*

Hâlâ derin derin soluyarak, şaşkın ve üzgün, ayaklarının onu ileriye ve yine saplantısının sarp kenarına doğru götürdüğünü gördü, çakıllara açılan kapıya, ayaklar kendileri oğlanların bağırıp oynadığı o uzak köşeye bakıp inceliyorlardı – sadece yarım saat ve sonra evlerinde anneleriyle birlikte olacaklar. Yalnızca yarım saat ve bütün bir gün dayanabilirim!

---

* Benim yaşımda. (ç.n.)

Bir esinti koşuşturan sonbahar yapraklarını ayaklarına getirdi ama onlar yaprakları görmezden gelip hızlı bir şekilde ilerlediler, fazla hızlı...

"Bekleyin! Bekleyin dedim!"

Ama her şey akla yakındı. Yalnızca vücudun gerekçeleri vardır ve ayaklar bencildir, bu yüzden bankı geçmeye çalışırlarken bir süre onları durdurmayı başardı ve paltoyu sırtına aldı, sonra demir çubukların üstüne yığıldı.

"Çok ileri gittiniz, siz ikiniz."

Parlak çizmeleri içindeki ikili hiçbir şey yapmadılar ve o biraz kendine geldi, sersemlemiş hissediyordu ve bir illüzyon bulutuyla sarmalanmıştı. Kalp ayaklardan daha önemliydi ve itiraz ediyordu. Kalbinin üzerine doğru eğildi ve güm, güm, gümüne kötü bir şey olmamasını umdu; ve atışın ilk yavaşlamasını fark ettiğinde içinden, kelimelere hava harcama riskine girmeye bile kalkışmadan, ne de olsa kalbin istediği havaydı ve başka bir faaliyet için hava vermesi gerekiyordu...

Kıl payı kurtuluştu bu!

Hemen gözlerini açtı ve topun parlak renklerinin sağlam bir biçim almasını sağladı. Oğlanlar parkın uzak köşesinde kalmazlardı. Bir kısmı bu tarafa gelecekti, ana kapıya gidebilmek için gelmek zorundalardı, yoldan gelip parlak topu göreceklerdi, topu attığında onu geri getireceklerdi – taktik hatasızdı, en kötü ihtimalle biraz şakalaşmaya götürürdü, en iyi ihtimalle...

Bir bulut güneşten uzaklaştı ve güneş bir sürü altın elle onu yakalayıp ısıttı. Lütfu için güneşe ne kadar minnettar olduğunu fark edince ve çocukların gelmesine daha vakit olduğunu görünce şaşırdı. Düşünüp karar vermek heyecanlı bir iş olsa bile aynı zamanda yorucu olur, bazen isterik ve tehlikeli. Harekete geçmeden önce kalbini dinlendirmenin iyi olacağını düşündü, bu yüzden kocaman paltonun içine gömüldü ve başını göğsüne dayadı. Güneşin altın elleri onu

şefkatle okşadı ve o, güneş ışığının sanki birisi kürekle karıştırıyormuş gibi dalgalar halinde geldiğini fark etti. Bu elbette imkânsızdı ama ışığın olumlu bir şey olduğunu anlamaktan mutluluk duymuştu, kendine özgü bir unsurdu ve üstelik deriye çok yakındı. Bu onun gözlerini açıp etrafına bakmasına neden oldu. Sonra bu güneş ışığının işlevinin yalnızca bir şeyleri altınla kaplamak olmadığını, ayrıca onları sakladığını keşfetti, çünkü sanki gözlerinin hizasına kadar bir ışık denizinde oturuyor gibiydi. Soluna baktı ve bir şey görmedi; sonra sağına baktı ve hiç şaşırmadan Matty'nin geldiğini gördü. Buna şaşırması gerektiğini biliyordu çünkü Matty ölmüştü. Ama işte Matty buradaydı, ana kapıdan parka giriyordu ve her zamanki gibi siyahlar giymişti. Yavaşça Bay Pedigree'ye doğru geldi, Pedigree onun yaklaşmasını sadece doğal değil kabul edilebilir de bulmuştu, çünkü oğlan, beline kadar yükselen altının içinde bata çıka ilerlerken, zannedilebileceği kadar feci gözükmüyordu. Gelip Pedigree'nin önünde durdu ve yukarıdan ona baktı. Pedigree güneş ışığının tam derinin üzerine düştüğü yerde bir ortaklık ve yakınlık parkında olduklarını anladı.

"Biliyorsun hepsi senin suçundu Matty."

Matty sanki aynı fikirdeydi ve oğlan gerçekten oldukça hoş görünüyordu!

"Bu yüzden vaaz dinlemeyeceğim Matty. Artık bu konuda konuşmayalım. Ha?"

Windrove salınmaya ve şapkasını tutmaya devam etti. Bay Pedigree, Windrove'un olduğu yerde kalmak için ritmik bir şekilde hareket etmesini sağlayan şeyin, bu altının, bu esintinin, bu harika ışığın ve ısının olağanüstü hareketli doğası olduğunu gördü. Uzun bir süre durumun başka bir şey düşünmeye gerek bırakmayacak kadar eğlenceli olduğunu hissetti. Ama bir süre sonra Bay Pedigree'nin kendine ait olduğunu düşündüğü perdeden rastgele düşünceler ortaya atıldılar.

Bu fikirle konuştu.

"Uyanıp da kendimi içeride bulmak istemiyorum, anlarsın. Bu o kadar sık oldu ki. Gençliğimde buna kodes diyorlardı."

Windrove aynı fikirde gibi görünüyordu; sonra, kelimeler sarf edilmeden, Bay Pedigree Windrove'un sahiden aynı fikirde *olduğunu* anladı – ve bu öyle sevinçli bir kesinlikti ki Bay Pedigree gözyaşlarının yüzünden aşağı oluk oluk aktığını hissetti. Hemen kendine geldiğinde bu kesinlikle konuştu.

"Tuhaf adamsın, Matty, hep öyleydin. Birdenbire ortaya çıkmak gibi bir âdetin var. Senin, başka birisinin bakmadığı ya da dinlemediği bir sırada gerçekten var olup olmadığını merak ettiğim anlar oldu, ne demek istediğimi anlıyorsan. Şöyle düşündüğüm anlar oldu – başka her şeyle ilintili mi, yoksa içlerinden sürüklenip gidiyor mu; acaba!"

Sonra bir kez daha uzun bir sessizlik oldu. Sonunda sessizliği bozan Bay Pedigree oldu.

"Ona ne kadar çok isim veriyorlar, değil mi, seks, para, güç, bilgi – ve hep tam derilerinin üzerine oluyor! Hepsinin farkında olmadan istedikleri şey – yine de o sendin, çirkin küçük Matty, beni gerçekten seven kişi! Bunu üzerimden atmaya çalıştım, biliyorsun, ama gitmedi. Sen kimsin Matty? Bu mahallede öyle insanlar vardı ki, öyle canavarlar, o kız ve adamları, Stanhope, Goodchild, hatta Bell ve korkunç karısı –ben onlar gibi değilim, kötüyüm ama onlar kadar değil, asla kimseyi incitmedim– *onlar* çocukları incittiğimi zannettiler ama incitmedim, kendimi incittim. Ve biliyorsun ki yeteri kadar uzun yaşarsam yapacağım son şey, yapmaktan korkacağım şey – bir çocuğu susturmak, söylemesini engellemek – bu felaket Matty, bu felaket olurdu – yardım et bana!"

O anda Bay Pedigree rüyada olmadığını anladı. Çünkü esintinin altın yakınlığı merkezinde değişti ve önce yukarı doğru sürüklenmeye başladı, sonra yukarı doğru girdaplan-

dı ve çabucak yukarı doğru çıkarak Matty'nin etrafını sardı. Altın şiddetlendi ve yandı. Sebastian, önündeki adamın yanıp, eriyip, bir ateşin içindeki adam gibi yok olduğunu korku içinde seyretti; ve yüzü artık iki renkli değil, ateş gibi altın rengi ve sertti, her yerde büyük tüylerin tavuskuşu gözleri varmış gibi bir algı oluşmuştu, dudakların etrafındaki tebessüm sevecen ve korkunçtu. Bu varlık Sebastian'ı kendine doğru çekti ve altın dudakların korkusuyla ondan bir çığlık yükseldi...

"Neden? Neden?"

Üzerine eğilen yüz konuşuyor ya da şarkı söylüyordu sanki ama insan konuşması değildi bu.

Özgürlük.

Derken Sebastian, göğsünün üzerinde tuttuğu çok renkli topu hissederek ve bundan sonra ne olacağını anlayarak acıyla bağırdı.

"Hayır! Hayır! Hayır!"

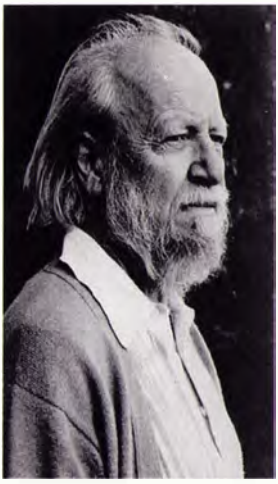
Topu daha da sıkı kavradı, kendisine doğru uzanan büyük ellerden sakınmak için içine doğru çekti. Topu derinin üzerindeki altından daha da yakına çekti, ellerinin arasında dehşet içinde attığını hissedebiliyordu ve onu kavrayarak tekrar tekrar çığlıklar attı. Ama eller onun ellerinin içinden geçti. Atmakta olan topu aldılar ve uzaklaştırdılar, böylece, o çığlık atarken topu ona bağlayan ipler koptu. Sonra top gitmişti.

Diğer kapıdan gelen park bekçisi onu oturduğu yerde başı göğsüne yaslanmış halde gördü. Park bekçisi bıkkın ve sinirliydi çünkü parlak topu düşürdüğünde yuvarlandığı yerde, yaşlı adamın ayaklarının birkaç metre ötesinde görebiliyordu. Pis yaşlı herifin asla ıslah olmayacağını biliyordu ve onunla sert bir şekilde konuşmaya başladığında yirmi metre uzağındaydı.

Modern Klasikler Dizisi - 106

Golding *Görünür Karanlık*'ta iyi ile kötü arasındaki kadim mücadeleyi, modern çağda terörizm, cinsellik ve azizlere özgü saflığı iç içe geçirdiği bir evrene taşır. 20. yüzyıl İngiliz edebiyatının başyapıtları arasında yerini alan bu benzersiz romanda gerçeklikle yanılsama sıklıkla yer değiştirir. Yapıtın uğruna yaşanacak hiçbir şeyin kalmadığı, bütünüyle anlamdan yoksun ve boş dünyasında, insan doğasının karanlığı türlü kisveye bürünür.

Birleşik Krallık'ın II. Dünya Savaşı sırasında Almanya tarafından bombalandığı dönemde korkunç bir yangından kurtulan Matty gerçekte kimdir? Alevlerden doğmuş, kimliğini arayan, psikotik bozukluktan mustarip bir varlık mıdır; yoksa bir aziz mi? Çocukluktan yetişkinliğe geçişlerini izlediğimiz ruhen yaralı ikizler Sophy ve Toni'yi ise hayattaki seçimleri başka bir yangına götürmektedir. Golding'in çöküşün eşiğinde duran bu dünyanın ezici ve meşum ortamına yerleştirdiği karakterleri bir gaddarlık, dehşet ve gizem kasırgasına kapılmış sürüklenmektedir. İçlerindeki tahripkâr öfkeyle hem birbirlerini hem de kendi kendilerini yıkıma uğratırlar.

WILLIAM GOLDING (1911-1993): "Bugünün dünyasında insanlık durumunu aydınlatan" romanlarıyla 1983'te Nobel Edebiyat Ödülü'ne değer görülen Golding, Corwall'da dünyaya geldi. Marlborough Grammar School'da ve Oxford'daki Brasenose College'da eğitim gördü. 1935'te Salisbury'deki Bishop Wordsworth's School'da ders vermeye başladı.1940'ta İngiliz Kraliyet Deniz Kuvvetleri'ne katıldı. Alman savaş gemisi *Bismarck*'ın batırıldığı harekâtta bulundu. İlk romanı *Lord of the Flies* (*Sineklerin Tanrısı*) birkaç yayıncı tarafından reddedildikten sonra 1954'te yayımlandı. Büyük ilgi gören roman 35 dile çevrildi. *Rites of Passage* (1980; Geçiş Törenleri) adlı romanıyla Booker McConnell Ödülü'nü kazanan yazarın diğer önemli yapıtları arasında *The Inheritors* (1955; Vârisler), *Pincher Martin* (1956; *Ceberut Martin*), *Free Fall* (1959; *Serbest Düşüş*), *The Spire* (1964; *Kule*) ve *The Pyramid* (1966; *Piramit*) sayılabilir.

9 786052 952498

THG
0437687
PSD

20 TL